ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം

(കേരളത്തിൽ)

ഒന്നാംഭാഗം

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട്.

പ്രസാധകന്മാർ:

പഞ്ചാംഗം പുസ്തകശാല, കുന്നംകുളം.

വില 2 ക. 25 നപ.

ആൎയ്യന്മാരുടെ കുടിയേററം

(കേരളത്തിൽ)

ഒന്നാംഭാഗം

ഗ്രന്ഥകൎത്താ:

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

പ്രസാധകന്മാർ:

പഞ്ചാംഗം പുസ്തകശാല, കുന്നംകുളം.

വില 2 ക. 25 നപ.

(Malayalam)

ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം
കേരളത്തിൽ (ഒന്നാംഭാഗം)

History

By Kanippayyur Sankaran Nambudiripad.

First Published March 1965.

Copies 500.

Price Rs. 2 · 25

Printed at

Panchangam Press, Kunnamkulam.

Publishers:

Panchangam Book-depot, Kunnamkulam.

വിഷയവിവരം

—:*:—

അവതാരിക.

കേരളീയർ ചരിത്രം എഴുതിവെയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായക്കാരായിരുന്നില്ലെന്നും, അതിനാൽ കേരളത്തിന്റെ ശരിയായ ചരിത്രം അറിയുവാനും എഴുതുവാനും പ്രയാസമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നും ഒരു പറച്ചിലുണ്ടു്. കുറച്ചൊക്കെ അതു വാസ്തവമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ വിഷമമല്ല. A. D. പതിനഞ്ചാംനൂറ്റാണ്ടു മുതല്ക്കുള്ള ചരിത്രം ഏതാണ്ടൊക്കെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ വലിയ വിഷമമില്ല. കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള അബ്ദുർ റസ്സാക്ക് (Abdur Razzak) നിക്കോളോ കോണ്ടി (Niccolo Conti), കാസ്റ്റനെഡാ (Castanheda), ലഡൊവിക്കൊ ഡി വർത്തിമ (Ludovico di Varthema), ബർബോസ (Duarte Barbosa), ഹാമിൽട്ടൺ (Hamilton) മുതലായ പല ദേശസഞ്ചാരികളും യാത്രാവിവരണങ്ങളും എഴുതി വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനു പുറമെ ഇസ്റ്റിന്ത്യാക്കമ്പനിയും, ഗവൎമ്മെണ്ടും കമ്മീഷനുകളെ ഏൎപ്പെടുത്തി ഓരോ ആവശ്യത്തിന്നായി അന്വേഷണം നടത്തി തയ്യാറാക്കിയ റിപ്പോർട്ടുകളുമുണ്ടു്. ബുക്കനൻ (Buchanan)ന്റെ A journey from Madras through Mysore, Canara and Malabar എന്ന പുസ്തകം, ലോഗന്റെ മലബാർ മാനുവൽ (Logan's Malabar), എ. ആർ. ലോഫ്ട്സ് ടോട്ടൻഹാം തയ്യാറാക്കിയ മലബാർ ഗസറ്റിയർ (Malabar Gazetteer by A. R. Loft's Totanham) മുതലായവയെല്ലാം ഇത്തരത്തിൽ പെടുന്നു. അവയിലെല്ലാം അക്കാലത്തെ യഥാർത്ഥചരിത്രങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാൻ വളരെയൊക്കെയുണ്ടു്. എല്ലാ ചരിത്രമെഴുതുന്നതിനും അവരുടെ ശരിയായ വിവരം അറിഞ്ഞവർക്കേ കഴിയൂ. ഹിന്ദുക്കളുടെ—പ്രത്യേകിച്ച് കേരളീയരുടെ—എല്ലാ നടവടികളും—ജീവിതം മുഴുവൻ തന്നെ—മതത്തോടും ആചാരങ്ങളോടും ബന്ധപ്പെട്ടാണു ,കിടക്കുന്നതു്. ഇതി

ന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിയ്ക്കാം. വയലിൽ കന്നിനെ ഇറക്കി ഉഴുന്നതിന്നും വിത്തു വിതയ്ക്കുന്നതിന്നും നല്ല ദിവസം നോക്കണം, ഈശ്വരപ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ചെയ്യുകയും വേണം. വീടു പണിയുകയാണെങ്കിൽ കുററി തറയ്ക്കുവാനും കല്പിടാനും—ശിലാസ്ഥാപനത്തിന്നും—കട്ടിള വെയ്ക്കുക ഉത്തരം വെയ്ക്കുക മുതലായതിന്നും ദുർദ്ദിനത്തിൽ പാടില്ല. പണി കഴിഞ്ഞാൽ താമസം തുടങ്ങുന്നതിന്നാണെങ്കിൽ—അതിന്റെ ഭാഷതന്നെ 'പാൽകാച്ചുക' എന്നാണല്ലോ—പിന്നെ പറയാനുമില്ല. രാത്രി ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതു കിഴക്കോട്ടു തല വെച്ചാണുത്തമം, വടക്കോട്ടു പാടില്ല. കിടക്കുന്നതും കാലത്തു എണീയ്ക്കുന്നതും വലത്തുപുറം ചെരിഞ്ഞിട്ടാവണം; ഇടത്തുപുറമായിട്ടരുതു്. കാലത്തുണർന്നെഴുന്നേററാൽ നിലം തൊട്ടു തലയിൽ വെച്ചേ തറയിൽ ചവിട്ടാവൂ. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ അവസാനമില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മതപരമായ വിശ്വാസങ്ങളോടും അവയോടുകൂടി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആചാരങ്ങളോടും കൂടിയല്ലാതെ ദിനചര്യയിൽ—ജീവിതത്തിൽ—യാതൊരു കൃത്യവും ചെയ്തിരുന്നില്ല; ഇന്നു അധികമൊന്നും ചെയ്യുന്നുമില്ല. അങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഈ പരമാർത്ഥം അധികമാരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയവുമാണ്.

ഇങ്ങിനെ നിത്യജീവിതത്തിലെ ഓരോ ചലനവും മതത്തോടും ആചാരങ്ങളോടും ബന്ധിപ്പിച്ചതു ശരിയോ തെറേറാ എന്ന ചോദ്യം വേറെയാണ്. അതിവിടെ അപ്രകൃതമാകുന്നു. വേണമെങ്കിൽതന്നെ അതിനെപ്പററി പ്രത്യേകം ചർച്ച ചെയ്യാമെന്നല്ലാതെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല; അതിനു സാദ്ധ്യവുമല്ല. പരമാർത്ഥമിങ്ങിനെയാകയാൽ ആ വക ആചാരങ്ങളേയും മതച്ചടങ്ങുകളേയും ശരിയായ വിധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയല്ലാതെ—മനസ്സിലാക്കിയവരല്ലാതെ—ചരിത്രമെഴുതിയാലുണ്ടോ കേരളചരിത്രമാകുന്നു? അതു നാലു കുരുടന്മാർ ആനയുടെ സ്വരൂപം മനസ്സിലാക്കിയ കഥ പോലെയായിരിയ്ക്കുമെന്നേ പറയാനുള്ളു.

കേവലം മതത്തേയും ആചാരങ്ങളേയും മാത്രമല്ല എല്ലാ ജാതികളെക്കൂടിയും അങ്ങിനെ അഭേദ്യമാംവിധം അന്യോന്യം ബന്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ കേരളീയരുടെ സാമൂഹ്യജീവിതം ക്രമപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. ആചാരാദി നടപടികളെപ്പോലെത്തന്നെ ആ വക സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളെക്കൂടി ശരിയായ വിധം മനസ്സിലാക്കിയാലെ ചരിത്രമെഴുതാൻ പററു. മറെറാരു വിധം പറഞ്ഞാൽ അതൊക്കെത്തന്നെയാണ കേരളചരിത്രം; അതെല്ലാം അതേ വിധത്തിൽ എഴുതിയാൽ ചരിത്രഗ്രന്ഥവുമായി. പക്ഷെ അവയിൽ പലതും കാലപ്പഴക്കത്താൽ നാമാവശേഷമായ മട്ടായിരിക്കുന്നു. ചിലതിന്നെല്ലാം രൂപമാററം വരികയും വൈരൂപ്യം സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും ആ വക ആചാരങ്ങളിലും സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളിലും പരിചയമുള്ളവർ നിർമ്മത്സരബുദ്ധിയോടെ അന്വേഷണം നടത്തുകയും, യുക്തിപൂർവ്വം ആലോചിക്കുകയും ചെയ്താൽ ചരിത്രസത്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാതായിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴെങ്കിലും ശ്രമിക്കാതെ ഇങ്ങിനെ ഒരു തലമുറയും കൂടി കഴിഞ്ഞാൽ അതിന്നു പ്രയാസമാവുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ എൻെറ ഈ ശ്രമം കേവലം വിഫലമാവില്ലെന്നും, അനന്തര തലമുറക്കാർക്ക് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

മതപരവും ആചാരസംബന്ധവുമായ സംഗതികൾ നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ മററാർക്കുംതന്നെ അറിവുണ്ടാകയില്ല. മററുള്ളവർ ആ വക ആചാരനടപടികളെ എത്രതന്നെ പഠിച്ചാലും തൊലിപ്പുറമെ മാത്രമല്ലാതെ സ്വയം അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ മർമ്മം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. മതത്തോടും ആചാരങ്ങളോടും ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടല്ലാതെ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് യാതൊരു ദിനകൃത്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ആ വക ആചാരങ്ങളെ സ്വയം അനുഷ്ഠിച്ചു വന്നിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാർ എഴുതിയാലെ ശരിയായ കേരളചരിത്രം പുറത്തു വരികയുള്ളു; മറിച്ചായാൽ ചരി

ഉദ്ദേശമെന്തു്. ഞാനിങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ അതൊരഹങ്കാരമാണെന്നു തോന്നാം. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഒരു ഉദാഹരണം കാണിച്ചു ഇതൊന്നു വ്യക്തമാക്കട്ടെ. എത്രതന്നെ ബുദ്ധിമാനായാലും ശരി വിവാഹം കഴിഞ്ഞു രണ്ടു നാലു മാസമെങ്കിലും ദാമ്പത്യജീവിതം നയിച്ചവനല്ലാതെ (സ്ത്രീസ്പർശം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യൻ) ദാമ്പത്യബന്ധത്തെയും കാമശാസ്ത്രത്തെയും പററി എന്തെങ്കിലും എഴുതാൻ കഴിയുമൊ? അത്തരക്കാരെഴുതിയ കാമശാസ്ത്രം എന്തിനു കൊള്ളാം? എന്നാൽ വിവാഹിതനല്ലെന്നു മാത്രമല്ല യൗവനം പോലുമായിട്ടില്ലാത്ത ബാലനാണെങ്കിലൊ അതു്? ആ വക ശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പററിയൊ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തെസ്സംബന്ധിച്ചോ ഉള്ള സംഗതികൾ എന്തെങ്കിലും അവരെപ്പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാനുണ്ടൊ സാധിക്കുന്നു? അതുമല്ല; അതെല്ലാം അവർ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്ത വിഷയമാണെന്നുപോലും അവരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രയാസമാണു്. ദേഹാലയം എന്തിനെയാണെന്നുപോലും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത — ഒരു മെയിൻ ഒപ്പറേഷൻ (Main operation) പോലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത — വെറും കമ്പൗണ്ടർമാർ ശരീരശാസ്ത്രം (Physiology) എഴുതുന്നു. ബോണററു ഉറന്നു നോക്കുകപോലും ചെയ്യാത്ത ക്ലീനർമാർ മോട്ടോർകാറിനെപ്പററി പ്രസംഗിക്കുന്നു! ഇതുപോലെത്തന്നെയാണു ഇന്നത്തെ കേരളത്തിലെ ചരിത്രകാരന്മാരുടേയും നില.

സഞ്ജപ്പണിയെപ്പററി എഴുതാൻ ആ പണിവശമുള്ള തട്ടാനല്ലാതെ സാധിക്കുമൊ? നെയ്ത്തിനെക്കുറിച്ചു വേണ്ടവിധത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതിനു ചാലിയനായാലേ പററൂ. അതും അതുപോലെയുള്ള മററുള്ളതും സാങ്കേതികജോലികളാണു്. അതാതു തൊഴിലിൽ പരിശീലനവും ജോലിയെപ്പററി പരിചയവും സിദ്ധിച്ചു വിദഗ്ദ്ധന്മാർ എഴുതിയാലല്ലാതെ അതൊന്നും ശരിയാകയില്ല. ഏകദേശം അതുപോലെത്തന്നെ സാങ്കേതികപ്രശ്നങ്ങളാണു് മതാചാ

രങ്ങൾ. അതിനാൽ ആ വക മതവിശ്വാസങ്ങളിലും ആചാരനടപടികളിലും പരിചയമുള്ള നമ്പൂതിരിമാരെക്കൂടാതെ എന്തെഴുതിയാലും അതു് ചരിത്രമാവുകയില്ല.

വിദേശികളുടെ യാത്രാവിവരണങ്ങൾ അച്ചടിച്ച പുസ്തകങ്ങളാക്കിയിട്ടുള്ളതിനാൽ അവ അത്ര വേഗത്തിലൊന്നും നശിച്ചുപോകയില്ല. എന്നാൽ കേരളീയർ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ആചാരനടപടികളേയും സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളേയും മറ്റും കുറച്ചെങ്കിലും അറിയുന്നവർ ഇന്ന ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന അപൂർവ്വം ചില കാരണവന്മാർ മാത്രമാകുന്നു. അവരും കൂടി മരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അത്തരം ചരിത്രസംഗതികൾ തീരെ അജ്ഞാതങ്ങളായിത്തീരും. അതിനാൽ ഉടൻതന്നെ അത്തരക്കാരേയും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒരു കേരളചരിത്രകമ്മറ്റിയും ഒരാഫീസും ഏർപ്പെടുത്തണം. മുൻപറഞ്ഞവയും, മാത്രമല്ല അത്തരത്തിൽ പെട്ടവയും കിട്ടാവുന്നവയുമായ മറ്റു പുസ്തകങ്ങളും അവിടെ ശേഖരിക്കണം. നിഷ്പക്ഷമതികളും, സത്യാന്വേഷണതല്പരന്മാരും, ആലോചനാശീലന്മാരും, താരതമ്യവിവേചനാപടുക്കളും മറ്റുമായ ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാരെ പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുത്തു ചുമതലപ്പെടുത്തണം. അങ്ങിനെയെല്ലാം ചെയ്താൽ എണ്ണൂറുകൊല്ലം മുമ്പു മുതൽക്കുള്ള കേരളചരിത്രം എഴുതാൻ അത്ര അസാദ്ധ്യമൊന്നുമായിട്ടില്ല; അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ഇന്ന സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു് അജ്ഞാതങ്ങളായ പല ചരിത്രസത്യങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും. പക്ഷെ ഇന്ന ഇതിന്ന പ്രധാനമായ പ്രതിബന്ധം അതിന്ന കഴിവുള്ള ചില നായന്മാരുടെ പൊള്ളയായ ദുരഭിമാനവും ഡംഭും വങ്കത്തരവുമാകുന്നു. 70–75 കൊല്ലം മുമ്പു വരെയുള്ള അവരുടെ സാമൂഹ്യനില ഇന്ന അവർ അഭിമാനിക്കുന്നതുപോലെയോ പലരും വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെയോ ഒന്നുമല്ല. അവ്യവസ്ഥിതമായ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം ബഹുഭർത്തൃത്വം മുതലായവയെല്ലാം അവരുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ സാധാരണ നടപടികൾ മാത്രമായിരുന്നു

ആ വക ചരിത്രസത്യങ്ങളെ മറച്ചു വെയ്ക്കാനേ പരിശ്രമിക്കുന്നുള്ളു; അല്ലാതെ പുറത്തു കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ അവർ എതിർപ്പാണു പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു്.

ഒരു കേരളചരിത്രം എഴുതുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നു നായന്മാരെപ്പോലെ കഴിവുള്ളവർ അധികമില്ല. കേവലം ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാരായാൽ മാത്രം പോരാ, പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന മതാചാരാദികളെ അറിയുന്നവരുംകൂടിയാവണമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുതലായ മററു മതക്കാരോ അവർണ്ണരോ ആയാൽ ചരിത്രമെഴുതാൻ നായന്മാരോളംതന്നെ സാധിച്ചുവെന്നുവരില്ല. 70_75 കൊല്ലം മുമ്പുവരെ നായർസമുദായത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആ വക നടപടികൾ—ചരിത്രസത്യങ്ങൾ—ഇപ്പോൾ അധികമാർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതൊക്കെ ഒരുവിധം അജ്ഞാതമായിക്കിടക്കുകയാകുന്നു. ചരിത്രമെഴുതുന്ന പക്ഷം അവയെയെല്ലാം പുറത്തു കൊണ്ടുവരാതെ പററില്ലല്ലോ. അതവർക്കിഷ്ടമില്ല; കഠിനമായ എതിർപ്പുണ്ടുതാനും! അതിനാൽ യഥാർത്ഥമായ കേരളചരിത്രം എഴുതാൻ (അവരെപ്പോലെ കഴിവുള്ളവർ കുറവാണെങ്കിലും) അവർ ശ്രമിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല മററു വല്ലവരും എഴുതിയാൽ ശുണ്ഠിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു! "താൻ നാഴി കറപ്പിക്കുകയില്ല, മോരിനു പോകുന്നവരെ കുത്തുകയും ചെയ്യും" എന്നൊരു പഴമൊഴിയുണ്ടു്. ഇതാണു് ഇന്നത്തെ കേരളത്തിലെ—പ്രത്യേകിച്ചു തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലെ—പല നായന്മാരുടെയും നില!

കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ തുടങ്ങി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ മുതലായി ഇളംകുളം വരെ പല നായന്മാരും കേരളചരിത്രം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. മെല്ലാത്ത യാത്രാവിവരണങ്ങളും റിപ്പോർട്ടുകളും അവരെല്ലാം കണ്ടിട്ടുമുണ്ടു്. കേരളത്തിലെ അന്നത്തെ സാമൂഹ്യനിലയെ ശരിക്കു പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അവയിലെല്ലാം വളരെയുണ്ടുതാനും. നമ്പൂതിരിമാരെ അധിക്ഷേപിക്കുവാനായി സാധി

ള്ളുന്ന വല്ല വരിയും കണ്ടെത്തിയാൽ അവയെ മാത്രം എടുത്തു് പെരുപ്പിച്ചു കാണിയ്ക്കുന്നതിനും ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിനും അവർ വൈമുഖ്യം കാണിച്ചിട്ടില്ല. അതിനുംപുറമെ അവരിൽ പലരും 'നമ്പൂതിരിമാർ പരദ്രോഹികളും സ്വാർത്ഥികളും വഞ്ചകന്മാരും മററുമാണെന്നു' അസന്നിഗ്ദ്ധമായതന്നെ പറയുകയും വേണം. “കേരളീയരെല്ലാം ആദിവാസികളെപ്പോലെ അപരിഷ്കൃതരാണെന്നു വിദേശികളെ തെററിദ്ധരിപ്പിയ്ക്കാൻ വേണ്ടി യൂറോപ്യന്മാർ എഴുതിയതാണതെല്ലാം” എന്നും ചിലർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടത്രെ! ഇതൊക്കെയാണു ഇന്നത്തെ കേരളചരിത്രനിർമ്മാണം. ഇവരിൽ പലരും ഒന്നാന്തരം ചരിത്രകാരന്മാർ മാത്രമല്ല ചരിത്രഗവേഷകന്മാരായി പ്രശോഭിയ്ക്കുന്നവരുണ്ടു്! കേരളമാതാവിന്റെ ദുര്യോഗമെന്നേ പറയേണ്ടൂ.

'ഭേകം' എന്നുവെച്ചാൽ തവളയാണു്; 'പ്ളുതം' എന്നതിന്റെ അർത്ഥം 'ചാട്ടം' എന്നാകുന്നു. അതിനാൽ 'ഭേകപ്ളുതം' എന്നതിന്നു 'തവളച്ചാട്ടം' എന്നാണു താല്പര്യം. ഇവ്വിധം ചാടിപ്പോയ തവളയ്ക്കു താൻ പോയ വഴിയെപ്പററിയോ ആ പ്രകൃതിയെപ്പററിയോ വല്ലതും മനസ്സിലാകയില്ല. അതുപോലെ ഏതെങ്കിലും ഗ്രന്ഥത്തെ—ശാസ്ത്രവിഷയത്തെ—അവിടവിടെയായി ഒന്നു തൊട്ടുനോക്കുക മാത്രം ചെയ്തിട്ടു് അതെല്ലാം പഠിച്ചുവെന്നഭിമാനിയ്ക്കുന്ന ചില മൂഢന്മാരുണ്ടു്. “ഭേകപ്ളുതന്യായം” എന്നു പറയുന്നതു അത്തരക്കാരുടെ നിലയെപ്പററി പരിഹാസമായിപ്പറയുന്ന ശൈലിയാകുന്നു.

കേരളചരിത്രം എഴുതിയിട്ടുള്ളവരിൽ മിക്കപേരുംതന്നെ ചരിത്രസമുദ്രത്തിന്റെ മുകൾപ്പരപ്പിൽ ഭേകപ്ളുതം—തവളച്ചാട്ടം—ചെയ്യുകയല്ലാതെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു ഒരിയ്ക്കൽപോലും താണു മുങ്ങിനോക്കിയിട്ടില്ല. ഈ ചരിത്രക്കടലിനുള്ള ആഴമാണെങ്കിൽ അടിക്കണക്കിലല്ല നാഴികക്കണക്കിൽ ഉണ്ടുതാനും. അങ്ങിനെയുള്ള ചരിത്രക്കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ചെന്നു നല്ലവണ്ണം ഒന്നു സർവ്വേ ചെയ്യാതെ—ഒന്നു തപ്പിനോക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യാതെ—എത്ര ചരിത്രമാണറിയുവാൻ

കഴിയുന്നതു് ഈ മറെറാരു പ്രധാന സംഗതി മനസ്സിലാക്കാനുണ്ടു്. കേരളചരിത്രത്തിൻെറ അസ്ഥിവാരം അധികമാരും കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല. കേരളചരിത്രമാകുന്ന എമ്പയർകെട്ടിടം—നൂററിരണ്ടുനിലയുള്ള വലിയ എടുപ്പ്—മുഴുവൻ കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുള്ളതു് ആ അസ്ഥിവാരത്തിന്മേലാകുന്നു. ആ അസ്ഥിവാരമാകട്ടെ മതവുമാണല്ലോ. അതിന്മേൽ പണിചെയ്ത നൂറു നിലകളിൽ പലതും ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു തകർന്നിരിക്കുന്നു; അങ്ങിനെ ഇന്നുള്ള ആഭാസവും ഭയങ്കരവുമായ (ആപല്ക്കരം കൂടിയായ) ചില ഭാഗങ്ങളേ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു. അവയെ മാത്രം ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു്—മതമാകുന്ന ആ അസ്ഥിവാരത്തെ സ്പർശിക്കപോലും ചെയ്യാതെ—അസ്ഥിവാരത്തിനു മതത്തോടു് അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടെന്നുപോലും മനസ്സിലാക്കാതെ—ചരിത്രമെഴുതുവാൻ പുറപ്പെടുന്നു! എന്നിട്ടു ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു ആഭാസവും ഭയങ്കരം കൂടിയുമായ അതിൻെറ നില മാത്രം കാണുകയും, അതു് പണിചെയ്ത ആദ്യകാലത്തുതന്നെ അങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തസംബന്ധമാണിതു്. ഇതിലധികം ഭയങ്കരമായ മറെറാന്നുണ്ടു്; എന്നിട്ടോ ആയിരമോ രണ്ടായിരമോ കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് പണിചെയ്യിച്ച ആ എഞ്ജിനീയർമാരെ കുററപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു!

ഇന്നത്തെ ചരിത്രകാരന്മാരിൽ കണ്ടുവരുന്ന ഒരു ഹിമാലയൻ തെററ് ചരിത്രമെഴുതുമ്പോഴും തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും കൂടി അതിൽ കുത്തിച്ചെലുത്തുന്നതാകുന്നു. ചരിത്രകാരൻെറ മനസ്സു് എപ്പോഴും നിഷ്പക്ഷമായിരിക്കണം. ചരിത്രത്തിൽ അഭിപ്രായത്തിനു സ്ഥാനമില്ല; എഴുത്തുകാരൻെറ അഭിപ്രായം പറയുകയും വേണ്ട. ആവുന്നത്ര നടന്നതുപോലെ എഴുതുക മാത്രമാണു് ചരിത്രകാരൻെറ കൃത്യം. ഓരോ പാർട്ടിപ്രവർത്തനം പോലെ—അഥവാ പാർട്ടിക്കാരുടെ സമ്മേളനംപോലെ—വായനക്കാരെ പാർട്ടിപക്ഷപാതികളാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതായ ചുമതലയൊന്നും ചരിത്രകാരനില്ല; ഉണ്ടാവുകയു

മതു്. ചരിത്രകാരന്റെ യോഗ്യത ഇരിക്കുന്നതു് ആവുന്നതു നടന്നതുപോലെ എഴുതുന്നതിലാകുന്നു. ചരിത്രം ചീത്തയോ നല്ലതോ എന്നൊന്നും പറയേണ്ടതായ ആവശ്യം ചരിത്രകാരനില്ല. അതു് പറയുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ നല്ല വശങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുവാനും ചീത്ത വശങ്ങളെ വിട്ടുകളയുവാനും ശ്രമിക്കാതിരിക്കുമോ? അതൊക്കെ അയാളുടെ അഭിപ്രായമല്ലാതെ ചരിത്രമാകുന്നതെങ്ങിനെയാണ്? ഒരു ഭൂമി സർവ്വെ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ശരിയായ കിടപ്പനുസരിച്ചു് വെളിപ്പെടുത്തുക (മേപ്പുണ്ടാക്കുക) യല്ലെ സർവ്വേയരുടെ കൃത്യം? കുന്നുകൾ വലുപ്പമൊപ്പമല്ല, വരിവരിയായിട്ടല്ലാതെ അവിടവിടെയായി ചിന്നിച്ചിതറിയ മാതിരി നില്ക്കുന്നു, പുഴ ചൊവ്വില്ലാതെ വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞൊഴുകുന്നു, അതെല്ലാം അഭംഗിയും അസൌകര്യവുമാണെന്നുവെച്ചു് അയാൾക്ക് ഭംഗിയായിത്തോന്നുന്ന വിധം മേപ്പു് തയ്യാറാക്കുന്നവനെ വങ്കനെന്നോ വിഡ്ഢിയെന്നോ പൊട്ടനെന്നോ മറ്റോ അല്ലാതെ എന്താണു പറയേണ്ടതു്? ഒരു ചിത്രകാരൻ തന്റെ അച്ഛന്റെ ഛായ എഴുതുന്നു. അച്ഛൻ ചെങ്കണ്ണും കോന്ത്രൻപല്ലും കൊട്ടക്കാലും മറ്റുമുള്ള വിരൂപനായിരിക്കാം. അതേ വിധത്തിൽ—അതേ മനുഷ്യനാണെന്നു തോന്നത്തക്കവിധം—അയാളിലുള്ള സകല ലക്ഷണങ്ങളേയും അതേ വിധത്തിൽ വരുത്തിക്കൊണ്ടു് എഴുതുന്നതിലല്ലെ ചിത്രകാരന്റെ യോഗ്യതയിരിക്കുന്നതു്? മറിച്ചു സൌന്ദര്യത്തിനു ചേരാത്തതാണെന്നു ആ ചിത്രകാരനു തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങളെയെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു പകരം നല്ലതെന്നു തോന്നുന്ന വിധത്തിൽ എഴുതിയാൽ അതു് അയാളുടെ ഛായയാകുമോ? കേരളത്തിലെ ഇന്നത്തെ ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാം നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായ ഒരു വസ്തുതയാണിതു്. പത്രപ്രവർത്തനംപോലെ ചരിത്രമെഴുത്തും യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ ഒരു ശാസ്ത്രമെന്നപോലെ പഠനവിഷയമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു. ഇത്തരം വങ്കത്തങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുവാനുള്ള പാഠങ്ങളും അവിടെയെങ്ങുമുണ്ടാവില്ല.

എന്തെന്നാൽ "ഇത്തരം വങ്കന്മാർ അവിടങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടില്ല" എന്നുതന്നെ.

ശരിയായ ചരിത്രകാരന്മാരാണെങ്കിൽ കാര്യമായി അന്വേഷിക്കേണ്ട സംഗതി 'ആരാണ് എഴുതിയത്' എന്നല്ല, മറിച്ച് 'എന്താണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നതെന്നും ഏതുകാലത്താണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നതെന്നു'മാകുന്നു. എഴുതിയിരിക്കുന്നത് നായരോ നമ്പൂതിരിയോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. എഴുതിയ ആളുടെ സ്വാർത്ഥപരമായ എന്തെങ്കിലും ഉദ്ദേശങ്ങളുണ്ടോ എന്നും, അതു കള്ളപ്രചരണമാണോ എന്നും മാത്രമാണ് ചരിത്രജിജ്ഞാസുക്കൾ അന്വേഷിക്കേണ്ടത്. ചരിത്രകാരനു പിന്നെ ഉണ്ടാവേണ്ടതായ മറ്റൊരു ഗുണം ചരിത്രസത്യം അറിയാനുള്ള അതിയായ മോഹമാകുന്നു. തന്റെ അമ്മ വേശ്യയായിരുന്നുവെന്നോ താൻ കുലടാപുത്രനാണെന്നതോ വന്നാലും ശരി യാതൊരു കലുഷവും ലജ്ജയും ഉണ്ടാവരുത്; അതു മറച്ചുവെയ്ക്കാനാഗ്രഹിക്കുകയുമരുത്. മാത്രമല്ല ആ പരമാർത്ഥം അറിയാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ അതിയായ ആഹ്ലാദമുണ്ടാവുകയും വേണം. ചരിത്രകാരനു അത്രയും ആർജ്ജവവും ചരിത്രസത്യം അറിയാനുള്ള അതിരറ്റ ആഗ്രഹവും ഉണ്ടായേ പറ്റൂ. ഒരു കുടത്തിൽ പാൽ നിറച്ചാലും ചാണകവെള്ളം നിറച്ചാലും കുടം ഒരേ വിധത്തിൽ സ്വീകരിക്കുമല്ലോ. അതുപോലെ നല്ലതോ ചീത്തയോ ആയാലും അപമാനകരമോ അഭിമാനകരമോ ആയാലും നല്ല ചരിത്രകാരനാണെങ്കിൽ നിർവ്വികാരനായിരിക്കും. സത്യമോ അസത്യമോ എന്നു മാത്രമേ അയാൾക്കറിയേണ്ടതുള്ളൂ. സത്യമാണെങ്കിൽ തന്റെ വംശക്കാർ വേശ്യകളായിരുന്നുവെന്നു തെളിഞ്ഞാലും സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിക്കും; ഉത്തമബ്രാഹ്മണരായിരുന്നുവെന്നു സ്ഥാപിക്കുമെന്നിരുന്നാൽക്കൂടി അവാസ്തവമാണെങ്കിൽ സ്വീകരിക്കാതെ നിസ്സംശയം തള്ളിക്കളയുകയും ചെയ്യും.

അതുകൊണ്ടു് ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാം കാൎയ്യമായി ശ്രദ്ധ വെക്കുന്നതു് സംഭവങ്ങളുടെ യാഥാൎത്ഥ്യങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാനും, അതേവിധത്തിൽ—കൂടുതൽ കുറവുകളോ, മാററിമറിക്കലുകളോ, വളച്ചൊടിക്കലുകളോ കൂടാതെ—രേഖപ്പെടുത്തുവാനുമാകുന്നു. കുറിച്ചും അവയെപ്പററി വിമൎശിക്കുവാനും അഭിപ്രായം പറയുവാനും തുടങ്ങുന്നതു ശരിയല്ല; അഥവാ അങ്ങിനെ വിമൎശിക്കുകയാണെങ്കിൽതന്നെ അതു നടന്ന കാലത്തേക്കു പററിയതോ പററാത്തതോ എന്നും, അതുകൊണ്ടു ആ കാലത്തേക്കു എത്രത്തോളം നന്മയും തിന്മയുമുണ്ടായെന്നും മാത്രമാകുന്നു. അല്ലാതെ ഇന്നത്തെ ഈ ശാസ്ത്രയുഗത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടു അവയെ (രണ്ടുമൂവായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു നടന്നവയെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ചരിത്രങ്ങളെ) ഈ ജീവിതവുമായിത്തട്ടിച്ചു നോക്കുകയും, അതിന്നിണങ്ങിയതല്ലെന്ന കാരണത്താൽ അവയെ അധിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു അജ്ഞതയിലും വെച്ചു് അജ്ഞതയും, മൂഢതയിലും വെച്ചു മൂഢതയുമാകുന്നു. വലിയ ഉറുമ്പ് എന്നും ചെറിയ ആന എന്നും നാം പറയുമ്പോൾ ഉറുമ്പിന്നു ഒരടിയുയരമുണ്ടെന്നോ ആന ഉറുമ്പിനോളം ചെറുതാണെന്നോ ആരും ധരിക്കാറില്ല. കാരണം ആനകളുടെയും ഉറുമ്പുകളുടെയും വലുപ്പത്തിന്നു ഒരു സാമാന്യനിയമമുണ്ടു്; അതനുസരിച്ചാണ അവയുടെ വലുപ്പച്ചെറുപ്പങ്ങളെപ്പറയുന്നതെന്നതാകുന്നു. അതുപോലെ ചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പററി വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നപക്ഷം തന്നെ അതു ആ ചരിത്രകാലത്തേക്കു—അന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിക്കു—പററിയതാണോ എന്നു മാത്രമേ പരിശോധിക്കാവൂ; അല്ലാതെ അന്നത്തെ സ്സംഭവങ്ങളെ ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തരുതു്.

ഇനി മറെറാന്നു്. ചരിത്രകാരന്മാർ ആദ്യമായി വേണ്ടതു് അവരുടെ ജീവിതം ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽനിന്നു മാററി അതു നടന്ന കാലത്തേക്കാക്കുകയാണു്. ജീവിതം മാററാൻ സാധ്യമല്ലെങ്കിലും

ആ കാലത്തെ പരിതസ്ഥിതി ആവുന്നത്ര മനസ്സിലാക്കുകയും, താൻ ആ പരിതസ്ഥിതിയിൽ—ആ കാലത്തു—ജീവിക്കുന്നതായി വിഭാവനം ചെയ്യുകയും വേണം. ആ കാലത്തെ സംഭവങ്ങളേയും ചരിത്രസംഗതികളേയും അക്കാലത്തെ നിലയ്ക്കു എത്രത്തോളം പററിയതായിരുന്നുവെന്നാണു പരിശോധിക്കേണ്ടതു്. ചരിത്രമെഴുതുന്നതു—അല്ലെങ്കിൽ എഴുതേണ്ടതു—അങ്ങിനെയാകുന്നു. അങ്ങിനെയല്ലാതെ ആയിരമോ രണ്ടായിരമോ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന നടവടികളേയും സമ്പ്രദായങ്ങളേയും അതെല്ലാം അതേവിധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയാൽ തന്നെ ഇന്നത്തേതുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുക, പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ലെന്നു കാണുമ്പോൾ തൽപ്രവർത്തകന്മാരെ കുററപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക! അവർ വിഡ്ഢികളും കൊള്ളരുതാത്തവരുമാണെന്നേ പറയുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കാം; അവർ ദുർബുദ്ധികളും ദ്രോഹികളും സ്വാർത്ഥികളും മററുമാണെന്നു അധിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കേരളത്തിൽ ആര്യസംസ്കാരം പ്രചരിക്കുകയും, അതു ഉച്ചകോടിയിലെത്തി സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു് ഇന്നേക്കു ഏതാണ്ടു് രണ്ടായിരത്തിലധികം കൊല്ലമായിരിക്കുന്നു; പെരുമാൾഭരണം അവസാനിച്ചതോടെ അതിന്റെ അധഃപതനവും ആരംഭിച്ചിരുന്നു. മറെറാരു വിധമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ അധഃപതനമാരംഭിച്ചതു പെരുമാൾഭരണം അവസാനിച്ച കാലത്താണെന്നും പറയാം. അന്നു (ഏ. ഡി. 1200)മുതൽ ഇങ്ങോട്ടു്—സാവധാനത്തിലാണെങ്കിലും ക്രമാനുഗതമായ—അധഃപതനമേ അതിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളു. ഗതാനുഗതികന്യായേന നടന്നു വന്നതു മാത്രമല്ല റിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണം മുതലായി ചില പ്രബലങ്ങളായ കാരണങ്ങൾ അതിന്റെ ഗതിവേഗം കൂട്ടിയിട്ടുമുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ ഏതാണ്ടു് ആയിരം കൊല്ലത്തിലധികം കാലം നിലനിന്ന അധഃപതനം കാരണം അതിന്റെ ശരിയായ രൂപവും പ്രവർത്തനശേഷിയും ഫലവും വേണ്ടവിധം അറിയുന്നവരില്ലാതായിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല അതിന്റെ

നല്ല വശങ്ങൾ പലതും നശിയ്ക്കുകയും, ചിലതിന്നെല്ലാം രൂപമാ-
റ്റം വന്നു ദുഷിയ്ക്കുകയും, അങ്ങിനെ അതിന്റെ പൊട്ടും പുറവും
തൊണ്ടും തോലിയും മാത്രം ബാക്കിയാവുകയും ചെയ്ത കാലമാണി-
ത്. കേരളസംസ്കാരം നല്ലതോ ചീത്തയോ എന്നു പരിശോധി-
യ്ക്കുവാൻ ആ സംസ്കാരത്തെ മുഴുവനും—ഒരംശവും വിടാതെ—അ-
തിന്റെ നല്ലകാലത്തെ നിലയിൽ എടുക്കാതെ പറ്റുമോ?

ഇതിന്നു ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. തുണികൾ നെയ്യുന്നതി-
ന്നു ഒരു കൈത്തറിയുണ്ടെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. വളരെക്കാലമായിട്ട്
യഥാകാലം കേടുപാടുകൾ തീർക്കാത്തതാൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ കേടുവ-
ന്നും ഒടിഞ്ഞുതൂങ്ങിയും ദ്രവിച്ചു നശിച്ചും വേണ്ടവിധത്തിൽ—ആ-
രോഗ്യമുണ്ടായിരുന്ന കാലത്തെപ്പോലെ—പ്രവർത്തിയ്ക്കാതായി; ആകൃതി-
യ്ക്കു പോലും മാറ്റം വന്നിരിയ്ക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ആ തറിയും
ഈ യന്ത്രയുഗത്തിലെ നെയ്ത്തു—വിവിങ്ങ്—മില്ലുകളും തമ്മിൽ
താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതു ഭോഷത്വവും വങ്കത്തവുമാണ്. അതിരി-
ക്കട്ടെ. അതറിയണമെങ്കിൽത്തന്നെ അതിന്റെ കേടുപാടുകൾ തീ-
ർത്ത് നല്ലകാലത്തെപ്പോലെയാക്കിയതിന്നു ശേഷം—അഥവാ ആ
കാലത്തെ വിഭാവനം ചെയ്തുകൊണ്ട്—അതുമായിട്ടല്ലെ ബുദ്ധിയു-
ള്ളവർ താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ഉദ്യമിയ്ക്കയുള്ളൂ? ആ തറി അതേപ്ര-
കാരം മാത്രമാക്കിയാൽ പോരാ അതുകൊണ്ടു വസ്ത്രങ്ങൾ നെയ്യാനു-
ള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം തികച്ചും സമ്പാദിയ്ക്കുകയും വേണം. അതിന്നു പു-
റമെ അന്നത്തെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിലവാരം എങ്ങിനെയായിരു-
ന്നു? അന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതി എന്തായിരുന്നു? അക്കാലത്തു്ള്ള
അതെത്രത്തോളം നല്ലതായിരുന്നു? എന്നാദിയായ കാര്യങ്ങളെ ന-
ല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുകയും വേണം. മറിച്ചു കേടുവന്നു ഒടിഞ്ഞു-
തൂങ്ങിയ തറിയുടെ ഏതെങ്കിലും ചില ഭാഗങ്ങളെ മാത്രം എ-
ടുത്തുകൊണ്ട് ഇന്നത്തെ നെയ്ത്തുകമ്പനിയുമായി താരതമ്യപ്പെ-
ടുത്തുക, ഈ മില്ലിനോടൊക്കുകയോ ഇതിലേയ്ക്കു ഉപയോഗപ്പെ-

ട്ടകയോ ഇല്ലെന്ന കാരണത്താൽ ആ തെറിയുണ്ടാക്കിയ ആളുകളെ അധിക്ഷേപിയ്ക്കുക! മാത്രമല്ല മനഃപൂൎവ്വവും സ്വാൎത്ഥവുമായ ചില വികൃതികളാണ അതുണ്ടാക്കുവാൻ കാരണമെന്നും പറഞ്ഞ്, അതിന്റെ കൎത്താക്കന്മാരെ കുറപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക! ഒരുത്തന്റെ വയസ്സു പ്രായമുള്ളപ്പോൾ ഒരു ഫോട്ടോ എടുത്തു; ഉടുപ്പിടാതെയായിരുന്നു അതു്. പ്രായം തികഞ്ഞതിനുശേഷം നഗ്നമായ ആ ഫോട്ടോ കണ്ടിട്ടു് ശുണ്ഠിയെടുക്കുകയും, അതെടുത്ത ഫോട്ടോഗ്രാഫറുടെ തല തല്ലിത്തകൎക്കാൻ വെമ്പുകയും ചെയ്യുന്നു! അന്നത്തെ പ്രായത്തിനു അതു് ശരിയായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ സ്വഭാവവും അതുതന്നെയാണ്. എന്താണ് ചരിത്രം? എന്തിനെയാണ ചരിത്രം? എന്നിട്ടു 'അങ്ങനെയെന്നു ഞാനറിയും മറ്റുള്ളപോലെ വെളുത്തിരിയ്ക്കും' എന്ന മട്ടിൽ മാറോന്നെഴുതിക്കൂട്ടി അതിനു ചരിത്രമെന്ന പേരും കൊടുക്കുക; അതുതന്നെ.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ പരിതഃസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെത്തന്നെ മററിലധികം പ്രാവശ്യം വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തേണ്ടിവരികയും പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതിനു കാരണം—മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെത്തന്നെ—ഏതു കാലത്തേപ്പെടുത്തിയ നടവടികളായാലും ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയ്ക്കു പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ലെന്നു കണ്ടു അതേപ്പെടുത്തിയ ആളുകളെ കുറപ്പെടുത്തുകയും അധിക്ഷേപിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായമാകുന്നു.

ചരിത്രമെന്നാലെന്താണ്? ഓരോ രാജാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലം, അവരുടെ പേരുകൾ, അവർ ശത്രുക്കളുമായി യുദ്ധത്തിലേൎപ്പെട്ട കാലം, അതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ, സൈന്യനായകന്മാരുടെ പേരുകൾ, കൊല്ലപ്പെട്ട പട്ടാളക്കാരുടെ എണ്ണം, യുദ്ധത്തിന്റെ പരിണാമം, ഉടമ്പടി എന്നിങ്ങനെയുള്ളതെല്ലാം വിവരിയ്ക്കുന്നതാണു് പലരും ചരിത്രമായി കണക്കാക്കുന്നതു്. അതെല്ലാം ചരിത്രത്തിൽ പെട്ടതുതന്നെ. പക്ഷെ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കേണ്ടതു് അവയ്ക്കല്ല. പ

ചിത്രംകൊണ്ടു് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതു് സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതിയാകുന്നു. കൃഷി വ്യവസായം മുതലായവയുടെ നിലവാരം, തൊഴിലാളികളുടെ കഴിവു്—കൈവിരുതു്—തൊഴിൽ വ്യവസ്ഥകൾ, തൊഴിലാളികൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾ, അവരും മുതലാളികളും തമ്മിലുള്ള സഹകരണം, പൊതുജനങ്ങളുടെ ധനസ്ഥിതി—അഥവാ ദാരിദ്ര്യം—അവരുടെ ജീവിതത്തോതു്, ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങൾ, വ്യാപാരസമ്പ്രദായങ്ങൾ, സാമാന്യജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം—പരിശ്രമശീലന്മാരൊ മടിയന്മാരൊ, സത്യസന്ധന്മാരൊ അവിശ്വസ്തന്മാരൊ, പരോപകാരികളൊ പരദ്രോഹികളൊ എന്നാദിയായവ—തൊഴിലിലും വ്യാപാരത്തിലും അവർ കാണിക്കുന്ന മര്യാദകൾ, മതം ആചാരം മുതലായവയോടു അവർക്കുള്ള ബന്ധവിശ്വാസാദികൾ ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളെയെല്ലാം ആവുന്നതു വിശദീകരിയ്ക്കയാണ ചരിത്രകാരന്മാർ ചെയ്യേണ്ടതു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അന്നത്തെ ജനങ്ങൾ നയിച്ചിരുന്ന ജീവിതരീതിയും, ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും, പൊതുവെ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ നിലവാരവും മറ്റും ആവുന്നതു വായനക്കാർക്ക ഗ്രഹിയ്ക്കത്തക്ക വിധത്തിലാണ ചരിത്രം എഴുതേണ്ടതെന്നു താല്പര്യം.

ചെറുപ്പം മുതൽ വീടും സ്കൂളുമായിട്ടും, പഠിപ്പ കഴിഞ്ഞതാൽ സ്കൂളിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ആഫീസ്—ജോലിസ്ഥലം—ആയിട്ടും, ബാക്കി വല്ലപ്പോഴും ലൈബ്രറിയിലും സമയം കഴിയ്ക്കുന്നവർക്കാണോ കേരളചരിത്രത്തെപ്പറ്റി വല്ല പരിജ്ഞാനവും ഉണ്ടാകുന്നു? കേരളത്തിന്റെ ശരിയായ ചരിത്രം ഇരിയ്ക്കുന്നതു—അഥവാ അറിയാൻ കഴിയുന്നതു—പട്ടണങ്ങളിൽ നിന്നും ലൈബ്രറിയിൽ നിന്നുമല്ല; നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽനിന്നാകുന്നു. ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യമെന്തെന്നാൽ പുതിയ—പാശ്ചാത്യ—പരിഷ്കാരത്തിന്റെ തള്ളി തട്ടാത്ത പ്രദേശങ്ങളിലന്വേഷിച്ചാലെ കുറച്ചെങ്കിലും ചില ചരിത്രസത്യങ്ങളറിയാൻ കഴിയൂ എന്നാണു്. അതിനാൽ നാട്ടിൻപു

ങ്ങളിൽതന്നെ പരിഷ്കാരത്തിൻെറ പ്രചാരം ഏററവും കുറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ദിക്കിലും മൂലയിലുമാണു അന്വേഷിക്കേണ്ടതെന്നും ധരിക്കണം.

ഈ പകിട്ടേറിയ പാശ്ചാത്യ—പുതിയ—പരിഷ്കാരംകൊണ്ടു കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ചവർക്കു് ഒരു രണ്ടുമൂവ്വായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന യഥാർത്ഥകേരളചരിത്രത്തെ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ആ പരിഷ്കാരം കൊണ്ടു കണ്ണു പിടിച്ച അവരതിനെ ബന്ധിപ്പിച്ചതിൽ കുത്തിത്തിരുകിയാൽ പോലും ആ ചരിത്രം കയറുമോ സംശയമാണു്. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരസൂര്യൻെറ വെയിലത്താണു നമ്മൾ ജീവിക്കുന്നതു്. ആ വെയിലില്ലാത്തതായ ഒരു സ്ഥലം—മറെറാരു സംസ്കാരമുള്ളതും ഉണ്ടായിരുന്നതുമായ കാലം—അവർക്കു കാണാൻ കഴിയാതായിട്ടുണ്ടു്. നമുക്കു പകലാണെങ്കിലും തത്സമയം രാത്രിയായ മറെറാരു ഭാഗമുണ്ടെന്നു മൂഢന്മാരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതുപോലെ ഈ പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരസൂര്യനല്ലാതെ മറു ചില സംസ്കാരങ്ങളുമുണ്ടെന്നു ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ വിഷമമായിട്ടുണ്ടു്. എത്രതന്നെ തെററായി ധരിച്ചാലും വാശിപിടിച്ചാലും ശരി, എപ്പോഴും ഭൂമിയുടെ പകുതി ഭാഗം രാത്രിയും പകുതി ഭാഗം പകലുമായിട്ടേ ഇരിക്കൂ. അതുപോലെ എത്രതന്നെ പിഴച്ചു ധരിച്ചാലും വാശിയുണ്ടായാലും വേണ്ടതില്ല മറു ചില സംസ്കാരങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, പാശ്ചാത്യർ പ്രയോഗിച്ചിരുന്നതും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതുമായ നയംപോലെയല്ല അവയുടെ സ്വഭാവമെന്നും, ഇതിനേക്കാൾ നല്ല ഭാഗങ്ങൾ അവയിൽ പലതിലും വളരെയുണ്ടെന്നുമുള്ള പരമാർത്ഥം മറിച്ചാകയില്ല. ഈ വസ്തുത വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധവും, അതിനുശേഷം ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രക്ഷോഭവും മുതല്ക്കാണു ഭാരതത്തിൽ—കേരളത്തിലും—പുതിയ യുഗത്തിലേക്കുള്ള വലുതായ പരിവർത്തനം ആരംഭിച്ചതു്. രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തോടെ അതിൻെറ ഗതിവേഗം വളരെ വർദ്ധിക്കുകയും, ഇന്നത്തെനിലയിൽ എ

ണ്ടുകയും, ഏതു മറിയാതെ പരിവൎത്തനം ഉണ്ടായ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകാരണം ആ പഴയ കാലത്തെ കേരള ചരിത്രങ്ങളറിയുവാൻ കുറച്ചുകൂടി വിഷമമായിരിക്കുകയാണു്. ഞാനൊരു നമ്പൂതിരിയാകയാലും, ഈ പരിവൎത്തനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിനു മുമ്പുതന്നെ—കൊ. വ. 1066-ൽ ജനിച്ചു്—പ്രായപൂൎത്തി വന്നവനാകയാലും അന്നുള്ള നടപടികളും സമ്പ്രദായങ്ങളും കുറെച്ചൊക്കെ എന്റെ ഓൎമ്മയിലുണ്ടു്. എനിക്കുള്ള മെച്ചം അതാകുന്നു. അന്നുതന്നെ ഇങ്ങനെ ഒരു ചരിത്രം എഴുതാനാരംഭിക്കുകയോ എഴുതണമെന്നു തോന്നുകയോ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിനേക്കാറം എത്രയോ അധികം വിവരങ്ങറം ശേഖരിക്കുവാനും രേഖപ്പെടുത്തുവാനും സാധിക്കുമായിരുന്നു. അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിക്കാരണവന്മാൎക്ക് എന്നേക്കാറം എത്രയോ അധികം ഇത്തരം ചരിത്രവിഷയങ്ങറം അറിവുണ്ടായിരുന്നു. അവർ പല സന്ദൎഭങ്ങളിലായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ള അറിവാണെനിക്കുള്ളതു്. ഇത്രയെങ്കിലും എഴുതാൻ സാധിച്ചതു് അതുകൊണ്ടാകുന്നു. അവയിൽനിന്നു അതിശയോക്തികളേയും അസംബന്ധങ്ങളേയും അയുക്തികങ്ങളേയും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളേയും തള്ളിക്കളഞ്ഞു് ചരിത്രസത്യം തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ആവുന്നതു ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്തായാലും ഒരു ചരിത്രകാരൻ വിശ്വസിക്കുകയോ സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തവയേയൊന്നും ഞാനിവിടെ ചരിത്രമെന്ന നിലയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല.

ഈ ചരിത്രത്തിൽ ഞാനുന്നയിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളിൽ ചിലതല്ല പലതുംതന്നെ ഇതുവരെ ആരും പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവയാകുന്നു. അവ പലരുടേയും വിശ്വാസത്തിനും വിചാരത്തിനും എന്നത്തേയും വിരുദ്ധം കൂടിയുമാണെന്നു വരാം, ചിലൎക്കെല്ലാം അമ്പരപ്പുണ്ടാക്കാനും അപമാനം തോന്നിക്കാനും കാരണമായേക്കാം. പക്ഷെ എനിക്കങ്ങിനെ യാതൊരു ഉദ്ദേശവുമില്ല. അതുകൊണ്ടൊന്നും സത്യം മറച്ചാകയുമില്ല. എന്റെ നിഗമനങ്ങളിൽ

ന.

തെററാവുമെന്നു വരാം. എന്റെ അറിവിൽ പെട്ടേടത്തോളം ശരിയാണെന്നു തോന്നിയവയെ അവയ്ക്കുള്ള തെളിവോടും യുക്തിയോടും കൂടി രേഖപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ് ഞാനിവിടെ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ചരിത്രസത്യം അറിയുന്നതിനു മാത്രമല്ലാതെ ഇന്ന വിധത്തിലായിക്കൊള്ളണമെന്ന് എനിക്കു യാതൊരു നിർബ്ബന്ധവുമില്ല. അപ്രകാരം തന്നെ ചരിത്രം ഇന്ന വിധത്തിലാവരുതെന്നോ ഇന്ന വിധത്തിലാവണമെന്നോ ഉള്ള വിചാരം വായനക്കാരിലാർക്കുമുണ്ടാവരുതെന്നേയുള്ളൂ. ഇതിൽ തെററാണെന്നു തോന്നുന്ന സംഗതികളെ ആ നിലയിൽ തക്കതായ തെളിവോടും യുക്തിയോടും കൂടി വായനക്കാർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതരുന്നത് സന്തോഷപ്രദമാണ്; ആവശ്യവുമാണ്. അവയെപ്പററി ചർച്ച ചെയ്യുവാനും, തിരുത്തേണ്ടവയെ തിരുത്തുവാനും ഞാനൊരുക്കവുമാകുന്നു. അങ്ങിനെയല്ലാതെ ഒരു പെൻഷൻ ഡപ്യൂട്ടി കൂടിയായ പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോനെപ്പോലെ വെറുതെ പുലമ്പും പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. അദ്ദേഹം 1863 മാർച്ച് 23-ാംനം-യിലെ എക്സ്പ്രസ്സ് ദിനപ്പത്രത്തിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതി. "മററായ രാജ്യത്തായിരുന്നുവെങ്കിൽ കഠിനശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമാകുമായിരുന്ന, കുപ്രസിദ്ധ തെറിപ്പുസ്തകങ്ങളുടെ കർത്താവായ സാക്ഷാൽ കാണിപ്പയ്യൂർ..." എന്റെ ഏതേതു പുസ്തകങ്ങളിൽ ഏതേതു പേജുകളിൽ ഏതേതു വരികളാണു അതു വലിയ തെറിയായിട്ടുള്ളതെന്നു ഞാനദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു; കാണിച്ചുതരുവാനപേക്ഷിച്ചു, ആവശ്യപ്പെട്ടു, നിർബ്ബന്ധിച്ചു, അധിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്തുനോക്കി. ഒരു വാചകം പോലും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ഏതു പുസ്തകത്തിലാണദ്ദേഹം തെറി കണ്ടതെന്നു ഇതുവരെ എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടുമില്ല. ധിക്കാരപൂർവ്വമായ ഇത്തരം അധിക്ഷേപങ്ങൾ ഡിസ്ട്രിക്ട് ഡപ്യൂട്ടിയിൽ നിന്നല്ല, സാധാരണജനങ്ങളിൽനിന്നുപോലും പുറത്തുവരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇത്തരം ആസുരപ്രകൃതിയും അകാരണവൈരവും അധിക്ഷേപവാസനയും പ്രക

ടിപ്പിക്കുന്നതു് അനൎത്ഥകരമാണു്; ആയതും ചെയ്യരുതാത്തതുമാകുന്നു. ഞാനിങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ വായനക്കാരിൽ പലൎക്കും വിശ്വാസം വന്നില്ലെന്നുവരാം. എന്നാൽ ആ സംഗതി പരമാൎത്ഥമല്ലെ എന്നു അദ്ദേഹത്തോടുതന്നെ ഒന്നു എഴുതിച്ചോദിക്കണമെന്നെ എനിക്കു പറയുവാനുള്ളു. അതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽവിലാസം താഴെ ചേൎത്തിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോൾ രാമമേനോൻ അതിനെ നിഷേധിച്ചെങ്കിലാവട്ടെ 'ഷഷ്ടിപൂൎത്ത്യുപഹാരം (ഇളകുളത്തിനു്)' എന്ന പുസ്തകം ഒന്നു വായിക്കണമെന്നുമാകുന്നു.[1] ഇത്തരം അധിക്ഷേപങ്ങളല്ല വേണ്ടതു്. തെററുകൾ നീങ്ങി വിഷയം ശുദ്ധമാവാൻ എന്തെങ്കിലും പ്രസ്താവനകളിൽ തെററുകളുണ്ടെന്നു തോന്നിയെങ്കിൽ അവയെ സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള തെളിവോടും യുക്തിയോടും കൂടി വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുകയാകുന്നു. അതിന്നായി അഭ്യൎത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.[2]

---

[1] ഇതു് പഞ്ചാംഗം പുസ്തകശാല, കുന്നംകുളം എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ കിട്ടും. വില 1—75. വി. പി. ചാൎജ്ജ് പുറമെ.

[2] മേൽ എഴുതിയ പേരു ഞാൻ രാമമേനോനയച്ചുകൊടുക്കുകയും ഇതിനെ എഴുതുകയും ചെയ്തു.

“പുത്തേഴത്തു് രാമമേനോനവർകൾക്കു” (പെൻഷൻ ജഡ്ജി)

പ്രസിഡണ്ടു്,

സാഹിത്യ അക്കാദമി തൃശ്ശൂർ.

'ആൎയ്യന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം—കേരളത്തിൽ' എന്ന പേരിൽ ഞാനൊരു പുസ്തകം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാംഭാഗത്തിന്റെ അച്ചടി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ അവതാരികയിലെ ഒരു പാരയാണു് ഇതോടൊന്നിച്ചയക്കുന്നതു്. അതൊന്നു വായിച്ചുനോക്കുവാനും, അതിൽ വല്ല തെറ്റോ തിരുത്തങ്ങളോ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന പക്ഷം അതിന്നുള്ള ന്യായത്തോടും യുക്തിയോടും കൂടി എഴുതി അയക്കുവാനും അഭ്യൎത്ഥിക്കുന്നു. അതു് നിങ്ങളെ സ്പൎശിക്കുന്ന പ്രസ്താവനയായതുകൊണ്ടു് നിങ്ങളെ കാണിക്കാതെ പ്രസിദ്ധം ചെ

ഈ പുസ്തകത്തിലെയ്ക്കാവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടി തെക്കോട്ട് തിരുവനന്തപുരം വരേയും, വടക്കോട്ട് ഗോകർണ്ണം വരേയും ഞാൻ യാത്ര ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അവസരത്തിൽ പരിചയക്കാരും അല്ലാത്തവരുമായ പലരേയും നേരിട്ടു കാണുവാനും വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറിയാനും സൗകര്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അറിവുള്ളേടത്തോളം വിവരങ്ങൾ പറഞ്ഞുതരുന്നതിനും, കഴിവുള്ള ഒത്താശകൾ ചെയ്യുന്നതിനും അവർ വൈമുഖ്യം കാണിച്ചിട്ടില്ല. ഇതിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള പല വിലപിടിച്ച വിവരങ്ങളും അവരിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചതാകുന്നു. അവരുടെയെല്ലാം പേരും മേൽവിലാസവും ഈ പുസ്തകത്തിൽ അനുബന്ധമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അവരോടെല്ലാം എനിയ്ക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയേയും ആദരവിനേയും ഈ അവസരത്തിൽ സന്തോഷപൂർവ്വം ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ.

ഈ ‘കടിമറ്റം’ ഒരു പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാനേ ആദ്യം ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പക്ഷെ എഴുതിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു പുസ്തകംകൊണ്ടു സാധിയ്ക്കയില്ലെന്നു തോന്നുകയാൽ രണ്ടുഭാഗമാക്കാമെന്നു വെച്ചു. ഈ ഒന്നാംഭാഗം തയ്യാറായപ്പോഴേയ്ക്കു രണ്ടു ഭാഗംകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും, മൂന്നുഭാഗമാക്കണമെന്നും തീർച്ചപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ഇനി രണ്ടുഭാഗങ്ങളും കൂടിയായാലേ ഇതു

യ്യുന്നുള്ളു പോരായ്കയാണെന്നു തോന്നുകയാൽ അയയ്ക്കുന്നതാണ്. ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ മറുപടി കിട്ടേണ്ടതാണെന്നും അറിയിയ്ക്കട്ടെ.

കുന്നംകുളം, 6—3—65. } എന്ന്, സ്വന്തം
കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് (ഒപ്പ്)"

ഇന്നു(18—3—65)വരെ അദ്ദേഹം ഇതിനു ഒരു മറുപടിപോലും അയച്ചിട്ടില്ലെന്നും അതിനാൽ ആ തെറ്റ് അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചതാണെന്നും കൂടി സന്തോഷത്തോടെ വായനക്കാരെ അറിയിയ്ക്കുകയും, ഇതു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ സമയം സമ്മതിച്ചതിൽ അദ്ദേഹത്തോട് എനിയ്ക്കുള്ള നന്ദിയെ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

പൂൎത്തിയാകയുള്ളു. ഈ ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രമായ കേരളത്തിന്റെ ഉത്ഭവം മുതൽ ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ വന്നു കുടിയേറിപ്പാൎത്തു മുതലായതിന്റെയും, അവർ ഇവിടെ തൊഴിൽവിഭജനത്തിൽ സ്വീകരിച്ച അടിസ്ഥാനതത്വത്തിന്റെയും ചരിത്രമാണ് അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു്. കുലധൎമ്മം ദേശാതിൎത്തികൾ ദേശവ്യവസ്ഥ എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ചരിത്രം രണ്ടാംഭാഗത്തിലും, സംഘം, തളി, തളിയാതിരി, പെരുമാൾഭരണം, തൊഴിലിന്റെ തകൎച്ച, ജാതികളുടെ ഉച്ചനീചങ്ങൾ ആദിയായി സപ്തകാവ്യകൾ ബുദ്ധമതവ്യാപ്തി ബ്രാഹ്മണമതം എന്നിങ്ങിനെയുള്ള വിഷയങ്ങൾ മൂന്നാംഭാഗത്തിലും വരുന്നതാകുന്നു.

ഇനി ഒരു പരമാൎത്ഥം കൂടി വായനക്കാരെ അറിയിപ്പാനുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെയൊരു ചരിത്രമെഴുതാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല നിൎബ്ബന്ധിക്കുകയുംകൂടി ചെയ്തതു മനഃപൂൎവ്വം കള്ളച്ചരിത്രങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നമ്പൂതിരിദ്വേഷിയായ ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ളയാകുന്നു. അദ്ദേഹം 18 പുസ്തകങ്ങളിലായി മൊത്തം 236 പ്രാവശ്യം നമ്പൂതിരിമാരെ കരുതിക്കൂട്ടി ശകാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനു പുറമെ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ മാത്രം 14 ലക്കങ്ങളിലും നമ്പൂതിരിമാരെ അധിക്ഷേപിച്ചും അപമാനിച്ചും ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള കള്ളച്ചരിത്രങ്ങളും അധിക്ഷേപങ്ങളും കണ്ടുകൊണ്ടു ക്ഷമയില്ലാതായതിനാൽ എന്റെ അറിവും കഴിവുമനുസരിച്ചു ഒരു കേരളചരിത്രമെഴുതാതിരിപ്പാൻ എനിക്കു വയ്യാതായി എന്നേ പറയേണ്ടു. അതിനാൽ ഈ പുസ്തകം വായനക്കാരിഷ്ടപ്പെട്ടാലുമില്ലെങ്കിലും കൊള്ളാം. ഇതെഴുതുന്നതിൽ വലുതായ ഒരു പങ്കു ഇളങ്കുളത്തിനുള്ളതാകുന്നു എന്നു ഞാൻ വായനക്കാരെ സാദരം അറിയിച്ചുകൊണ്ടു് ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

പഞ്ചാംഗം പ്രസ്സ്, കുന്നംകുളം.
18—3—1965.

ഗ്രന്ഥകൎത്താ.

തിരുത്തു്.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ 2-ം 3-ം അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ (38 മുതൽ 45 പേജ് കൂടി) ആര്യന്മാരുടെ ആഗമനകാലത്തെപ്പററി പിഴച്ചു ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. അതു ഇങ്ങിനെ തിരുത്തേണ്ടതാകുന്നു. "B. C. 3000 മുതൽ 2500 വരെ" എന്നു കാണുന്നതു് "B. C. 4500 മുതൽ 4000 വരെ" എന്നും, "B. C. 1500 മുതൽ 1000 വരെ" എന്നു കാണുന്നതെല്ലാം "B. C. 3000 മുതൽ 2500 വരെ" എന്നും, "B. C. 1500" എന്നു കാണുന്നതെല്ലാം "B. C. 3000" എന്നും തിരുത്തി വായിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഈ പുസ്തകം 1965 മാർച്ചിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുവെങ്കിലും ഈ തെററ് മനസ്സിലായതു് ഇന്നു് (1965 ജൂൺ 23-ാംനു-) മാത്രമാകുന്നു. ഇതിനിടയ്ക്കു കുറച്ചു പുസ്തകങ്ങളും വിററുപോയെന്നും അതിനാൽ അവയിൽ ഈ തെററു തിരുത്താൻ സാധിക്കാതെ വന്നുപോയെന്നും വ്യസനസമേതം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

അറിയിപ്പ്.

ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ അവതാരികയിലെ 21-ാംപേജിൽ ഉളകളത്തെപ്പററി ആക്ഷേപരൂപത്തിൽ ഒരു പരാമർശമുണ്ടു്. അങ്ങിനെ അധിക്ഷേപിക്കത്തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹം നമ്പൂതിരിമാരെ എന്താണു ഉപകാരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് ഇതു വായിച്ചവരിൽ ചിലർ എഴുതിച്ചോദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള പരിപൂർണ്ണമായ മറുപടി ഞാൻ പ്രസിദ്ധംചെയ്ത 32 പേജുള്ള "പിള്ളമാഹാത്മ്യം" എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതാകുന്നു. അവർക്കെല്ലാം അതിൻെറ ഓരോ കോപ്പി അയച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. മേലിൽ അങ്ങിനെ ജിജ്ഞാസയുണ്ടാവുന്നവരോടു് അതൊന്നു വായിക്കണമെന്നു മാത്രമാണെൻെറ അഭ്യർത്ഥന. 10 ന. പ. സ്റ്റാമ്പുസഹിതം പായോഗം പുസ്തകശാലക്കാരോടാവശ്യപ്പെട്ടാൽ മതി; വില കൂടാതെ സൌജന്യമായി പുസ്തകം അയച്ചുതരുന്നതാകുന്നു.

ഗ്രന്ഥകർത്താ.

ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം

(കേരളത്തിൽ)

അദ്ധ്യായം 1

ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രവും പരശുരാമനും

കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകർണ്ണംവരെയുള്ള പ്രദേശം കേരളമാണെന്നു നമുക്കെല്ലാം അറിയാം. ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രമെന്നു നാം പറയുന്നതു് അതിനെയാകുന്നു. കന്യാകുമാരിക്കു തെക്കു സമുദ്രം തന്നെയാണല്ലൊ. എന്നാൽ കേരളത്തിന്റെ വടക്കു ഗോകർണ്ണമാവാൻ കാരണമെന്താണു്? ഇത്തരം അതിർത്തികൾക്കു സ്വാഭാവികമായ ചില കാരണങ്ങളുണ്ടാവുക സാധാരണ പതിവാണു്. കേരളവും തമിഴ്നാടും തമ്മിൽ വേർതിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതിനു പ്രധാനകാരണം സഹ്യനാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഭൂപ്രകൃതി പരിശോധിച്ചപ്പോഴും കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകർണ്ണം വരെയുള്ള (ഏകദേശം 700 നാഴികയോളം ദീർഘം വരുന്ന) പ്രദേശമെന്നപോലെത്തന്നെ അവിടുന്നങ്ങോട്ടു ഏതാണ്ടു് 700 നാഴികയോളം ഉയർന്നു കിടക്കുന്ന തപതി എന്ന നദിവരെയും ഈ സഹ്യൻ തുടർച്ചയായി ഇടമുറിയാതെ നീണ്ടു കിടക്കുന്നതാണെന്നു കാണും. അതിനിടയ്ക്കു പാലക്കാട്ടു ചുരം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആ പർവ്വതനിരയ്ക്കുള്ള ഒരു മുറിവു കിഴക്കുനിന്നു അറബിക്കടലിലേയ്ക്കു തപതി ഒഴുകുന്ന സ്ഥലത്തു മാത്രമാകുന്നു. സഹ്യനും അറബിക്കടലിനുമിടയ്ക്കു ഏകദേശം മുപ്പതു് മുപ്പത്തഞ്ചു നാഴികയോളം കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറു വിസ്താരത്തിൽ ഗോകർണ്ണം വരെ

നീണ്ടു കിടക്കുന്ന കേരളരാജ്യം പോലെത്തന്നെ തുടൎച്ചയായി തപതി വരെ ഈ കടലോരപ്രദേശവും നീണ്ടുകിടക്കുന്നുണ്ടു്. ആൎയ്യാവൎത്തത്തേയും ദ്രാവിഡപ്രദേശമായ തെക്കെ ഇന്ത്യയേയും വേൎതിരിക്കുന്നതു് വിന്ധ്യപൎവ്വതനിരയാണെന്നും അറിയണം. കേരളത്തിലെ ഭൂപ്രകൃതിയെ പരിശോധിച്ചാൽ കിഴക്കൻ ജില്ലകളിലേതിൽനിന്നു ഇവിടെ വലിയ വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണു്. ശക്തിയായ ഭൂകമ്പം, അഗ്നിപൎവ്വതംപൊട്ടൽ മുതലായ പ്രകൃതിക്ഷോഭം കാരണം സമുദ്രത്തിൽ നിന്നു പൊന്തിവന്ന കരയാവണം കേരളമെന്നു ഒരു പക്ഷമുണ്ടു്. ഇതിനു ചില തെളിവുകൾ പറയുന്നതുമുണ്ടു്. കിഴക്കൻ ജില്ലകളിലെ ഭൂമി മിക്കതും സമപ്രദേശമാണു്. അങ്ങിങ്ങായി ഓരോ കുന്നുകളേ ഉള്ളു. കേരളത്തിലാണെങ്കിൽ സമപ്രദേശമേ ഇല്ലെന്നു പറയാം. മിക്ക പ്രദേശങ്ങളും കുന്നുകളും മലകളും നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്നു; കേരളത്തിലെ തീവണ്ടിയിൽ യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. തുടൎച്ചയായി രണ്ടുമൂന്നു നാഴിക ദൂരം പോലും ലെവൽപ്രദേശമായി കാണുകയില്ല. അപ്പോഴെല്ലാം മണ്ണിട്ടുയൎത്തിയ വയലും കുന്നു വെട്ടിത്താഴ്ത്തിയ ഇടക്കം—എടവഴിയും—വളരെ കാണാം. സഹ്യന്നപ്പുറത്തെ നില മറിച്ചാണു്. അതു ഏതാണ്ടു് കടൽക്കരയിൽ നിന്നു നോക്കുന്നതുപോലെയാണെന്നു പറയാം. ഉയൎന്നും താണുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളൊ വളവോ കൂടാതെ കണ്ണെത്താവുന്നേടത്തോളം ദൂരത്തേക്കു റെയിൽ കിടക്കുന്നതു കാണാം. തീവണ്ടിയിൽ വളരെ ദൂരം യാത്രചെയ്താലും ഉയൎന്നും താണുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളും വളവും അപൂൎവ്വമായെ കാണൂ. കിഴക്കൻജില്ലകളിലെ ഉപരിതലത്തിൽ നിന്നു കുറെ താഴെക്കാണുന്ന തരത്തിലുള്ള മണ്ണുകളും പാറകളും മറ്റുമാണു കേരളത്തിലെ ഉപരിതലത്തിൽ കാണുന്നതത്രെ. കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ ഭൂമി ഒരു കൃമ്പിക്കടി താഴ്ത്തിയിട്ടു് ആ മണ്ണു് വീണ്ടും അതിലിട്ടാൽ ജാസ്തിയാകും, മുഴുവൻ കൊള്ളുകയില്ല. തച്ചശാസ്ത്രത്തിൽ ഇത്തരം ഭൂമിക്കു "ബാഹ്യപാംസു" എന്നു പറയുന്നു. ദേവാലയനിൎമ്മാ

ണത്തിൽ ഇതു ഒരു നല്ല ഭൂമിയുടെ ലക്ഷണമായി പറയുന്നു്. കേരളത്തിൽ ഇത്തരം ഭൂമികൾ വളരെ കുറച്ചേ ഉള്ളൂ. കുഴിച്ചെടുത്ത മണ്ണു അതിൽ തന്നെയിട്ടാൽ കുഴി നിറകയില്ല; നിറഞ്ഞെങ്കിൽ മററു സ്ഥലത്തു നിന്നു മണ്ണു കൊണ്ടുവന്നു പാററും. ഭൂമിക്കു ഉറപ്പു കുറവാണെന്നതിന്റെ ലക്ഷണമാണിതു്. കിണററു കല്ലുവെട്ടിയ തടയോ മണ്ണിട്ടു നിറച്ചുവെന്നു വിചാരിക്കുക. 10—15 കൊല്ലത്തിനു ശേഷമായാൽക്കൂടി അവിടെ കെട്ടിടം പണിചെയ്താൽ അമച്ചും ഭിത്തിക്കു വിള്ളലും വരാനെളുപ്പമാണു്. ആ മണ്ണിനു ഉറപ്പില്ലായ്മയാണതിന്റെ കാരണം. ഈ കാര്യം പലക്കും അനുഭവം തന്നെയുണ്ടാവാം.

കിഴക്കൻജില്ലകളിൽ കൊല്ലത്തിൽ 2_3 മഴയേ ഉണ്ടാകൂ; തുലാവർഷമാണതു്. ആ വെള്ളം അതു വേഗത്തിലൊന്നും വററിപ്പോകയില്ല. ഏരികെട്ടി നിർത്തിയാൽ ഏതാണ്ടു ഒരു കൊല്ലം കാലം—അടുത്ത തുലാവർഷം വരെ—അതു വററിപ്പോകാതെ നില്ക്കും. കേരളത്തിലാണെങ്കിൽ ഏടവപ്പാതി മുതൽ രണ്ടു_മൂന്നു മാസം മഴക്കാലം തന്നെയാണല്ലൊ. പിന്നെ തുലാവർഷവുമുണ്ടാകും. എന്നിട്ടുകൂടി മീനം_മേടം കാലമാകുമ്പോഴേക്കു കുളം കിണർ മുതലായ ജലാശയങ്ങളിലെ വെള്ളമെല്ലാം വളരെ താണുപോകയും, പല സ്ഥലത്തും ജലക്ഷാമമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു. കേരളത്തിലെപ്പോലെ കിഴക്കൻജില്ലകളിൽ മഴ പെയ്താൽ അവിടങ്ങളിൽ പ്രളയമാകും. അവിടത്തെപ്പോലെ ഇവിടെ മഴ കുറഞ്ഞാൽ കേരളം മുഴുവൻ മരുഭൂമിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുമല്ലൊ. ഇതിനുള്ള കാരണവും ഇവിടത്തെ മണ്ണിനുള്ള ബലക്ഷയമാകുന്നു. സഹ്യനാണു ഈ മഴയെ പരദേശത്തേക്കു കടത്തിവിടാതെ നമുക്കു തിരിച്ചു തരുന്നതെന്നും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പറയട്ടെ. സഹ്യൻ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ മഴയെല്ലാം കിഴക്കോട്ടു മദിരാശിവരെ—350 നാഴികയോളം നീള

ത്തിൽ—ഉളിച്ചുപോകയേ ചെയ്യുമായിരുന്നുള്ളുവെന്നും അറിയേണ്ടതാണ്.

സാക്ഷാൽ ഹിമവാൻ നില്ക്കുന്ന സ്ഥലം തന്നെ പണ്ട്—അനേകലക്ഷം—അഥവാ കോടി—സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു സമുദ്രമായിരുന്നുവെന്നും, മുൻപറഞ്ഞതരത്തിലുള്ള പ്രകൃതിപ്രക്ഷോഭം കാരണം ഉയൎന്നുവന്നതാണെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഹിമവാനിൽ കാണുന്നതായ ഫോസിലുകളും (Fossils)[1] മറ്റും അതിനു തെളിവാകുന്നു. "ലിബിയ മരുഭൂമിയിൽനിന്നു തോടുള്ള മത്സ്യ (Shellfish) ങ്ങളുടെ ഫോസിലവശിഷ്ടങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയതോടെ മധ്യധരണ്യാഴി ആയിരത്താണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ്, കരയിൽ ഉള്ളോട്ടു തള്ളിക്കയറിയിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. റോക്കിമലകളിൽ കാണുന്ന കടൽക്കക്കകളും, കാൻസസ് സമതലങ്ങളിലെ സമുദ്രനിക്ഷേപങ്ങളും, ആസ്ത്രേലിയയിലെയും ബ്രസീലിലെയും ഹിമവാഹിനികളിലുള്ള ശിലാനിക്ഷേപങ്ങളും എന്താണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്? ഹിമവാഹിനികളും, അഗ്നിപൎവ്വതങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ലാവാപ്രവാഹവും, മഴയും മഞ്ഞും മൂലമുണ്ടായിട്ടുള്ള മണ്ണൊലിപ്പും എല്ലാം ചേൎന്നു ഭൂമുഖത്തെ ഒരു പരിണാമത്തിനു വിധേയമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു ഇവ തെളിയിക്കുന്നു"[2] ഇതുപോലെതന്നെ ഭൂകമ്പം മുതലായ പ്രകൃതിക്ഷോഭം കാരണം പിന്നീടു ഉടലെടുത്തതാണ് കേരളം. കേരളത്തിന്റെ കിഴക്കെ അതിൎത്തിയായ സഹ്യന് 'കടലടിക്കാൻ മല' എന്നൊരു നാമധേയമുണ്ടായിരുന്നു. പണ്ടുകാലത്ത് കടലിന്റെ തിരകൾ അതിന്മേലാണ് അടിച്ചിരുന്നതെന്നും, കടലടിച്ചാലും കോട്ടം

---

1 ഇന്നുള്ള ജന്തുക്കളിൽ നിന്നന്യമായ ഇന്നു പൂൎണ്ണമായും അപ്രത്യക്ഷമായ ജന്തുക്കളുടെ, പാറകളിൽ പതിഞ്ഞിരുന്ന അവശിഷ്ടങ്ങളെ ഫോസിൽ (Fossil) എന്നു പറയുന്നു.

2 നാം ജീവിക്കുന്ന ഈ ലോകം (Vol 1) എം. ആർ. ചന്ദ്രശേഖരൻ. പേജ് 5–6.

തട്ടാത്ത മലയായിരുന്നതിനാലാണു അതിനു ആ പേരുണ്ടായതെന്നും എൻ്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ ഒരു ചൊല്ലുണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടെ പ്രകൃതം മലയുടെ ബലമല്ല; അതിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു് അതു വരെ — കേരളം മുഴുവനെന്നർത്ഥം — സമുദ്രമായിരുന്നുവെന്നും തിരയടിച്ചിരുന്നതു അതിന്മേലായിരുന്നുവെന്നുമാകുന്നു. കടലിലെ തിരകൾ സഹ്യനിൽ അടിച്ചിരുന്നുവെന്ന വിശ്വാസം തൻ്റെ കാലത്തെ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ബർത്തലോമിയോ (Bartolomeo)വും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. കാളിദാസൻ്റെ കാലത്തും ഇങ്ങനെയൊരു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു രഘുവംശം നോക്കിയാലറിയാം. അതിൽ രഘുവിൻ്റെ ദിഗ്വിജയത്തെ വൎണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "പടിഞ്ഞാറെ കടൽത്തീരത്തുള്ള കേരളത്തെ ജയിക്കുവാൻവേണ്ടി രഘുവിൻ്റെ വലിയ സൈന്യം സഹ്യൻ്റെ അപ്പുറത്തേക്കു കടന്നു. പണ്ടു പരശുരാമൻ മഴുവെറിഞ്ഞു സമുദ്രത്തെ അകറ്റിയ പ്രദേശമാണെങ്കിലും അതു് കണ്ടപ്പോൾ വീണ്ടും സമുദ്രം സഹ്യനിൽ വന്നു തിരയടിക്കുന്ന പ്രതീതിയുണ്ടാക്കി."[1]

കാൻറർ വിഷർ (Canter Visscher) തൻ്റെ എഴുത്തിൽ "ഈ ഭൂമിയെ (കേരളക്കരയെ) സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ സമുദ്രത്തിനടിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ഒന്നായിരുന്നു ഇതെന്നു ആരും സമ്മതിക്കു"മെന്നാണു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്.[2] മി: റോഡ് (Mr: Rhode) തിരുവിതാംകൂർ എഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ റിപ്പോൎട്ടിൽ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. "ഒരുകാലത്തു് കോഴിക്കോട്ടുമുതൽ കൊല്ലത്തിനു തെക്കുവരെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നും

---

1 "തസ്യാനീകൈ ൎവ്വിസൎപ്പദ്ഭി രപരാന്തജയോദ്യതൈഃ
രാമാസ്ത്രോത്സാരിതോപ്യാസീൽ സഹ്യലഗ്ന ഇവാൎണ്ണവഃ"
രഘുവംശം നാലാംസൎഗ്ഗം ശ്ലോകം 53.

2 Canter Visscher's letter 1

വളരെ ഉയരമുള്ള പ്രദേശമായിരുന്നു. പക്ഷെ അതു് എങ്ങിനെയോ സമുദ്രത്തിലാണ്ടുപോയി. പിന്നീടു് കുറെക്കാലങ്ങൾക്കുശേഷം അഗ്നിപൎവ്വതം പൊട്ടുക, ഭൂകമ്പമുണ്ടാവുക മുതലായ കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് വീണ്ടും കരയായിത്തീരുകയാണുണ്ടായതു്. ഞാനിതും ഉറപ്പിച്ചു പറയുവാൻ കാരണമുണ്ടു്. വൎക്കലത്തുരപ്പുണ്ടാക്കുന്ന സമയത്തു് അതിനുള്ളിൽനിന്നു് മരങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളും, മത്സ്യാവശിഷ്ടങ്ങളും മുതലായവ കണ്ടുകിട്ടുകയുണ്ടായി. ഈ മത്സ്യാവശിഷ്ടങ്ങളും ഒരുതരം തോടുള്ള മത്സ്യത്തിന്റേതാണെന്നും (Shell fish) അവ സമുദ്രത്തിൽ മാത്രം ജീവിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നും തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്."[1] ഇന്നു കേരളത്തിലെ സമുദ്രവക്കത്തും, സമതലപ്രദേശത്തും മററും സമുദ്രത്തിന്നടിയിലുള്ള മണലും, ചുണ്ണാമ്പുകലൎന്ന കല്ലുകളും കളിമണ്ണും (Calcareous matter Combined with earth and clay) കാണപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരുകാലത്തു് കേരളം സമുദ്രത്തിന്നടിയിലായിരുന്നുവെന്നും പിന്നീടുണ്ടായ ഭൂഗൎഭശക്തികളുടെ പ്രവൎത്തനം കാരണം കടലിൽനിന്നു പൊങ്ങിവന്നു കരവെപ്പുണ്ടായതാണെന്നും അനുമിക്കാമെന്നു കെ. പി. പത്മനാഭമേനോനവർകളും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.[2] ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള കേരളത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണു്. "മഴുവെറിഞ്ഞു് സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തതാണു് കേരളമെന്നും അവിടെയാണു് ഭാൎഗ്ഗവൻ ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചതെന്നുമുള്ളതിനു, കേരളം ഒരുകാലത്തു് സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടു് ഭൂകമ്പംകൊണ്ടോ മററൊ ഉയൎന്നുവന്നുവെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള ഈ നാട്ടിൽ പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചു എന്നും മാത്രമേ അൎത്ഥമുള്ളൂ.[3]

1 Report on the Administration of Travancore 1881—82.

2 History of Kerala Vol 1 page 22—23.

3 പ്രാചീനകേരളം പേജ് 2, 3. ശൂരനാട്ടു് കുഞ്ഞൻപിള്ള.

കേരളത്തിലെ കടൽക്കരയിൽനിന്നു 5—6 നാഴികവരെ കിഴക്കോട്ടു സമനിരപ്പായും, തെങ്ങുകൾ മാത്രം പ്രധാനകൃഷിയായും, മണൽ മാത്രമുള്ളതായും കുറെ പ്രദേശങ്ങളുണ്ടല്ലോ. അവിടങ്ങളിൽ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലെന്നപോലെ കുന്നുകളോ ചുകന്ന സാധാരണമണ്ണോ ഇല്ല; കരുപ്പടന്ന മുതൽ തെക്കോട്ടു പല സ്ഥലത്തും വലിയ കായലുകളുമുണ്ടു്. ആ കായലിനിപ്പുറവും കുറെ ഉള്ളോട്ടു അത്തരം മണൽ പ്രദേശമാകുന്നു. ഇതെല്ലാം കാലാന്തരത്തിൽ വീണ്ടും സമുദ്രം ക്രമത്താലെ പിൻവാങ്ങി കരവെച്ചുണ്ടായതാണെന്നതിലേക്കു സംശയമില്ല. ചില ദിക്കുകളിൽ ഇത്തരം പ്രദേശങ്ങൾ ഉള്ളോട്ടു കുറച്ചു ഉള്ളുവെന്നു വരാം; തിരയില്ലാതെ കടൽക്കരതന്നെ കുന്നുപ്രദേശമായും ഇരിപ്പുണ്ടു്. ഗോകർണ്ണം, വർക്കല മുതലായ പ്രദേശങ്ങളും ഇത്തരത്തിൽ പെട്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ അധികഭാഗവും അങ്ങിനെയല്ല. കടൽക്കരയിൽ കുറച്ചെങ്കിലും ഉള്ളോട്ടു് ഇത്തരം മണൽപ്രദേശമായിട്ടാണ ഗോകർണ്ണം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയെന്നു പറയാം.

ചേന്നമംഗലത്തുനിന്നു തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി കടല്ക്കരയിൽ വൈപ്പിൻ എന്നൊരു പ്രദേശമുണ്ടു്. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ ഈ പ്രദേശത്തു് അതിനു 'വൈപ്പു' എന്നു മാത്രമേ പറഞ്ഞിരുന്നുള്ളുവെന്നും തോന്നുന്നു. മുമ്പു അവിടം കടലായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നെ കടൽ നീങ്ങി കരവെച്ചുണ്ടായ പ്രദേശമാണെന്നും, അതിനു ആ പേരുണ്ടാവാൻ കാരണമതാണെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. വൈപ്പുത്തുനിന്നു തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി—കായലിനപ്പുറത്തു്—കടല്ക്കരയിൽ 'വെപ്പൂരു്' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രദേശമുണ്ടു്. അതും മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം കടൽ നീങ്ങി കരവെച്ചുണ്ടായ ഊരു്—പ്രദേശം—ആണെന്നും, അതിനാൽ അന്വർത്ഥമായ പേരാണതെന്നും പറയാറുണ്ടു്. ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ ചെന്നു നോക്കിയാൽ ആർക്കും അതെല്ലാം ശരിയായിരിക്കുമെന്നു തോന്നാതിരിക്കയില്ല. എത്ര

കാലംകൊണ്ടാണുണ്ടായതെന്നും, ഉണ്ടായിട്ടെത്ര കാലമായെന്നും മാത്രമേ അറിയാനുള്ളു. നൂറുകണക്കിലല്ല ആയിരക്കണക്കിലൊ പതിനായിരക്കണക്കിൽ തന്നെയോ അതിനു പഴക്കമുണ്ടാവാം. ഇവിടെ എന്നുണ്ടായി എന്നല്ല വിഷയം; ആ കരപ്രദേശം എങ്ങിനെയുണ്ടായി എന്നു മാത്രമാകുന്നു. ആ കാൎയ്യത്തിൽ സംശയവുമില്ല.

രാമേശ്വരത്തുള്ള മഹേന്ദ്രപൎവ്വതത്തിൽ നിന്നാണു ഹനുമാൻ ലങ്കയിലേക്കു ചാടിയതെന്നു വാല്മീകി രാമായണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ പൎവ്വതം സമുദ്രക്കരയിലാണെന്നും പറയുന്നുണ്ടു്. ഇന്നാണെങ്കിൽ സമുദ്രം അവിടെനിന്നു നാലഞ്ചു നാഴിക തെക്കോട്ടു നീങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവിടമെല്ലാം മണൽ നിറഞ്ഞ കരയാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ രാമായണം എഴുതിയ കാലത്തു് ആ പൎവ്വതത്തിന്റെ തെക്കുവശം മുതൽ സമുദ്രമായിരുന്നുവെന്നും പിന്നീടു് ക്രമത്താലെ സമുദ്രം തെക്കോട്ടു നീങ്ങിയിട്ടാണു കരയുണ്ടായതെന്നും വിശ്വസിക്കാതെ കഴിയുമോ? മാത്രമല്ല ആ രാമേശ്വരം മുനമ്പു് (പിണ്ഡം മുതലായ പിതൃകൎമ്മം ചെയ്യുന്ന സ്ഥലം) കടൽ തെക്കോട്ടു നീങ്ങി വീണ്ടും കരവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും അറിവായിട്ടുണ്ടത്രെ. അങ്ങിനെയെല്ലാം വരുവാൻ വിരോധമില്ല. ഇതെല്ലാം കൂടി നോക്കുമ്പോൾ തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ ഭൂമി ഇന്നത്തെ മാതിരിയായതിനു ശേഷം കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞാണു കേരളഭൂമിയുണ്ടായതെന്നു വിശ്വസിച്ചാൽ തെററില്ല.

അപ്പുറം കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറു് സമതലം 30—35 നാഴികയോളം വിസ്താരത്തിലും-, കന്യാകുമാരി മുതൽ തപതി നദി–അഥവാ സൂറത്തു–വരെ തെക്കുവടക്കു കുറച്ചു പടിഞ്ഞാട്ടു ചരിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശം 1200 നാഴിക നീളത്തിലുമാണു് അറബിക്കടൽ തീരം കിടക്കുന്നതു്. അതിൽ ഗോകൎണ്ണംവരെയുള്ള പ്രദേശത്തെ മാത്രം ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രം എന്നു പറയുന്നതു് എങ്ങിനെയാണു്? പരശുരാ

മൻ സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തു് സൃഷ്ടിച്ചതാണു് ഈ കേരളമെന്ന കഥ വിശ്വസിയ്ക്കയാണെങ്കിൽ അതു് ഗോകൎണ്ണം മുതല്ക്കാരംഭിച്ചാൽ മതിയാകയില്ല, തപതി മുതല്ക്കുതന്നെ തുടങ്ങേണ്ടിവരും. എന്തെന്നാൽ കിഴക്കെ സഹ്യന്റെ കിടപ്പു്, കുന്നും മലയും നിറഞ്ഞ പ്രകൃതി, നദികളുടെ ബാഹുല്യം, മണ്ണിന്റെ പ്രകൃതി, കാലാവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവം മുതലായതെല്ലാം ഒരേ വിധത്തിൽ കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടു് കന്യാകുമാരി മുതൽ തപതിവരെയുള്ള വിസ്താരം കൂടിയ ഈ കടൽക്കര മുഴുവൻ ഒരേ കാലത്തു് ഒരേ കാരണത്താലുണ്ടായതാണെന്നേ വിശ്വസിയ്ക്കുവാൻ കഴിയൂ.

ഇതിനെപ്പറ്റി തക്കതായ അന്വേഷണം നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി ശരിയായ ഉത്തരം കിട്ടുകയും ചെയ്തു. ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രം — അഥവാ പരശുരാമക്ഷേത്രം — എന്ന ഈ പേർ ഗോകൎണ്ണപൎയ്യന്തമുള്ള കേരളത്തിനു മാത്രമല്ല സൂറത്തുവരെയുള്ള കടലോരപ്രദേശത്തിനു മുഴുവൻതന്നെയുണ്ടു്. (കേരളോല്പത്തിയിൽതന്നെ കന്യാകുമാരിമുതൽ തപതിവരെയുള്ള പ്രദേശത്തെയാണു ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രമെന്നു പറയുന്നതു്. തുളുനാട്ടിൽ പ്രചാരമുള്ള 'ഗ്രാമപദ്ധതി'യിലും പരശുരാമക്ഷേത്രം സൂറത്തുമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്നതായിപ്പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ കേരളോല്പത്തി മുതലായ പയിലെ കഥകളെപ്പോലെ—അല്പസ്വല്പം പ്രകാരഭേദങ്ങളോടെങ്കിലും—ഭൂമിയുടെ ഉല്പത്തിയേയും പരശുരാമനെയും അവിടങ്ങളിലെ ബ്രാഹ്മണരേയും കുറിക്കൊണ്ടുള്ള പല കഥകളും സൂറത്തു മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടു്.

ഗോകൎണ്ണത്തിനു തൊട്ടു വടക്കായി ഗംഗാവല്ലി (Gangawali) നദി സഹ്യനിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചു് പടിഞ്ഞാറോട്ടൊഴുകുന്നു. ഇതിന്നു തെക്കുള്ള ഭാഗത്തെ കേരളം എന്നും വടക്കുള്ള പ്രദേശത്തെ കൊങ്കണം എന്നുമത്രെ വ്യവഹരിച്ചിരുന്നതു്. കൊങ്കണത്തിന്റെയും കേരളത്തിന്റെയും അതിരു ഈ ഗംഗാവല്ലി നദിയാണെന്ന

1800-ൽ ബുക്കാനൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതും ഇതിനു തെളിവാണ്.[1] 'സ്കാന്ദപുരാണ'ത്തിലെ 'സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരരഹസ്യം' ഉത്തരാൎദ്ധത്തിൽ നാസികാത്ര്യംബകം മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെ പരശുരാമൻ പുതുതായി സൃഷ്ടിച്ച ഭൂമിയാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനെ ബൎബരം, വിരാടം, മരാടം, കൊങ്കണം, ഹൈവഗം, തൌളവം, കേരളം എന്നിങ്ങിനെ ഏഴായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അതിൽ കാണുന്നുണ്ട്.[2] ഇതിൽ ഹൈവദേശത്തിന്റെ അതിൎത്തി വടക്കെ ഗംഗാവള്ളിനദി മുതൽ തെക്കെ കുന്താപുരത്തിനടുത്തുള്ള ഗംഗൊള്ളിനദിവരെയാണെന്നു ഹൈവദേശചരിത്രത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.[3]

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ കന്യാകുമാരി മുതൽ തപതിവരെയുള്ള ഈ കടലോരപ്രദേശങ്ങൾ മുഴുവനും (കിഴക്കു സഹ്യാദ്രിവരെ) കൂടിയതിന്നാണ് ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രമെന്നു പേരുള്ളത്. അതിനെ രണ്ടായി ഭാഗിച്ചു തെക്കേഭാഗത്തിനു കേരളമെന്നും വടക്കെതിനു കൊങ്കണമെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു.[4] ഇതിന്റെ അതിൎത്തി ഗോകൎണ്ണത്തിനു വടക്കുള്ള ഗംഗാവള്ളിയാണെന്നും അറിയുക.

---

1 A Journey from Madras through Mysore, Canara and Malabar Vol 2 (second edition) by Buchanan page 349.

2 "ബൎബരം ച വിരാടം ച മരാടം കൊങ്കണം തഥാ
ഹൈവഗം തൌളവം ചൈവ കേരളം ചേതി സപ്തകം"—ഉത്തരസഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം അദ്ധ്യായം 1 ശ്ലോകം 42 പേജ് 5, നടെഹള്ളി വെങ്കടേശശൎമ്മയാൽ കന്നടത്തിലേക്കു തൎജ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ടതിൽനിന്നും പകൎത്തിയത്.

3 ഹവ്യകസമാജ മത്തു ഇതിഹാസ by ഗ. സു. പാടില. ബാൎഗ്ഗെ. page 19.

4 "മുൻനാളിലെ കൊങ്കണ കേരളങ്ങ-
ളൊന്നായ രാമക്ഷിതിയായിരുന്നു." കുഞ്ഞികുട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ കേരളം ഒന്നാംസൎഗ്ഗം ശ്ലോകം 66. രാമക്ഷിതി = പരശുരാമക്ഷേത്രം.

പരശുരാമകഥ — അതിന്റെ വ്യാപ്തി:

പുരാണകഥകൾ ചരിത്രങ്ങളായി സ്വീകരിക്കുവാൻ പാടില്ല; എന്നിരുന്നാലും അതെഴുതിയ കാലത്ത് ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ആചാരവിശ്വാസാദികൾ അവയിൽ ഒട്ടൊക്കെ പ്രതിഫലിക്കാതിരിക്കയുമില്ല. രഘുവംശം 6-ാം സർഗ്ഗത്തിൽ ഇന്ദുമതീസ്വയംവരം വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. അക്കാലത്ത് അങ്ങിനെ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ മുൻകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നെങ്കിലും വിശ്വസിക്കാതെ കഴിയുമോ? ദിലീപൻ പുത്രനുണ്ടാവായ്കയാൽ വസിഷ്ഠാശ്രമത്തിൽ പോയി ഗുരുവായ വസിഷ്ഠമഹർഷിയോട് പരിഹാരമന്വേഷിച്ചുവെന്നു രഘുവംശം ഒന്നാംസർഗ്ഗത്തിലുണ്ടല്ലൊ. അക്കാലത്ത് ഉത്തമന്മാരായ ഋഷിമാർ (പുരോഹിതന്മാർ) അങ്ങിനെ തപസ്സു ചെയ്യുകയായിരുന്നു പതിവെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടേ?

അതുപോലെയാണ് ഈ പരശുരാമകഥയും. പരശുരാമനെപ്പററിയുള്ള കഥകൾ നമ്മുടെ കേരളത്തിലോ കാസറഗോഡിനു വടക്കു ഗോകർണ്ണംവരെയുള്ള കേരളത്തിലോ മാത്രമല്ല ഉള്ളത്; ഗോകർണ്ണം മുതൽ സൂറത്തുവരെയുള്ള കടൽക്കരയിലും നടപ്പുണ്ട്. ആ കഥകൾക്കുതമ്മിൽ ഐകരൂപ്യമില്ലെങ്കിലും എല്ലാംതന്നെ പരശുരാമനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീരപരാക്രമങ്ങളേയും പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ടുള്ളവയാകുന്നു. മാത്രമല്ല ക്ഷത്രിയരാദി പ്രബലന്മാരായ ഭൂപന്മാരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചതായും ഭൂമി ബ്രാഹ്മണർക്ക് ദാനം ചെയ്തതായും മററുമുള്ള കഥകൾ എല്ലാററിലുമുണ്ടുതാനും. അങ്ങിനെ ഒരൈകരൂപ്യമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതേയും തരമില്ല.

മലയാളത്തിൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം, കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോല്പത്തി എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പരശുരാമകഥ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിൽ 'കേരളമാഹാത്മ്യം' എന്ന പേരിലാണ് കേരളത്തെപ്പററി വിവരിക്കുന്നത്.

അതിൽ 100 അദ്ധ്യായങ്ങളും 2119 ശ്ലോകങ്ങളും അതിന്നായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു ചരിത്രമെന്ന നിലയിൽ യാതൊന്നും അതിൽനിന്നു സ്വീകാൎയ്യമായിട്ടില്ല. വളരെ അസംബന്ധങ്ങളായ വിസ്തൃതങ്ങളാൽ നിറഞ്ഞതുമാണതു്. ഇതിലും പരശുരാമൻ മഴുവെറിഞ്ഞു ഭൂമിയുണ്ടാക്കി ദാനം ചെയ്തതായിപ്പറയുന്നു. കേരളോല്പത്തിയിലേയും കഥ ഇതുതന്നെ; പലദിക്കിലും പലകാലത്തിലുമായി പരശുരാമനെ അതിൽ കാണാം. ഇന്നാട്ടിലെ (കൎണ്ണാടകം, ഹൈവദേശങ്ങളിലേയും) പരശുരാമകഥയ്ക്കാധാരമായിരിക്കുന്നതു് സ്കാന്ദപുരാണമാകുന്നു. പരശുരാമൻ സഹ്യാദ്രിയിൽനിന്നു തൊടുത്തു മഴുവെറിഞ്ഞുവെന്നും അതിന്റെ ഫലമായി കന്യാകുമാരിമുതൽ നാസികാത്ര്യംബകം വരെയുള്ള ഭാഗത്തെ കടൽ മുഴുവൻ നീങ്ങിയെന്നും അതു് ബ്രാഹ്മണൎക്കായി ദാനം ചെയ്തുവെന്നുമാണു് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഇതും ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം പോലെത്തന്നെ അടുത്ത കാലത്തെഴുതിയുണ്ടാക്കിയതാവണം. ഇതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഇന്നാട്ടിൽ 'ഗ്രാമപദ്ധതി' 'ലോകാദിത്യപദ്ധതി' എന്നിങ്ങിനെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രചാരത്തിലുണ്ടു്. സ്കാന്ദത്തിലും ഗ്രാമപദ്ധതി മുതലായ മററു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഒരു മയൂരവൎമ്മനേയും അഹിച്ഛത്രത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരേയും കൂട്ടിക്കെട്ടി ഒരു കഥയുണ്ടു്; തികച്ചും അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത ഒന്നായതുകൊണ്ടു് അതിനെ ഇവിടെ വിട്ടുകളയുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു.

കൊങ്കണദേശത്തും—അഥവാ ഇപ്പോഴത്തെ ഗോവയിലും—ഈ പരശുരാമനെക്കാണാം. (ഇതും ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണു്. സരസ്വതീനദീതടത്തിൽനിന്നും ത്രിഹോത്രപുരത്തെത്തിയ ആൎയ്യബ്രാഹ്മണരെ പരശുരാമൻ മാതൃഹത്യാപാപദോഷപരിഹാരാൎത്ഥം ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു ഭൂമിയെ ദാനംചെയ്തുവത്രെ). ഇങ്ങിനെ ഒരു കഥയുണ്ടെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞതു് ഈയ്യിടെ കൊച്ചിയിൽ ചെന്നു പ്രായമായ ചില കൊങ്കണബ്രാഹ്മണരെക്കണ്ടപ്പോഴാ

അവർ പറഞ്ഞിട്ടാണ്. (പരശുരാമനേയും ബ്രാഹ്മണരേയും സംബന്ധിച്ച് വിശദമായി എഴുതി അറിയിച്ചുതന്ന ശ്രീ പുത്തേഴത്തുമല്ലനോട് എനിക്കുള്ള കടപ്പാട് ഈ അവസരത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ) മഹാരാഷ്ട്രത്തിലും പരശുരാമകഥയ്ക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ട്. കോഴിക്കോട്ടു ഒരു കച്ചവടക്കാരനും മഹാരാഷ്ട്രബ്രാഹ്മണനുമായ ശ്രീ വമൻ ഗോവിന്ദഫൾജാർ പറഞ്ഞ വിവരമാണിത്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വദേശം രത്നഗിരിജില്ലയിലാകുന്നു. കഥയെല്ലാം മുമ്പു പറഞ്ഞതു തന്നെ.[1]

പരശുരാമകഥപോലെത്തന്നെ പരശുരാമൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ക്ഷേത്രങ്ങളും പരശുരാമനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ക്ഷേത്രങ്ങളും കന്യാകുമാരി മുതൽ തപതിവരെ കാണാം. കാസർഗോഡുവരെയുള്ള കേരളത്തിൽ തന്നെ 108 ദുർഗ്ഗാക്ഷേത്രങ്ങളും പരശുരാമൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതായിട്ടാണല്ലോ പറയുന്നത്. മംഗലാപുരത്തുനിന്നു മൂന്നു നാഴിക കിഴക്കുള്ള കദിര ശിവക്ഷേത്രം പരശുരാമൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതത്രെ. ഇതുപോലെ പരശുരാമൻ ഭൂമിയുണ്ടാക്കിയശേഷം ഇളഹ്യദേശങ്ങളിൽ അനന്തേശ്വരം, രജതപീഠം (ഉഡുപ്പിയിൽ) കുമാരാദ്രി (സുബ്രഹ്മണ്യത്ത്) കുംഭകാശി (കുന്ദാപുരത്തിനടുത്ത്) കോടിലിംഗേശ്വരം (കുന്ദാപുരത്താലൂക്ക്) ക്രോധക്ഷേത്രം (ശങ്കരനാരായണക്ഷേത്രം), കൊല്ലൂർ, ഗോകർണ്ണം[2] എന്നിങ്ങനെ സപ്തക്ഷേത്രങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയതായി അവിടത്തെ ജനങ്ങളും വിശ്വസിക്കുന്നു. ഗോകർണ്ണത്തുനിന്നു ഏതാണ്ട്

---

[1] നാസികത്ര്യംബകത്തുള്ള എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനായ ബ്രഹ്മചാരി പൂർണ്ണചൈതന്യനും മഹാരാഷ്ട്രത്തുള്ള പരശുരാമകഥയെപ്പററി ഇതേ അഭിപ്രായംതന്നെയാണു പറഞ്ഞതു്.

[2] ഗോകർണ്ണമൊഴികെ മററു ആറു ക്ഷേത്രങ്ങളും ദക്ഷിണകന്നഡ (S. K) പ്രദേശത്തുള്ള കുന്ദാപുരം താലൂക്കിലും, അതിനു തെക്കുമായികിടക്കുന്നു.

80_85 നാഴിക കിഴക്കുവടക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഹുബ്ലിയിൽ (Hubli) പരശുരാമനെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടത്രെ.[1] മഹാരാഷ്ട്രത്തിലെ സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. ആ പ്രദേശത്തെ ബ്രാഹ്മണരെ പൊതുവെ കരാഡി, ദേശസ്ഥ്, ചിത്പാവൻ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി തരം തിരിയ്ക്കാം. അതിൽ കരാഡിയും ചിത്പാവനും ഏതാണ്ട് ഒന്നുതന്നെയാണ്. ചിത്പാവൻമാർക്ക് കോങ്കണസ്ഥ് എന്നും പേരുണ്ട്. ഈ കോങ്കണസ്ഥന്മാരുടെ പരദേവത പരശുരാമനത്രെ. പരശുരാമനെ അവർ ഗൃഹങ്ങളിൽ വെച്ചു പൂജിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായവുമുണ്ടെന്നാണറിവു്. മഹാരാഷ്ട്രത്തിലെ രത്നഗിരി ഡിസ്ട്രിക്ടിൽ ചിപ്ലൂൺ (Chiplun) എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ട്. ദാബോൾ (Dabhol) റോഡിന്റെ വക്കത്താണിതു്. ഇവിടെനിന്നു മൂന്നു നാഴിക അകലെ 'പരശുറാം' എന്ന പേരായ ഒരു കുന്നുണ്ട്. ആ കുന്നിൻപുറത്ത് പരശുരാമനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ഒരു ക്ഷേത്രവും കാണാം. ക്ഷത്രിയനിഗ്രഹത്തിനു ശേഷം സമുദ്രത്തിൽനിന്നു കര ഭാഗം വീണ്ടെടുത്തു ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം ചെയ്തതിൽ പിന്നെ ഈ കുന്നിൻമുകളിലാണത്രേ പരശുരാമൻ തപസ്സുചെയ്തതു്![2] മഹാരാഷ്ട്രത്തിലെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും കൊല്ലംതോറും ചില പ്രത്യേക ദിവസങ്ങളിൽ രേണുകാദേവിയെ പൂജിയ്ക്കുന്ന ഒരു നടവടിയുണ്ട്. രേണുക പരശുരാമന്റെ മാതാവാകുന്നു. ഈ പൂജ നടത്തുന്നതു് അധികവും അബ്രാഹ്മണരാണ്; കുറച്ചൊക്കെ ആഘോഷമായിട്ടുമാകുന്നു. അതിനു ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. പൂജിയ്ക്കുന്നവരെല്ലാം പുരുഷന്മാരാണെങ്കിലും സ്ത്രീവേഷം കെ

---

1 ഹുബ്ലിയിൽ താമസിയ്ക്കുന്ന ശ്രീ. K. സേതുമാധവനിൽനിന്നാണ ഈ ക്ഷേത്രത്തെപ്പറ്റി ഇതുവരെ എനിയ്ക്കു വിവരം ലഭിച്ചതു്.

2 ബ്രാഹ്മണാംതിൽ ഭിന്ന ശാഖീയ വിവാഹ (ലേഖക_മഹാദേവ് ശാസ്ത്രി ദിവേകർ, മിരജ്) മുദ്രക കെ. എസ്. സഹസ്രബുദ്ധേ—ശ്രീ ലക്ഷ്മണ സേവർ പ്രസ്സ്, കൊൽഹാപൂർ. 1945. page 24

ട്ടികൊണ്ട് വേണമെന്നത്രെ നിബന്ധനം. ഇന്നും അവിടങ്ങളിൽ ആ പൂജ നടത്തിവരുന്നതിങ്ങനെയാകുന്നു. തെന്നകാദേവിച്ചു ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ പറയുന്ന ഭാഷ 'എപ്പത്തനാവു' എന്നാണെന്നും അറിയുക.

പുതുക്കരെരത്തനാൽ തപതിമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ പരശുരാമനും, ഗോകർണ്ണക്ഷേത്രവും, ശൂർപ്പാരകം, ഭൂമിദാനവും, പരശുരാമനാൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളും സംബന്ധിച്ച പല തരത്തിലുള്ള കഥകൾ നടപ്പുണ്ട്. കേവലം ഐതിഹ്യങ്ങളാണെങ്കിലും ഈ കടൽക്കരയും പരശുരാമനും തമ്മിൽ ഒരു ബന്ധമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു! വിശ്വസിച്ചാൽ തെറ്റാകുമോ? വിശ്വസിക്കാതെ കഴിയുമോ? അതിനാൽ അനുസരിക്കുന്നതിനിരിക്കയാണ്.

ആദ്യകാലത്ത് ജനങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്നതും കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്നതും രണ്ടു വിധത്തിലായിരുന്നു. വെള്ളത്തിന്റെ സുലഭത, ചുരുങ്ങിയ പ്രയത്നം കൊണ്ടു നല്ല വിളവുണ്ടാകുന്ന ഫലവത്തായ ഭൂമി, കുന്നും മലകളുമില്ലാത്ത ചെവലായ പ്രദേശം, കന്നുകാലികളെ തീറ്റി സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം ഇങ്ങിനെയെല്ലാമുള്ള പ്രദേശത്തേക്കു ജനങ്ങൾ—താഴ്ന്ന പ്രദേശത്തേക്കു വെള്ളമൊഴുകുന്നതു പോലെ—സ്വാഭാവികമായി വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അതിനു ഒരു നേതാവോ ശക്തനോ ആവശ്യമില്ല. പണ്ട് ആര്യന്മാർ മദ്ധ്യേഷ്യയിൽനിന്ന് കൈബർ ചുരം വഴി സിന്ധിൽ വന്നതു അങ്ങിനെയാണല്ലോ. മറ്റൊരു സമ്പ്രദായം കൊളമ്പസ്സ് അമേരിക്ക കണ്ടുപിടിച്ചതുപോലെയാണ്. അപ്പോഴും ചില ധീരസാഹസികന്മാർക്കേ അതിനു സാധിക്കൂ. തപതി മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള ഈ കടൽക്കര മുഴുവൻ ജനവാസമില്ലാതെ കാടുകെട്ടി തരിശായിക്കിടക്കുന്ന പ്രദേശമായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ അവിടങ്ങളിലേക്കു വ്യാപിച്ചതു മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം സ്വാഭാവിക

മായ മട്ടിലാവില്ല. അങ്ങിനെയൊരു പ്രദേശമുണ്ടെന്നും, അതു ജനവാസയോഗ്യമാണെന്നും ആദ്യമായി കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു ധീരസാഹസികന്മാരാവണം. ആ കാലം ഇന്നത്തെ ആറാം യുഗമല്ലെന്നും ഓൎക്കണം. എങ്കിലും കപ്പൽ—അഥവാ തോണി—വഴി കടൽയാത്ര അവൎക്കറിയാമായിരുന്നുവല്ലൊ. ഇങ്ങിനെയൊരു രാജ്യമുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ രണ്ടു വിധത്തിലേ സാധിക്കൂ. ഒന്നുകിൽ കരവഴി കാൽനടയായി സൈന്യങ്ങളോടുകൂടി യാത്രചെയ്യണം. അല്ലെങ്കിൽ കപ്പലിൽ കയറി കരയോടടുപ്പിച്ചു തെക്കോട്ടു യാത്ര പുറപ്പെടുകയും, അവിടവിടെയായി കരയ്ക്കടുപ്പിയ്ക്കാൻ സൌകൎയ്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലിറങ്ങി പുറമുള്ള അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളെ പ്പരിശോധിച്ച് വീണ്ടും കപ്പലിൽ വന്നു കയറുകയും, അങ്ങിനെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഇറങ്ങിപ്പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടു കന്യാകുമാരിവരെ പോവുകയുമാകുന്നു. കരയിൽക്കൂടിയാകുമ്പോൾ കാൽനടയായിട്ടുതന്നെ പോകണമെന്നു മാത്രമല്ല 1200–ഓളം നാഴിക ദൂരമുണ്ട്, ശരിയായ വഴിയുണ്ടാവില്ല, കാട്ടുജന്തുക്കളുടെ ശല്യമുണ്ടാവും, പല സ്ഥലത്തും പുഴകളുമുണ്ടല്ലൊ. ഈ വക കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ആദ്യയാത്ര കരവഴിയ്ക്കല്ല കടൽവഴിയ്ക്കു ആയിരിയ്ക്കൂ എന്നാണ് വിശ്വസിയ്ക്കേണ്ടതു്.

കടൽക്കര മുഴുവൻ കുന്നുകളും മലകളുമല്ലാതെ മണൽ പരന്ന ലവൻ പ്രദേശമാണല്ലൊ. അതിനാൽ പല സ്ഥലത്തും കടൽക്കരയിൽ കൂടെ നടന്നു പരിശോധിയ്ക്കുന്നതും പ്രയാസമില്ല; കടലിൽ കരയോടടുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവരോടൊപ്പം കപ്പലും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ മതി. കാൽനടയായിപ്പോകാൻ തരമില്ലാതെ കാടോ പുഴയോ കടക്കേണ്ടിവന്നാൽ വീണ്ടും കപ്പലിൽ കയറുകയും ചെയ്യാമല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ സാമാന്യനിലയിൽ കവിഞ്ഞ അധ്വാനവും സാഹസികതയും പരിശ്രമവും കൂടാതെ അക്കാലത്ത് ഈ പ്രദേശത്തെപ്പററി ഒരു വിവരമുണ്ടാക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അങ്ങിനെ ആ

ശ്യമായി കേരളത്തെ കണ്ടുപിടിച്ച ആ ധീരസാഹസികനാവണം പരശുരാമൻ. അതു കല്പിതമായ കഥാപാത്രമോ, യഥാർത്ഥമായ മനുഷ്യനോ, ബ്രാഹ്മണനോ, അബ്രാഹ്മണനോ ആരെങ്കിലുമാവട്ടെ; എനിക്കതിൽ യാതൊരു നിർബ്ബന്ധവുമില്ല. എന്നാൽ കൊളമ്പസ്സ് അമേരിക്ക കണ്ടുപിടിച്ചതുപോലെത്തന്നെ കേരളത്തെ കണ്ടുപിടിച്ചതും ഏതെങ്കിലും ഒരു ധീരസാഹസികന്റെ പരിശ്രമംകൊണ്ടാവാനാണെളുപ്പം. മഴക്കാറുണ്ടായിട്ടും മഴ പെയ്യാതിരിയ്ക്കാറുണ്ട്. മഴക്കാറില്ലാതെ നല്ല വെയിലത്തുതന്നെ മഴ പെയ്യാറുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും ശരി, മഴക്കാറുണ്ടാവുകയും മഴ പെയ്യുകയും ചെയ്താൽ മഴക്കാറിൽനിന്നു തന്നെയാണ് ആ മഴയുണ്ടായതെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കാതെ കഴിയുമോ? അതുപോലെയാണിതു്. പറയത്തക്ക സാഹസികന്മാരോ ധീരന്മാരോ ഇല്ലാതെ ആര്യന്മാർ ആര്യാവർത്തത്തിൽ വന്നപോലെ തന്നത്താനെ വ്യാപിയ്ക്കാറുണ്ട്; കൊളമ്പസ്സിനെപ്പോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വീരസാഹസികന്റെ നേതൃത്വത്തിലും പുതിയ രാജ്യം കണ്ടുപിടിയ്ക്കാറുണ്ട്. കേരളമാകുന്ന പുതിയ രാജ്യം കണ്ടുപിടിയ്ക്കുകയും അക്കാര്യത്തിൽ കേരളമൊട്ടുക്കതന്നെ പരശുരാമനെ ധീരപുരുഷനായി പ്രകീർത്തിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമർത്ഥ്യം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് കേരളം ജനവാസയോഗ്യമായിത്തീർന്നതെന്നു വിശ്വസിച്ചാൽ തെറ്റില്ല.

പരശുരാമനെപ്പററി ഇതേ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള മററു പണ്ഡിതന്മാരുടെ ചില വരികൾ താഴെ ചേർക്കാം. മഹാകവി ഉള്ളൂർ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഒരിടത്തു് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. "ആര്യാവർത്തത്തിൽനിന്നു ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ ആദ്യമായി വന്നുചേർന്ന ബ്രഹ്മർഷിമാരിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രഥമഗണനീയനാണ് ശ്രീ പരശുരാമൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുചരന്മാരായി വന്ന നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൂർവ്വന്മാർ...പരശുരാമൻ ആര്യാവർത്തം വിട്ടു തന്റെ അനുയായികളോടു കൂടി ഉദ്ദേശം ക്രി. മുമ്പ് 12-ാം

ശതകത്തിൽ വിന്ധ്യപൎവ്വതത്തിനു തെക്കു കടന്നതായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്"...കേരളത്തിൽ അവരെ (ബ്രാഹ്മണരെ) കൊണ്ടുവന്നതു് ഒരു പരശുരാമനാണെന്നുള്ളതിനെപ്പററി സംശയിക്കുന്നതില്ല"[1] ശ്രീ ഡാക്ടർ എസ്. കെ. നായർ പറയുന്നതു നോക്കുക. "ഒരാൾ പരശുരാമനെന്നായിരിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശത്തിലോ നേതൃത്വത്തിലോ പെട്ടവരാണു കേരളത്തിൽ പിന്നീടു് കുടിയേറിപ്പാൎത്തവരെന്നും ഇപ്പോഴും ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കുള്ള വിശ്വാസം സമാധാനീയമാണെന്നു തോന്നുന്നു."[2] "കേരളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണപ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയതു് പരശുരാമനാണെന്നും" "എന്തായാലും ഈ പരശുരാമനായുള്ള ബന്ധം വഴിക്കാണു കേരളത്തിനു ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രം എന്ന പേരു ലഭിച്ചതെന്നുള്ളതിനെപ്പററി യാതൊരു സംശയവുമില്ല"[3]എന്നും ശ്രീ എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവാൎയർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

പരശുരാമൻ എന്നൊരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു ചോദ്യമുണ്ടു്; അങ്ങിനെയൊരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലായിരിക്കാം. അഥവാ ഉണ്ടായിരിക്കൊള്ളട്ടെ. അദ്ദേഹത്തെപ്പററി പറയുന്ന ദിവ്യശക്തികളെയും അമാനുഷപ്രവൃത്തികളെയും തള്ളിക്കളയുക. സഹ്യനു പടിഞ്ഞാറുവശത്തു് അറബിക്കടൽ വരെ കന്യാകുമാരി–സൂറത്തു്പൎയ്യന്തം വലിയ ഒരു ഭൂമിയുണ്ടെന്നും, അതു കാടുകെട്ടിത്തരിശായിക്കിടക്കുകയാണെന്നും, ജനവാസയോഗ്യമാണെന്നും ആദ്യം ഒരാൾക്കു—അല്ലെങ്കിൽ ചിലൎക്കു—മനസ്സിലായി എന്നു തീൎച്ചയാണല്ലോ. അതൊരു പ്രധാന കാൎയ്യമാണു്. മാത്രമല്ല ബ്രാഹ്മണരെയും മററും അ

---

1 കേരളസാഹിത്യചരിത്രം വാല്യം ഒന്നു് പേജു് 36.

2 കേരളോല്പത്തി (മദ്രാസ് യൂനിവേർസിററി) അവതാരിക പേജു് 18.

3 പ്രാചീനകേരളം പേജു് 26, 28.

വിടെ കുടിയിരുത്തുന്നതിനു ഒരാറം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. വളരെ ദൂരത്തു കിടക്കുന്ന അത്തരം ഒരു അജ്ഞാതപ്രദേശത്തേക്കു അങ്ങിനെയല്ലാതെ ആരും പോവുകയുണ്ടാവില്ല. ആ ആറം എന്നേ പരശുരാമൻ എന്നതിന്നർത്ഥം കരുതേണ്ടു. അതല്ലെങ്കിൽ വേറെ ഏതു പേർ പറയുന്നതിനും വിരോധമില്ല. പരശുരാമൻ പിള്ളയോ നായരോ മേനവനോ കുറുപ്പോ ആരെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളട്ടെ. ഞാനിവിടെ പരശുരാമൻ എന്നു പറയുന്നതിനു അതുമാത്രം അർത്ഥം കരുതിയാൽ മതി.

ഇവിടെ മറെറാരു തത്വം കൂടി പറയട്ടെ. തങ്ങറംക്കു ക്ഷേതിവഹ്മാനന്ദസ്സാദരാദികളുള്ള മഹാന്മാരെപ്പററി സാമാന്യജനങ്ങറം ഇന്ന വിധത്തിലേ കൊണ്ടാടു എന്നു പറവാനാവില്ല. അതു് ചിലപ്പോഴൊക്കെ യഥാർത്ഥ്യത്തിനു വിരോധം മാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉദ്ദേശത്തിനു എതിരായും വന്നുചേരാറുണ്ടു്. വിഗ്രഹാരാധനയെ പരസ്യമായി നിഷേധിച്ച ശ്രീ ബുദ്ധൻെറ അനുയായികറം ആ ബുദ്ധൻെറ തന്നെ പ്രതിമയെ വെച്ചു പൂജിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ കഥ പ്രസിദ്ധമല്ലേ? സാക്ഷാൽ ഗാന്ധിജി ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴുംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രതിമ ചില ഭക്തന്മാർ വെച്ചു പൂജിക്കുവാനും അമ്പലം പണിചെയ്തു ഗാന്ധിജിയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാനും ആരംഭിച്ചു. അദ്ദേഹം മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പാകയാൽ അദ്ദേഹം തന്നെ അതിനെ എതിർത്ത വസ്തുതയും ഇന്നു ആരും മറന്നിരിക്കയില്ല. അങ്ങിനെ പോകുന്നു വിഗ്രഹാരാധനയുടെ കഥ. അതുപോലെ കേരളഭൂമി കണ്ടുപിടിക്കുകയും അതു് ജനവാസയോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കുകയും അവിടെ ബ്രാഹ്മണരെ കുടിയിരുത്തുകയും ചെയ്തു ഒരു മഹാധീരനാവണം. പേതി മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ഈ കടലോരപ്രദേശങ്ങളിൽ മുഴുവനും ആ ധീരാത്മാവായി പരശുരാമനെ പ്രകീർത്തിച്ചു വരുന്നു. അതിനാൽ ആ മഹാ

പുരുഷൻ പരശുരാമൻ—ഭാൎഗ്ഗവരാമൻ—തന്നെയാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കാതെ തരമില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ ഈ ഭൂമിയ്ക്കു ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രം എന്ന പേർ ഉചിതവുമാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം 2

ആൎയ്യന്മാരുടെ ആഗമനം.

കേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരിമാർ ആൎയ്യന്മാരാണെന്നും അവർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരല്ലെന്നും മറെറവിടെനിന്നോ വന്നു ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാൎത്തവരാണെന്നുമുള്ള കാൎയ്യത്തിൽ വാദമില്ല.[1] അവർ എവിടെനിന്നാണു വന്നതെന്നും അതിൻെറ കാലമേതാണെന്നും, ഏതുവഴിയ്ക്കാണു ഇവിടെ എത്തിച്ചേൎന്നതെന്നുമുള്ള കാൎയ്യത്തിലേ അഭിപ്രായഭേദമുള്ളു. ആൎയ്യന്മാർ സപ്തസിന്ധുവിൽനിന്നു കപ്പൽവഴിയ്ക്കാണു ഇവിടെ എത്തിച്ചേൎന്നതെന്നു നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ[2] ഞാൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു. അതിനാൽ ആ സംഗതികൾ ഇവിടെ ആവൎത്തിയ്ക്കുന്നില്ല.

---

1 'നമ്പൂതിരിമാർ, നായന്മാർ, ഈഴവർ എന്നീ ജനവിഭാഗങ്ങൾ കുടിയേറിപ്പാൎത്തവരാണെന്ന വാദം യുക്തിയ്ക്കുപോലും നിരക്കാത്തതാണു....ചരിത്രവസ്തുതകളെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ മൂന്നു ജാതികളും മററു ജാതികളെപ്പോലെതന്നെ കേരളത്തിൻെറ ഉല്പന്നശക്തികളിലും സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളിലുമുണ്ടായ മാററങ്ങളിൽനിന്നു (ഇവിടെയുള്ള ഗോത്രവൎഗ്ഗങ്ങൾ) ഉയൎന്നുവന്നവരാണെന്നു വ്യക്തമാവും" എന്നു ശ്രീ കെ. ദാമോദരൻ 'കേരളചരിത്ര'ത്തിൽ (വാള്യം 1 പേജ് 156, 157) പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വിസ്മരിയ്ക്കുന്നില്ല. ഈ പുതിയ ആശയം കഴമ്പില്ലാത്തതാണെന്നു മാത്രം ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കട്ടെ. അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ഈ സംഗതി കൂടുതൽ വ്യക്തമാകും.

2 നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗം അദ്ധ്യായം 1 പേജ് 24

എങ്ങിനെവന്നു?

ആദ്യമായി കപ്പൽവഴിയ്ക്കാണ ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ വന്നതെന്നതിലേയ്ക്കു ആ പൂൎവ്വചരിത്രത്തിൽ പറഞ്ഞതിന്നു പുറമെ കൂടുതലായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള തെളിവുകൾ ഇവിടെ കാണിയ്ക്കുന്നു.

സൂറത്ത്-തപതി-മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള (1200-ലധികം നാഴിക നീളത്തിൽ കിടക്കുന്ന) മറ്റു പക്ഷത്തും മുഴുവൻ ജനവാസമില്ലാതെ കാടുകെട്ടിത്തരിശായിട്ടാണല്ലോ കിടന്നിരുന്നതു്. അതിനാൽ കരവഴിയ്ക്കു തെക്കോട്ടു നീങ്ങാൻ—പോകാൻ—സാധാരണയോഗ്യമായ വഴികളോ ജനവാസമുള്ള പ്രദേശങ്ങളോ ഇല്ല. വല്ലവിധേനയും പോകാമെന്നുവെച്ചാൽ തന്നെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പുഴകളും തോടുകളും വലിയ കായലുകളുമുണ്ടാകും. കാലാവസ്ഥയെപ്പററി യാതൊരു പിടിയുമില്ല. ഇപ്പോഴും തന്നെ പല പുഴകളിൽനിന്നും വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി നാടെല്ലാം വെള്ളത്തിന്നടിയിലാവുകയും, കൃഷി നശിയ്ക്കുക മാത്രമല്ല റോഡുകൾ മുതലായ ഗതാഗതം തടസ്സപ്പെടുകയും ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ. അക്കാലത്താണെങ്കിൽ ഭൂമിയെല്ലാം പ്രാകൃതാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്നതാകകൊണ്ടു് വെള്ളം കയറിയാൽ നിന്നു വററുവാനല്ലാതെ ഒഴിഞ്ഞുപോകാൻ മാൎഗ്ഗവുമുണ്ടാകയില്ല. അതിന്നു പുറമെ പുലി കടുവ മുതലായ കാട്ടുജന്തുക്കളുടെ ആക്രമണവും, അപരിഷ്കൃതരായ ആദിവാസികളുടെ എതിർപ്പുമുണ്ടാവാം. ദൂരത്തുനിന്നു പ്രയോഗിയ്ക്കാവുന്ന ഒരേ ഒരു ആയുധം അൎജ്ജുനൻ ഭീഷ്മർ മുതലായ അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാർ (അത്രയും പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചവർ) മാത്രം പ്രയോഗിയ്ക്കുവാൻ കഴിയുന്ന വില്ലും അമ്പും മാത്രമാണുള്ളതു്. അതുതന്നെ പൌരാണികകാലത്തെ പ്രചാരത്തിലും പ്രയോഗത്തിലുമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അന്നു ആ കുടിയേററക്കാൎക്കു ദൂരത്തുനിന്നു പ്രയോഗിയ്ക്കുവാൻ വശതയുള്ള ആയുധം 'കവണയും കല്ലും' മാത്രമാണെന്നും ഓൎക്കണം. എല്ലാററിന്നും പുറമെ തിരികെ

എത്തുന്നതുവരെ വേണ്ടതായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കയ്യിൽ കരുതണമല്ലൊ. വാഹനമില്ലാതെ തലച്ചുമടിൽ മാത്രം കൊണ്ടുപോകേണ്ടതാകയാൽ അധികമൊന്നും കരുതാൻ സാധ്യമല്ല. മടങ്ങി എത്തുവാൻ എത്ര ദിവസം വേണ്ടിവരുമെന്ന കാൎയ്യം അജ്ഞാതമാണ്. ഭക്ഷണസാധനം മുതലായതു തീൎന്നുപോയാൽ പിന്നെ സിന്ധിൽ വന്നല്ലാതെ അതു കിട്ടുവാൻ വേറെ മാൎഗ്ഗവുമില്ലല്ലൊ. ഇങ്ങനെയുള്ള കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് കരവഴിയ്ക്കു കാൽനടയായി തെക്കോട്ടു യാത്രചെയ്യുന്ന കാൎയ്യം വിഷമം മാത്രമല്ല കേവലം അസാദ്ധ്യം കൂടിയാണല്ലൊ. ഒരു പ്രദേശത്ത് ഏതാനും വീട്ടുകാർ കുടിപാൎക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ ജനങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചും ഭാഗം ചെയ്തും പുതിയ വീടുകൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടിവരുമെന്നതു ശരിതന്നെ. പക്ഷെ രാജ്യമെല്ലാം കാടുപിടിച്ചുകിടക്കുകയാകകൊണ്ട് അധികം ദൂരത്തേയ്ക്കു മാറിത്താമസിപ്പാനിടയില്ല. തൊട്ടടുത്ത പ്രദേശത്തുതന്നെ സൗകൎയ്യമുള്ള ഒരു സ്ഥലം തിരഞ്ഞെടുത്ത് കാടുവെട്ടിത്തെളിയിച്ച് വീടു പണിയുകയും, ആവശ്യമുള്ളടത്തോളം ഭൂമി കൃഷിയോഗ്യമാക്കുകയുമേ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകൂ. എല്ലാവരും വ്യാപിച്ചിരുന്നതു അയൽവക്കം അയൽവക്കങ്ങളായിട്ടല്ലാതെ അന്യോന്യം സമ്പൎക്കത്തിന്നിടയില്ലാത്തത്ര ദൂരത്തിൽ ആരും ഒററപ്പെട്ടും കുടിപാൎത്തുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടാവില്ല. അങ്ങിനെയാവുമ്പോൾ അവരിലെല്ലാം ഒരേ സംസ്കാരവും ഭാഷയുമല്ലാതെ അവയ്ക്കു ഭിന്നതകളുണ്ടാവാനും കാരണമില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ മലയാളം കൎണ്ണാടകം (അഥവാ തുളു) കൊങ്കണം മഹാരാഷ്ട്രം എന്നിങ്ങിനെ നാലു സംസ്കാരങ്ങളും ഭാഷകളും നിലവിലുണ്ടുതാനും. അവർ തെക്കോട്ടു യാത്രചെയ്തതു കടൽവഴിയ്ക്കു ആയിരിയ്ക്കും എന്നു പറയുവാനുള്ള ഒരു കാരണം അതാണ്.

സൂറത്തിൽ നിന്നു കരയിൽക്കൂടിത്തന്നെയാണു കുടിപാൎത്തുകൊണ്ട് ക്രമത്താലെ തെക്കോട്ടു വ്യാപിച്ചതെങ്കിൽ സാമാന്യമായി അവരിലെല്ലാം ഒരേ സംസ്കാരവും ഭാഷയുമാണുണ്ടാവാൻ ന്യായ

രുള്ളതു്. ഇതിന്നൊരു ഉദാഹരണം പറയാം. ഒരു വയലിൽ രണ്ടു തോടുകളുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. ഒരു പുഴയിൽനിന്നു വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടാവുകയാൽ ആ രണ്ടു തോടുകളും നിറഞ്ഞു് വയലിൽ വെള്ളം കയറിയാൽ ആ വെള്ളമെല്ലാം കലങ്ങിയതാണെങ്കിൽ കലങ്ങിയതു്, തെളിഞ്ഞതാണെങ്കിൽ തെളിഞ്ഞതു്; ഒരേ തരമാവാനെ വഴിയുള്ളു. അല്ലാതെ ഒരു ഭാഗത്തെ വെള്ളം കലങ്ങിയതും മറ്റേഭാഗത്തെ തെളിഞ്ഞതുമാണെങ്കിൽ ആ വെള്ളം ഒരേ സ്ഥലത്തുനിന്നു് അവിടെ വ്യാപിച്ചതെന്നും, ഓരോ തോടുകളിൽനിന്നു ഓരോതരം വെള്ളം കയറിയതാണു ആ വയലിൽ നിറഞ്ഞതെന്നും തീൎച്ചയല്ലേ? ഇവിടത്തെ സ്ഥിതിയും അതുതന്നെയാകുന്നു. ഈ ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തിൽ വടക്കെ അറ്റത്തു് മഹാരാഷ്ട്രവും, മദ്ധ്യത്തിൽ കൊങ്കണവും, പിന്നെ കൎണ്ണാടകവും, തെക്കെ അറ്റത്തു് മലയാളവുമാണല്ലൊ കാണുന്നതു്. ഈ ഭാഷകളെന്നപോലെത്തന്നെ അവരുടെ സംസ്കാരങ്ങളും ഭിന്നങ്ങളാകുന്നു. ദേശഭേദമനുസരിച്ച് ഭാഷകൾക്ക അല്പസ്വല്പം വ്യത്യാസം വരാമെന്നതു് ശരിതന്നെ. എന്നിന്നാലും അങ്ങിനെ വന്നതിൽ പ്രധാനസംഗതി ഭാഷയല്ല, ഉച്ചാരണത്തിന്നും സ്വരത്തിന്നുമെ ആയിരിക്കു. ഒരു നിഘണ്ടുവുണ്ടാക്കുന്നപക്ഷം പ്രാദേശികമായിട്ടുമാത്രം പ്രചാരമുള്ള വാക്കുകൾ വളരെ കുറച്ചേ ഉണ്ടാകു. ഈ സംഗതി കേരളത്തിൽതന്നെ കുറച്ചു പരിചയമുള്ളവൎക്കൊക്കെ അനുഭവമുണ്ടാകും. കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു വടക്ക ചന്ദ്രഗിരി—കാസർഗോഡ്—പുഴവരെയുള്ള പ്രദേശത്തെ വടക്കൻകേരളമായും, അവിടെനിന്നു ഏതാണ്ടു് എറണാകുളം വരെ മദ്ധ്യകേരളമായും, പിന്നെ കന്യാകുമാരിവരെ തെക്കൻ കേരളമായും വിഭജിക്കാം. ഇവിടങ്ങളിലെല്ലാം ഭാഷ മലയാളമാണെങ്കിലും വായ്മൊഴിയിൽ സ്വരത്തിന്നും ഉച്ചാരണത്തിന്നും വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടു്; മൂന്നും മൂന്നുവിധത്തിൽത്തന്നെയാണെന്നു പറയണം. ഒരു തെക്കൻകേരളിയൻ വടക്കെതിലോ വടക്കൻ തെക്ക

തിലോ നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിൽ ചെന്നു സംസാരിച്ചാൽ അവൎക്ക അന്യോന്യം കാൎയ്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ തന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതാകും. എന്നാൽ സാഹിത്യഭാഷ—പത്രഭാഷ—യിലാകട്ടെ അത്രതന്നെ കാണുകയുമില്ല. അതിന്നുള്ള പ്രധാനകാരണം വാമൊഴിയിലുള്ള ഉച്ചാരണത്തിലും പ്രത്യേകിച്ച് സ്വരത്തിലും ഉള്ള വ്യത്യാസമാകുന്നു. ഈ ആൎയ്യാവൎത്തത്തിലാണെങ്കിൽ—ഭൂപരമായ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലാതിരിയ്ക്കെ—പൎവ്വതങ്ങളെക്കൊണ്ടും മററും (കിഴക്കൻജില്ലകളും കേരളവുമെന്നപോലെ) തസ്സമില്ലാതെയും ഒരേതരത്തിൽ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ഒരു ഭൂപ്രദേശമായിരിയ്ക്കെ—തീരെ സാദൃശ്യമില്ലാതെയുള്ള മഹാരാഷ്ട്രം, കൊങ്കണം, കൎണ്ണാടകം, മലയാളം എന്നിങ്ങനെ നാലു ഭാഷകളും പ്രത്യേകിച്ചു നാലു സംസ്കാരങ്ങളും ഭിന്നങ്ങളായിക്കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തപതീനദീതീരത്തുനിന്നു തുടൎച്ചയായിട്ടല്ല ആൎയ്യന്മാർ തെക്കോട്ട്—കന്യാകുമാരിവരെ—വ്യാപിച്ചതെന്നും തമ്മിൽ ബന്ധത്തിന്നോ സമ്പൎക്കത്തിന്നോ ഇടയില്ലാത്ത മൂന്നു നാലു പ്രദേശങ്ങളിലായിട്ടാവണം ആദ്യകാലത്ത് അവർ കുടി പാൎത്ത് വ്യാപിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതെന്നും തീൎച്ചയാകുന്നു.

ഈ കേരളക്കരയ്ക്കു അറബിക്കടൽതീരം മുതൽ സഹ്യന്റെ അടിവാരം വരെയുള്ള കിഴക്ക–പടിഞ്ഞാറു വിസ്താരം ശരാശരി 30—35 നാഴികയിലധികമില്ല. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ തെക്ക വടക്കായി ഒരു വരവരച്ചു കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ഓരോ പകുതിയായി സങ്കല്പിയ്ക്കുക; എന്നാൽ ആറന്മുള, കരിക്കാട്ട്, പെരിഞ്ചെല്ലൂർ എന്നിവയൊഴിച്ചു ബാക്കി 29 ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളും പടിഞ്ഞാറെ പകുതിയിലാണെന്നു കാണാം. മാത്രമല്ല പയ്യന്നൂർ, പന്നിയ്യൂര്, ശുകപുരം തിരുവല്ല മുതലായ പ്രധാന ക്ഷേത്രങ്ങളെല്ലാം ഒരു വിധം കടൽക്കരയിലാണെന്നുകൂടി പറയാം. കേരളത്തിൽ ഇന്നു ഒട്ടാകെ എത്ര അമ്പലങ്ങളുണ്ടെന്നു നോക്കുക. അവയിൽ 75 ശതമാനവും ഇരിയ്ക്കുന്നതു് ഈ പടിഞ്ഞാറെ പകുതിയിലായിരിയ്ക്കും. നമ്പൂതിരി ഇല്ലങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെയാകുന്നു.

ഗോകൎണ്ണം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള കടൽത്തീരം പ്രധാനമായി തെങ്ങുമാത്രം വളരുന്നതും സമനിരപ്പായിക്കിടക്കുന്നതുമായ മണൽപ്രദേശമാണല്ലൊ. ഇത്തരം മണൽപ്രദേശത്തിനു കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറു വിസ്താരം പലതരത്തിലാണെങ്കിലും ശരാശരി രണ്ടു നാഴികയുണ്ടാവുമെന്നു കണക്കാക്കാം. അവിടങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണഗ്രഹങ്ങൾ അപൂൎവ്വമാണെങ്കിലും അമ്പലങ്ങൾ വളരെയുള്ളതു ആ പ്രദേശങ്ങളിലാണ്. ആൎയ്യന്മാർ കപ്പൽവഴി കടൽക്കരയിലാണു ആദ്യം വന്നിറങ്ങിയതെന്നും, അങ്ങിനെ കടലോരപ്രദേശങ്ങളിലും സമീപസ്ഥലങ്ങളിലുമായി തെക്കോട്ടാണു വ്യാപിച്ചതെന്നും, കിഴക്കോട്ടുള്ള നീക്കം സാവധാനത്തിലായിരുന്നുവെന്നുമല്ലെ ഇതു തെളിയിക്കുന്നതു്? മറിച്ചു് കിഴക്കുനിന്നു പാലക്കാടൻ ചുരം വഴിക്കാണു വന്നിരുന്നതെങ്കിൽ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളും അമ്പലങ്ങളുടെ എണ്ണവും ആൎയ്യന്മാരുടെ സങ്കേതങ്ങളുമെല്ലാം കിഴക്കേ പകുതിയിലാവാനേ വഴിയുള്ളു. ചൊവക്കാട്ടുനിന്നു കൊല്ലങ്കോട്ടു് വരെയുള്ള ഈ ചുരത്തിനു തെക്കു-വടക്കുള്ള വിസ്താരം ഏകദേശം 20 നാഴികയോളമാണുള്ളതു്. കിഴക്കുനിന്നാണു വന്നതെങ്കിൽ ഇന്നു പട്ടന്മാരെക്കാണുന്നതുപോലെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പ്രധാന സങ്കേതങ്ങളും ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളും—ശുകപുരം പന്നിയൂർ എന്നീ സ്ഥാനം—ആ പ്രദേശത്തായിരുന്നു കാണേണ്ടിയിരുന്നതു്. പട്ടന്മാരെല്ലാം കിഴക്കൻജില്ലകളിൽനിന്നു വന്നവരാണെന്നും, കിഴക്കുനിന്നു കേരളത്തിലേക്കുള്ള ഒരേ പ്രവേശനദ്വാരം ആ ചുരമാണെന്നും, അതിനാലാണു് അവിടങ്ങളിൽ പട്ടന്മാർ ഇത്ര വൎദ്ധിച്ച തോതിൽ പാൎത്തുതുടങ്ങിയതെന്നും ഉള്ള കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമില്ലല്ലൊ. പണ്ടുകാലത്തു് പാലക്കാട്ടു് താലൂക്കിൽ നമ്പൂതിരിമാർ വളരെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ഇന്നു പാലക്കാട്ടച്ചൻ എന്നറിയപ്പെടുന്ന രാജാവുമായി തെറ്റുകയാൽ നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം അവിടം വിട്ടുപോ

ന്നതാരെന്നതുള്ള വസ്തുത വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.[1] എന്നിരുന്നാലും ചില നമ്പൂതിരിമാൎക്കെല്ലാം വസ്തുക്കളും അമ്പലം മുതലായതുമെന്നല്ലാതെ എടുത്തുപറയത്തക്ക മറ്റു പ്രാധാന്യമൊന്നും ആ പ്രദേശങ്ങൾക്കുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഈ വക കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ പടിഞ്ഞാറൻവഴിക്കാണു ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെക്കു വന്നതെന്നും, കിഴക്കൻവഴിക്കല്ലെന്നും സംശയരഹിതമായി തെളിയുന്നതു്

കേരളത്തിലെ ഭൂമികൾ കടൽക്കരയിൽനിന്നു കിഴക്കോട്ടു നീങ്ങുന്നിടത്തോളം ഫലപുഷ്ടി ജാസ്തിയുള്ളതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അന്നത്തെ പ്രധാന ജീവിതമാൎഗ്ഗം കൃഷിമാത്രമായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. കിഴക്കൻ വഴിക്കാണു വന്നതെങ്കിലാവരുടെ അവരുടെ പ്രധാന സങ്കേതങ്ങളും ഗ്രാമസങ്കേതങ്ങളും തീൎച്ചയായും കിഴക്കെപ്രകൃതിയിലല്ലാതെ കാണുമായിരുന്നില്ല. അവരാദ്യം കണ്ടെത്തുന്ന പ്രദേശം കൂടുതൽ ഫലപുഷ്ടിയുള്ള കിഴക്കൻ പ്രദേശമാണല്ലൊ. അവിടമെല്ലാം വ്യാപിച്ചു നിറഞ്ഞതിനു ശേഷമല്ലാതെ അവയെ വിട്ടു താരതമ്യേന താണതരം ഭൂമിയായ (വിളവുകുറഞ്ഞ പ്രദേശമായ) കടൽക്കരയിലേക്കു നീങ്ങിയെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് യുക്തിക്കും സംഭാവ്യതക്കും വിരുദ്ധമാകുന്നു. മാത്രമല്ല കേരളത്തിലേക്കു കിഴക്കുനിന്നുള്ള പ്രവേശനമാൎഗ്ഗം ഈ ചുരം മാത്രമാകയാൽ മേല്പറഞ്ഞ 20 നാഴികയോളം തെക്കു_വടക്കു വിസ്താരമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ കൂടുതൽ തിങ്ങിത്താമസിക്കുവാനാണിടയുള്ളതു്. അവിടെ നിന്നു തെക്കോട്ടു് കന്യാകുമാരിവരെ ഉദ്ദേശം 300 നാഴികയോളവും കാസർഗോഡു് (ചന്ദ്രഗിരി)പ്പുഴക്കു 400 നാഴികയോളവും ദൂരമുള്ളതിനാൽ തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും നീങ്ങുന്നടത്തോളം ജനവാസം കുറഞ്ഞുവരികയും ചെയ്യുവാനേ വഴിയുള്ളു.

[1] എന്റെ സ്മരണകൾ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇതിനെപ്പററി വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ടു്; ഒന്നാംഭാഗം page 178 നോക്കുക.

എന്നാൽ അങ്ങിനെ യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണാനില്ല. ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ എല്ലാ പ്രദേശത്തു നോക്കിയാലും അമ്പലങ്ങളും ഇല്ലങ്ങളും ഹിന്ദുഭവനങ്ങളും ഏതാണ്ട് ഒരേ നിലയിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ ചുരംവഴിയ്ക്കാണു വന്നതെങ്കിൽ—ഗതാഗതസൗകര്യമില്ലാത്ത അക്കാലത്ത്—700 നാഴികയോളം നീളമുള്ള കേരളത്തിൽ മുഴുവൻ ഇങ്ങിനെ ഒരേവിധത്തിൽ വ്യാപിയ്ക്കുവാനെളുപ്പമല്ല. കടൽവഴിയ്ക്കാണെങ്കിലാകട്ടെ ആവശ്യമുള്ള സ്ഥലത്തെല്ലാം കടൽക്കരയിൽ കപ്പലിറങ്ങാവുന്നതുമാണല്ലോ. അതിനാൽ ഈ വിധത്തിലാലോചിച്ചാലും ആര്യന്മാർ വന്നതു് കടൽവഴിയ്ക്ക്—പടിഞ്ഞാറൻവഴിയ്ക്ക്—ആണെന്നും കിഴക്കൻവഴിയ്ക്കല്ലെന്നും വ്യക്തമാകും.

എവിടെ കപ്പലിറങ്ങി?

ഇനി ആര്യന്മാർ എവിടെയെല്ലാമാണു ആദ്യകാലത്ത് കപ്പലിറങ്ങി കുടിപാർക്കുകയും വ്യാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങിയതെന്നു ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതുള്ളു. "സിന്ധിൽനിന്നു കപ്പൽവഴി എവിടെയും തങ്ങാതെ നേരിട്ടു ഗോകർണ്ണത്തുവന്നു കപ്പലിറങ്ങി" എന്നാണു ഞാൻ നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. ആ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം നായന്മാരുടെ ചരിത്രം എഴുതുകയായിരുന്നുവല്ലോ. അതിനാൽ ആര്യന്മാർ കപ്പലിറങ്ങിയ സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചു അന്നു കാര്യമായി ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. ഗോകർണ്ണത്തു കപ്പലിറങ്ങി എന്നു പറയുവാൻ കാരണമതാകുന്നു. പിന്നീടതിനെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചതിൽ കിട്ടിയ വിവരങ്ങൾ താഴെ പറയും പ്രകാരമാകുന്നു.

ആദ്യംതന്നെ വീരസാഹസികനായ പരശുരാമൻ ബൊംബെയിൽ കുറെ ആര്യന്മാരെ കുടിയിരുത്തി. സ്വതവെ വലിയ ജീവിതക്ലേശമുണ്ടെങ്കിലും ശരി, സ്വദേശം വിട്ടു കാടുകെട്ടിക്കിടക്കുന്നതും

അജ്ഞാതവുമായ ഒരു വിദേശത്തേക്കു കുടിപാൎക്കാൻ പോകുന്ന തിന്നു അധികമാരും ഒരുങ്ങുകയില്ല. അവിടെ സമൃദ്ധിയുണ്ടെന്ന റിഞ്ഞാൽപോലും സാമാന്യജനങ്ങൾക്കതിൽ താല്പൎയ്യമുണ്ടാവി ല്ല; വൈമുഖ്യമേ ഉണ്ടാകൂ. ഇതിന്നു ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. ഏ കചക്ര എന്ന ബകന്റെ നഗരത്തിൽ ഓരോ ദിവസത്തിലും ഓരോ മനുഷ്യരെ ബകനു തിന്നാൻ നികുതിയായികൊടുക്കേ ണ്ടിയിരുന്നുവെന്നാണു പ്രസിദ്ധമായ ഭാരതകഥ. എങ്കിലും അ ക്കാലത്ത് ആരും അവിടം ഒഴിച്ചു പോയില്ല; ഉപദ്രവകരമാ യാലും ജന്മഭൂമി ആൎക്കും അനിഷ്ടമായി തോന്നാറില്ല.[1] മറ്റൊ രുദാഹരണംകൂടികാണിക്കാം. ഇന്നു ഇവിടെയാണെങ്കിൽ ഭക്ഷ്യ ക്ഷാമം കൊടുമ്പിരികൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലൊ. ഭൂമിക്കുള്ള ക്ഷാമം പറയാനുമില്ല. ആൻഡമാൻദ്വീപുകൾ വളരെ ഫലവത്തായ ഭൂ മിയാണ്; ഗവൎമ്മെണ്ടു ഭൂമികൾ സൌജന്യമായി കൊടുക്കും. മാ ത്രമല്ല ജനങ്ങളെ അങ്ങോട്ടു ഗവൎമ്മെണ്ടുചിലവിൽ കൊണ്ടുപോകു വാൻ തയ്യാറുമുണ്ട്. അവിടെ ചെന്നാൽ കുടിൽ കെട്ടുന്നതിനും ക ന്നുകാലികളെ വാങ്ങുന്നതിനും, ഒരു വിളവെടുക്കുന്നതുവരെയുള്ള ചിലവിനും പണം കൊടുക്കും; കൃഷി ആയുധങ്ങൾ കടംകൊടുക്കും. ഇതെല്ലാം കുറേശ്ശയായി കാലക്രമേണ വീട്ടിയാൽ മതി. ഇങ്ങി നെയുള്ള സൌജന്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തിട്ടും കൂടി അങ്ങോട്ടു പോകാൻ തയ്യാറുള്ളവരെ കിട്ടുന്നില്ല. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ സാരമെന്തെന്നാൽ അജ്ഞാതവും വിദൂരസ്ഥവും മനുഷ്യവാസമി ല്ലാത്തതുമായ പ്രദേശത്തേക്കു കുടിപാൎക്കുന്നതിന്നു പോകാൻ സന്ന ദ്ധതയും ധൈൎയ്യവുമുള്ളവർ എക്കാലത്തും അപൂൎവ്വമായിട്ടേ ഉണ്ടാകൂ എന്നാകുന്നു.

---

1 നന്വേകചക്രനഗരെ ബകരാക്ഷസായ
സന്ദീയതേ നരകരം പ്രതിവാസരം ച
ഏകോപി തത്ര ന ജഹാതി നിവാസവാഞ്ഛാം
സ്വോപദ്രവാപി സുഖദാ ഖലു ജന്മഭൂമി: —ഏടവെട്ടിക്കാട്.

വസ്തുത ഇങ്ങിനെയാകയാൽ ആദ്യം ബൊംബായിൽ പത്തൊ ഇരുപതൊ—അഥവാ മുപ്പതൊ നാല്പതൊ ആവട്ടെ—കുഡുംബക്കാരെ കുടിയിരുത്താൻ സാധിച്ചാൽതന്നെ പിന്നെയും പുതുതായ കുടിയെറക്കാർ അധികമൊന്നും അങ്ങോട്ടു പോയെന്നു വരില്ല. അവിടെയുള്ളവർ വൎദ്ധിച്ചു് ക്രമത്താലെ തെക്കോട്ടു വ്യാപിക്കുവാനെ സംഗതിയുള്ളു. അങ്ങിനെ 1200-ഓളം നാഴിക നീണ്ടുകിടക്കുന്ന—കന്യാകുമാരിവരെ—ഭൂമിയിൽ ആൎയ്യന്മാർ പരക്കുക എന്നതിന്ന അനേകം നൂറാണ്ടല്ല ആയിരത്താണ്ടുതന്നെ വേണ്ടിവരുമല്ലൊ. അതിനാൽ അതുമാത്രമായാൽ പോരെന്നും, തെക്കോട്ടു മാറി വേറെ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽകൂടി ആൎയ്യന്മാരെ കുടിയിരുത്തണമെന്നും പലൎക്കും തോന്നിയിരിക്കും. അങ്ങിനെ തോന്നിയാൽ തെറ്റില്ല, സ്വാഭാവികമായിപ്പരിശോധിച്ചാൽ തോന്നാതിരിക്കുവാനാണ വിഷമം. അതിനാൽ ഉത്സാഹികളും സാഹസികന്മാരും മററുമായ ആൎയ്യന്മാരെ തെരിപ്പിടിച്ചു് പറഞ്ഞിളക്കി പാട്ടിന്മേൽ കയററി കപ്പൽവഴി വേറെ ചില സ്ഥലങ്ങളിലും കുടിയിരുത്തിയിട്ടുണ്ടാവണമെന്നാണെൻെറ ഊഹം. മാത്രമല്ല ആ സ്ഥലങ്ങൾ ഗോവയും ഉഡുപ്പിയും പൊന്നാനിയുമായിരിക്കുമെന്നും കൂടി ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈ ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തിൽ മലയാളം കൎണ്ണാടകം (അഥവാ തുളു) കൊങ്കണം മഹാരാഷ്ട്രം എന്നിങ്ങനെ നാലു വിഭിന്നങ്ങളായ സംസ്കാരങ്ങളും ഭാഷകളുമുണ്ടാവാൻ കാരണം ഇങ്ങിനെ ഓരോ സ്ഥലത്തു് ഇറങ്ങി കുടിപാൎത്തതാകുന്നു. ആവുന്നതു വേഗത്തിൽ ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രം ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു് (ആൎയ്യന്മാരെക്കൊണ്ടു്) നിറക്കുവാൻവേണ്ടിയാണു് ആ പരശുരാമൻ ഇപ്രകാരം നാലു വിവിധകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ആൎയ്യന്മാരെ കപ്പലിറക്കി കുടിപാൎപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നാണെൻെറ ഊഹം. വെറുതെ അങ്ങു പറയുകയല്ലാതെ അതിന്നടിസ്ഥാനമെന്തെന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാവാം. അതിന്നുള്ള ഉത്തരം ഇ

താണ്. ബോംബേയിൽ കുടിപാർത്ത ആര്യന്മാർ കാലക്രമേണ സംഖ്യാനത്തിൽ—ജനവർദ്ധനയനുസരിച്ച്—മൂന്നുവശത്തേക്കും (വടക്കോട്ടും, തെക്കോട്ടും, കിഴക്കോട്ടും) വ്യാപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതുപോലെത്തന്നെ ഗോവ, ഉഡുപ്പി, പൊന്നാനി എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലെ ആര്യന്മാരും മൂന്നുവശത്തേക്കുമായി ക്രമേണ വ്യാപിച്ചു വളർന്നു. കിഴക്കു 20—25 നാഴിക പോയാൽ സഹ്യന്റെ താഴ്‌വരകളായ വയനാടൻ–നെല്ലിയാമ്പതി മുതലായ മലകളാകയാൽ ഒരു പരിധിവരെ മാത്രമേ വ്യാപിക്കുവാൻ തരമുള്ളു; പടിഞ്ഞാറുവശത്തു് അറബിക്കടലുമാണല്ലോ. അതിനാൽ എല്ലാവർക്കും കാര്യമായി വ്യാപിക്കുവാനുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ തെക്കും വടക്കുമാണുള്ളതു്. അങ്ങിനെ ഓരോ സ്ഥലത്തും ഇറങ്ങിയവർ തെക്കും വടക്കും പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു ജനവർദ്ധനയനുസരിച്ചു ക്രമേണ വ്യാപിച്ചു വന്നു. ആദ്യകാലത്ത് ഇങ്ങനെ പരശുരാമന്റെ പ്രോത്സാഹനത്താലും പ്രേരണയാലും ചില സാഹസികന്മാർ മാത്രമേ കുടിപാർത്തുതുടങ്ങിയിരിക്കയുള്ളു. കാലക്രമത്തിൽ ആ പ്രദേശങ്ങൾ ഫലഭൂയിഷ്ഠങ്ങളും സുഖകരങ്ങളുമാണെന്നു അറിവായപ്പോൾ സിന്ധും ഈ പ്രദേശങ്ങളും തമ്മിൽ കപ്പൽവഴി ബന്ധം പുലർത്തിത്തുടങ്ങുകയും അപ്പോൾ കാഴ്ചക്കാരായ ദേശസഞ്ചാരികളും മററും വന്നും പോയും കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവണം. മാത്രമല്ല പരപ്രേരണകൂടാതെത്തന്നെ അങ്ങിനെ പലരും കപ്പൽവഴി വന്നു മേൽപറഞ്ഞ ഏതെങ്കിലും പ്രദേശങ്ങളിൽ പുതുതായി കുടിപാർത്തുതുടങ്ങിയിട്ടുമുണ്ടാവും. ബോംബെ, ഗോവ, ഉഡുപ്പി, പൊന്നാനി എന്നിങ്ങിനെ വിദൂരദേശങ്ങളിലായി നാലു മനുഷ്യവാസമുള്ള താവളങ്ങൾ ഉണ്ടായതിനു ശേഷം വരുന്നവർ, അവിടങ്ങളിലെ പ്രശസ്തി കേട്ടിട്ടു വരുന്നവരാകയാൽ, അവയിലേതെങ്കിലും ഒരിടത്തു കരയ്ക്കിറങ്ങിയിരിക്കും. അല്ലാതെ അവയുടെ ഇടയ്ക്കു മനുഷ്യവാസമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന കാട്ടുപ്രദേശത്ത് ആരുംതന്നെ ഇറങ്ങുകയുണ്ടാവില്ലല്ലോ.

അങ്ങിനെ നാലു താവളങ്ങളിലുള്ളവരും മൂന്നു പുറത്തുള്ളും വ്യാപിച്ചുവന്നും, ബുദ്ധിയും കഴിവും സാമൎത്ഥ്യവുമനുസരിച്ച് അവരുടെ സംസ്കാരവും പരിഷ്കാരവും വൎദ്ധിപ്പിച്ചുവന്നും തുടങ്ങി. ഓരോ താവളങ്ങളുടെയും ഇടയിൽകിടക്കുന്ന പ്രദേശമാകട്ടെ മനുഷ്യവാസമോ ഗതാഗതസൌകൎയ്യമോ ഒന്നുമില്ലാത്ത കാടാകുന്നു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ ബസ്സും കാറും തീവണ്ടിയുമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഫോൺ, കമ്പി, തപാൽ, പത്രങ്ങൾ മുതലായ ഏൎപ്പാടുകളും അന്നില്ലെന്നോൎക്കണം. അതിനാൽ അവരു തമ്മിൽ യാതൊരു സമ്പൎക്കവുമില്ലാതെ കേവലം വേറിട്ടുനില്ക്കുന്ന ഓരോ ദ്വീപുകളുടെ ഫലമാണു അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇതിന്നു ഒരു തെളിവു കാണിക്കാം. ലക്ഷ്മീദാസന്റെ ശുകസന്ദേശം 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സന്ദേശകാവ്യമാണ്. തിരുവല്ലായിൽനിന്നു കടുത്തുരുത്തിയിലെത്തുന്നതിന്നിടക്കുള്ള ഒരു പ്രദേശം ഭയങ്കരമായ വനമാണെന്നു അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.[1] അക്കാലത്തെത്തന്നെ മറെറാരു കൃതിയാണ് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം. തെക്കുംകൂറിന്റെ രാജ്യത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു പ്രദേശം മിക്കതും വലിയ വനമാണെന്നും കാട്ടിൽക്കൂടിയാണു അങ്ങോട്ടുള്ള വഴിയെന്നും അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.[2]

---

1 "കാന്താരേ ഘോരപ്രതിഭയമതിക്രമ്യ കഞ്ചിൽ പ്രദേശം
ബിംബോകശ്രീഭരിതമഹിളാം ബിംബലീമേത്യ ശുകഃ"
ശുകസന്ദേശം പൂൎവ്വഭാഗം ശ്ലോകം 60.

2 മുക്കാലം കൊൺറിയവർ തൊഴം തിൎക്കൊടിത്താനമമ്പി—
ൻറക്കാർവൎണ്ണൻ ചരണയുഗളം കുപ്പി നേരെ നടന്നാൽ
തെക്കിൻകൂറ്റെള്ളു കഴിവോളം കാടിരുള്ളും വലുള്ളം
മിക്കതുള്ളും പുനരവിടമോ താനെത്തിൽനിന്നില്ല.—ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം പൂൎവ്വഭാഗം ശ്ലോകം 126.

തെക്കുംകൂറിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തുള്ള കാടിനെപ്പററി "ഘോരാകാരം വിപിനമതിലംഘ്യ" എന്നു മയൂരസന്ദേശത്തിലും പറയുന്നു.

ആ സ്ഥലം കാട്ടുപ്രദേശമായിരുന്നുവെന്നോ അവിടങ്ങളിൽ കാടരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുപോലുമോ ഇന്നു ആരും പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിച്ചുവെന്നു വരില്ല. ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാൎത്തു തുടങ്ങിയ ആദ്യകാലത്തു് കേരളം മുഴുവൻ കാടുകെട്ടി ജനവാസമില്ലാതെ തരിശായിട്ടാണു കിടന്നിരുന്നതെന്നതിലേയ്ക്കു ഇതൊരു തെളിവാണു്. 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പേരിയപാദത്തിലും കൂടി ഇന്നത്തെപ്പോലെ കേരളം മുഴുവൻ നാടായിത്തീരുകയോ ഭൂമിയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള വടംവലി ആരംഭിയ്ക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ബൊംബെ, ഗോവ, ഉഡുപ്പി, പൊന്നാനി എന്നീ നാലു പ്രദേശങ്ങളും ആൎയ്യന്മാരുടെ ആഗമനകാലത്തു് യാതൊരു സമ്പൎക്കവുമില്ലാതെ കിടന്നിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമൊന്നുമില്ല. അങ്ങിനെ അന്യോന്യം ബന്ധമില്ലാതെ അതാതു പ്രദേശത്തെ സംസ്കാരവും ഭാഷയും അതാതു പ്രദേശത്തു മാത്രമായി വളൎന്നുവന്നു. കുറച്ചു കൊല്ലങ്ങളൊന്നുമല്ല അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകൾ തന്നെ അതിനു വേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടാവും. മറ്റുവകകളും കന്യാകുമാരിമുതൽ സൂറത്തു് അഥവാ തപ്തിനദിവരെ ഒന്നുപോലെ നീണ്ടു കിടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചേൎപ്പാറ്റാത്ത നാലു സംസ്കാരങ്ങളും ഭാഷകളും ഭിന്നങ്ങളായിത്തന്നെ ഉത്ഭവിയ്ക്കുവാനും അന്യോന്യം കലൎപ്പു കൂടാതെ നാലു വിധത്തിലായിത്തന്നെ വളൎന്നു നിലനില്ക്കുവാനും കാരണമതാകുന്നു.

വ്യാപ്തി:

ബൊംബെയിലിറങ്ങിയ ആൎയ്യസംഘം ക്രമത്താലെ വടക്കോട്ടും തെക്കോട്ടും വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങി. വടക്ക തപ്തിനദിവരെ മാത്രമെ വ്യാപിച്ചുള്ളു; മറിച്ചു തെക്കോട്ടാണു് അവർ കൂടുതലായി വ്യാപിച്ചതു്. ഗോവയിൽ ഇറങ്ങിയവർ (കൊങ്കണസംസ്കാരക്കാർ) മെല്ലറത്തുപോലെത്തന്നെ വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നിരുന്നതു്. അ

ങ്ങിനെ ഇവരുടെ വടക്കോട്ടുള്ള നീക്കവും മഹാരാഷ്ട്രക്കാരുടെ തെക്കോട്ടുള്ള വ്യാപനവും തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടിയതു് ഇപ്പോഴത്തെ മൈസൂർ സ്റ്റേറ്റിന്റെ വടക്കേ അതിർത്തിയിലായിരിക്കുമെന്നാണ ഞാനൂഹിക്കുന്നതു്.

മുമ്പു പറഞ്ഞ പ്രകാരംതന്നെ ഗൌഡക്കാരുടെ തെക്കോട്ടുള്ള വ്യാപ്തി ഗംഗാവലിനദിവരെ എത്തി. ഈ നദി ഗോകർണ്ണത്തിനു തെക്കു വശത്തുള്ളതാണെന്നും കേരളത്തിന്റെ അതിരായിരുന്നുവെന്നും ഞാൻ മുമ്പു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. കൊങ്കണസംസ്കാരം ഒരു പക്ഷേ അവിടംവരെ വ്യാപിച്ചു് അവസാനിച്ചതാവാം. അല്ലെങ്കിൽ ഉഡുപ്പിയിൽ ഇറങ്ങിയ ആര്യന്മാരുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ — തുളു-കർണ്ണാടകസംസ്കാരത്തിന്റെ — നീക്കം അപ്പോഴേയ്ക്കു ആ പുഴവരെ എത്തിയിരുന്നതുകൊണ്ടാണ കൊങ്കണസംസ്കാരം പുഴയ്ക്കു തെക്ക വ്യാപിക്കാതിരുന്നതെന്നു വരുവാനും വിരോധമില്ല. എന്തായാലും ഗംഗാവലിനദിക്കു തെക്കുവശം തുളു സംസ്കാരവും വടക്കുവശം കൊങ്കണസംസ്കാരവുമായിട്ടാണിരുന്നിരുന്നതു്. ബുക്കാനൻതന്നെ ഈ സംഗതി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.[1] ഉഡുപ്പിയിൽനിന്നു വടക്കോട്ടെന്നപോലെ തെക്കോട്ടും തുളു സംസ്കാരം വ്യാപിച്ചു. അതു് തെക്കേ ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴവരെയെത്തി. പൊന്നാനിയിൽ വന്നിറങ്ങിയ ആര്യന്മാരും അവിടെനിന്നു ക്രമേണ തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടുമായി വ്യാപിച്ചിരിക്കുമെന്നാണു് ഞാനൂഹിക്കുന്നതു്. അതിനുള്ള കാരണം പറയാം. കേരളസംസ്കാരത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ശുകപുരം പന്നിയൂർ എന്നീ ഗ്രാമങ്ങളായിരുന്നുവെന്നതിനു സംശയമില്ല. ബാക്കിയുള്ളപ്പോളു ഗ്രാമങ്ങളും ശുകപുരം കൂറോ പന്നിയൂർ കൂറോ ആയിട്ടാണ വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. അതിനാൽ അവർ ആദ്യം വന്ന കരയ്ക്കിറങ്ങിയതു് അവയ്ക്കടുത്തപ്രദേശത്തായിരിക്കുമെന്നും, അതിനാൽ

1 A journey from Madras through Mysore, Canara and Malabar—Vol II (second Edition) pp 322.

അതു പൊന്നാനിയിലെ ആയിരിക്കുവാനുള്ളൂവെന്നാകുന്നു ഞാൻ സുദൃഢം വിശ്വസിക്കുന്നതു്. പൊന്നാനി എന്ന സ്ഥലം പ്രസിദ്ധമായ ഭാരതപ്പുഴ കടലിൽ ചെന്നു ചേരുന്ന അഴിമുഖത്തിന്നു തെക്കെക്കവശത്തു അറബിക്കടൽത്തീരത്താകുന്നു. അവിടെനിന്നു ശുകപുരം ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു ഉദ്ദേശം ഏഴെട്ടു നാഴികയും പന്നിയൂൎക്കപത്തു നാഴികയോളവും ദൂരമേ ഉള്ളൂ. പൊന്നാനിയിൽനിന്നു ശുകപുരത്തിന്റെ സ്ഥാനം തെക്കുകിഴക്കും പന്നിയൂരിന്റെതു വടക്കുകിഴക്കും ഭാഗത്താണെന്നു മാത്രം. ഈ രണ്ടു ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള ദൂരമാകട്ടെ 6—7 നാഴികയിൽ കൂടുതലില്ലതാനും.

അവർ ആദ്യമായി ഇറങ്ങിയതു കോഴിക്കോട്ടൊ കൊടുങ്ങല്ലൂരൊ ആവാനും വിരോധമില്ല. പൊന്നാനിയിൽനിന്നു കോഴിക്കോട്ടേക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂൎക്കും ഏതാണ്ടു് 60—70 നാഴികയോളമേ ദൂരമുള്ളു. അവിടങ്ങളിലൊന്നിൽ—അഥവാ രണ്ടിടത്തും—ഇറങ്ങി ക്രമേണ തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും വ്യാപിക്കുകയും, സംഗതിവശാൽ ശുകപുരത്തിന്നും പന്നിയൂൎക്കും കാലാന്തരത്തിൽ പ്രാധാന്യം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തതാവാൻ വിരോധമില്ല. എന്നാൽ ന്യായമായിച്ചിന്തിച്ചാൽ സംഭാവ്യത അപ്രകാരമാവില്ലെന്നാണു പറയേണ്ടതു്

അങ്ങിനെ ആ സംസ്കാരം കാലാന്തരത്തിൽ വ്യാപിച്ചു തെക്കു് കന്യാകുമാരി വരെയും വടക്കു ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴ വരെയും എത്തി. ഒരേ പ്രദേശത്തുനിന്നു വന്ന രണ്ടു സംഘക്കാർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ക്രമത്തിൽ വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടു പുഴയുടെ ഇരുകരകളിലും എത്തിച്ചേരുകയും അങ്ങിനെ അപ്പോഴും അതവിടെ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ തരത്തിൽ രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങളേയും അടുത്തായിക്കാണാൻ മറ്റൊരു വിധത്തിലായാലും സാധ്യതയുണ്ടു്. ഞാനിവിടെപ്പറഞ്ഞതു് ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴ രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങളുടെ അവസാനമായിട്ടാണല്ലൊ. മറിച്ചു് അവിടം അവയുടെ ആരംഭസ്ഥാനമായാ

ലും ഇങ്ങിനെ സംഭവിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. എന്നുവെച്ചാൽ ആൎയ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ കരയ്ക്കിറങ്ങിയതു് ചന്ദ്രഗിരിയുടെ ഇരുകരകളിലാണെന്നു വെയ്ക്കുക. പുഴയുടെ തെക്കുവശത്തുനിന്നു ഒരുകൂട്ടർ ക്രമേണ തെക്കോട്ടും മറുവശത്തുനിന്നു മറ്റെ കൂട്ടർ വടക്കോട്ടും വ്യാപിച്ചുവരികയും ചെയ്തുവെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. അങ്ങിനെയാണെ ഇരുകരകളിലുമായി രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങൾ ഉടലെടുത്തതു് എന്നും വരത്താ യ്കയില്ല. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ഈ രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങളുടേയും വ്യാപ്തിയുടെ ആരംഭം അവിടെയായിരിയ്ക്കുമെന്നു കരുതുന്നതിനേക്കാൾ സുഗമതയും സംഭാവ്യതയും മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങളും കൂട്ടിമുട്ടിയതു് അവിടെയായിരിയ്ക്കുമെന്നുള്ളതിനാകുന്നു.

ഇതിനൊന്നും റിക്കാട്ടുകളോ ദൃക്സാക്ഷികളോ ഇല്ലല്ലോ. ആദികാലങ്ങളിൽ ആൎയ്യന്മാരില്ലായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടു് ഇവിടെ കുടിപാൎത്തവരാണെന്നും, അവരിപ്പോൾ കേരളത്തിൽ രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങളുള്ളവരാണെന്നും, ആ രണ്ടിന്റേയും ശരിയായ അതിൎത്തി ഈ പുഴയാണെന്നുമേ നമുക്കു നിശ്ചയമുള്ളു. അതു തീൎച്ചയുള്ളതാണു. പരിതസ്ഥിതിയേയും ലോകസ്വഭാവത്തേയും പരിണാമസമ്പ്രദായങ്ങളേയും മറ്റനുഭവങ്ങളേയും അടിസ്ഥാനമാക്കി യുക്തിപൂൎവ്വം പരിശോധിച്ചു അന്യോന്യവിരോധം കൂടാത്ത തരത്തിൽ തീൎച്ചമാനിയ്ക്കാനെ തരമുള്ളുവല്ലോ. അങ്ങിനെ പരിശോധിച്ചാൽ ആൎയ്യന്മാർ 'കേരളത്തിൽ' ആദ്യമായി വന്നിറങ്ങിയതു് ഉഡുപ്പിയിലും പൊന്നാനിയിലുമാണെന്നും അവിടെനിന്നു ക്രമത്തിൽ വ്യാപിച്ചു തെല്ലുറാത്ത വിധത്തിൽ കന്യാകുമാരി വരെയും ഗോകൎണ്ണം വരെയും വ്യാപിച്ചുവെന്നും കാണാവുന്നതാകുന്നു.

സംസ്കാരങ്ങളുടെ അതിര്:

ഞാനേകദേശം 40 കൊല്ലം മുമ്പാണു് ആദ്യമായി രാജ്യം കാണുവാൻ വേണ്ടി കാസർഗോഡു പോയതു്. അവിടെനിന്നു പ

ഴയുടെ വടക്കെക്കരയിലെയ്ക്കു ഒരു നാഴികയോളമെ ദൂരമുള്ളു. ആ യാത്രയിൽ എനിയ്ക്കു ജിജ്ഞാസയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഈ വക കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിയ്ക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. പുഴയ്ക്കിക്കരെ കടന്നാൽ മറ്റെല്ലാം മാറി; നമ്മുടേതായി. മുമ്പിൽക്കുടുമ, അരയിൽ കരയുള്ള വെളുത്ത തോൎത്തുമുണ്ടു് കാതിൽ രുദ്രാക്ഷക്കടുക്കൻ[1] എന്നിങ്ങനെയുള്ള നല്ല മലയാളിനായന്മാരെയും, കാതുകളും ചുമലിൽ മുട്ടത്തക്കവണ്ണം വളൎത്തി രണ്ടു രണ്ടര ഇഞ്ചു വ്യാസമുള്ളതും ഓട്ടുകൊണ്ടു വാൎത്തുണ്ടാക്കിയതുമായ കൎണ്ണാഭരണം ധരിച്ചവരും വെളുത്ത വസ്ത്രമുടുത്തവരും മാറു മറയ്ക്കാത്തവരുമായ നായർസ്ത്രീകളെയും കാണാം. പുഴയുടെ വടക്കോട്ടു കടന്നാൽ സമ്പ്രദായം മറിച്ചായി. പുരുഷന്മാൎക്കു പിന്നിൽക്കുടുമയും മീശയും[2] തലപ്പാവും പാപ്പാസയും ഓരോ കാലിന്മേൽ തളപോലെ ഓരോ വെള്ളിക്കമ്പിയും[3] ഒരുതരം പാളത്താറും അവരുടെ വേഷങ്ങളാണു്. കാലുകളുടെ നടുവിരലുകളിൽ മോതിരങ്ങളും, ഏറിയപക്ഷം അരയിഞ്ചു വളൎത്തിയ കാതുകളും, മേല്പാതിയിൽ (ചെവികളുടെ മേൽഭാഗത്തു) മൂന്നുനാലു തുള, അവയിൽ ചില ആഭരണങ്ങളും, തൊങ്ങില്ലാത്ത മൂക്കുത്തി,[4] കറുപ്പോ ചുവപ്പോ നിറത്തിലുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും, മുടിയിൽ ധാരാളം പൂക്കളും ഇങ്ങിനെയുള്ള സ്ത്രീകളെയുമാണു കണ്ടിരുന്നതു്. എനിയ്ക്കു വലിയ ആശ്ചൎയ്യമായി. ഒരു മതിൽ കെട്ടി വേൎതിരിച്ചു നിൎത്തിയപോലെ ആ പുഴയുടെ ഇരുകരകളിലെയും ജനങ്ങളുടെ ഇത്തരം വ്യത്യാസങ്ങളും പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണാം. രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങളും

[1] എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലത്തു് നായന്മാർ സാധാരണയായി കാതിലിട്ടിരുന്ന ഒരുതരം കടുക്കന്റെ ഭാഷയാണിതു്.

[2] പണ്ടു കേരളീയർ മീശ വെയ്ക്കുക പതിവില്ലായിരുന്നു.

[3] ഇങ്ങിനെ തളയിടുന്നതു അവിടുത്തുകാരുടെ ഒരു നേൎച്ചയാണത്രെ.

[4] അന്നൊക്കെ പണക്കാരായ നായർ സ്ത്രീകളും മൂക്കുത്തിയും, തൊങ്ങും ധരിയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ സ്പഷ്ടമായ രീതിയിൽകൂടെ—അന്യോന്യം കലൎപ്പില്ലാത്ത വിധത്തിൽ—വേൎതിരിഞ്ഞു നില്ക്കണമെങ്കിൽ തക്കതായ കാരണം കൂടാതെ സാദ്ധ്യമല്ല.

പാലക്കാട്ടും കൊല്ലങ്കോട്ടും ചെന്നാൽതന്നെ നമുക്കു ഒരു കിഴക്കൻജില്ലയുടെ പ്രതീതിയുണ്ടാകും. ഒററയൊററയായ വീടുകളുടെ കുറവു്, കൊററിക്കണങ്ങളൊ കുന്നുകളൊ കുറഞ്ഞ വിസ്തൃതമായ സമഭൂമി, ഗ്രാമങ്ങളുടെ ആധിക്യം, സാമാന്യജനങ്ങളിൽ കാണുന്ന വേഷഭാഷാഭൂഷണാദികളുടെ തമിഴ്സമ്പ്രദായം മുതലായതാണതിനു കാരണം. വാളയാർ കടന്നു പോത്തനൂർ സ്റ്റേഷനിലെത്തിയാൽ തമിഴ്നാടായി. അവിടേക്കു കൊല്ലങ്കോട്ടുനിന്നു 28 നാഴിക ദൂരമുണ്ടു്. എങ്കിലും കൊല്ലങ്കോട്ടു-പാലക്കാട്ടു പ്രദേശങ്ങളിൽതന്നെ തമിഴ്പ്രദേശപ്പോലുള്ള ഇടങ്ങളുണ്ടു്. തെക്കു ചെങ്ങന്നൂരമ്പലത്തിന്നുതന്നെ തമിഴ്പ്പോലെ ആരംഭിക്കുന്നു. ക്ഷേത്രം സാധാരണ മലയാള സമ്പ്രദായമാണെങ്കിലും നാലമ്പലം മുഴുവൻ വെങ്ങാടമാണു്. ഹരിപ്പാട്ടു ബലിക്കൽപുരയിലും തമിഴിന്റെ ലാഞ്ഛന കാണാം. തിരുവനന്തപുരത്തെ ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിന്നുതന്നെ ഒട്ടൊക്കെ തമിഴ്സമ്പ്രദായമാണു്. കിഴക്കെ ഗോപുരവും, ശീവേലിപ്പുരയും, ബലിക്കൽപുരയും, കുലശേഖരമണ്ഡപവും മലയാളസമ്പ്രദായമല്ല; കിഴക്കൻതട്ടാകുന്നു. നാഗർകോവിൽ ചെന്നാൽ മുക്കാൽ ഭാഗവും തമിഴ്നാടായി തോന്നും. കാൽ ഭാഗമെ ആ പ്രദേശത്തിന്നു കേരളീയതയുള്ളു. ശുചീന്ദ്രവും കന്യാകുമാരിയും തനിത്തമിഴ്‌രീതിയുമായി തോവാളയ്ക്കപ്പുറത്തെ പ്രദേശമാകു. അവിടങ്ങളിലെല്ലാം തമിഴ് സംസ്കാരത്തിന്റെ ലാഞ്ഛന ഇരു മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ—ദൂരത്തുനിന്നുതന്നെ—ആരംഭിക്കുന്നു; ക്രമത്താലെ തനി തമിഴായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്വാഭാവികമായ രീതി അതാണല്ലൊ. അതുപോലെ തമിഴ്, തെലുങ്കു്, കൎണ്ണാടകം മുതലായ ഭാഷാപ്രദേശങ്ങളും സംസ്കാരങ്ങളും തമ്മിൽ ചേരുന്നതും ഇങ്ങനെ ക്രമ

ത്താലെയേ ആയിരിക്കൂ എന്നും, മറിച്ചു ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴപോലെ ഒരതിരിന്റെ അപ്പുറത്തുമിപ്പുറത്തും മുതല്ക്കൂടായിരിക്കയില്ലെന്നും ഒന്നാലോചിച്ചാലറിയാം.

അന്നത്തെ കപ്പൽയാത്ര:

ആൎയ്യന്മാർ സിന്ധിൽനിന്നു കപ്പലിലാണു കേരളത്തിലെയ്ക്കു കുടിപാൎക്കാൻ വന്നതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഇന്നത്തെ കടൽയാത്രയാണെങ്കിൽ സിനിമ നീന്തൽക്കുളം ടെന്നീസ്കോൎട്ട് മുതലായി ഒരു പരിഷ്കൃതനഗരത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന എല്ലാ ജീവിതസൌകൎയ്യങ്ങളോടും കൂടി ആയിരവും അതിലധികവും പേൎക്കു സുഖമായി യാത്ര ചെയ്യാവുന്ന ആവിക്കപ്പലുകളാണുള്ളതു്; ഇപ്പൊഴാം ആറ്റംകൊണ്ടു പ്രവൎത്തിക്കുന്ന കപ്പലുകളും പ്രചാരത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. അന്നത്തെ കപ്പലുകൾ ഇത്തരത്തിലുള്ളവയൊന്നുമല്ലെന്നു പ്രത്യേകം ഓൎക്കണം. വാസ്കോഡിഗാമ (എ. ഡി. 1498) പോൎച്ചുഗീസിൽനിന്നു കേരളത്തിൽ വന്നതു 9 മാസത്തെ ദീൎഘയാത്രകൊണ്ടാകുന്നു. അവരുടെ വാഹനം പായക്കപ്പലാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. കാററു തക്കത്തിൽ കിട്ടിയേ അതു നടക്കുകയുള്ളു. അന്നത്തെ കപ്പലുകളിൽപോലും ഏറിയ പക്ഷം നൂറിലധികം പേൎക്കു യാത്രചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല; അതിലധികം വലുപ്പമുള്ള കപ്പലുകൾ അക്കാലത്തുപോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ ചരിത്രകാലമാണെങ്കിൽ ബി. സി. 1500-നോടടുത്ത—ഗാമയെക്കാൾ ഏതാണ്ടു് മൂവ്വായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു്—ആണുതാനും. അതിനാൽ അന്നത്തെ കപ്പൽ ഏതാണ്ടു് ഇന്നത്തെ പത്തേമാരി പോലെയുള്ളതാവാനേ വഴിയുള്ളു. അവയെല്ലാം 50—60 ആളുകളിലധികം യാത്ര ചെയ്യത്തക്കവയായിരിക്കയില്ല.

എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലത്തു് (കൊ. വ. 1070—75) കരപ്പടന്ന മുതൽ തിരുവനന്തപുരം വരെ മാത്രമല്ല കനോലിത്തോടുവഴി

കോഴിക്കോട്ടു വരെയും, കായംകുളം വെമ്പനാട്ട് മുതലായ കായലുകളുടെയെല്ലാം ചുററുമുള്ള കരപ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം തോണികൾ വഴിയാണ ജനങ്ങൾ യാത്ര ചെയ്തിരുന്നതു്. തോണിക്കാർ രാവും പകലും മാറിമാറിക്കുത്തും. അങ്ങിനെ ഓരോ നേരം 20 നാഴിക വീതം ശരാശരി 40 നാഴികയാണ ഒരു ദിവസത്തിൽ പോരുക. കരുപ്പടന്ന നിന്ന തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു സുമാർ 200 നാഴികയുണ്ടു്. ആ യാത്ര നിൎവ്വഹിച്ചിരുന്നതു് അഞ്ചു ദിവസംകൊണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ ചരിത്രകാലത്തെ കപ്പലുകളും ഇതിലധികം വേഗത്തിൽ പോകുന്നവയാവില്ല.

സിന്ധിൽനിന്ന ബോംബെക്കു ഉദ്ദേശം 700-ം ഗോവക്കു 975-ം ഉഡുപ്പിക്കു 1125-ം പൊന്നാനിക്കു 1400-ം നാഴികയോളം ദൂരമുണ്ടാവും. മേല്പറഞ്ഞ കണക്കിന്ന സിന്ധിൽനിന്ന ഒരു കപ്പൽ പുറപ്പെട്ടാൽ ബോംബെയിലെത്താൻ 18-ം ഗോവയിലെത്താൻ 25-ം ഉഡുപ്പിയിലെത്താൻ 29-ം പൊന്നാനിയിലെത്താൻ 35-ം ദിവസം വേണ്ടിവരും. ഒരു യാത്രയിൽ 50-ലധികം പേർ ഉണ്ടാകയുമില്ലല്ലൊ. ആളുകൾ കുടിപാൎക്കുന്നതിന്ന പോകുവാൻ തെയ്യാറായാൽത്തന്നെ ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ അധികമൊന്നും ആളുകളെ കപ്പലിൽ കയററി അവിടങ്ങളിൽ ഇറക്കിവിടുവാൻ സാധിച്ചുവെന്ന വരില്ല; എറക്കിയിട്ടുമുണ്ടാവില്ല. മററു രാജ്യത്തുകാരുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം കൂടാതെ അവിടുത്തുകാർ മാത്രമായി അന്യോന്യം വിവാഹാദികളെക്കൊണ്ടു് സഹകരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ വേണ്ടിടത്തോളം ആൎയ്യന്മാരെ മാത്രമേ ആദ്യകാലത്തു് പാൎത്തുവാൻ കുടിയിരുത്തിയിട്ടുണ്ടാകൂ. പിന്നെ അവിടെത്തന്നെ കാലക്രമേണ ജനങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചിട്ടായിരിക്കും ഭൂഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം ആൎയ്യന്മാർ വ്യാപിച്ചതു്. അങ്ങിനെ കേരളത്തിൽ പ്രശസ്തി വൎദ്ധിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ സിന്ധിൽനിന്ന പുതിയ കുടിയേററക്കാർ പലരും സംഘമായി വന്നിട്ടുണ്ടാവാനും വിരോധമില്ല.

ആഗമനകാലം:

ആൎയ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ വന്നു കുടിയേറിപ്പാൎത്തകാലം ഏതെന്നു നിൎണ്ണയിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അന്നൊക്കെ ഒരു വിശ്വാസ്യരേഖയോ പാരമ്പൎയ്യത്തിന്റെയോ ഏൎപ്പാടൊന്നുമില്ലാത്തതിനാൽ ആ കാലമേതെന്നു കൃത്യമായി പറയാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലൊ. എങ്കിലും അതിനെപ്പററി വിചിന്തനം ചെയ്തതിൽ ചില നിഗമനങ്ങളിലെല്ലാം എത്തിച്ചേൎന്നിട്ടുണ്ടു്. അവയെ ആവുന്നതു വിശദീകരിക്കാം. ആൎയ്യന്മാർ സിന്ധുവിൽ പ്രവേശിക്കുകയും, അവിടെ അവരുടെ സംസ്കാരം വളരുകയും പ്രചരിക്കുകയും പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തതിനു ശേഷമേ അവർ കേരളത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുള്ളുവെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. അതിന്നുള്ള കാരണങ്ങളെ അറിഞ്ഞേടത്തോളം ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നു.

ബി. സി. 3000 മുതൽ 2500 വരെയുള്ള കാലത്താണു് ആൎയ്യന്മാർ ഖൈബർ ചുരം വഴി സിന്ധുവിൽ പ്രവേശിച്ചതെന്നും, അവിടുന്നിങ്ങോട്ടു് ഏതാണ്ടു് 1500 കൊല്ലമായപ്പോഴേക്കാണു അവരുടെ പരിഷ്കാരവും സംസ്കാരവും അവിടെ പ്രചരിച്ചു് പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചതെന്നും സമ്മതിക്കപ്പെട്ട കാൎയ്യമാണല്ലൊ. ഹിന്ദുക്കളുടെ പ്രമാണഭൂതങ്ങളായ പ്രധാന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയെല്ലാം ആവിൎഭാവവും അക്കാലത്താണു്. വേദങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുക്കൾ, ആപസ്തംബ—ആശ്വലായന—കൌഷീതക—ബൌധായനാദി സൂത്രങ്ങൾ, മനുസ്മൃതി മുതലായ ചില സ്മൃതികൾ, ഇതിഹാസങ്ങൾ മുതലായവ അവയിൽ ചിലതാണു്.

കേരളീയരായ ആൎയ്യന്മാൎക്കും പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ മേല്പറഞ്ഞവ തന്നെയാകുന്നു; അല്ലാതെ അവൎക്കു പ്രത്യേകമായിട്ടു് യാതൊന്നുമില്ല. ഇതു സാമാന്യമായി പ്രതിപാദിച്ചാൽ ആചാരാദി നടപടികളിൽ

കുറെച്ചൊക്കെ വ്യത്യാസങ്ങളും കണ്ടേക്കാം. അതെല്ലാം തൊലിപ്പുറമെ മാത്രമാണു്; അടിസ്ഥാനത്തിൽ യാതൊരു മാററവും കാണുകയില്ല, അതിനുള്ള കാരണമാകട്ടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലാകുന്നു, മൂലഗ്രന്ഥം വേറെയായിട്ടില്ല. അവയുടെ തത്വം മനസ്സിലാക്കിപ്പരിശോധിച്ചാൽ ആ വ്യത്യാസങ്ങളെല്ലാം നിസ്സാരങ്ങളാണെന്നും, അതൊന്നും അടിസ്ഥാനത്തെ സ്പർശിക്കുന്നില്ലെന്നും ബോധ്യം വരും. ബുദ്ധമതക്കാരിൽ മഹായാനം ഹീനയാനം, ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ കത്തോലിക്കർ പ്രൊട്ടസ്റ്റൻറുകാർ സുറിയാനിക്കാർ, മുസ്ലീങ്ങളിൽ ഷിയാ സുന്നി എന്നും മററും ഉള്ളതുപോലെ അതെല്ലാം ചില്ലറ ഭേദങ്ങളും മാത്രമാണെന്നു കാണാം.

ഒരു ഉദാഹരണംകൂടിപ്പറയട്ടെ. മാപ്പിളമാർ താടി വളർത്തുന്നു; കേരളീയർ മുമ്പിൽകുടുമയാണു വളർത്തിയിരുന്നതു്; തമിഴർ പിന്നിലാണു്. അതുപോലെ വസ്ത്രധാരണം മുതലായതിലും പലരിൽ പലവിധം കാണുന്നുണ്ടു്. മനുഷ്യൻെറ ദേഹത്തെ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയാൽ പിന്നെ ആ ഭേദങ്ങളെല്ലാം എത്ര നിസ്സാരമാണു്! ദിനം ചികിത്സ ഭക്ഷണം ഉറക്കം എന്നാദിയായ അടിസ്ഥാനങ്ങളിലൊന്നിനും വ്യത്യാസമില്ല. ആ പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതിരുന്നാലോ ഓരോ മതക്കാരും പ്രദേശത്തുകാരും ജാതിക്കാർ പോലും ഓരോ തരക്കാരാണെന്നു അജ്ഞാതമായി തോന്നുകയും ചെയ്യും. പരമാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യരെല്ലാം ഒന്നുപോലെയാണു്. ആ വക ഭേദങ്ങളെല്ലാം തൊലിപ്പുറമെ മാത്രമാകുന്നവല്ലോ. അതുപോലെ മുൻപറഞ്ഞ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളും ഒന്നായാണു് കേരളീയരായ ആര്യന്മാർക്കും ആധാരങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങളും. അതിനാൽ ആവക പരിഷ്കാരങ്ങളും സംസ്കാരങ്ങളും നിലവിൽ വന്നതിനു ശേഷമായിരിക്കണം ആര്യന്മാർ കേരളത്തിലേക്കു വന്നുതുടങ്ങിയതു്. അതു ഏകദേശം ബി. സി. 1500 മുതൽ 1000 വരെയുള്ള കാലത്തായിരിക്കുമെന്നും അതിനു മുമ്പാവില്ലെന്നുമാണു എൻെറ ഊഹം.

മഹോദയപുരം—തിരുവഞ്ചിക്കുളം—മുസ്സ്റി—തലസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ആദിചേരന്മാരുടെ കേരളഭരണം എ. ഡി. രണ്ടാംനൂറ്റാണ്ടായപ്പോഴും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കേന്ദ്രഭരണമായ പെരുമാൾവാഴ്ച കേരളത്തിലെ പരിഷ്കാരത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഉച്ചകോടിയിലാണ ആരംഭിച്ചതെന്ന കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമില്ല. അപ്പോൾ എ. ഡി. ഒന്നാംശതകത്തിൽ കേരളപരിഷ്കാരം ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ പെരുമാൾഭരണം ആരംഭിച്ച കാലം എന്നെന്ന അവ്യക്തമാണ്. കുറച്ചു മുമ്പുതന്നെ ആരംഭിച്ചിരിക്കുവാനാണ് ന്യായം. അതെങ്ങിനെയായാലും ഒന്നാംശതകം പെരുമാൾഭരണമായിരുന്നുവെന്നുമാത്രം ഇപ്പോൾ കരുതിയാൽ മതി. അപ്പോൾ ബി. സി 1500-ാമാണ്ടോടുകൂടി ആൎയ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ വന്നുതുടങ്ങിയെന്നും[1] ഏതാണ്ട് ക്രിസ്തു ആദിശതകങ്ങളായപ്പോഴേക്കു ബ്രാഹ്മണരാജ്യമെന്നും രാജാവില്ലാത്ത രാജ്യമെന്നും മററുമുള്ള പ്രശസ്തിയോടെ കേരളം ഉയൎന്നുവന്നുവെന്നും വിശ്വസിക്കാം.

അദ്ധ്യായം 3

ആദ്യത്തെ കുടിയേറ്റം

പ്രാകൃതാവസ്ഥയിൽ ഭൂമിയെല്ലാം കാടുകെട്ടി തരിശായി കിടക്കുന്ന ഒരു വിസ്തൃതസ്ഥലത്തുപോയി കുടിപാൎക്കുക എന്നതു് അത്ര എളുപ്പമായ കാൎയ്യമൊന്നുമല്ല. ഭാഷപോലുമറിയാത്തവരും ക്രൂരന്മാരും മററുമായ ചില ആദിവാസികളും മററു ക്രൂരജന്തുക്കളും മാത്രമാണവിടെയുണ്ടാവുക. "കുടിയേറിപ്പാൎക്കുക" എന്ന സമ്പൂൎണ്ണ

1 ഉള്ളൂർ ഇതേ അഭിപ്രായം തന്നെ കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഒന്നാംവാള്യം പേജ് 36-ൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ന്മേറ്റും ഉച്ചരിക്കുവാൻ എല്ലാവൎക്കും എളുപ്പത്തിൽ കഴിയും. എന്നാൽ ആൎയ്യന്മാർ അവിടെച്ചെന്നു കുടിപാൎക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ ആളുകൾക്കുണ്ടാവുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളെയും കഷ്ടപ്പാടുകളെയും കുറിച്ച് അധികമാരും ചിന്തിച്ചിരിക്കയില്ല. രണ്ടും കല്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സാഹസികയാത്രതന്നെയാണത്. അതിനാൽ എങ്ങിനെയായിരിക്കും അവർ അവിടങ്ങളിൽ (ആൎയ്യന്മാരും പോയ സംഘങ്ങൾ) കുടിയേറിപ്പാൎത്തുതുടങ്ങിയതെന്ന സംഗതി പ്രായോഗികവശത്തിലൂടെ പരിശോധിക്കുന്നത് രസപ്രദം മാത്രമല്ല അത്ഭുതകരം കൂടിയായിരിക്കും.

ഏകദേശം ബി. സി. 1500-ാം മാണ്ടോടടുത്ത കാലത്താണ് ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ ആദ്യമായി വന്നുതുടങ്ങിയതെന്നാകണം. അന്നു ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിയെന്താണ്? ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ആദിവാസികളുടെ ജീവിതമെങ്ങിനെ? ഇരുമ്പിനെപ്പററി ഈ ആദിവാസികൾക്കു നിശ്ചയമില്ലാത്തതിനാൽ വെട്ടുകത്തി, കണ്ടേററ് മുതലായ ആയുധങ്ങൾ ഒന്നും അവൎക്കില്ല. അതിനാൽ ഒരു കുടിൽ കെട്ടി വെയിലും മഴയും കൊള്ളാതെ താമസിക്കുവാനുള്ള കഴിവും അവൎക്കില്ലായിരുന്നു. ഇരിമ്പില്ലാത്തതിനാൽ വില്ലും അമ്പുമുപയോഗിച്ചു വേട്ടയാടാനോ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെ അകററാൻപോലുമോ അവൎക്ക കഴിഞ്ഞിരിക്കയില്ല. മരങ്ങളുടെ ചില്ലിക്കൊമ്പുകൾ ഒടിച്ച് വടിയായി ഉപയോഗിക്കാം; ചെറിയ കല്ലുകൾ എടുത്ത് എറിയുകയും ചെയ്യാം. ശത്രുക്കളെ അകററാനും ഭക്ഷണത്തിനു മൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടിപ്പിടിക്കാനും മററും അവൎക്കുണ്ടായിരുന്ന ആയുധങ്ങൾ ഇതുമാത്രമായിരിക്കും. വല്ല മരത്തിന്റേയും തോൽ കൈകൊണ്ട് ഉരിഞ്ഞെടുത്ത് ചെറുതാക്കിച്ചുരുട്ടിപ്പിരിച്ച് കയറായുണ്ടാക്കുവാനും അതുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് കല്ലെറിയുവാനും ഒരു പക്ഷെ അവൎക്ക വശമായിട്ടുണ്ടാവാം. മരങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂററുരുമ്മി വേനല്ക്കാലത്ത് സ്വാഭാവികമായി തീയുണ്ടാകുന്നതിനാൽ

ഉപയോഗിക്കുവാനും, പാലിന്നും മാംസത്തിന്നും വേണ്ടി ആടുമാടുകളെ വളൎത്താനും അവൎക്കറിവുണ്ടെന്നു വരാം. അന്നുവരെയുണ്ടായിരുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ നിലവാരം ഏതാണ്ടിപ്രകാരമായിരുന്നെന്നു ഊഹിക്കണം. അതിനാൽ കടൽക്കരയിലുള്ളവർ മത്സ്യം പിടിക്കും; ഉൾപ്രദേശങ്ങളിലുള്ളവരാകട്ടെ ചെറിയ ജന്തുക്കളെ വേട്ടയാടുകയും ചെയ്യും. പിന്നെ കണ്ണിൽകണ്ട കായ്കളും കിഴങ്ങുകളും മാത്രമാണു ഭക്ഷണം. ഇരിമ്പില്ലാത്തതിനാൽ കിഴങ്ങുകൾ കുത്തിപ്പറിക്കുവാൻ കോലുകളായിരിക്കും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. പിടികിട്ടിയ മൃഗങ്ങളുടെ തോൽ പൊളിച്ചു മാംസമെടുക്കുന്നതിന്നു പാറക്കഷണങ്ങളോ ചില്ലിക്കമ്പുകളോ മാത്രമേ ആയുധങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കയുള്ളു. തീയ്യുണ്ടാക്കുവാനെങ്കിലും പാത്രങ്ങളില്ലാത്തതിനാൽ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ചുട്ടതിന്നാല്ലാതെ വേവിച്ചു ഭക്ഷിക്കുവാൻ അവർ കഴിഞ്ഞിരിക്കയില്ല. വൎഷകാലത്തു് കിഴങ്ങുകളും കായകളും സുലഭമാവുന്നതിനാൽ അവർ യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടു് സുഖമായി ജീവിക്കും. മഴയും വെയിലും അവൎക്കൊരു പ്രശ്നമാവില്ലല്ലൊ. വേനല്ക്കാലമാവുമ്പോൾ തീരെ വറ്റാതെ എന്നെന്നും ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുഴകളുടേയും അരുവികളുടേയും സമീപത്തുവന്നു താവളമുറപ്പിക്കും. വേനല്ക്കാലത്തു വെള്ളത്തിന്റെ കാൎയ്യമാണല്ലൊ വലിയ പ്രശ്നമായിരിക്കുക. അതിനാൽ സ്ഥിരമായ വാസസ്ഥലമുണ്ടാവുക വേനല്ക്കാലത്താണു്. അതു് ഏതെങ്കിലും പുഴയുടേയോ അരുവിയുടേയോ സമീപത്തുമായിരിക്കും. ഒരു പക്ഷെ വൎഷകാലത്തു് സുലഭമായി കിട്ടുന്ന കായകളും കിഴങ്ങുകളും വേനല്ക്കാലത്തേക്കു വേണ്ടി ശേഖരിച്ചിരുന്നുവെന്നും വരാം. അന്നു ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ആദിവാസികളുടെ ജീവിതം ഏതാണ്ടിങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നും, അവിടേക്കാണു ആൎയ്യന്മാർ കുടിപാൎക്കാൻ ചെല്ലുന്നതെന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

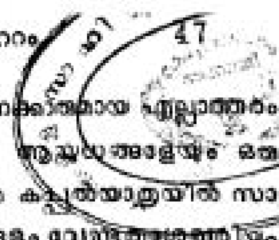
ഭാരതീയരായ ആൎയ്യന്മാരുടെ സംസ്കാരവും പരിഷ്കാരവും ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയിരുന്ന കാലത്താണ് (B. C. 1000_ത്തിനും 1500_നും ഇടയ്ക്കാണ്) ആൎയ്യന്മാർ ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രം കണ്ടുപിടിക്കുകയും കുടിയേറിപ്പാൎക്കുകയും ചെയ്തതെന്നു മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്കാലത്തെ കപ്പൽയാത്രയിൽ അവർ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരുന്നുവല്ലൊ. അതിനാൽ അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വിസ്തൃതപ്രദേശത്തു വന്നു കുടിപാൎക്കണമെങ്കിൽ എന്തൊക്കെയാണു മുൻകരുതലുകൾ എന്നു അവൎക്കു എന്താണെന്നൊക്കെ അറിയാം. ആദ്യത്തെ പരിശോധനയിൽത്തന്നെ ബോംബെ, ഗോവ, ഉഡുപ്പി, പൊന്നാനി എന്നീ നാലു സ്ഥലങ്ങൾ കുടിപാൎക്കുന്നതിനു തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും, അവിടങ്ങളിൽ കുടിലുകൾ കെട്ടി മനുഷ്യർ താമസിക്കുന്നതിനു എന്തെല്ലാം പോരായ്മകളുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവണം. മാത്രമല്ല സിന്ധിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടാൽ ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥലങ്ങളിലെത്താൻ എത്ര ദിവസം വേണ്ടിവരുമെന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടാവും.

ആദ്യമാദ്യം പോയ സംഘക്കാരെല്ലാം കുടിപാൎത്തു തുടങ്ങിയതു കടൽത്തീരത്തു ആയിരിക്കും. കടൽക്കരയിൽ നിന്നു ഉള്ളോട്ട്—കിഴക്കോട്ട്—ഒന്നോരണ്ടോ നാഴികയോളം വിസ്താരത്തിൽ ഇടനീളം സമനിരപ്പായ മണൽപ്രദേശമാണല്ലൊ. അവിടങ്ങളിൽ കുറുക്കൻ മൊയൽ പന്നി മുതലായ ചെറിയതരം കാട്ടുജന്തുക്കൾക്കു വസിക്കാവുന്ന ചെറിയ കാടുകളും പൊന്തകളുമല്ലാതെ മലയോരപ്രദേശങ്ങളിലെന്നപോലെ വൻതരം കാടുകളുണ്ടാവില്ല. അതിനാൽ സിംഹം കടുവ ആന ആദിയായ കാട്ടുജന്തുക്കളെപ്പറ്റി ഭയപ്പെടാനുമില്ലല്ലൊ. കപ്പൽ കരയോടടുപ്പിക്കാൻ കടൽപ്പാലങ്ങളോ സാമാനങ്ങളിറക്കാൻ ക്രെയിനുകളോ, കരയ്ക്കിറക്കിയാൽതന്നെ അതുകൾ കയറ്റുന്നതിനു വാഹനങ്ങളോ, വാഹനങ്ങൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു റോഡുകളോ ഇല്ല. സാമാനങ്ങൾ തലച്ചുമടായി

ക്കെടുത്താമെന്നു വെച്ചാൽതന്നെ അതിനുതക്ക നടപ്പാതപോലും അവിടെ ഇല്ലെന്നും ഓൎക്കണം. ആദ്യത്തെസ്സംഘക്കാരെല്ലാം താമസമുറപ്പിച്ചതു കടൽക്കരയിലല്ല ആയിരിയ്ക്കും എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ കാരണങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ പലതാണ്.

വീട്ടിന്റെ മേൽപ്പുരയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു മുളകളും മരങ്ങളും, മേയുന്നതിന്നു പുല്ലുകളും മരത്തിന്റെ ഇലകളും മുതലായതെല്ലാം അവിടെ സ്വച്ഛമായി കിട്ടും. ചുമരുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു മണ്ണുപയോഗിയ്ക്കാം. പക്ഷെ കടൽത്തീരത്തെല്ലാം ഉതിർന്ന മണലാകയാൽ അതുകൊണ്ടു ചുമരുണ്ടാക്കാൻ പാറില്ല; വേണമെങ്കിൽ മേൽഭാഗത്തെ മണൽ നീക്കി അഞ്ചാറടി താഴോട്ടു ചെന്നാ ചുമരുണ്ടാക്കത്തക്ക പശിമയുള്ള മണ്ണു കിട്ടു. മരത്തിന്നാണെങ്കിൽ പഞ്ഞവുമുണ്ടാവില്ല. അതിനാൽ ആദ്യമാദ്യം കുടിപാൎത്തു തുടങ്ങിയവരെല്ലാം തൂണുകളിന്മേൽ മേൽപ്പുരയുണ്ടാക്കുകയും, ചുമരിന്റെ സ്ഥാനത്തു മരപ്പലകകൾകൊണ്ടു നിരക്കുകയുമാണു ചെയ്തിരിയ്ക്കുക; ഇതുമാത്രമേ അവിടെയുള്ളു; ബാക്കി ആവശ്യമായ എല്ലാ സാധനങ്ങളും സ്വദേശത്തുനിന്നു കൊണ്ടുവരണം.

ആദ്യമായി വേണ്ടതു വീടുണ്ടാക്കുകയാണല്ലോ. കാടും പൊന്തയും വെട്ടിനീക്കുക, കളകളും പറിച്ചു കളഞ്ഞ് നിരപ്പാക്കുക, ആവശ്യമുള്ള മരങ്ങളും വെട്ടിവീഴ്ത്തി ഈൎന്ന് ഉരുപ്പടികളാക്കുക മുതലായതെല്ലാം അവിടെച്ചെന്നാൽ ഉടൻ ആരംഭിയ്ക്കേണ്ടുന്ന ജോലികളാണല്ലോ. അതിനാൽ ആശാരിമാർ, അവരുടെ പണിയായുധങ്ങളായ പലതരം ഉളി മെരുക്കി ചെണ്ണുരത്തടി മുതലായവ, കരുവാന്മാർ (കൊല്ലന്മാർ) അരം ചുററിക കൂടം ഉല മുതലായ അവരുടെ പണിയായുധങ്ങളും, മഴു വെട്ടുകത്തി (കൈവാറം) കൈക്കോട്ട് (തൂമ്പ) കോക്കോട്ട് മുതലായ സാധാരണ ആയുധങ്ങളും, അവയെക്കൊണ്ടു പണിയെടുക്കുന്ന സാധാരണ കൂലിക്കാർ എന്നിങ്ങിനെ വീടുകെട്ടുന്ന

തിന്നാവശ്യമായ വിഭവസമ്പാദനം സാധാരണങ്ങളായ എല്ലാത്തരം തൊഴിലാളികളെയും, അവക്കാവശ്യമായ ആയുധങ്ങളെയും ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുപോകണം. അതിനു പുറമെ കപ്പൽയാത്രയിൽ സാധാരണ കരുതേണ്ടതായ എല്ലാ സാധനങ്ങളും വേണ്ടത്ര ശേഖരിക്കുകയും വേണമല്ലൊ.

ഓരോ താവളത്തിലും ആദ്യത്തിൽ മൂന്നോ നാലോ വീടുകൾ മാത്രമായിപ്പണിചെയ്തിട്ടു കാണ്മതില്ല. ചുരുങ്ങിയതു പത്തു-പതിനഞ്ചുപേരെങ്കിലും ഒന്നിച്ചു കൂടിയല്ലാതെ ആ വിജനമായ കാട്ടുപ്രദേശത്തു് താമസിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുമോ? അവിടം വിട്ടാൽ പിന്നെ മനുഷ്യവാസമുള്ള സ്ഥലം അനേകശതം നാഴിക ദൂരത്തുള്ള സിഡ്നി ഉള്ളു. അതിന്നിടയ്ക്കെല്ലാം വലിയ കാടുകളാണല്ലൊ. എങ്കിലും പത്തിരുപതുപേർ താമസിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം വീടുകൾ ആദ്യത്തിൽ പണിചെയ്തിരിക്കയില്ലെന്നും, അത്രയും പേർ മഴയും വെയിലും കൊള്ളാതെ ജീവിക്കത്തക്ക ഒരു ഹാളും ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യുന്നതിനു മറെറാരു മുറിയും മാത്രമെ ഉണ്ടായിരിക്കൂ എന്നും, എല്ലാവരും അവിടെ തിക്കിത്തിരക്കി താമസമാക്കയായ ചെയ്തിരിക്കു എന്നുമാണു ഊഹിക്കുന്നതു്.

ആദ്യംവന്ന സംഘത്തിൽ ഏറിയപക്ഷം 25—30 പേരിലധികമുണ്ടാവില്ല. അതിന്റെ കാരണം പറയാം. ബൊംബയിൽ നിന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു ഒരു കപ്പൽ പുറപ്പെട്ടുവെന്നു വിചാരിക്കുക. പുറപ്പെട്ടതിനുശേഷം അടുത്തിറങ്ങേണ്ടതായ തുറമുഖം വരെ എത്തേണ്ടതിന്നുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും വെള്ളവും മാത്രമേ അതിൽ സ്റ്റോക്ക ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമുള്ളു. അവിടെ ഇറങ്ങുന്നവർ വേണ്ടതെല്ലാം അവിടെ കിട്ടും. അവിടുന്നങ്ങോട്ടുള്ള യാത്രക്കു വേണ്ടതെല്ലാം അവിടെനിന്നു വാങ്ങിക്കൂട്ടുകയും ചെയ്യാമല്ലൊ. അല്ലാതെ പുറപ്പെട്ടതിന്നുശേഷം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇറങ്ങുന്നവർക്കോ, തിരികെ ബൊംബയിൽ എത്തുന്നതുവരെയുള്ള കാലത്തേക്കോ ഒന്നും

ഇവിടെനിന്നു കരുതേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ കാലമല്ല അന്നു്. ഈ ദ്വീപക്ഷേത്രമാകട്ടെ കാടുകെട്ടി തരിശായി കിടക്കുന്ന ജനവാസശൂന്യമായ പ്രദേശമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കണം. അന്നത്തെ കപ്പലുകൾ നടത്തുന്നതിനു കാര്യമായ ആധാരം കാറു മാത്രമാണു്. സിന്ധിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടാൽ ഉദ്ദിഷ്ട സ്ഥലത്തെത്തുന്നതുവരെ വേറെ താവളങ്ങളൊന്നുമില്ല. അതിനാൽ ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥലത്തുചെന്നു തിരിച്ചെത്തുന്നതുവരെയുള്ളതിനു പുറമെ അവിടെ താമസിക്കുന്ന കാലത്തേയ്ക്കു (25 – 30 പേൎക്കു) വേണ്ടതായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും വെള്ളവും കരുതണം. അതിനാൽ ആദ്യത്തെ യാത്രകളിൽ ഒരു കപ്പൽ മാത്രമായിട്ടായിരിക്കില്ല പുറപ്പെട്ടിരിക്കുക; നാലഞ്ചെണ്ണം ഒന്നിച്ചായിരിക്കും. ഒന്നിൽ അവിടെ താമസിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന ആൎയ്യന്മാരും അവരുടെ ഭൃത്യന്മാരായ നാഗന്മാരും യാത്രയ്ക്കാവശ്യമായ ഭക്ഷണാദി സാധനങ്ങളും കയറിയിരിക്കും. അവരവിടെ താമസിക്കുന്ന കാലത്തേയ്ക്കു വേണ്ടതായ ഭക്ഷണപദാൎത്ഥങ്ങൾ, വെള്ളം, പണിയായുധങ്ങൾ, ഇരുമ്പു് മുതലായ സാധനങ്ങൾ കയറിയ മറ്റുചില കപ്പലുകളുമുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങിനെ വേണ്ടവിധം ആലോചിച്ചു് ശരിയായ ഒരു പ്ലാൻ തയ്യാറാക്കി എല്ലാ ഒരുക്കങ്ങളോടും കൂടി മൂന്നു നാലു കപ്പലുകൾ ഒന്നിച്ചു ഒരു സംഘമായിട്ടായിരിക്കും ആദ്യത്തെ കുടിയേറ്റയാത്ര.

ഇങ്ങനെ കുടിയേറിപ്പാൎക്കാൻ പോകുന്ന സാഹസികന്മാരെല്ലാവരും തന്നെ ഒറ്റക്കപ്പലിലായി യാത്രചെയ്യുക പതിവില്ല. കൊളമ്പസ്സ് ഇന്ത്യ കണ്ടുപിടിക്കുവാനുള്ള സാഹസയാത്രയ്ക്കുവേണ്ടി 48 കപ്പലുകളായിട്ടാണ് ഭൃത്യവൎഗ്ഗത്തോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടതു്. വാസ്കോഡിഗാമയും അതുപോലെത്തന്നെ. വാസ്കോഡിഗാമ ഇന്ത്യയിൽ വന്നു പോൎത്തുഗലിൽ അനവധി അനുയായികളോടുകൂടി തിരിച്ചെത്തിയ ശേഷം 1500 മാൎച്ചിൽ പെദ്രോ ആൽവാരസ് കബ്രാൾ എണ്ണൂറോളം വീണ്ടും ഇന്ത്യയിലേക്കു യാത്ര തിരിച്ചു. 13 കപ്പ

ലുകളിലായി 1200 പേരുള്ള ഒരു കച്ചവടസംഘമായിരുന്നു അതു.[1] ഇതുപോലെത്തന്നെയായിരിക്കും നാലഞ്ചു കപ്പലുകളോടും പത്തിരുപത്തഞ്ചു ആളുകളോടും കൂടി ആര്യന്മാർ സിന്ധിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവുക.

സ്ഥലത്തെത്തിയാലും ആദ്യമൊക്കെ അവർ കപ്പലിന്മേൽ താമസിച്ചിട്ടുണ്ടാവു. വെയിലും മഴയും കൊള്ളാതെയും, ജന്തുക്കളെ ഭയപ്പെടാതെയും രാത്രി സുഖമായി എല്ലാവരും ഉറങ്ങുന്നതിനു ഒരു പുരയുണ്ടായതിനു ശേഷമല്ലാതെ അവർ കരയ്ക്കിറങ്ങിത്താമസിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു വീടുണ്ടാക്കുന്നതുവരെ അവരുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി—രാത്രിയിൽ താമസിക്കാനായി— ഒന്നുരണ്ടു കപ്പലുകൾ അവിടെ നിറുത്തുകയും, ബാക്കി ഉടനെ സിന്ധിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ മുതലായി അവിടെ ആവശ്യമായിക്കാണുന്ന മറ്റു സാമാനങ്ങളും കൊണ്ടു് തിരിച്ചുവരികയും ചെയ്തിരിക്കും. അങ്ങിനെ ഏതാണ്ടു് ഒരു കൊല്ലം കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കു പത്തിരുപതു പേർക്കു താമസിക്കുന്നതിനു മൂന്നുനാലു വീടുകളുണ്ടാക്കുവാനും അവിടത്തെ കാലാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കുവാനും അവർക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. പിന്നെ അവിടെ താമസമുറപ്പിച്ചവർ നിലം കിളച്ചു കണ്ടങ്ങളാക്കുകയും, കാലാവസ്ഥയനുസരിച്ചു് കൃഷി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ അവിടത്തെ കൃഷിയിൽനിന്നു തന്നെ ഒരു വിളവെടുക്കുന്നതുവരേയുള്ള കാലത്തെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കപ്പൽവഴി എത്തിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടാവും. ആ പുതിയ വീടുകളിൽ താമസിക്കുകയും ആദ്യത്തെ വിളവെടുക്കുകയും ചെയ്തതോടെയാണു അതൊരു സ്ഥിരമായ കുടിയേറിപ്പാർപ്പുസ്ഥലമായിത്തീർന്നതു്.

---

1 'വാസ്കോഡിഗാമയുടെ പിൻഗാമി' മാതൃഭൂമി വാരാന്തപ്പതിപ്പ് 1964 ഏപ്രിൽ 26 പേജ് 11

ക്ഷേമസാധനങ്ങളും മററും സിന്ധിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവരേണ്ടതായിരുന്നതിനാൽ ആദ്യകാലത്തു്—മഴമത്തു കഴിയുന്നതുവരെ—അവിടെ കുടിപാൎക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന ആൎയ്യന്മാരെല്ലാം അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ചിട്ടുണ്ടാവണമെന്നില്ല. മാററത്തിനു ചേൎന്നതായ നിൎദ്ദേശം കൊടുത്തു് ഏൎപ്പാടാക്കിയതിനു ശേഷം തൊഴിലാളികളും മേൽനോട്ടം വഹിക്കുവാൻ ഒന്നുരണ്ടു ആൎയ്യന്മാരും മാത്രം അവിടെത്താമസിക്കുകയും, മറെറല്ലാവരും തിരിച്ചുപോരികയും, വീടുകൾ തയ്യാറായതിനുശേഷം മാത്രം വീണ്ടും പോവുകയും ചെയ്തിരിക്കാനാണ വഴി. ആദ്യത്തിൽ പ്ലാനെല്ലാം സിന്ധിൽവെച്ചു തയ്യാറാക്കിയതിനുശേഷം തൊഴിലാളികളും മേൽനോട്ടം വഹിക്കാൻ ഒന്നുരണ്ടു പേരും മാത്രമെ പോയുള്ളുവെന്നും, ബാക്കി കുടിപാൎക്കുന്നവർ മഴമത്തു കഴിഞ്ഞേ പോയുള്ളുവെന്നും വരരുതായ്കയില്ല. സ്ഥിരതാമസമാക്കാൻ പോകുമ്പോൾ ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യുവാനുള്ള പാത്രങ്ങൾ, വസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായ നിത്യോപയോഗസാധനങ്ങളേയും ഭൃത്യന്മാരെയും കരുതിയിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അതിലിടയ്ക്കു—അതിനുശേഷവും—അവൎക്കാവശ്യമുള്ള എല്ലാ സഹായങ്ങളും ഒത്താശകളും സിന്ധിൽനിന്നു കുറെക്കാലത്തേക്കു കപ്പൽ വഴി എത്തിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടേ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടാവും.

ഇങ്ങിനെ ആദ്യമായി കുടിപാൎത്തുതുടങ്ങിയതു് എവിടെയായിരിക്കുമെന്നു തീൎത്തു പറയുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല; പറയുന്നതിന്നൎത്ഥവുമില്ല. എങ്കിലും, മുൻപറഞ്ഞ നാലു സ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ചു് സിന്ധിൽനിന്നു ഏററവുമടുത്ത പ്രദേശം ബോംബെയാകയാൽ ആദ്യം കുടിപാൎപ്പാരംഭിച്ചതു് അവിടെയായിരിക്കുമെന്നാണ ഞാനൂഹിക്കുന്നതു്. സ്വാഭാവികമായി സംഭവിക്കാവുന്നതു് അങ്ങിനെയാണല്ലൊ.

ഈ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ സ്ത്രീകളെ കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടാവില്ല. പത്തിരുപതുപേൎക്ക—യും കൂടാതെ അവിടെ സ്വയം താമ

സിയ്ക്കാൻ വേണ്ടിടത്തോളം ജനങ്ങൾക്കു—ഒന്നിച്ചു ചേൎന്നു താമസിയ്ക്കത്തക്ക ഒന്നുരണ്ടു പുരകളെ അപ്പോൾ ഉള്ളുവല്ലൊ. അധികമാളുകൾ ഒന്നിച്ചുചേൎന്നു അവിടെ പാൎക്കയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ കിടക്കുവാനുള്ള വീടു് അവിടെ ഉണ്ടാവുകയും, കുടിയ്ക്കുവാനുള്ള വെള്ളം കിട്ടുകയും, ഭക്ഷിയ്ക്കുവാനുള്ള ധാന്യാദികൾ അവിടെയുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുമെന്നു കണ്ടതിന്നു ശേഷം മാത്രമെ ആദ്യന്മാർ സ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടുവന്നു കുടുംബമായിപ്പാൎക്കുന്ന കാൎയ്യം ആലോചിച്ചിരിയ്ക്കയുള്ളു. ഇപ്പോൾ ബാരക്സുകളിൽ പട്ടാളക്കാർ പാൎക്കുന്നതുപോലെ പുരുഷന്മാർ അവിടെ ഒരുവിധം ജീവിയ്ക്കാറായിട്ടു ഉള്ളു. എങ്കിലും ബാക്കി കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം അവിടെ ഇരുന്നു കൊണ്ടു ഏൎപ്പാടാക്കാമെന്നു വന്നുവല്ലൊ. സ്ത്രീകളോടുകൂടി കുടുംബമായിത്താമസിയ്ക്കുന്നതെങ്കിൽ ചെറുതെങ്കിലും ഓരോരുത്തൎക്കു പ്രത്യേകം ഓരോ വീടു കൂടാതെ കഴികയില്ല. മാത്രമല്ല അവൎക്കു വൎഷത്തോടുവൎഷം വേണ്ടതായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാവണം. അങ്ങിനെ കുടുംബികളാവാൻ ഉദ്ദേശിയ്ക്കുന്നവരെല്ലാം തങ്ങളുടെ കഴിവും ആവശ്യവുമനുസരിച്ചു് ഓരോ വീടുണ്ടാക്കുവാനും, അതിന്നടുത്തുള്ള ഭൂമി കിളച്ചു് കണ്ടങ്ങളാക്കുവാനും അവിടെത്താമസിച്ചുകൊണ്ടു ആരംഭിച്ചു. അങ്ങിനെ ഒരു കുടുംബത്തിന്നു താമസിയ്ക്കാനാവശ്യമായ വീടും ജീവിയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള കൃഷിഭൂമിയും തയ്യാറാക്കിയ ശേഷമേ സ്ത്രീകളേയും കൊണ്ടുവന്നിരിയ്ക്കയുള്ളു. അതുവരെ അവരെല്ലാം താമസിച്ചിരുന്നതു ഒരു വീടായിട്ടല്ല, ഒരു ലോഡ്ജായിട്ടായിരുന്നുവല്ലൊ; അഥവാ ഒരു കൃഷിസ്ഥലമായിട്ടാണെന്നും പറയാം. അവിടെനിന്നു മാറി സ്വന്തമായ വീട്ടിൽ കുടുംബമായിത്താമസം തുടങ്ങിയതോടെയേ അതൊരു ശരിയായ കുടിയേറിപ്പാൎപ്പുസ്ഥലമായിപ്പരിണമിച്ചുള്ളു; അപ്പോൾ അങ്ങാടിയായായിപ്പരിണമിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ ആദ്യമായി കുടിപാൎത്തുതുടങ്ങിയതു് ബൊംബെയിലായിരിക്കുമെങ്കിലും ഇടച്ചുയായിത്തന്നെ ഗോവ, ഉഡുപ്പി, പൊന്നാനി എന്നീ മൂന്നു സ്ഥലങ്ങളിലും പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണരെ കുടിപാൎപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ഇതെല്ലാം പരശുരാമൻെറ പരിശ്രമവും പ്രോത്സാഹനവും പ്രേരണയും കൊണ്ടാവണം സാധിച്ചതു്. പരശുരാമനെപ്പററി ഇതുവരെ വീരകഥകളുണ്ടാവാനും കേരളീയർ മാത്രമല്ല കന്യാകുമാരി മുതൽ സൂറത്തുവരെയുള്ള പ്രദേശത്തിലെ—ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തിലെ—ബ്രാഹ്മണരെല്ലാം ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടെ ആരാധിക്കുവാനും കാരണമതാണു്.

ഞാനിവിടെ കാൎയ്യമായിപ്പറയാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് കേരളത്തിലേക്കുള്ള ആൎയ്യന്മാരുടെ കുടിയേററത്തെക്കുറിച്ചാകുന്നു. കേരളത്തെപ്പോലെത്തന്നെ ഗോകൎണ്ണത്തിന്നപ്പുറത്തു സൂറത്തുവരെയുള്ള ഈ കടൽക്കരയും ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രമാണെന്ന വസ്തുത കേരളീയരിൽ അധികംപേരും അറിഞ്ഞിരിക്കയില്ല. ഞാനും കേരളത്തിൻെറ ൻെറ ഉൽപ്പത്തിയെപ്പററി എഴുതാനാരംഭിക്കുകയും അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴെ ഈ പരമാൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കിയുള്ളു. അങ്ങിനെ ഭാൎഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തിൻെറ ഉത്പത്തിയെക്കുറിച്ചു പറയേണ്ടതായി വന്നപ്പോഴാണു് 'കൊങ്കണ'ത്തെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാനും ഇത്രയൊക്കെപ്പറയാനുമിടയായതു്. അതിനാൽ ആ ഭാഗം ഇത്രയും കൊണ്ടവസാനിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും, ഇനി കേരളത്തെപ്പററി മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളുവെന്നും വായനക്കാരെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അദ്ധ്യായം 4

ദേശത്തിൻെറ ഉത്ഭവം

ബൊംബെയിലേക്കു ആൎയ്യന്മാർ ആദ്യമായി കുടിയേറിപ്പാൎത്തുതുടങ്ങിയതിൻെറ സ്വഭാവം കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചു

വല്ലൊ. ബാക്കി മൂന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെയ്ക്കുണ്ടായ കുടിയെറ്റത്തിന്റെയും ഉടക്കം എതാണ്ട് അതുപോലെതന്നെയായിരിക്കും നടന്നിരിക്കുക. പക്ഷെ അവിടുന്നൊക്കെയുള്ള കുടിയെറ്റക്കാരുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലും, വ്യാപ്തിയിലും കേരളത്തിലെ ആൎയ്യന്മാർ പല പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തി; അവരിൽ നിന്നൊക്കെ ഭിന്നമായ ഒരു മാറ്റം സ്വീകരിച്ച നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഭിന്നത്വം കേവലം ലൌകികകാൎയ്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല വൈദിക വിഷയങ്ങളിൽ കൂടി സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. വൈദികകാൎയ്യങ്ങളിൽ വരുത്തിയ ആ വക ഭേദങ്ങളെ—പരിഷ്കാരങ്ങളെ—ശരിയായ വിധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആ വക ആചാരങ്ങളെ യഥാവിധി പരിശീലിച്ച് അനുഷ്ഠിച്ച വരുന്നവൎക്കൊ, അനുഷ്ഠിച്ച വന്നിരുന്നവൎക്കൊ അല്ലാതെ സാധ്യമല്ല. അതോടൊപ്പം ഒരു പരമാൎത്ഥംകൂടി വായനക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുത്തേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അതെന്തെന്നാൽ കേരളീയരായ ബ്രാഹ്മണരുടെ—നമ്പൂതിരിമാരുടെ—ജീവിതത്തിൽ കേവലം ലൌകികം മാത്രമായ യാതൊരു ആചാരനടപടികളുമില്ലെന്നും—അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും—നിത്യജീവിതത്തിലെ എല്ലാ കൃത്യങ്ങളെയും ഏൎപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു—ആചരിച്ചുവന്നിരുന്നതും—വൈദികത്തോടും മതത്തോടുംകൂടി ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നുള്ളതാകുന്നു. അതിനാൽ വൈദികത്തെ ഒഴിവർ മാറ്റിനിൎത്തിക്കൊണ്ട് ലൌകികത്തെ മാത്രമായിപ്പറയുക സാധ്യമല്ല. എന്നിരിക്കിലും ഇവിടെ കാൎയ്യമായിപ്പറയുവാനുള്ളത് ലൌകികം മാത്രമാണെങ്കിലും അവയിൽ പലതിന്റെയും ശരിയായ താല്പൎയ്യം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ കുറെച്ചൊക്കെ വൈദികവിഷയങ്ങളുംകൂടി പ്രതിപാദിക്കാതെ സാധ്യമല്ലെന്ന വരും. വൈദികവിഷയങ്ങളെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതു ആ കാരണത്താലാണെന്നുകൂടി വായനക്കാരെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അവർ ഇവിടെ വരുത്തിയ പ്രധാനപരിഷ്കാരങ്ങൾ കുടിപാൎക്കുന്ന രീതിയിലും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലുമാകുന്നു. സിന്ധിൽ അവർ പാൎത്തുവരുന്നതു പാലക്കാട്ടും മററുമുള്ള പട്ടന്മാരെപ്പോലെ—അഥവാ കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെ—നടുക്ക പൊതുവഴിയും, വഴിയുടെ ഇരുവശങ്ങളിൽ പുരങ്ങളുമുള്ള ഗ്രാമങ്ങളായിട്ടാണല്ലൊ. അന്യോന്യമുള്ള സഹകരണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചും, കള്ളന്മാരിൽനിന്നും മററുമുള്ള രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടിയുമാണ് അവിടങ്ങളിൽ അവർ ആ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ അൎത്ഥത്തിൽ അതു ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കാം. നടുവിലുള്ള പൊതുവഴിയിൽനിന്നുകൊണ്ടു മുൻവശം കണ്ടാൽ ഭംഗിയും വൃത്തിയുമുണ്ടെങ്കിലും ആ വീടുകളുടെ പിൻവശം—പൃഷ്ഠഭാഗം—അത്ര സുഖകരമായ കാഴ്ചയല്ല; പലപ്പോഴും മലിനതയും വൃത്തികേടുമായിരിക്കും അവിടെ കാണുക. പകൎച്ചവ്യാധികൾ വരാനും വന്നാൽ വിട്ടുപോകാതിരിക്കാനും അതുകാരണമാണല്ലൊ. ആ രീതിയെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും, അതിൽനിന്നു തീരെ വ്യത്യസ്തമായികൊണ്ടു് ഓരോ പറമ്പിൽ ഓരോ വീടെന്ന സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തതു അവയിലൊന്നാകുന്നു. ഇത്രയും വൃത്തിയും ശുദ്ധവായുവും ലഭിക്കുന്ന ഒരു കുടിപാൎപ്പുസമ്പ്രദായം ലോകത്തിൽ മറെറവിടെയെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. നിത്യപരിചയം കാരണം അതിനുള്ള മെച്ചങ്ങളെ നമ്മളറിയാതായിരിക്കയാകുന്നു. നമുക്ക് ഈ കാൎയ്യം സാധിക്കുന്നതു ഇവിടെ കള്ളന്മാരിൽനിന്നും കവൎച്ചക്കാരിൽനിന്നും മററുമുള്ള ഭയമില്ലായ്കയാലാകുന്നു. അനേകം നാഴിക ദൂരത്തു്—സിന്ധിൽ—നിന്നു കപ്പൽമാൎഗ്ഗം വന്ന ആൎയ്യന്മാരും, അവരുടെ കൂടെ ഭൃത്യന്മാരായികൊണ്ടുവന്ന വിശ്വസ്തന്മാരായ നാഗന്മാരും മാത്രമാണിവിടെയുള്ളതു്. ആ ആൎയ്യന്മാരാണെങ്കിൽ സംസ്കാരസമ്പന്നന്മാരുമാണ്. അവർ കുടിപാൎക്കുന്ന പ്രദേശമൊഴിച്ചു് ബാക്കി സ്ഥലം മുഴുവൻ ജനവാസമില്ലാത്ത കാടുമാണല്ലൊ. അതു്

നാൽ പുറമെയുള്ളും കള്ളന്മാരൊ കവൎച്ചക്കാരൊ ഇല്ല. ഈ നാഗന്മാരാണെങ്കിൽ ആൎയ്യന്മാരുമായി അടുത്തുപെരുമാറി എത്ര പഴകിനവരാകയാൽ സംസ്കാരത്തെയും സ്വഭാവത്തെയും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഏതാണ്ടൊക്കെ ആൎയ്യന്മാരെപ്പോലെ ആയ്‌വരികയും ചെയ്തിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ ഒററയൊററ വീടുകളായി നിൎഭയം താമസിപ്പാൻ സാധിച്ചതിനു കാരണമതാകുന്നു.

ഡുബൊയിസ്സൂൽ ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ വന്ന ഒരു തമിഴൻ ഇവിടത്തെ ഈ കുടിപാൎപ്പു സമ്പ്രദായം കണ്ടിട്ടത്ഭുതപ്പെടുകയും ഇങ്ങിനെ പറകയും ചെയ്തതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. "വലുതായ പറമ്പിന്റെ നടുവിൽ ഒരു വീടു മാത്രമായാൽ എങ്ങിനെയാണതിൽ താമസിക്കുക? കള്ളന്മാരിൽ നിന്നു ഉപദ്രവമുണ്ടാവില്ലെങ്കിലും രാത്രിയിൽ ഒററക്കു താമസിപ്പാൻ ഭയമാവില്ലെ? വിളിച്ചാൽ കേൾക്കത്തക്ക അയൽവക്കക്കാരനും കൂടിയില്ലല്ലൊ" എന്നു്. അവർ നടപ്പാക്കിയ ഒന്നാമത്തെ പരിഷ്കാരമിതാണു്. ഇതിനൊത്തുതന്നെ മറെറങ്ങുമില്ലാത്ത പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വേറെയും അവർ ഇവിടെ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അവയെയും കുറിച്ചും ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ വിവരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അവർ ഇവിടെ താമസമാരംഭിച്ചതു സ്വയംപൎയ്യാപ്തങ്ങളായ ദേശങ്ങളായിട്ടായിരുന്നു. ഒരു പ്രദേശത്തുണ്ടാവുന്ന വിളവുകൊണ്ടു എത്ര കുഡുംബക്കാൎക്കു ചിലവിനു മതിയാകുമോ അത്രയും കുഡുംബക്കാർ മാത്രമെ അവിടെ താമസമുറപ്പിച്ചുള്ളൂ.

അടുത്ത പ്രദേശത്തു മാൎക്കററൊ പീടികയൊ ഉണ്ടാവാനിടയില്ലാത്ത ഇത്തരം കുടിയേററത്തിൽ സ്വാഭാവികമായിട്ടു് അങ്ങിനെ വരുവാനാണു് ന്യായമുള്ളതു്. അത്തരത്തിലുള്ള ഓരോ പ്രദേശത്തിനും ദേശമെന്നു പേരിട്ടു. ദേശത്തിന്റെ വലുപ്പം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു അതു മാത്രമായിരുന്നു അടിസ്ഥാനം. അതിനാൽ 10-ഉം 15-ഉം വീടുകൾ മാത്രമുള്ള ചെറിയ ദേശങ്ങൾ മുതൽ വിള

വിൻെറ തോതനുസരിച്ച 50_ം 100_ം വീടുകളുള്ള ദേശങ്ങൾ ഉണ്ടായി. ജനങ്ങളുടെ സുഖജീവിതത്തിന്നു നെല്ലു മാത്രമുണ്ടായാൽ പോരല്ലൊ.

ആദ്യത്തിൽ 10__15 ആൎയ്യത്തറവാടുകളും അവരുടെ ഭൃത്യന്മാരായി 3 __35 നാഗക്കുടികളും (വീടുകളും) ആയിട്ടായിരിക്കുമല്ലൊ ഒരു ദേശമുണ്ടായതു്. 'ആവലിനാവൽ വിരുന്നിനു വന്നാൽ അങ്ങെക്കൊമ്പത്തും തൂങ്ങിക്കൊ' എന്നു പറഞ്ഞപോലെയാണിവിടത്തെ സ്ഥിതി. ഭൂമികൾ ധാരാളമുണ്ടു്; ജനങ്ങൾ ഇല്ലാസ്സയാണ വിഷമം. അതിനാൽ ആദ്യന്നു ആൎയ്യന്മാർ അവിടെ വന്നു കുടിയേറിത്താമസിക്കണമെന്നേ അവർ ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കയുള്ളു. ഒരു പ്രദേശത്തു വന്നാൽ അവിടുത്തെ വിഭവംകൊണ്ടു__വിളവുകൊണ്ടു__ജീവിക്കുവാൻ കഴിയുന്നേടത്തോളം ആളുകൾ മാത്രമേ അവിടെ പാൎപ്പുറപ്പിച്ചിരിക്കുകയുള്ളു. പിന്നെ വരുന്നവർ അതിനു മുമ്പു കുടിയേറിപ്പാൎത്തവൎക്കു ഉപദ്രവം തട്ടാത്ത വിധത്തിലും എന്നാൽ അന്യോന്യം സമ്പൎക്കം പുലൎത്താവുന്ന തരത്തിൽ അധികം ദൂരത്തല്ലാതെയും കുടിയേറിപ്പാൎത്തു. കേരളത്തിലാണെങ്കിൽ ഫലവത്തും വിസ്തൃതവുമായ വളരെ ഭൂമി ഉടമസ്ഥനില്ലാതെ കാടുകെട്ടിക്കിടക്കുകയാണല്ലൊ. അതിനാൽ മുമ്പു കുടിയേറിപ്പാൎത്തവൎക്കു ഉപദ്രവമുണ്ടാവത്തക്കവണ്ണം അടുത്തുകൂടുകയോ അവരുടെ കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ കയ്യേറുകയോ ചെയ്യേണ്ടതായ ആവശ്യം ആൎക്കുമുണ്ടാവില്ല. ഭൂമി ജാസ്തിയും ജനങ്ങൾ കുറവുമായ രാജ്യത്തു് ഇതിനൊ ആളുകൾ കുടിയേറിപ്പാൎക്കാൻ വരുന്നതിൽ ആദ്യം വന്നവൎക്കു സന്തോഷമല്ലാതെ വെറുപ്പുണ്ടാകുമോ? ഒരേ ഉന്നം വെച്ചു ഒന്നിലധികം ആളുകൾ പ്രവൎത്തിക്കുമ്പോഴല്ലെ മത്സരമുണ്ടാവുന്നതു്? ഇവിടെ ഭൂമിയെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആൎക്കും ഉന്നമില്ല. പുഴയിൽനിന്നു വെള്ളം മുക്കി എടുക്കുന്നതിൽ ആൎക്കെങ്കിലും എതിൎപ്പുണ്ടാകുമോ? കാരണം എത്രയെടുത്താലും ഒടുങ്ങാത്ത വെള്ളമുണ്ടു് എന്നതുതന്നെ. ഇതുതന്നെയായിരുന്നു പ്രകൃതത്തിലെയും സ്ഥിതി.

കൊ. വ. 1104-ലൊ 1105-ലൊ ആവണം, ഞാനൊരിക്കൽ വയനാട്ടിൽപോയി ശ്രീ മണിയങ്കോട്ട കൃഷ്ണഗൌഡരെക്കാണുകയുണ്ടായി. അനന്തപ്പഗൌഡർ, ജിനചന്ദ്രഗൌഡർ (എം. പി) മുതലായവരുടെ അച്ഛനാണദ്ദേഹം. ചെറുപ്പകാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്ന വലിയ സമ്പത്തൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചെറുപ്പത്തിലെ വയനാട്ടിൽ ചെന്ന ചുരുങ്ങിയ നിലയിൽ കൃഷിതുടങ്ങിയതാണു. ഞാൻ കണ്ട കാലമായപ്പോഴെയ്ക്കു ആ പ്രദേശത്തെ ഒന്നാംകിടയിൽപെട്ട തോട്ടക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അന്നു എനിയ്ക്കു ചെറുപ്പമാണ്. അദ്ദേഹം ഒരുവിധം പ്രായം കൂടിയ ആളുമായിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പലതും സംസാരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെറുപ്പത്തിൽ വയനാട്ടിൽ വന്നതും അന്നത്തെ വയനാട്ടിലെ സ്ഥിതിയും മറ്റും വിവരിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം കൊ. വ. 1053-ലാണത്രെ വയനാട്ടിൽ വന്നതു്. "ഇവിടുത്തെ ഭൂമി വളരെ ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതാണ്. റോഡുകളുടെ സമീപമുള്ള ഭൂമിയായാൽ തന്നെ ഏറിയപക്ഷം ഏക്രയ്ക്കു 10 ക.യെ വിലയുള്ളൂ. റോഡിന്റെ സമീപമല്ലെങ്കിൽ അതിൽ പകുതിപോലും വിലയില്ല. പക്ഷെ ഉടമസ്ഥനായി കൃഷി ചെയ്യിയ്ക്കുവാനും, കൂലിക്കാരനായി പ്രവൃത്തിയെടുപ്പാനും ആളില്ലായ്മയാണു വിഷമം. മനുഷ്യർക്ക് ജീവിയ്ക്കുവാൻ തോട്ടങ്ങളും പണവും മാത്രമുണ്ടായാൽ പോരല്ലൊ; മനുഷ്യരും സമാജങ്ങളും അയൽവക്കവും മറ്റും കൂടാതെ കഴിയുമോ? ഞാനിവിടെ വന്ന കാലത്ത് ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ കാട്ടുജന്തുക്കളല്ലാതെ മനുഷ്യർ വളരെ കുറവായിരുന്നു. അതിനാൽ കുറെ പേരെങ്കിലും ചുറ്റുമുള്ള അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ കൃഷിക്കാരായും മറ്റും താമസമുറപ്പിയ്ക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ചിരുന്നു; അതിന്നായി ചിലരെ പ്രേരിപ്പിയ്ക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്." ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതിന്നിടയിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ വിവരമാണിതു്. വയനാട്ടിൽ അക്കാലത്ത്—1053 കാലങ്ങളിൽപോലും—നല്ല

ഭൂമിയില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല; മനുഷ്യരില്ലാഞ്ഞിട്ടായിരുന്നു വിഷമമെന്നും, അതിനാൽ മനുഷ്യരെ അങ്ങോട്ടാകൎഷിപ്പാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചുവെന്നുമാണു ഇതിൽനിന്നു ധരിക്കുന്നതു്.

ആൻഡമാൻദ്വീപിലെ ഭൂമിയും വളരെ ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതാകുന്നു, മഴ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടു്, ഭൂമിക്കു ക്ഷാമവുമില്ല. അവിടെ താമസിപ്പാനും കൃഷിയിറക്കാനും മനുഷ്യരില്ലാത്തതാണു വിഷമം. അതിനാൽ അവിടെപ്പോയി കുടിയേറിപ്പാൎക്കാൻ ഗവൎമ്മെണ്ടു ഇന്ത്യക്കാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും പല സൌജന്യങ്ങളും ചെയ്തു സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. കൃഷ്ണഗൌണ്ടർ പറഞ്ഞതുപോലെ അവിടെ താമസമാക്കിയിട്ടുള്ളവൎക്കു കൂടുതൽ ജനങ്ങളും കുടിയേറിപ്പാൎക്കാൻ വരണമെന്നല്ലാതെ അതിൽ എതിൎപ്പുണ്ടാവില്ല. അവിടെ ഇപ്പോഴും കിടക്കുന്നതുള്ളതു് ഭൂമിക്കു വേണ്ടിയല്ല. കൃഷിക്കു ഭൂമി എത്രയെങ്കിലും സൌജന്യമായി കിട്ടും. മനുഷ്യരും സ്വജനങ്ങളും കുറവാകയാൽ ആ കാൎയ്യത്തിലേ ക്ലേശമിപ്പോഴുള്ളൂ. ഒരുവിധം മൎയ്യാദക്കാരാണെങ്കിൽ അങ്ങോട്ടു പോയാൽ നല്ല സ്വീകരണവും സഹായവും കിട്ടാതെ വരില്ല. അത്തരക്കാരെ അങ്ങോട്ടാകൎഷിപ്പാനും വന്നവരെ സഹായിപ്പാനുമാണു ഇപ്പോഴും അവിടെ ശ്രമമുള്ളതു്. എന്റെ പരിചയക്കാരനായ വി. പി. ചന്ദ്രദാസൻ എന്നൊരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ആൻഡമാനിൽ ജോലിയായിത്താമസിച്ചിരുന്നു. 12 കൊല്ലം മുമ്പാണു് (1936—ാമാണ്ടു്) അയാളും ആൻഡമാനിൽ പോയതു്; അവിടെ എത്തിയപ്പോഴേക്കുതന്നെ (എത്തുമെന്നു അവർ മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞിരുന്നു) അയാളെ സ്വീകരിപ്പാനും, ആവശ്യമായ സഹായങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കവാനും ആതിഥേയന്മാർ തിക്കിത്തിരക്കിക്കൂടി. ഇന്ത്യയിൽ ജീവപൎയ്യന്തം തടവിനു ശിക്ഷിച്ച ജയിൽപ്പുള്ളികളെയാണു അവിടെ പാൎപ്പിച്ചിരുന്നതെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അവരിൽ ചിലരുടെ സന്താനങ്ങളും അപൂൎവ്വമായി നല്ല നിലയിൽ എത്തിയവരുണ്ടു്. അവിടെ

ജോലിക്കായിട്ടപ്പായി സ്ഥിരതാമസമാക്കിയവരും ഇല്ലെന്നില്ല. അങ്ങിനെ അപൂർവ്വം ചിലരല്ലാതെ മേൽപ്പെട്ടവർ ബന്ധുക്കളാവാൻ പററിയവരായി അവിടെ അധികംചേരില്ല. അതിനാൽ അത്തരക്കാർ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുന്നതുതന്നെ അവർ സന്തോഷമാകുന്നു. അതിന്നുപുറമെ തങ്ങളുടെ മക്കൾക്കൊ സഹോദരിമ്മാർക്കൊ തക്കതായ ഒരു ഭർത്താവിനെ സമ്പാദിക്കുക എന്ന ഒരു പ്രധാന ഉദ്ദേശവും അതിന്റെ അടിയിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നുവല്ലൊ! അക്കൂട്ടത്തിൽ ഈ ചന്ദ്രസേനനും അവിടെ ചെന്നിട്ടു അധികം താമസിയാതെ അവിടുത്തുകാരനായ ഒരുവന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു.

ഭൂമിയുടമസ്ഥന്മാരായാൽകൂടി ഒരാൾ അഞ്ചേക്രയിലധികം കൈവശം വെക്കരുതെന്നും മററുമാണല്ലൊ ഇവിടെ നിയമിപ്പാൻ പോകുന്നതു". എന്നാൽ ആൻഡമാനിലാണെങ്കിൽ ഭൂമിയില്ലാത്ത ആളുകൾക്കാണു ക്ഷാമം. ഇവിടെ ഭൂമി കയ്യേററങ്ങളും മററു ബഹളങ്ങളും നടക്കുമ്പോൾ അവിടെ കൃഷിഭൂമി ഏറെവാങ്ങാനാളില്ലാത്തതാണു വിഷമം. ഇവിടത്തെ ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ജീവിക്കുന്ന നമുക്കു അവിടത്തെ യഥാർത്ഥ്യം ഇതാണെന്നു ബോദ്ധ്യം വരാൻ തന്നെ പ്രയാസമാകും. പണ്ടു ആര്യന്മാർ കേരളത്തിലേക്കു കുടിപാർക്കാൻ വന്ന കാലത്തെ സ്ഥിതി വിവരിക്കുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ അനുഭവവും പരിതസ്ഥിതിയുമായിട്ടല്ല തട്ടിച്ചുനോക്കേണ്ടതെന്നും കുഞ്ഞുഗൌണ്ടർ പറഞ്ഞപ്രകാരം വയനാട്ടിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നതും ആൻഡമാനിൽ ഇന്നുള്ളതുമായ സ്ഥിതിയെ മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടാണു പരിശോധിക്കേണ്ടതെന്നുമാകുന്നു. അങ്ങിനെ ആദ്യമാദ്യം വന്ന ആര്യന്മാർ പിന്നെയും ആളുകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി വന്നു കുടിയേറിപ്പാർക്കണമെന്നു, അങ്ങിനെ സ്വജനങ്ങൾ കേരളത്തിൽ നിറയണമെന്നമേ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളു. അതിനാൽ കൂടുതൽ ആര്യന്മാരെ അങ്ങോട്ടയക്കാൻ പരശുരാമനും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടുണ്ടാവും. ഇവിടെ സുഖമാണെന്നു കേൾക്കയാൽ സ്വജനധയാ

പുറപ്പെടുന്നവരും ഉണ്ടാവുമല്ലൊ. അങ്ങിനെ വരുന്നവൎക്കെല്ലാം താമസിപ്പാൻ യഥാകാലം ഗ്രാമങ്ങളുണ്ടാക്കണം. മാത്രമല്ല ആൎയ്യന്മാരുടെ—നമ്പൂതിരിമാരുടെ—ഇല്ലങ്ങളിൽ വിടുപണികൾക്കു ഭൃത്യന്മാരും ഭൃത്യസ്ത്രീകളും വിളവെടുക്കാൻ കൃഷിക്കാരും വേണം. അതിനു പുറമെ അക്കാലത്തെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയനുസരിച്ചു അവർ സിന്ധിൽ അനുഭവിച്ചുപോന്നിരുന്ന ജീവിതസൗകൎയ്യങ്ങളെല്ലാം ഇവിടെ കിട്ടാറാക്കുകയും വേണമല്ലൊ. അതിന്നെല്ലാം അനേകം നാഴിക ദൂരത്തുള്ള സിന്ധിനെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചു സാധിപ്പൂ എന്നു വെച്ചാൽ പ്രയാസമല്ലെ? അതിനാൽ ആ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയും പരിഷ്കാരവുമനുസരിച്ചു അവിടെ അനുഭവിച്ചിരുന്ന എല്ലാ ജീവിതസൗകൎയ്യങ്ങളും ഇവിടെത്തന്നെ ലഭിപ്പാറാക്കി.

ആദ്യം കുടിയേറിപ്പാൎത്തയവസരങ്ങളിൽ ആൎയ്യന്മാൎക്കുണ്ടായിരുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ വളരെയായിരുന്നു. കൃഷി ചെയ്വാൻ വയലില്ല. അതിനാൽ വലിയ കേറിറക്കമില്ലാതെ ചെരിവായിക്കിടക്കുന്ന പ്രദേശത്തു ചെന്നു ആദ്യമായി കാടു വെട്ടി തീയിട്ടു വേരോടെ കട പറിച്ചു കളഞ്ഞു നിലം കിളച്ചു ലെവലാക്കി വരമ്പിട്ടു വയലാക്കണം. ആ പണി വൎഷകാലത്തു ചെയ്വാൻ പാടു. കൃഷിയിറക്കാനും വൎഷകാലമാവണമല്ലൊ. ഭൂമി കിളച്ചു വയലാക്കി കൃഷിയിറക്കി അതു വിളഞ്ഞു കൊയ്യെടുക്കുന്നതുവരെ വേണ്ടതായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും "ഉപ്പു തൊട്ടു കൎപ്പൂരം വരെ"യുള്ള മറ്റു സകലതും നാട്ടിൽനിന്നു കൊണ്ടുവരാനേ പാടു.

കരി നുകം മുതലായ കാൎഷികോപകരണങ്ങൾ, മഴു വെട്ടുകത്തി കൈക്കോട്ട് മുതലായ ആയുധങ്ങൾ ആദിയായവ ന്യൂനാതിരേകം കൂടാതെ ഉണ്ടാവണം. അഥവാ ആദ്യം വരുമ്പോൾ കൊണ്ടുവന്നാൽതന്നെ പഴക്കത്താലും കേടുവരികയാലും മററും ഉപയോഗ

ശൂന്യങ്ങളായ ആയുധങ്ങളെ നന്നാക്കുവാനൊ പുതിയ ആയുധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനൊ ഇവിടെ സാധ്യമല്ല. ഒരു സമയം കടലിൽ പോയി മത്സ്യം പിടിക്കുന്നതിന്ന ഓരോ വലയും ഒരു തോണിയും കരുതിയിട്ടുണ്ടാവാം. അതും കേടു വന്നാൽ നന്നാക്കാനും വേണ്ടിവന്നാൽ പുതിയതായുണ്ടാക്കുവാനുമുള്ള പണിക്കാരനും ആയുധങ്ങളും കുടിയേറിപ്പാൎക്കുന്ന സ്ഥലത്തുണ്ടാവുകയില്ല.

ഇവിടെ വരുന്ന ആൎയ്യന്മാൎക്ക ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യാനുള്ള പാത്രങ്ങൾ കിട്ടാനില്ല. അന്നൊക്കെ സാമാന്യജനങ്ങൾ എല്ലാം മൺപാത്രമാണതിന്ന ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. കളിമുകൾ മാററി ചെറിയ തോതിലെങ്കിലും ഒരു വീടു പണിയുവാൻ മരം വെട്ടുക മുതൽ വെള്ളുകളഞ്ഞു ഈൎന്ന ഉരുപ്പടികളാക്കാനും കട്ടിള മേൽപുര മുതലായതു പണിയാനും ഇവിടെ ആളുണ്ടാവണം. ചുവര വെയ്ക്കാൻ കല്ലുനിൎമ്മാണനില്ല; വസ്ത്രങ്ങൾ മുഷിഞ്ഞതാൽ അലക്കി വൃത്തിയാക്കണം, അതിന്ന കുടിയേറിപ്പാൎത്ത ദിക്കിൽ ആളില്ല; അതുപോലെത്തന്നെ ക്ഷൗരത്തിന്റെ കാൎയ്യവും. നാട്ടിൽ നിന്ന കൊണ്ടുവന്ന എണ്ണയല്ലാതെ ഈ ദേശത്തു എണ്ണയുണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ ചക്കുണ്ടാവണം; അതിൽ എണ്ണയാട്ടാൻ വശമുള്ള തൊഴിലാളികൾ ഉണ്ടാവണം. അവിടെ കുടിയേറിപ്പാൎക്കുന്ന ആൎയ്യന്മാൎക്കു മററു വേണ്ട വസ്ത്രം ഉണ്ടാക്കണം. അതിന്ന അവിടെ നെയ്ത്തുകാരൊന്നുമില്ലല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ ആദ്യം വരുന്ന ആൎയ്യന്മാൎക്ക പല ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. അതുകൊണ്ട് മേൽപറഞ്ഞ വിഷമങ്ങളേയും ബുദ്ധിമുട്ടുകളേയും തരണം ചെയ്യാനാണ അവർ ആദ്യമായി ശ്രമിച്ചിരിക്കുക. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ഓരോ ഇല്ലക്കാരും (ഓരോ ആൎയ്യന്മാരും) തങ്ങളുടെ ഭൃത്യപ്രവൃത്തിക്കും കൃഷിപ്പണിക്കും മററുമായി—അടിയാർ_പരുപ്പെട്ടവർ—ആയി—അവസ്ഥാനുസരണം രണ്ടും നാലും നാഗക്കുടുംബങ്ങളെ കൊണ്ടുവന്നു തങ്ങളുടെ വാസത്തിന്റെ ചുററും പാൎപ്പി

ച്ചു. പുറമെ എല്ലാത്തരം വിദഗ്ദ്ധത്തൊഴിലാളികളെയും ആവശ്യാനുസരണം ദേശങ്ങളിൽ കുടിയിരുത്തുകയാണു ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവുക. ചക്കിട്ടു എണ്ണയാട്ടുക, മണ്പാത്രങ്ങളുണ്ടാക്കുക, നൂലുണ്ടാക്കി വസ്ത്രങ്ങൾ നെയ്യുക, ക്ഷൌരം ചെയ്യുക, വസ്ത്രങ്ങളലക്കുക എന്നീ പ്രവൃത്തികളിലെല്ലാം നാഗന്മാർക്കു പരിശീലനം കൊടുത്തു് വിദഗ്ദ്ധത്തൊഴിലാളികളെ സൃഷ്ടിച്ചു. അവരാണു പിന്നീടു യഥാക്രമം ചക്കാന്മാർ, കുശവന്മാർ, ചാലിയന്മാർ, വെളക്കത്തലവൻ, വെളുത്തേടൻ എന്നീ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന നായന്മാരായതു്. ശൂദ്രൻ, പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി എന്നീ പേരുകളിൽ ഇന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന മററു മൂന്നു ജാതിക്കാർ ആൎയ്യന്മാരുടെ—നമ്പൂതിരിമാരുടെ—കേവലഭൃത്യന്മാർ (ബ്രാഹ്മണശുശ്രൂഷകർ) ആകുന്നു. അവരുടെ പ്രധാന തൊഴിൽ അടിയാൎപ്രവൃത്തിയും കൃഷിയും മാത്രമായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്തു ഇവൎക്കെല്ലാം തൊഴിൽഭേദമല്ലാതെ ജാതിഭേദമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും എല്ലാവരും നാഗന്മാർ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും ധരിക്കണം. പിന്നെ ഈ ജാതിഭേദങ്ങൾ എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി എന്നതിനെപ്പററി വഴിയെ പറയാമെന്നു കരുതി ഇവിടെ വിട്ടുകളയുന്നു.

അതുപോലെത്തന്നെ മരപ്പണി, ഇരുമ്പുപണി, സ്വൎണ്ണപ്പണി, ഓടുകൊണ്ടുള്ള വാൎപ്പുപണി, ചെരിപ്പു് പലിശ ചെണ്ട മുതലായതുണ്ടാക്കുന്ന തോൽപ്പണി എന്നിവയിലും വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ നാഗന്മാരെ ആവശ്യാനുസരണം പരിശീലനം കൊടുത്തു കുടിയിരുത്തി. ആശാരി കരുവാൻ (കൊല്ലൻ) തട്ടാൻ, മൂശാരി, കൊല്ലൻ (തോല്ക്കൊല്ലൻ) എന്നീ പേരുകളെക്കൊണ്ടു് പില്ക്കാലത്തു അറിഞ്ഞുവരുന്നതു് അവരെയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ മേല്പറഞ്ഞ ഓരോ തരം തൊഴിലുകളിലും പരിശീലനം കൊടുത്തു് വിദഗ്ദ്ധന്മാരാക്കിയ നാഗന്മാരെ ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം ദേശത്തു് കുടിയിരുത്തി. ഇവിടെ 'ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം' എന്നു പറഞ്ഞതിനു പ്രത്യേകം താല്പൎയ്യമുണ്ടു്.

ഓരോ തൊഴിലാളിയ്ക്കും തൊഴിൽ കിട്ടായ്കകൊണ്ടോ, ജനങ്ങൾക്കു തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം യഥാകാലം സാധിയ്ക്കായ്കയാലൊ ബുദ്ധിമുട്ടിന്നിടവരാത്ത വിധത്തിലാണു ഓരോ തരം തൊഴിലിലും തൊഴിലാളികളെ ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്.

മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം താമസിയ്ക്കാൻ വേണ്ടതായ കുടിലും—അഥവാ ഇല്ലവും—ജീവിയ്ക്കാൻ വേണ്ടതായ കൃഷിസ്ഥലവും മറ്റും തയ്യാറായാൽ നാട്ടിൽ പോയി കുഡുംബത്തെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരുവാൻ ഏൎപ്പാടാക്കുകയായി. അതോടൊപ്പം ആവുന്നതു ബന്ധുക്കളേയും ചാൎച്ചക്കാരേയും ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോരാനും ശ്രമിച്ചിരിയ്ക്കും. അവൎക്കു സഹായം ജനിയ്ക്കത്തക്കവിധം അതിന്നാവശ്യമായ പ്രചരണം അവർ നടത്തിയിട്ടുണ്ടാവണം. ആദ്യത്തെ സംഘക്കാരുടെ ഈ പ്രോത്സാഹനവും ചിലർ സ്ത്രീകളെക്കൂടി കൊണ്ടുപോന്ന വിവരവും അറിയുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവൎക്കു വിശ്വാസമാവുകയും ചിലരെങ്കിലും പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യാതിരിയ്ക്കയില്ല. മാത്രമല്ല ഇതുവരെയായപ്പോഴേയ്ക്കും മട്ടെല്ലാം മാറി. അങ്ങോട്ടുള്ള യാത്രയിൽ ഭയമോ സംശയമോ ഇല്ലാതായി. നാട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടാൽ അവിടെ എത്താൻ എത്ര ദിവസം വേണം? അവിടെ എത്തിയാൽ ഭൂമിയെല്ലാം ശരിപ്പെടുത്താനും കൃഷി ചെയ്വാനും, ഇല്ലം പണിയാനും മറ്റും എത്ര ദിവസം വേണം എത്ര നാഗന്മാരെ കൂടെക്കൊണ്ടുപോകണം എന്നാദിയായവയെസ്സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങളെല്ലാം ശാസ്ത്രംപോലെ കൃത്യമായി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടു് പിന്നീടു പോകുന്നവൎക്കു വിഷമമില്ലാതായി. ശരിയായ വിധം ആസൂത്രണം ചെയ്തുകൊണ്ടു കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആൎയ്യന്മാർ കേരളത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങി.

ഇങ്ങനെയാണു കേരളത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാൎത്ത ആൎയ്യന്മാരുടെ ആദ്യത്തെ ദേശം രൂപംകൊണ്ടതു്. പരശുരാമന്റെ പ്രേരണയും പ്രോത്സാഹനവും കാരണം അദ്ദേഹത്തോടൊരുമിച്ചു്

ആദ്യം വന്ന സംഘത്തിന്ന ശേഷം ഇത്രയും ആൎയ്യന്മാർ വന്ന ഈ വിധം സുഖമായ ഒരു ദേശമുണ്ടാവാനും അതിന്ന സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിപ്പാനും എത്രകാലം വേണ്ടിവന്നിരിക്കുമെന്ന പറവാനാവില്ല. ഒരു സമയം രണ്ടുമൂന്ന കൊല്ലംകൊണ്ടായെന്ന വരാം. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു 30—35 കൊല്ലത്തോളം കാലം പിടിപ്പാനും വിരോധമില്ല. നൂററാണ്ടുകൾ വേണ്ടിവന്നില്ലെന്നും വിശ്വസിച്ചുകൂട. അതെങ്ങിനെയായാലും ഈ വിധത്തിലാണ ഇവിടെ ആദ്യത്തെ ദേശമുണ്ടായതെന്ന കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമില്ല. ഈ പ്രദേശം എന്തായിരിക്കുമെന്നും ഇപ്പോൾ അജ്ഞാതമായിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും വെച്ച് പ്രധാനികളും നേതാക്കന്മാരുമായിതന്നത് പന്നിയൂർ ശുകപുരം എന്നീ ഗ്രാമങ്ങളാണല്ലോ. അതിനാൽ ആദ്യത്തേതായ ഈ കേരളദേശമുണ്ടായത് പൊന്നാനിയിലോ അതിന്നടുത്ത പ്രദേശത്തോ ആയിരിക്കുമെന്നാണെന്റെ ഊഹം.

അദ്ധ്യായം 5.

ദേശചിത്രം.

അപ്പോൾ ഈ കുടിപാൎപ്പുകാൎക്ക പരമസുഖമാണ്. നാലഞ്ചേക്ര വിസ്തീൎണ്ണമുള്ള ഓരോ കുടിയിരിപ്പുപറമ്പും—പറമ്പ് ഇഷ്ടമുള്ളേടത്തോളം വലുപ്പമുള്ളതാക്കാമല്ലോ—അതിൽ ആവശ്യാനുസരണം ഓരോ ഇല്ലവും, അതിന്നടുത്തുതന്നെ വേണ്ടിടത്തോളം നിലവുമുണ്ട്. കന്നി—മകരമായി കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടു വിളയെടുക്കാം; ഒരു കൊല്ലത്തെ ചിലവിന്നുള്ള നെല്ല് സുലഭമായികിട്ടും. കുടിയിരിപ്പുപറമ്പിൽ തെങ്ങ് പ്ലാവ് മാവ് പുളി കഴുങ്ങ് മുതലായ ഫലവൃക്ഷങ്ങൾ ധാരാളം നട്ടു വളൎത്തിയിരിക്കും. ഭൃത്യപ്രവൎത്തികൾക്കും കൃഷിപ്പണിക്കും മറവുമായി വിശ്വസ്തന്മാരും അധ്വാന

ശീലന്മാരുമായി അവസ്ഥാനുസരണം രണ്ടും നാലും നാഗകുടുംബങ്ങളെ സമീപത്തായി ചുററും കുടിയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല നിൎമ്മിതവസ്തുക്കഠം ആവശ്യാനുസരണം കിട്ടുവാൻ ചക്കാൻ കരുവാൻ കൊല്ലൻ മുതലായി വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള വിശേഷത്തൊഴിലാളികളും അവിടെത്തന്നെയുണ്ട്. നിത്യോപയോഗവസ്തുക്കളെ വാങ്ങാൻപോലും മാക്കററന്വേഷിച്ചു പോകേണ്ടതില്ല. ഇന്നത്തെപ്പോലെ ലോകത്തിലെല്ലാം ജീവിതനിൎവ്വഹണത്തിനായി പരക്കംപാച്ചലിന്റെ ആവശ്യമില്ല. വിമാനം തീവണ്ടി കാർ മുതലായ വാഹനങ്ങളൊ റോഡുകളൊ ഇല്ലാത്തതിനാൽ സമാധാനത്തോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടി സ്വസ്ഥമായിരുന്ന പ്രാപഞ്ചികാവസ്ഥയെപ്പററി ചിന്തിക്കാം.

ആൎയ്യന്മാർ സ്വതവേതന്നെ മതഭക്തിയും ഈശ്വരവിശ്വാസവും മററുമുള്ളവരായിരുന്നുവല്ലൊ. അതിനാൽ സാളഗ്രാമം ശിവലിംഗം മുതലായ ദേവപ്രതികളെ സ്വന്തം ഇല്ലത്തു വെച്ചു നിത്യം പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടുണ്ടാവും. അതിനു പുറമെ കേരളത്തിൽ സ്ഥിരവാസമാക്കിയപ്പോഠം സൗകൎയ്യംപോലെ മിററത്തൊ അടുത്ത വളപ്പിലൊ ചെറിയ അമ്പലം പണിചെയ്തു ദേവപ്രതിഷ്ഠ നടത്തി ഉപാസനയും ചെയ്തുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടാവും. ഇത്തരം ക്ഷേത്രനിൎമ്മാണത്തിലും ഉപാസന ചെയ്യുന്നതിലും എല്ലാ ആൎയ്യന്മാൎക്കും ഭൃത്യന്മാരായ നാഗന്മാൎക്കും ഒന്നുപോലെ താല്പൎയ്യമുണ്ട്. 40—50 ഇല്ലങ്ങളും 150-ലധികം നാഗഭവനങ്ങളും അടുത്തടുത്തായി താമസിക്കുന്നു. മിക്കവരും അന്യോന്യം ബന്ധുക്കളും ചാൎച്ചക്കാരും സ്നേഹിതന്മാരുമാണല്ലൊ. അതിനാൽ എല്ലാവരുംകൂടി പൊതുവെ ഒരമ്പലമുണ്ടാക്കുന്നതു ആവശ്യവും സൌകൎയ്യവുമായിത്തോന്നിയാൽ അത്ഭുതമില്ല. അങ്ങിനെ അവരെല്ലാം ആലോചിച്ചു ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടാക്കി. അതാണ ദേശക്ഷേത്രമായിത്തീൎന്നതു്. എല്ലാവരും ചേൎന്നപ്പോഠം കാരാണ്മക്കാൎക്കും സ്വല്പം

സംഖ്യയേ ചിലവാക്കേണ്ടിവന്നുള്ളു. അമ്പലം പണിയാനുള്ള വക കണ്ണന്തിലുണ്ടായി; ഭൂമിയുടെ കാൎയ്യം പറയാനുമില്ല. കാടു കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന സ്ഥലം ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു കൃഷിഭൂമിയാക്കുകയേ വേണ്ടു; ദേവസ്വത്തിലേക്കു വേണ്ടിടത്തോളം ഭൂമിയുമായി. അങ്ങിനെയാണു ആദ്യത്തെ ദേശക്ഷേത്രമുണ്ടായതു്. അതിനുശേഷം നിത്യനിദാനം മാസവിശേഷം മുതലായ അടിയന്തരങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചു.

എത്ര സമൎത്ഥന്മാരായാലും അധികമാളുകൾ കൂടിയാൽ അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും വഴക്കുകളുമുണ്ടാവാതിരിപ്പാൻ പ്രയാസമാണല്ലൊ. ആ ദേശത്താണെങ്കിൽ എല്ലാംകൂടി ഇരുനൂറിലധികം വീടുകളുമുണ്ടു്. അതിനാൽ അവിടെ മോഷണം വാക്കേററം അടിപിടി മുതലായ വഴക്കുകളുണ്ടാവാതെയും വരില്ല. അപ്പോഴൊക്കെ വിചാരണ ചെയ്തു തീൎപ്പു കല്പിപ്പാൻ ഒരു ഏൎപ്പാടു കൂടാതെ കഴികയില്ലല്ലൊ. ആ വിധികൎത്തൃത്വം ദേവങ്കലാണു് അൎപ്പിച്ചിരുന്നതു്. ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ 'വലിയമ്പലം' എന്നു ഭാഷയിൽ പറയുന്ന സ്ഥലത്തിനു ദേവാലയശാസ്ത്രങ്ങളായ തന്ത്രസമുച്ചയാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറയുന്ന സാങ്കേതികഭാഷതന്നെ 'സഭാ' എന്നാകുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും വാദവും വഴക്കുമുണ്ടാകുമ്പോൾ നമ്പൂതിരിമാർ കാൎയ്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു തീൎക്കാനായി സഭ കൂടിയിരുന്നതും കുററവാനുള്ളതു—കക്ഷികളെ വരുത്തി വിചാരണ ചെയ്തു തീൎപ്പു കല്പിച്ചിരുന്നതു—മായ സ്ഥലമാകയാലാണു് അതിനു ആ പേർ സിദ്ധിച്ചതെന്നതിനു സംശയമില്ല. അങ്ങിനെ ദേവനെ സാക്ഷിയാക്കി സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടു് ദേവന്റെ നടയിൽ വെച്ചു് വിചാരണ ചെയ്യുമ്പോൾ കക്ഷികളും സാക്ഷികളും കളവു പറയുവാൻ ധൈൎയ്യപ്പെടുകയില്ല. സത്യം ചെയ്യാനും അതു കേൾക്കാനും വാദിയും പ്രതിയും കോടതിയിൽവെച്ചു സമ്മതിക്കുകയും മദ്ധ്യസ്ഥവിധിപോലെ ആ സത്യപ്രകാരം കോടതി വിധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നടവടി എന്നി

ള്ളാൾവെച്ച കാലത്തുതന്നെ ഒന്നിലധികം നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന അമ്പലത്തിൽവെച്ച സത്യം ചെയ്യണമെന്ന ആദ്യം നിശ്ചയിക്കും. അമ്പലത്തിലെ നട തുറന്നിട്ട് നിറയെ വിളക്ക വെച്ച കത്തി കളിച്ച ഈറൻമുണ്ട ചുറ്റി വന്ന നടയിൽ നിന്നാണ സത്യം ചെയ്യുക പതിവ്. ദേവനേയും സത്യത്തേയും കുറിച്ച അക്കാലത്തു ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ഭയ—ഭക്തി—ബഹുമാനങ്ങളെ കാണിക്കാൻ വേണ്ടി ഇത്രയും പറഞ്ഞതാകുന്നു. അങ്ങിനെ അമ്പലനടയിൽ വെച്ച ബ്രാഹ്മണർ ചെയ്യുന്ന തീരുമാനത്തെ അനുസരിക്കുയല്ലാതെ അക്കാലത്തു ആരും എതിർത്തിരുന്നില്ല.

സ്വന്തം നാടുവിട്ട അനേകശതം നാഴിക ദൂരത്തുള്ള ഒരു പുതിയ രാജ്യത്താണ് അവർ വന്ന കുടിപാർത്തുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. അവിടെയാണെങ്കിൽ പത്തിരുന്നൂറ് വീടുകളുള്ള ദേശമേ ഉള്ളതാനും. അവർക്കെല്ലാം അന്യോന്യസഹായങ്ങളും സഹകരണങ്ങളും കൂടാതെ സുഖജീവിതം സാധ്യമാകയില്ല. ഈ വക കാരണങ്ങളാൽ അവിടെ വന്ന കുടിപാർക്കുന്നവരെല്ലാം ഒരു പുതിയ യുഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാലെന്നപോലെ സ്വഭാവത്തിൽ അടിസ്ഥാനപരമായിത്തന്നെ മാററം വന്നിട്ടുണ്ടാവും. പ്രായേണ എല്ലാവരും സത്യസന്ധന്മാരും സൽസ്വഭാവികളും പരോപകാരികളും വിശ്വാസ്യന്മാരും മറ്റുമായിത്തീരാതിരിക്കയില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ കേവലം ഈശ്വരഭജനത്തിനുള്ള സ്ഥലം മാത്രമായിട്ടല്ല, പിന്നെയോ സിവിലും ക്രിമിനലും കോടതികൾക്കൂടിയായിട്ടാണ് അമ്പലങ്ങൾ വർത്തിച്ചിരുന്നത്. അക്കാലത്ത് അമ്പലങ്ങൾക്ക ജനങ്ങളുടെ മേൽ വലുതായ അധികാരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതായി പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്. എന്നവെച്ചാൽ സകലവിധമായ ഭരണാധികാരവും ആ സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. പിൻകാലത്തുണ്ടായ രാജാക്കന്മാരും കൂടി ആ തീരുമാനത്തെ അനുസരിക്കയും, അതു നടപ്പിൽ വരുത്തുകയുമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. പലപ്പോഴും രാജാക്കന്മാരും ആ സഭയും തമ്മിൽ ചേരാതെ

വിരുദ്ധമായ തീരുമാനമെടുത്തതായും, ആ വടംവലിയിൽ രാജാവു തോററതായും കഥകളുണ്ടു്. എന്തിനധികം പറയുന്നു! രാജാവിൻെറ തീരുമാനങ്ങൾക്കെതിരായി പലപ്പോഴും ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ സഭ തീരുമാനമെടുക്കുകയും, അങ്ങിനെ രാജകല്പനകൾ വിലയില്ലാതാവുകയും ചെയ്തതിനാൽ ഊരാണ്മാധികാരമുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാന ക്ഷേത്രങ്ങളെല്ലാം രാജാക്കന്മാർ ഊരാളന്മാരിൽനിന്നു പിടിച്ചെടുക്കുകയാണു ചെയ്തിരുന്നതു്. പ്രധാന ഗ്രാമസങ്കേതമായിരുന്ന പന്നിയൂർ ക്ഷേത്രത്തെ സാമൂതിരി തൻെറ വരുതിയിൽ വരുത്താൻ വേണ്ടി നശിപ്പിച്ച കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.[1] ശുചീന്ദ്രം, തിരുവനന്തപുരം, തിരുവല്ല എന്നീ മൂന്നു ക്ഷേത്രങ്ങളിലെയും സഭക്കുണ്ടായിരുന്ന അധികാരം പിടിച്ചുപററിയതു് മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവാണു്. തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രധാന ക്ഷേത്രങ്ങളെല്ലാം മൺറോ സായ്പിൻെറ കാലത്തു് ബലം പ്രയോഗിച്ചു് പിടിച്ചടക്കിയതിനു കാരണവും മറെറാന്നല്ല.

പണ്ടൊക്കെ കേരളത്തിൽ ക്ഷേത്രഭരണമാണുണ്ടായിരുന്നതെന്നു പറഞ്ഞു പലരും അപഹസിയ്ക്കാറുണ്ടു്. ഇന്നത്തെ ന്യായാസനങ്ങൾ—അതായതു സിവിൽ–ക്രിമിനൽ കോടതികളും നടവടികളും—അന്നത്തേക്കാൾ വളരെ വിശേഷമാണെന്നാണല്ലോ അതിൻെറ അർത്ഥം. നമുക്കതൊന്നു പരിശോധിയ്ക്കുക. ഒന്നാമതായി പറയാനുള്ളതു് ഇന്നത്തെ കോടതികൾ സത്യക്കോടതികളല്ല ന്യായക്കോടതികളാണെന്നാകുന്നു. സത്യവും ന്യായവും ഒന്നാവണമെന്നില്ല; പലപ്പോഴും രണ്ടായിത്തന്നെ വരും. സിവിലാകട്ടെ ക്രിമിനലാകട്ടെ ഇന്നുണ്ടാവുന്ന വിധികൾ നൂറു ശതമാനവും സത്യപ്രകാരമായിരിയ്ക്കുമെന്നു ആക്കെങ്കിലും പറയാൻ കഴിയുമോ? പെൻഷൻ പററിപ്പിരിഞ്ഞ ജഡ്ജിക്കുപോലും അങ്ങിനെ പറയാൻ സാ

---

1 എൻെറ സ്മരണകൾ 3-ാംഭാഗം 11-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഈ വിഷയം വിസ്തരിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പേജ് 145.

ധിയ്ക്കയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്ന പരിചയമുള്ളതിനാൽ അതിനെ പറവാൻ കൂടുതൽ വിഷമമദ്ദേഹത്തിന്നായിരിക്കും. ശരാശരി പത്തിന്നൊന്ന വീതം വിധികൾ ഉണ്ടാകുന്നു സത്യത്തിന്ന വിരുദ്ധമായിരിക്കുമെന്ന പറഞ്ഞാൽ വലിയ തെറ്റാവില്ല. കരുതിക്കൂട്ടി പ്രവൃത്തിച്ചാൽ ഏതു കള്ളക്കേസും ജയിക്കാൻ കഴിയും. വക്കീലിന്റെ സാമർത്ഥ്യംപോലെയാണ കേസിന്റെ ജയാപജയങ്ങളിരിക്കുന്നത. സാധുക്കൾ സത്യം മാത്രം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു തോൽവിയല്ലാതെ എന്താണ ഫലം?

അതാതു ദേശത്തുള്ളവർക്ക അതാതു ദേശക്കാരെയെല്ലാം സാമാന്യമായിട്ടറിയാം. കള്ളന്മാരെയും സത്യസന്ധന്മാരെയും അവരറിഞ്ഞിരിക്കും. വിധികർത്താവ സത്യസന്ധനായാൽ മതി. എന്നാൽ കള്ളവാദത്തെത്തള്ളി സത്യപ്രകാരം വിധിക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷെ ആ വിധികർത്താവ നല്ലവനല്ലെങ്കിലോ കൂടുതൽ വിഷമമാണതാനും. ആ ചോദ്യം വേറെയാണ. അങ്ങിനെയായാൽ കൂടുതൽ ആപത്തുമാണ. ഇന്നത്തെ പഞ്ചായത്തുകളുടെ കഥ അനുഭവമല്ലെ? വാസ്തവത്തിൽ പഞ്ചായത്തുകൾ ചെറിയ ജനസമിതികളാണ. സത്യം ധർമ്മം സാഹോദര്യം മുതലായതുള്ള സജ്ജനങ്ങളാണെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്ക വളരെ ഗുണമുണ്ടാകും. അതിന്റെ ഭാരവാഹികൾ വിചാരിച്ചാൽ പല നന്മകളും അവിടത്തുകാർക്ക ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷെ ഇപ്രകാരത്തെ ഫലമാകട്ടെ വിപരീതമാകുന്നു. ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പു കഴിയുമ്പോഴേക്കു അതുവരെ സൌഹാർദ്ദത്തോടെ — അഥവാ മത്സരമില്ലാതെയെങ്കിലും — കഴിഞ്ഞിരുന്നവർ തമ്മിൽ കക്ഷിപിരിഞ്ഞു മത്സരമായി. പിന്നെ നാട്ടിലെല്ലാം തന്നിഷ്ടം ഗുണത്തിനല്ല എതിരാളിയെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാനായി ശ്രമം. ഇതെല്ലാം അനുഭവമല്ലെ? മുമ്പത്തെ ജനം ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു ഈ വക സംഗതികളൊന്നുമുണ്ടാവില്ല. അതിനാൽ ഇതിലും മെച്ചം മറ്റേതാണെന്നു തോന്നാം.

എന്നാൽ അതിന്റെ പരമാർത്ഥമല്ല. ജനങ്ങൾ നന്നല്ലാത്തതാണതിനു കാരണം. ജനങ്ങൾ നന്നായാൽ പഞ്ചായത്തു കൂടിതൽ നല്ലതുതന്നെയാണ്. ക്ഷേത്രഭരണകാലത്തെ ജനങ്ങൾ നല്ലവരായിരുന്നു. അതിനാൽ വിധികളെല്ലാം സത്യപ്രകാരവുമായിരുന്നു. ഇന്നുള്ളവർ 'ക്ഷേത്രഭരണ'മെന്നു പറഞ്ഞു ആക്ഷേപിക്കുന്നതു അന്നത്തെ ആദർശത്തെയാണ്. ചാതുർവ്വർണ്യാദി വ്യവസ്ഥകൾ ഇന്നത്തെ ആളുകൾക്കു സമ്മതമല്ല. ഇവർ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു കാരണമതാകുന്നു. ആദർശം—അടിസ്ഥാനനിയമം—തെററാണെന്നു—ചിലർക്കിഷ്ടമില്ലെന്നു—വരാം. അതുകൊണ്ടു ജഡ്ജി കുററക്കാരനാകയില്ല. നിയമം തെററായാലും ശരി താൻ ഏറെറടുത്ത ചുമതല നിയമപ്രകാരം വിധിക്കുന്നവൻ സത്യസന്ധനാകുന്നു. പാകിസ്ഥാനിൽ ഹിന്ദുക്കൾക്കു പ്രസിഡണ്ടാവാൻ പാടില്ലെന്നാണു നിയമം. അതു തെററാണെന്നുവെച്ച് അവിടത്തെ ഭരണത്തലവൻ ഹിന്ദുവിനെ പ്രസിഡണ്ടാക്കണമെന്നായാൽ നന്നെന്നു—ഹിന്ദുക്കളായ നമുക്കുതന്നെ—പറയാമോ? മറിച്ചു ഹിന്ദുക്കൾക്കും മുസ്ലിങ്ങൾക്കും തുല്യമായ അവകാശമാണു ഇന്ത്യയിലുള്ളതു്. എന്നാൽ ഭരണത്തലവൻ ഹിന്ദുക്കൾക്കു പക്ഷപാതം കാണിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അയാളും തെററുകാരനല്ലേ? അന്നുണ്ടായിരുന്ന ക്ഷേത്രഭരണത്തെക്കുറിച്ച് ഇന്നുണ്ടാകുന്ന ആക്ഷേപം അന്നത്തെ ആദർശത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രമാണ്. അതു നടത്തുന്ന അധികാരികളെക്കുറിച്ചല്ല. അന്നത്തെ ആദർശങ്ങളെ—സ്മൃത്യാദിപ്രമാണങ്ങളെ—മാത്രമെ ഇന്നു നമ്മൾക്കു പരിചയമുള്ളു. അല്ലാതെ അന്നത്തെ ജനങ്ങളേയോ അവരുടെ സത്യസന്ധതാദി സ്വഭാവങ്ങളേയോ കുറിച്ചു ആർക്കും ഒന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാ. അങ്ങിനെ നിയമത്തേയും നടത്തിപ്പുകാരേയും വേർതിരിച്ചു കാണാതെ നിയമത്തെ മാത്രം നോക്കിക്കൊണ്ടു നടത്തിപ്പുകാരെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതു തെററാണ്. നിയമം നന്നായി എഴുതിയതുകൊണ്ടു കാര്യമായില്ല. നിയമം ചീത്തയായാലും നട

ത്തിപ്പുകാരന്റെ യോഗ്യത യിരിക്കുന്നതു അതിന്റെ നടത്തിപ്പിലാകുന്നു. അങ്ങിനെ പരിശോധിച്ചാൽ ക്ഷേത്രഭരണകാലത്തെ നടത്തിപ്പു വളരെ ശരിയായിരുന്നുവെന്നും, ഇന്നത്തെ പഞ്ചായത്തുപോലെയൊന്നല്ലായിരുന്നുവെന്നും, ലോകത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ളതിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും നല്ലതു അതായിരുന്നുവെന്നും കാണാം. ഇന്നു 'പഞ്ചാ"യ"ത്ത'ല്ലെന്നും, 'പഞ്ചാ"പ്പ"ത്താ'ണെന്നുമാണു സാധാരണ നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ പറയുന്നതു്. നിയമത്തെയും നടത്തിപ്പിനെയും ഒരിക്കലും ഒന്നായി കാണരുതു്. നിയമത്തെ പരിശോധിക്കുമ്പോഴും അതു തെറ്റോ ശരിയോ എന്നു മാത്രമേ നോക്കാവു. നടത്തിപ്പിനെ പരിശോധിക്കുമ്പോളാകട്ടെ അതിനെ മാത്രം പരിശോധിക്കയും വേണം. അങ്ങിനെ വേർതിരിച്ചു നിഷ്പക്ഷബുദ്ധിയോടെ പരിശോധിച്ചാൽ ക്ഷേത്രഭരണംപോലെ ഒരു നടത്തിപ്പു ലോകത്തിലെങ്ങും ഒരുകാലത്തുമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യം വരും.

താന്ത്രിയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു അന്നത്തെ നിയമങ്ങളും—സ്മൃതികളും—തെറ്റാണെന്നു സമ്മതിച്ചതായി ആരും ധരിക്കരുതു്. ആ കാലത്തേക്കു അത്രയും നന്നായിട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾ സ്മൃതികൾ മാത്രമായിരുന്നു; സംശയമില്ല. അവയെപ്പരിശോധിച്ചു ഒരു തീരുമാനമുണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ ആദ്യമായി വേണ്ടതു് ആ കാലത്തെ പരിതസ്ഥിതി—ജനങ്ങളുടെ ആചാരം, വിശ്വാസം, ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധി ജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതി മുതലായ സകലതും—പരിശോധിച്ചിട്ടു വേണമെന്നു ഉള്ളു. മാത്രമല്ല ആ നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കിയ ആളുടെ സ്വഭാവം ഉദ്ദേശം മുതലായവയും നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കണം. അതിനൊന്നും ശ്രമിക്കാതെ ഇന്നത്തെ മാറിയ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടും, ഇതിനെ മാത്രം ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടും രണ്ടുമൂന്നായിരത്താണ്ടു മുമ്പു എഴുതിവെച്ച ഗ്രന്ഥമെടുത്തു പരിശോധിക്കയും, ഇന്നുള്ളതു പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ലെന്ന കാരണത്താൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെത്തന്നെ അന്നും പൊരുത്തപ്പെടാ

ങ്ങളായാണെന്നു വിധിയെഴുതുകയും ചെയ്യുന്ന വങ്കത്തരം പുറത്തിറക്കാറിരിയ്ക്കുന്നമെന്നേ ഉള്ളു. ഇന്നത്തെ ഈ ആക്ഷേപകന്മാരെല്ലാം അന്നാണു ജീവിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ അവരെ ക്ഷത്രിബഹുമാനാദരികളോടെ അനുസരിയ്ക്കയല്ലാതെ എതിൎക്കുകയുണ്ടാവില്ല. ആമനു മുതലായ സ്മൃതികാരന്മാർ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവരെ മററി എഴുതാതെയും വരില്ല. ഈ പരമാൎത്ഥം ആക്ഷേപകന്മാർ ധരിച്ചിരിയ്ക്കണമെന്നാണെന്റെ അഭ്യൎത്ഥന. ഈ വിഷയത്തെ നല്ലവണ്ണം വിശദമാക്കാൻ ഈ സന്ദൎഭം പററിയതല്ലാത്തതിനാൽ ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ഇനി പ്രകൃതം തന്നെ തുടരട്ടെ.

മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ക്ഷേത്രത്തോടുകൂടി ഒരു ദേശം പൂൎത്തിയായാൽ പിന്നെ വരുന്നവർ അടുത്ത പ്രദേശത്തേയ്ക്കു കടക്കുകയായി. ഭൂമി കിളച്ചു കണ്ടങ്ങളാക്കി നെൽകൃഷി ചെയ്യുവാൻ കൂടുതൽ എളുപ്പമുള്ള അടുത്ത ലവൽപ്രദേശമായിരിക്കും അതു. മുമ്പെ വന്നു കുടി പാൎത്തുതുടങ്ങിയിട്ടുള്ളവൎക്കു ഭൂപ്രകൃതി കൂടുതൽ അറിയാവുന്നതിനാൽ പിന്നെ വരുന്നവർ ആ വക വിഷയങ്ങളിൽ അവരുടെ അഭിപ്രായം ആരാഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും; പുതിയ കുടിപാൎപ്പുകാരുണ്ടാവുന്നതു അവൎക്കാവശ്യവും സന്തോഷവുമാകയാൽ അവരാൽ കഴിയുന്ന ഉപദേശങ്ങളും ഒത്താശകളും നവാഗതൎക്കു സന്തോഷത്തോടെ ചെയ്തുകൊടുക്കാതെയുമിരിയ്ക്കയില്ല. ഇവിടത്തെ കാലാവസ്ഥ മനസ്സിലായിട്ടുള്ളതിനാൽ പുതിയ കുടിയേററക്കാർ വരുന്നതും അവരെ വരുത്തുന്നതും എന്താണ്ടു മകരം-കുംഭം മാസങ്ങളിലെ ആയിരിക്കും.

പിന്നീടു വരുന്നവർ അതിന്നടുത്ത പ്രദേശത്തായിരിക്കും കുടി പാൎക്കുക. അങ്ങിനെ ആ അടുത്ത പ്രദേശം ക്രമേണ മറെറാരു ദേശമായി രൂപം പ്രാപിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ ദേശവാസികൾ രണ്ടാമതു രൂപംകൊള്ളുന്ന ദേശക്കാൎക്കു തൊഴിലാളികളെ അയച്ചും

മററം ആവുന്നതു സഹായം ചെയ്തുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടാവും. അങ്ങിനെ കുറച്ചു കഴിയുമ്പോൾ—രണ്ടാമത്തെ ദേശത്തെ കുടിപ്പാപ്പ്കാർ വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ—ആദ്യദേശത്തെ തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ടു മതിയാവാതെ വരുമല്ലൊ. എന്തു വെച്ചാൽ അവിടത്തേയും ഇവിടത്തേയും ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ യഥാകാലം നിവ്വഹിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ—തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണം പോരാസ്സയാൽ—കഴിയാതെ വരുമെന്നൎത്ഥം. അപ്പോൾ തങ്ങളുടെ കൂടെക്കൊണ്ടുവന്ന നാഗന്മാരിൽനിന്നു ചിലരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു ആദ്യദേശത്തെ തൊഴിലാളിയുടെ വീട്ടിലേക്കയക്കുകയും, അവർ മുഖേന അവരെ തൊഴിൽ പഠിപ്പിച്ചു സ്വദേശത്തു കുടിയിരുത്തുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ ചക്കാൻ ആശാരാൻ വെളുത്തേടൻ വെളക്കത്തല മുതലായ എല്ലാത്തരം വംശത്തൊഴിലുകളെയും ആവശ്യാനുസരണം നാഗന്മാരെ അയൽദേശത്തേക്കയച്ചു അവിടത്തെ അതാതു തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ടു പഠിപ്പിച്ചു വരുത്തി സ്വദേശത്തു കുടിയിരുത്തി. ആദ്യഘട്ടത്തിൽ അവിടെ കുടിയേറിപ്പാപ്പ്കാർ കുറവായിരിക്കാവുന്നതിനാൽ അവൎക്ക വേണ്ടിടത്തോളം തൊഴിൽ കിട്ടാതെയും, തൊഴിൽകൊണ്ടു മാത്രം ഉപജീവനത്തിന്നു സാധിക്കാതെയും ഒരു ഘട്ടമുണ്ടാവാം. അപ്പോഴെല്ലാം കുടിപാപ്പ്കാൎക്ക പട്ടിണി കൂടാതെ കഴിയാൻ വേണ്ടതായ ഒത്താശകം അവർ ചെയ്തുകൊടുത്തിരിക്കും. അങ്ങിനെ ആ പ്രദേശത്തെ വിളവുകൊണ്ടു ജീവിക്കാവുന്നേടത്തോളം ആൎയ്യന്മാരും നാഗന്മാരും അവിടെ പാൎപ്പുറപ്പിച്ചാൽ അതൊരു ദേശമായി. അതോടുകൂടി ദേശക്ഷേത്രവും അവിടെ ഉണ്ടാവാതിരിക്കുകയില്ല. പിന്നീടു വരുന്നവർ അടുത്ത പ്രദേശത്തേക്കു കടക്കുകയായി. ഇങ്ങിനെയാണു ആൎയ്യന്മാർ നാഗന്മാരോടുകൂടി ദേശം ദേശമായി കേരളം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചതു്.

ഈ വിധത്തിൽ ഒരു ദേശത്തിലെ ദേശക്ഷേത്രനിൎമ്മാണമടക്കമുള്ള എല്ലാ പരിഷ്കാരങ്ങളും (അന്നത്തെ ആവശ്യങ്ങളും) പൂൎത്തി

ദ്യാക്കിയതിന്നു ശേഷമായിരിക്കുമോ അടുത്ത ദേശത്തിന്റെ ആരംഭമെന്നകാൎയ്യം സംശയമാണ്. അതറിയുവാനായിരിക്കുന്നാണു വഴി. അക്കാലത്തെ പരിഷ്കാരത്തിന്നും ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിക്കുമനുസരിച്ചു ജീവിതാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടതായ ഏൎപ്പാടുകൾ ഏതാണ്ടായപ്പോഴേക്കു പിന്നെ വരുന്നവർ അടുത്തദേശത്തിൽ കുടിപാൎപ്പു ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. എന്തെന്നുവെച്ചാൽ ശൂദ്രൻ, ആശാരി, ചാലിയൻ ആദിയായുള്ള എല്ലാത്തരം തൊഴിൽക്കാരേയും ആദ്യത്തെ ദേശത്ത് ഏൎപ്പാടാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ പിന്നീടു വരുന്ന കുടിപാൎപ്പുകാർ അടുത്ത ദേശത്തിന്റെ പണിയിൽ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവണം. അങ്ങിനെ കുറെ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിയുമ്പോഴേക്കു അഞ്ചെട്ടു—അഥവാ പത്തുപതിനഞ്ചു—ദേശങ്ങളുണ്ടാവുകയും, ആദ്യമാദ്യം വന്നവരുടെ ദേശങ്ങളിൽ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം പൂൎത്തിയാവുകയും, സമാധാനത്തോടും, സംതൃപ്തിയോടുംകൂടിയുള്ള ജീവിതമാരംഭിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുമല്ലൊ.

ജീവിതത്തിന്നു ക്ലേശമില്ലാതെ ദിവസം കഴിക്കാറായാലേ ഈശ്വരചിന്തയും കലാവിദ്യകളും ഉത്ഭവിക്കു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. ഈ ഘട്ടമെത്തിയ അവസരത്തിലായിരിക്കും ആദ്യം വന്ന ദേശക്കാർ ദേശക്ഷേത്രത്തിന്റെ കാൎയ്യം ആലോചിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുക. ആവശ്യമാണു കണ്ടുപിടുത്തത്തിന്റെ ബീജമെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. യാതൊരു മനഃക്ലേശവും കൂടാതെ സമാധാനത്തോടെ ജീവിതം നയിച്ചുതുടങ്ങിയെങ്കിലേ ഈശ്വരാരാധനയുടെ ആവശ്യം മനസ്സിലുദിക്കയുള്ളു. അതിന്നു പുറമെ വാദങ്ങളും വഴക്കുകളുണ്ടാവുമ്പോൾ അവകൾ പറഞ്ഞു തീൎക്കാൻ ഒരു പൊതുസ്ഥലം ആവശ്യമാണെന്നും ബോദ്ധ്യമായി. ദേവന്റെ മുമ്പിൽ ദേവനെ സാക്ഷിയാക്കിവെച്ചുകൊണ്ടു കാൎയ്യം പറഞ്ഞു തീൎച്ചയാക്കിയാൽ പിന്നെ ആരുംതന്നെ അക്കാലത്തു ചോദ്യം ചെയ്യാതെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവല്ലൊ. അങ്ങിനെ ആദ്യം വന്നവരിൽ ചില

ദേശക്കാർ ദേശക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ടാക്കുകയും, അതിനെത്തുടൎന്നു മററു ദേശക്കാരും അമ്പലങ്ങളുണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങുകയുമാവാനാണു് എളുപ്പം. കാലക്രമേണ ഒരു ദേശം പരിപൂൎണ്ണമാവണമെങ്കിൽ—കേവലം ജീവിതസൌകൎയ്യങ്ങൾ മാത്രമുണ്ടായാൽ പോരെന്നും—ഒരു ദേശക്ഷേത്രംകൂടി ഉണ്ടായേ മതിയാവൂ എന്നും എല്ലാവൎക്കും ബോധ്യമായിട്ടുണ്ടാവും. അങ്ങിനെ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ക്ഷേത്രനിൎമ്മാണത്തോടുകൂടിയേ ദേശനിൎമ്മാണം പൂൎത്തിയാവൂ എന്ന നില വരികയും, ദേശം പൂൎത്തിയാവുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ ദേശക്ഷേത്രംകൂടി നിൎമ്മിച്ചുവരികയുംചെയ്തിരിക്കും. ഇന്നും പരിശോധിച്ചാൽ ദേശക്ഷേത്രമില്ലാത്ത ദേശമില്ലെന്നു കാണാം; മറിച്ചു ദേശക്ഷേത്രമുണ്ടെങ്കിൽ ദേശമില്ലാതെവരില്ലെന്നും തീൎച്ചയാണല്ലോ.

ചെറിയ ദേശങ്ങളാണെങ്കിൽ ഒന്നിലധികം ദേശങ്ങൾക്കുകൂടി ഒരേ ക്ഷേത്രമേ ഉള്ളുവെന്നും വരാം. ഇവിടെ ചെറുപ്പ-വലുപ്പങ്ങൾക്കടിസ്ഥാനം ഭൂമിയുടെ വിസ്തീൎണ്ണമല്ലെന്നും, അവിടെ കുടിപാൎക്കുന്ന നമ്പൂതിരിയില്ലങ്ങളുടെ എണ്ണമാണെന്നും പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണു്.

അദ്ധ്യായം 6.

ഇല്ലപ്പേരും ദേശപ്പേരും.

ഇവിടെ കുറച്ചപ്രകൃതമാണെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം പറയുന്നു. സാധാരണയായി ദേശക്ഷേത്രത്തിന്റെയും അതു നില്ക്കുന്ന ദേശത്തിന്റെയും പേർ ഒന്നുതന്നെയായിരിക്കും. എറുമാനൂർ, തിരുനക്കര, കുമാരനെല്ലൂർ, ചെറുന്ന മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഒന്നു വിചാരിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇതിനു വേണ്ടുവോളം തെളിവുകൾ വായനക്കാൎക്കു കിട്ടും. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യംകൊണ്ടു കാല

ക്രമേണ ദേശത്തിന്ന ആ പേർ വന്നുചേൎന്നിട്ടുണ്ടാവും. വല്ല ദേശത്തിന്റെയും പേര് ദേശക്ഷേത്രത്തിന്റെതല്ലാതായിക്കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു യുദ്ധം മുതലായി എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ കാലാന്തരത്തിൽ ദേശത്തിന്റെ പേർ മാറിയതാണെന്ന വരും. ആദ്യം ദേശക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ടായ കാലത്തു ദേശത്തിന്റെയും ക്ഷേത്രത്തിന്റെയും പേരുകൾ ഒന്നായിട്ടാണുണ്ടാവുകയെന്നൎത്ഥം.

ദേശക്ഷേത്രത്തിന്റെയും ദേശത്തിന്റെയും പേരുകൾ എന്ന പോലെത്തന്നെ ചില ഇല്ലപ്പേരും ദേശപ്പേരും ഒന്നായിക്കാണുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്നായി എന്റെ ഇല്ലംതന്നെ എടുക്കട്ടെ.

എന്റെ ഇല്ലപ്പേർ കാണിപ്പയ്യൂർ എന്നാകുന്നു. ആ ഇല്ലം നില്ക്കുന്ന ദേശത്തിന്റെ പേരും അതുതന്നെയാണ്. അതെങ്ങിനെ വന്നുവെന്നു ചിന്തനീയമല്ലേ? ആ ഇല്ലത്തിന്നും ദേശത്തിന്നും തമ്മിൽ മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ കൂടുതലായ എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടെന്നു തീൎച്ചയല്ലേ? അതു ഒന്നാമത്തെ വിധത്തിലാവാമെന്നു ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നു. ആദ്യമായി ആ ദേശത്തു വന്നു കുടിയേറിപ്പാൎത്ത ആൾ ആ ഇല്ലക്കാരായിരിക്കും. അപ്പോൾ ആ ദേശത്തു ആ ഒരില്ലം മാത്രമേ ഉള്ളൂ. സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക പറയേണ്ടതും അറിയേണ്ടതും ആ ഇല്ലക്കാരെയായിരിക്കുമല്ലോ. അങ്ങിനെ കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ഇല്ലപ്പേരിനാൽതന്നെ ദേശപ്പേരും അറിയപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. പിന്നെ ക്രമത്താലെ ദേശപ്പേരിൽതന്നെ ഇല്ലപ്പേരും പറയപ്പെട്ടു വന്നു.

മറ്റൊരു വിധത്തിലും ഈ സമ്പ്രദായം—ഇല്ലപ്പേരും ദേശപ്പേരും ഒന്നായി വരുന്ന സമ്പ്രദായം—വരാവുന്നതാണ്. അഞ്ചാറു നമ്പൂതിരിമാർ ചേൎന്ന് ഒരു സംഘമായി വന്നു ഒരു ദേശത്തു താമസമാക്കി; ഓരോരുത്തൎക്കും വേണ്ടിടത്തോളം ഭൂമികൾ വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു കൃഷിഭൂമിയാക്കിത്തീൎത്തു. ഇത്തരം യാത്രകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരാൾ സംഘത്തിന്റെ നേതാവായിട്ടുണ്ടാവുക സാധാ

ങ്ങനെയാണല്ലോ. മാത്രമല്ല ആ നേതാവിന്റെ സഹായവും പ്രോത്സാഹനവുംകൊണ്ടാണ മറ്റുള്ളവർ പുറപ്പെട്ടതെന്നും വരാവുന്നതാണ്. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ ആ നേതാവിന്റെ പേരിലായിട്ടും മറ്റു ദേശക്കാർ ആ ദേശത്തെ അറിയപ്പെട്ടുതുടങ്ങുന്നു. ദേശപ്പേരും ഇല്ലപ്പേരും ഒന്നായി വരുവാൻ ഈ സമ്പ്രദായവും കാരണമായിട്ടുണ്ടാവാം. പാഴൂർ, തലൂര്, എളവക്കൂട്ടം, പൊയിലം, കോടല്ലൂര്, പിലാച്ചേരി മുതലായതെല്ലാം ഇത്തരത്തിൽ ദേശപ്പേരും ഇല്ലപ്പേരും ഒന്നായിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. വളരെയില്ലങ്ങൾ നശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അന്വേഷിച്ചാൽ ഇത്തരം—ഇല്ലപ്പേരും ദേശപ്പേരും ഒന്നായിട്ടുള്ളവ—ഇനിയും വളരെയുണ്ടാകും. അന്വേഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നേയുള്ളു.

നഗരം പട്ട(ത്ത)നം പുരം ഗ്രാമം എന്നിവയെല്ലാം ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളാണെങ്കിലും അവയുടെ വിസ്തീർണ്ണം ജനസംഖ്യ കച്ചവടം രാജഗൃഹം മുതലായവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അല്പസ്വല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നും, ആ വ്യത്യാസങ്ങളനുസരിച്ചാണ ആ പേരുകൾ പറഞ്ഞുവരുന്നതെന്നും ശാസ്ത്രത്തിൽ കാണുന്നു. സകുടുംബം താമസിക്കുന്ന ഒരേ ഒരു നമ്പൂതിരിയില്ലവും, അതിന്റെ സമീപത്തു പുറം അവരുടെ ഭൃത്യവർഗ്ഗം മാത്രവുമായിത്താമസിക്കുന്ന പ്രദേശത്തെ—ദേശത്തെ—'ഏകഭോഗഗ്രാമം' എന്നു പറയുന്നു.[1] ഈ നിർവ്വചനപ്രകാരം കേരളത്തിലെ പല ദേശങ്ങളും ഈ ഇനത്തിൽ പെട്ടതായിരിക്കുമെന്നതിന്ന സംശയമില്ല. കാണിപ്പയ്യൂർദേശവും ഇങ്ങിനെയുള്ള ഏകഭോഗഗ്രാമമാകുന്നു. ഈ ദേശത്ത് എന്റെ ഒരേ ഒരു ഇല്ലം മാത്രമേ—കൊ. വ. 1100–ൽ ഭാഗം കഴിയുന്നതുവരെ—ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ടി. ദേശ

---

1 ഏകമേവ ദ്വിജാഗാരം തൽകുടുംബസമന്വിതം
ഏകഭോഗം മതേൽ ഗ്രാമം, തൽഭൃത്യജനസംവൃതം—മനുഷ്യാലയചന്ദ്രിക അദ്ധ്യായം 3 ശ്ലോകം 19.

ള്ളു ഒട്ടാകെ 25-ലധികം നായർവീടുകളും അമ്പലവാസികഠം കല്ലാറെ കമപ്പ്, വെളുത്തേടത്തുവെളക്കത്തലനായന്മാർ, ഐങ്കമ്മാളർ, മണ്ണാൻ, പുലയൻ, പറയൻ എന്നിവരും, കുറെ ഈഴവരും, സ്വല്പം കൃസ്ത്യാനികളും താമസിച്ചുന്നുണ്ടു്. ഇവരെല്ലാം ഇല്ലത്തെ ഭൃത്യന്മാരാണെന്നു പറയുവാൻ വയ്യെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹത്തേയും അഭിപ്രായങ്ങളേയും അനാദരിക്കാതെ ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ടു ആരും നടന്നിരുന്നില്ല. ഇതുപോലെത്തന്നെയാകുന്നു എലങ്കുളം, പാതാക്കര മുതലായ മേല്പറഞ്ഞ ഇല്ലങ്ങളുടേയും സ്ഥിതി. ഏതുവിധത്തിലായാലും ശരി അത്തരം ഇല്ലക്കാൎക്കു അതാതു ദേശവുമായി മററില്ലക്കാരെക്കാഠം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യവും പ്രാമാണ്യവും ഒരുകാലത്തുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിച്ചാൽ തെററില്ല.

ഇനിയൊരു തരമുണ്ടു്: ഇല്ലത്തിനു പ്രത്യേകം പേരുണ്ടെങ്കിലും സാമാന്യജനങ്ങഠം അറിയുന്നതെല്ലാം ആ ഇല്ലം നില്ക്കുന്ന ദേശപ്പേരുകൊണ്ടാകുന്നു. ശരിയായ ഇല്ലപ്പേർ രേഖകളിൽ മാത്രമേ കാണു. സമീപവാസികഠംക്കുപോലും ശരിയായ ഇല്ലപ്പേർ അപരിചിതമായിരിക്കും. ദേശമംഗലത്തു മന, വടക്കാഞ്ചേരി മന, കടമ്പൂരു് മന, കോതല്ലൂർ മന മുതലായതെല്ലാം ആ ഇനത്തിൽ പെട്ടതാണു്. ദേശമംഗലത്തു മന എന്നു് പറഞ്ഞാലെല്ലാവൎക്കുമറിയാം. എന്നാൽ അതു ദേശപ്പേരാകുന്നു; ഇല്ലപ്പേർ 'കിരാങ്ങാട്ടു്' എന്നാണു്. 'വടക്കാഞ്ചേരി' എന്നതും സ്ഥലപ്പേരാണു്. 'വടവർക്കോട്ടു് മന' എന്നാണു ആ ഇല്ലത്തിന്റെ ശരിയായ പേരു്. കടമ്പൂർ എന്നതു് ദേശപ്പേരാകുന്നു. മനയുടെ രേഖകളിൽ കാണുന്ന പേർ 'പഴമഞ്ചേരി' എന്നാണു്. കോതല്ലൂർ നമ്പൂതിരിപ്പാടെന്നു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാവൎക്കുമറിയാം. എന്നാൽ ആ 'കോതല' ദേശപ്പേരാണു്; 'വേങ്ങാട്ടൂർ' എന്നാണില്ലപ്പേരു്. കോതല്ലൂർ മന എന്നല്ലാതെ 'വേങ്ങാട്ടൂർ മന' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ ദേശക്കാൎക്കുപോ

ല്യം അതേതു മാതിരിയാണെന്നറികയില്ല. പരിശോധിച്ചാൽ ഇത്തരം ഇല്ലപ്പേരുകൾ ധാരാളം കാണുവാനുണ്ടാകും.

വാസ്തവത്തിൽ ഇതും ആദ്യം പറഞ്ഞ ഇനത്തിൽ (ദേശപ്പേരും ഇല്ലപ്പേരും ഒന്നുതന്നെയായ തരത്തിൽ) പെട്ടതായിരിക്കുമെന്നും പിന്നീടു ചില കാരണങ്ങളാൽ ഇങ്ങിനെ മാറിയതാവുമെന്നുമാണു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്. അതിനുള്ള കാരണം പറയാം. ഒരില്ലം സന്തതിയില്ലാതെ കുററി മുടിയുമെന്ന ഘട്ടം വന്നാൽ അതിനെ നിലനിർത്തുന്ന സമ്പ്രദായം നാലു വിധത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അവയെ ചുരുക്കത്തിൽ ഒന്നു വിവരിക്കട്ടെ.

1. വേട്ടിരിക്കൽ:—

ഇതിനു ശേഷക്കാരായ—പുലക്കാരായ—ഇല്ലങ്ങളുണ്ടെങ്കിലേ പററൂ. ഒരില്ലത്തു സന്തതിയററാൽ ശേഷക്കാരിൽനിന്നു ഒരാൾ അവിടെച്ചെന്നു ആ ഇല്ലത്തേക്കുവേണ്ടി വേളി കഴിച്ചു അവിടെത്തന്നെ കുടിവെപ്പും—ഗൃഹപ്രവേശവും—നടത്തുന്നു. സാധാരണ അയാൾ ജനിച്ച ഇല്ലത്താണല്ലോ കുടി വെക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെയല്ലാതെ സന്തതിയില്ലാത്ത ഗൃഹത്തിലേ കുടി വെക്കുകയുള്ളു. അതു കാരണം ആ അന്തർജ്ജനത്തിനും അതിലെ സന്താനങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം പിറന്ന ഗൃഹത്തിലെ അവകാശം കിട്ടുകയില്ല. പുതിയ ഗൃഹത്തിലെ അവകാശം കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഇതിൽ ഗോത്രം സൂത്രം വേദം ആഭിജാത്യം മുതലായതൊന്നിനും മാററം വരുന്നില്ല; അവരുടെ അച്ഛൻ ആ ഇല്ലത്തു ജനിച്ചയാളല്ലെന്നു മാത്രമേ വ്യത്യാസമുള്ളു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭാഷയിൽ 'വേട്ടിരിക്കുക' എന്നു പറയുന്നതു് ഈ സമ്പ്രദായത്തെയാണു്.

കാണിപ്പയ്യൂർ, പെലക്കാട്ടുപയ്യൂർ, വെട്ടത്തു പയ്യൂർ എന്നീ മൂന്നില്ലക്കാർ അന്യോന്യം പുലക്കാരായ ശേഷക്കാരാകുന്നു. പെലക്കാട്ടുപയ്യൂരു് സന്താനമില്ലാതായതിനാൽ വെട്ടത്തു പയ്യൂരിൽ

നിന്നു ഒരാം ചെലക്കാട്ടുപയ്യൂരിൽ വെട്ടിയനു. ഈ സംഭവം നടന്നതു് കൊ. വ. 1030_നോടടുത്തകാലത്താകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം മരിച്ചതു് ഏകദേശം 40 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് മാത്രമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളിൽ ചിലർ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടു്.

2. സൎവ്വസ്വദാനം:—

ഇതിന്നു അന്യംവന്ന ഇല്ലത്തേയായി ഒരു പെൺകുട്ടിയുണ്ടായെന്നു പറക. ഉണ്ണിയില്ലെന്നും, എന്നാൽ ഒരു പെൺകുട്ടിയുണ്ടെന്നും വിചാരിക്കുക. ആ കുട്ടിയെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കണമല്ലൊ. അതിന്നുപകരം ഒരു നമ്പൂതിരിയെ ആ ഇല്ലത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു കുട്ടിയെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കുകയും നമ്പൂതിരി അവിടെത്തന്നെ താമസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ അന്തൎജ്ജനത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി കുടിവെക്കുക—ഗൃഹപ്രവേശം നടത്തുക—യില്ല. സാധാരണമട്ടിൽ വേളി കഴിഞ്ഞാൽ ആ കുട്ടിക്കു് പിറന്ന ഗൃഹത്തിലെ അവകാശം നശിക്കുകയും, ഭൎത്തൃഗൃഹത്തിലെ കിട്ടുകയും ചെയ്യുമല്ലൊ. ഇത്തരം കേസുകളിൽ അതു് ഉണ്ടാവില്ല. അതിൽ സന്താനമുണ്ടായി മേജറാവുന്നതുവരെ ആ ഭൎത്താവിന്നു അവിടത്തെ സ്വത്തിൽ കൈകാൎയ്യകൎത്തൃത്വവും അധികാരവുമുണ്ടാകും; മേജറായാൽ പിന്നെ ആ അധികാരം നശിക്കുകയും, മകന്നു സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വേളി കഴിയുന്നതോടുകൂടി അവിടത്തെ സ്വത്തിനെസ്സംബന്ധിച്ച സകല അധികാരവും അദ്ദേഹത്തിന്നു കിട്ടുന്നു, അഥവാ കൊടുക്കുന്നു. 'സൎവ്വസ്വദാനം' എന്ന പേർ വന്നതു അതിനാൽ ആകുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്നു നല്ലേടത്തു് വാസുദേവൻനമ്പൂതിരി വെണ്മണത്തേയും, പുലാമന്തോൾ നാരായണൻ മൂസ്സ് ഇട്ടൂർ തമ്പ്രാട്ടേയും, വാഴകുന്നം വാസുദേവൻനമ്പൂതിരി മകളേയും, കൊയ്ത്തടി നമ്പൂതിരി പുനപ്പുറത്തേയും, പള്ളിപ്പാട്ടു്

ഭട്ടതിരിപ്പാട് മുരിയമംഗലത്തേയും പെൺകുട്ടികളെ സർവ്വസ്വദാനമായി വേളികഴിപ്പവരാകുന്നു.

3. ദത്ത്:—

ശേഷക്കാരും പെൺകുട്ടിയുമില്ലാതെ വരുമ്പോഴാണു ദത്തെടുക്കുക പതിവ്. അതിന്നു അവിടത്തേയായി ഒരു പുരുഷനുണ്ടാവണം. വാൎദ്ധക്യത്താലോ രോഗം കാരണമായോ മററൊ അദ്ദേഹത്തിന്നു സന്താനമുണ്ടാവില്ലെന്നു ഘട്ടം വന്നാൽ ദത്തെടുക്കണം. ഇതു പെൺകുട്ടികളുടെ വിവാഹം പോലെയാണെന്നു പറയാം. അതിന്നു ഒരു വൈദികക്രിയ ചെയ്യുവാനുണ്ട്. പെൺകുട്ടികളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ അവർ പിറന്ന ഗൃഹത്തിലെ മെമ്പറല്ലാതാവുകയും അവിടത്തെ അവകാശങ്ങളെല്ലാം നശിക്കുകയും ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേത് കിട്ടുകയും ചെയ്യുമല്ലൊ. അതുപോലെ ഇതിന്റെ വൈദികക്രിയ ചെയ്താൽ ആ ദത്തന്നു ജനിച്ച ഇല്ലത്തിലുള്ള അവകാശങ്ങൾ നശിക്കുകയും ദത്തഗൃഹത്തിലേതു ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്നു ദത്തന്റെ അച്ഛൻ, സ്വീകൃതഗൃഹത്തിലെ പുരുഷൻ, എനങ്ങൻ, പുരോഹിതൻ, രാജപുരുഷൻ ഇങ്ങിനെ അഞ്ചു ആളുകളും കൂടിയെ കഴിയൂ. ഇതിന്നു നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ "പുത്തുകയ്യാൽ ഉണ്ണു" എന്നൊരു ഭാഷയും നടപ്പുണ്ട്. മുൻപറഞ്ഞ അഞ്ചുപേർ കൂടി ചെയ്യുന്നതിനാലാവണം അതിന്നു ഈ പേരുണ്ടായതു്. ഏടപ്പള്ളിന്നു പെരുമ്പടപ്പിലേയ്ക്കും, കാരയ്ക്കാട്ടുനിന്നു സാംഗലത്തേയ്ക്കും മററിപ്പുഴേരിയുടെ ഇല്ലത്തേയ്ക്കും, മനാനംപൊറാനിന്നു ചിറാഴിയത്തേയ്ക്കും, കാട്ടോട്ടരെനിന്നു വൈലത്തൂർ കടലായിലേയ്ക്കും ദത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഓൎമ്മയിലുള്ളതിൽ ചിലതു ഇവിടെ ഉദാഹരണത്തിന്നായി പറഞ്ഞുവെന്നേയുള്ളു. അന്വേഷണം നടത്തിയാൽ ഇത്തരം ഇല്ലങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടാകും.

4. തിട്ടൂരം:—

ശേഷക്കാരൊ, പെൺകുട്ടിയൊ, ദത്തെടുക്കാൻ അവിടത്തെതായ ഒരു പുരുഷൻപോലുമൊ ഇല്ലാതെ വന്നാൽ ആ സ്വത്ത് രാ

ജസ്വമായി (ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റേതായി) ത്തീരുന്നു. എന്നാൽ ശേഷക്കാർ—പത്തുപുലക്കാരോ മൂന്നുപുലക്കാരെങ്കിലുമോ—ഉണ്ടെങ്കിൽ അവൎക്കു അതിൽ അവകാശമുണ്ട്; അതവൎക്കു കൊടുക്കുകയും പതിവാണ്. അങ്ങിനെ കൈമാററം ചെയ്യുമ്പോൾ പത്തിനു രണ്ടുവീതം—എത്രയാണ്ട് മരണാനികതിപോലെ—രാജാവിനു (ഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്കു) അവകാശമുണ്ട്. ആ ഓഹരിയെടുത്ത് ബാക്കി മുഴുവൻ ശേഷക്കാൎക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കുകയാണ പതിവ്. അങ്ങിനെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതായ ഓൎഡറിനു അന്നുണ്ടായിരുന്ന ഭാഷ 'തീട്ടൂരം'[1] എന്നാകുന്നു. അത്തരം ഓരോ കേസിനും പ്രത്യേകം തീട്ടൂരം കൊടുക്കുകയായിരുന്നു അക്കാലത്തെ സമ്പ്രദായം. സ്വതവെ തീട്ടൂരം എന്നു പറഞ്ഞാൽ രാജാവിന്റെ എഴുത്ത്, കല്പന എന്നു മാത്രമാണ്. എന്നാൽ പ്രകൃതവിഷയത്തിൽ 'തീട്ടൂരപ്രകാരം കിട്ടിയ സ്വത്ത്' എന്നുവരെ അൎത്ഥമുണ്ട്.

ശരിയായ ഉടമസ്ഥനില്ലാതെ കാണുന്ന സ്വത്തുക്കളെല്ലാം രാജസ്വമാകുന്നു. തന്റെ കുടിയിരിപ്പുപറമ്പിൽനിന്നായാലും ശരി നിധി കിട്ടിയാൽ അത് ഗവൎമ്മെണ്ടിന്നല്ലാതെ ഉടമസ്ഥന്നവകാശമില്ലെന്നു പലരും ധരിച്ചിരിക്കും. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം മുൻപറഞ്ഞതാകുന്നു. ശരിയായ പിന്തുടൎച്ചക്കാർ ഇല്ലാതെ അന്യം വന്ന സ്വത്തുക്കളും ആ നിലയിൽ പണ്ടാരവകയാക്കുക—ഗവൎമ്മെണ്ടു മുതൽക്കൂട്ടുക—യാണ പതിവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നിരുന്നാലും ബ്രഹ്മസ്വമാണെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യാറില്ല; അത് വേറെ തന്നെ നിൎത്തുകയും പത്തിനു രണ്ടുവീതമുള്ളതെടുത്തു ബാക്കി ദാരിദ്ര്യം വൈശിഷ്ട്യം വൈദഗ്ദ്ധ്യം മുതലായ ഗുണങ്ങളെപ്പരിഗണിച്ചു സല്പാത്രങ്ങളായ എതെങ്കിലും ഇല്ലങ്ങളിലേക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുകയുമാണ

[1] കൊച്ചിയിൽ 'തീട്ടൂര'മെന്നും തിരുവിതാംകൂറിൽ 'തീട്ട്' എന്നും പറയുന്നതു് ഒന്നുതന്നെയാണ്.

പതിവ്. അങ്ങിനെ കൊടുക്കുന്നതും തിട്ടൂരപ്രകാരമാകുന്നു. കുന്നത്തൂർ പാട്ടത്തിലുള്ള തോട്ടറയിലും, ആവല്ലൂരും, കാട്ടൂരുമുള്ള ഇല്ലങ്ങളും ഉരാഴ്മയും ഇങ്ങിനെ തിട്ടൂരപ്രകാരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ചെറുപുത്തൂര് മാട്ടൂര് മുതലായ പല ഇല്ലക്കാരും ഇങ്ങിനെ സ്വത്ത കിട്ടിയിട്ടുള്ളവരാണ്.

ഇതെല്ലാം ബ്രിട്ടൻ ഇവിടെ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്ന മുമ്പുള്ള—അല്ലെങ്കിൽ അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന—നടവടിയാകുന്നു. ബ്രിട്ടൻ വന്നതോടുകൂടി പല പഴയ നടവടികളെയും നിയമംമൂലം നിരോധിച്ചു. ശുചീന്ദ്രത്ത നടത്തിയിരുന്ന 'കൈമുക്ക'[1] 1861_ൽ നിരോധിച്ച കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. അക്കൂട്ടത്തിൽ മതത്തിനേയും വിലക്കി. സ്വത്തവകാശത്തെസ്സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ_സ്വത്തവകാശമില്ലാതാക്കാനും ഉണ്ടാക്കാനുമെന്നർത്ഥം_മതപരമായ ചടങ്ങു മാത്രംകൊണ്ടു ഗവൺമെണ്ടു സമ്മതിക്കയില്ലെന്നും രേഖയുംകൂടിയുണ്ടായാലേ മതിയാകൂ എന്നും വന്നു. അടുത്ത കാലംവരെ സ്വരൂപം ചൊല്ലി ഭ്രഷ്ട് കല്പിച്ചു പുറത്താക്കിയാൽ പിന്നെ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്വത്തവകാശവും അതോടെ നശിക്കുമായിരുന്നുവല്ലൊ. പക്ഷെ അയാളുടെ രേഖാമൂലമുള്ള സമ്മതം കൂടാതെ ആ നടവടികൊണ്ടു മാത്രം സ്വത്തവകാശത്തെ നിഷേധിക്കാൻ ബ്രിട്ടൻ ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ച കോടതികൾ സമ്മതിച്ചില്ല. വിവാഹത്തിലൊഴികെ മറ്റെല്ലാ സംഗതികളിലും സ്വത്ത കൈമാറ്റത്തിന്ന മതച്ചടങ്ങു മാത്രം പോരെന്നും, രേഖയുംകൂടിയുണ്ടായാലെ മതിയാകൂ എന്നും ബ്രിട്ടൻ നിശ്ചയിച്ചു. ബ്രിട്ടൻ മതം നിരോധിച്ചുവെന്ന പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം ഇങ്ങനെ രേഖയുണ്ടെങ്കിലേ സമ്മതിക്കൂ എന്ന വരുത്തിയതാകുന്നു. ഒരു പെൺകുട്ടിയെ

---

1 'കൈമുക്ക്' എന്ന സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയും വിശദമായി എന്റെ സ്മരണകൾ 3_ാംഭാഗം 9_ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക.

വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുത്താൽ അവർ പിറന്ന ഗൃഹത്തിലെ അവകാശങ്ങളെല്ലാം നശിക്കുകയും, ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലെതെല്ലാം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുമല്ലൊ; അതിനു മാത്രം രേഖ വേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടില്ല. വിവാഹമൊഴികെ എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം താണെന്നും അറിയണം. ദത്തിനെ നിയമംമൂലം നിരോധിച്ചത് ഡൽഹൗസി പ്രഭുവാണ്. 1848-ൽ അധികാരത്തിൽ വന്ന അദ്ദേഹം ആദ്യംതന്നെ കൊണ്ടുവന്ന നിയമമാണ് 'ദത്താപഹാരനയം'. നാട്ടുരാജാക്കന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും ശരിയായ പിന്തുടർച്ചാവകാശികൾ ഇല്ലാതെ മരിച്ചാൽ ആരെയും ദത്തെടുക്കാതെതന്നെ രാജ്യം പരമാധികാരമുള്ള ബ്രിട്ടീഷുഗവർമ്മെന്റിൽ ചേരേണ്ടതാണെന്നതായിരുന്നു ആ നിയമം. ഇതിനെസ്സംബന്ധിച്ച രസകരമായ ഒരു പശ്ചാത്തലം കൂടിയുണ്ട്. ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയപ്പോൾ അഞ്ഞൂറിലധികം നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവല്ലൊ. ബ്രിട്ടന്റെ ആധിപത്യം ഇവിടെ ഉറച്ച കാലത്ത് അത് എഴുനൂറോളമുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. അവരിൽ ചിലർ സന്താനമില്ലാതെ വരുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ സേവകന്മാരും ഇഷ്ടമുള്ളവരുമായ ചിലരെ ദത്തെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. രാജവംശത്തിൽ സന്താനമില്ലാതെ വന്നാൽ ആ രാജ്യം ബ്രിട്ടീഷിന്ത്യയോടുകൂട്ടിച്ചേർക്കാമല്ലൊ. ഈ ദത്തെടുക്കുവാനുള്ള അധികാരം അതിനു വിഘാതമായിരുന്നുവല്ലൊ. ഡൽഹൗസി ആ നിയമം പാസ്സാക്കിയതിന്റെ ഉന്നം അതായിരുന്നു. സത്താറ, സാംബൽപൂർ, നാഗ്പൂർ, ത്സാൻസി മുതലായ നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തുതന്നെ (1848—56) ഈ നിയമംമൂലം ബ്രിട്ടീഷിന്ത്യയോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടു. രാജ്യാവകാശത്തെ സ്സംബന്ധിച്ചായിരുന്നതിനാൽ കേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ഈ നിയമം ബാധകമാകുമോ എന്നു വ്യക്തമായിരുന്നില്ല. ഏതായാലും അതു പരീക്ഷിക്കുവാൻ ആരും തയ്യാറായില്ലെന്നു പറയേണ്ടു. അതിനാൽ അന്നുമുതൽ ദത്തെടുത്താലും രേഖയും കൂടിയുണ്ടാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ആരംഭിച്ചുവെന്നാ

ന്നു കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. അതിനുശേഷമുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒന്നിനും വെട്ടിരിയ്ക്കലിനും സർവ്വസ്വദാനത്തിനും കേവലം അനുജ്ഞയ്ക്കു പുറമേ വല്ലതും കൂടിയുണ്ടാകണമെന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പായി. അത്ര തന്നെത്തായിരുന്നു, കല്ലിച്ചു പുറത്താക്കുന്ന വഴിയിൽനിന്നുപോലും അവർക്കുള്ള അവകാശം കിട്ടിബോധിച്ചതായി സ്ഥാപിപ്പിച്ചു ചെലവും ഒഴിച്ചി വാങ്ങിയിരുന്നുവല്ലോ. ഇനി ഈ ശാഖാചംക്രമണം ഇവിടെ നിർത്തി പ്രകൃതം തുടരട്ടെ.

ഏതെങ്കിലും ഒരില്ലത്തു് സന്തതി വിച്ഛേദം വന്നാൽ അതിനെ നിലനിർത്തുവാൻ മേൽപറഞ്ഞ ആദ്യത്തെ മൂന്നു സമ്പ്രദായങ്ങളെയാണ നമ്പൂതിരിമാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്. അവയിൽ ആദ്യത്തേതായ 'വെട്ടിരിയ്ക്കുക' എന്നതിൽ വരുന്ന ആളും ശേഷക്കാരാകയാൽ ആളിലാതൃാദികളിലൊന്നിലും മാറ്റം വരുന്നില്ല. പിന്നത്തെ വംശക്കാർ അവിടെ ജനിച്ച ആളുടെ സന്താനങ്ങളല്ലാതാവുകയെന്നുള്ളുവല്ലോ. സർവ്വസ്വദാനത്തിന്റെയും ദത്തിന്റെയും കാര്യങ്ങളിലങ്ങനെയല്ല. വരുന്ന ആളുടെ ഗോത്രം, സൂത്രം, ചരണം, വേദം ആളിലാതൃം മുതലായതെല്ലാം മാറിയെന്നു വരും; മാറാതെയുമിരിപ്പും. അതോടുകൂടി അവിടുത്തെ ഇല്ലപ്പേരുംകൂടി മാറി അയാൾ ജനിച്ച ഇല്ലത്തിന്റെ പേർ സ്വീകരിക്കുകയും, രേഖകളെല്ലാം ക്രമേണ ആ പേരിലേയ്ക്കു മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ആ ഇല്ലപ്പേരാണെങ്കിൽ ആ ദേശത്തുമാത്രമല്ല അടുത്ത മററു പ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടി പേരും പ്രശസ്തിയുമുള്ളതായിരിക്കും. ഒരു കന്യക അന്യഗൃഹത്തിലെ അംഗമായിരുന്നുവെങ്കിലും വേളികഴിച്ചു കൊണ്ടുവന്നാൽ അവർ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലെ സകല അവകാശങ്ങളോടുംകൂടിയ അംഗമായി മാറുന്നുവെങ്കിലും ആ മാററത്തെ പൊതുജനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിയ്ക്കാറില്ല. ശ്രദ്ധിയ്ക്കേണ്ടതുമില്ലല്ലോ. ഏതാണ്ടതുപോലെ ഈ പേർ മാറവും റിക്കാർട്ടുകളിൽ മാത്രമെയുണ്ടാവൂ; ആ ദേശക്കാർക്കോ, സ്വജനങ്ങൾക്കോ, അവരെ പരിചയമുള്ള മററുള്ളവർക്കോ അതൊന്നും

അറിയേണ്ടതായ കാൎയ്യമില്ല, അറിയുകയുമില്ല. അതിനാൽ അവരെല്ലാം പരമ്പരയായി അറിഞ്ഞും പറഞ്ഞും വന്നിരുന്നതും പണ്ടേ പ്രശസ്തിയുള്ളതുമായ ആ പഴയ ഇല്ലപ്പേർതന്നെ വ്യവഹരിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനെ ഒരു ഉദാഹരണംകൊണ്ടു ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കാം. വടക്കാഞ്ചേരി എന്നതു് ദേശത്തിൻേറയും ഇല്ലത്തിൻേറയും പേരാകുന്നു. അവിടെ സന്തതിയില്ലാതെ വന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. അപ്പോൾ വടവക്കോട്ടുനിന്നു അവിടേക്കു ഒരാളെ ദത്തെടുക്കുന്നു. ആ ദത്തനാകട്ടെ ആ ഇല്ലപ്പേരും റിക്കാർട്ടുകളും വടവക്കോട് എന്നാക്കി മാററുന്നു. എന്നാൽ ദേശക്കാരും അവരെ അറിയുന്ന മററു പൊതുജനങ്ങളും അതറിയുന്നില്ല, അറിഞ്ഞിട്ടു കാൎയ്യവുമില്ല. അതിനാൽ അവരെല്ലാം പണ്ടേ പ്രശസ്തിയുള്ള വടക്കാഞ്ചേരി മന എന്ന പേർതന്നെ പറഞ്ഞുവരികയും ചെയ്യുന്നു. മുമ്പു പറഞ്ഞതായ കോതറിക്കൂർമന, കടന്നൂർമന മുതലായതെല്ലാം ഇതിനു ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

ഇനി മറെറാരു വിധത്തിലും കാണുന്നുണ്ടു്. പുതുതായി വന്നയാൾ താൻ ജനിച്ചതായ ഇല്ലത്തിൻെറ പേർ ഉപേക്ഷിക്കുകയും, പുതിയ ഇല്ലപ്പേര് തൻേറതായി സ്വീകരിക്കുകയുമാണതു്. ഇതിനു ഉദാഹരണം ഇപ്പോൾ പെരുവനത്തു് ഊരാൺമക്കാരനായ ചിററൂർ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ഇല്ലമാകുന്നു. ഇന്നത്തെ ഈ ചിററൂർ തറവാട്ടിലെ വംശം അവിടുത്തെതല്ല. ചിററൂരില്ലം സന്തതിയില്ലാതെ അന്യം വന്നപ്പോൾ മുളളനോട്ടുകര തറവാട്ടിലേക്കു സിദ്ധിച്ചു. അപ്പോൾ ആ തറവാട്ടുകാർ ചിററൂരിൽ വന്നു് താമസമാക്കുകയും, സ്വന്തം ഇല്ലപ്പേരുപേക്ഷിച്ചു് ചിററൂർ എന്നതു് സ്വന്തം ഇല്ലപ്പേരായി സ്വീകരിക്കുകയുമാണുണ്ടായതു്. ഇങ്ങിനെ വംശം മാറുമ്പോൾ രണ്ടു വിധത്തിലും ഇല്ലപ്പേരുകൾ സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. ഇവിടെ പ്രകൃതം ഇല്ലപ്പേർ എങ്ങിനെ എന്തിനുവേണ്ടി മാറുന്നു എന്നല്ല. പഴയ ഇല്ലപ്പേർ കൂടുതൽ പ്രശസ്തിയുള്ളതാവുക

യാലാണു് പുതുതായി വന്നയാറം ഇല്ലപ്പേർ മാററിയാലും അതു റിക്കാർട്ടുകളിൽ മാത്രമായിക്കിടക്കുന്നതും പൊതുജനങ്ങളെല്ലാം ആ പഴയ പേരിൽതന്നെ വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നതുമെന്നാകുന്നു. ചിററൂർ മന വളരെ പ്രശസ്തിയുള്ളതായിരുന്നതിനാൽ ഉള്ളനാട്ടുകര നമ്പൂതിരിപ്പാടു് ചിററൂർ എന്ന പേർ സ്വീകരിയ്ക്കാതെ ഉള്ളനാട്ടുകര എന്ന പേർ തന്നെ തുടർന്നു വരികയാണു ചെയ്തിരുന്നതെങ്കിൽ അതു റിക്കാർട്ടുകളിൽ മാത്രമായിക്കിടക്കുവാനും, ജനങ്ങറം വ്യവഹരിക്കുന്നതെല്ലാം ചിററൂർ എന്നു തന്നെയാവാനുമാണു ഇടയുള്ളതെന്നും പറയാം.

ഏതുവിധത്തിലായാലും ശരി, അത്തരം ഇല്ലക്കാർക്കു അതാതു ദേശവുമായി മററില്ലക്കാരെക്കാറം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യവും പ്രാമാണ്യവും ഒരുകാലത്തുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിച്ചാൽ തെററില്ല. എന്നാൽ ദേശത്തിന്റെയും ദേശക്ഷേത്രത്തിന്റെയും പേരുകറം ഒന്നായിക്കാണുന്നതുപോലെ ഇല്ലപ്പേരും ദേശപ്പേരും ഒന്നായിട്ടുള്ള ഇല്ലങ്ങറം ഇന്നു അത്ര വളരെ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല; ഉണ്ടാവില്ലെന്നു തീർച്ചയുമാണു്. അതിനു കാരണമിതാണു്. ഒന്നാമതു് ദേശക്ഷേത്രങ്ങറംക്കെല്ലാം ദേശപ്പേർ കൊടുക്കണമെന്നു ഒരു നിർബ്ബന്ധം പോലെയായിരുന്നു. ദേശക്ഷേത്രമല്ലേ? അതിനാൽ ഏററവും ഉചിതമായിരിയ്ക്കുക ദേശത്തിന്റെ പേർതന്നെ അമ്പലത്തിനും കൊടുക്കുകയാണല്ലോ. ഇല്ലത്തിന്റെയും ദേശത്തിന്റെയും പേരുകറം ഒന്നാവുകയോ ദേശപ്പേരിനാൽ അറിയപ്പെടുകയോ വേണമെന്നു ആക്കും അത്ര നിർബ്ബന്ധമുണ്ടാവില്ല. അതിനു പുറമെ പല ഇല്ലങ്ങളും —പ്രഥമപുത്രൻ മാത്രം വിവാഹംചെയ്യുക എന്ന നടപടി കാരണം—കുററിമുടിഞ്ഞു് അന്യം വന്നിട്ടുണ്ടു്. അത്തരം തറവാട്ടുകറം മുമ്പു പറഞ്ഞപോലെ ദത്തെടുത്തിട്ടും സർവ്വസ്വദാനം കൊണ്ടുമായിരിയ്ക്കും പിന്നീടു നിലനിർത്തിപ്പോന്നതു്. അങ്ങിനെ വന്നാൽ രണ്ടാമത്തെ ഇല്ലപ്പേരിലാണു പിന്നെ അറിയപ്പെട്ടുവന്ന

തെന്നു വരാമല്ലൊ. സ്വത്തു മുഴുവൻ നശിച്ചു പാപ്പരായി നാടുവിട്ടു പോയ ഇല്ലങ്ങളും വളരെ ഉണ്ടാകും. ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണം കാരണം പല പരിവൎത്തനങ്ങളും വന്നിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ദേശക്ഷേത്രങ്ങളെപ്പോലെ ഇത്തരം ഇല്ലക്കാരുടെ സംഖ്യ അത്രവളരെ ഉണ്ടാവാതിരിപ്പാൻ ഇതെല്ലാം കാരണമാണ്.

ദേശക്ഷേത്രങ്ങൾ നശിക്കുകയോ നശിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്താലും അവയ്ക്കു സ്ഥാനഭ്രംശം സംഭവിച്ചിരിക്കയില്ല. ഇത്തരം നശിച്ച ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഇന്നും ധാരാളം കാണുന്നതിനു ഇതും കാരണമാണല്ലൊ.

ആദ്യകാലത്തു്—ആൎയ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ ദേശം ദേശമായി വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ—ഓരോ ദേശത്തിനും ശരിയായ പേരൊന്നും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഇന്നത്തെ കമ്പനികൾ വ്യവസായവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങൾ മുതലായവയ്ക്കുന്നപോലെ പ്രത്യേകം ആദ്യംതന്നെ പേരിട്ടു എന്നു വരില്ല. പേരിടുകയല്ല; കാലാന്തരത്തിൽ പേരുണ്ടായിത്തീരാനാണെളുപ്പം. തെക്കൻതിരുവിതാംകൂർ വടക്കൻതിരുവിതാംകൂർ വടക്കെ മലബാർ തെക്കെ മലബാർ മുതലായവ കല്പിച്ചുകൂട്ടി നിൎദ്ദേശിച്ച പേരാവില്ല; കാലാന്തരത്തിൽ ആ പ്രദേശങ്ങൾക്ക ആ പേർ വന്നുചേൎന്നതാവണം. അതുപോലെത്തന്നെ പല ദേശങ്ങളേയും തെക്കുമുറി വടക്കുമുറി എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായിപ്പറഞ്ഞുകാണാം. കിഴക്കെപ്പുറത്ത് പടിഞ്ഞാറെപ്പുറത്ത് എന്നും മററും പലതും പരിചയമുണ്ടാവും. ആദ്യത്തിൽ ഒരേ ദേശമേ അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കൂ. അതു ക്രമത്തിൽ വ്യാപിച്ചു വലുതായപ്പോൾ തെക്കെ ഭാഗത്തേയും വടക്കെ ഭാഗത്തേയും വേൎതിരിച്ചു പറയേണ്ട ആവശ്യം വന്നു. അങ്ങിനെ കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതേ ദേശംതന്നെ പ്രത്യേകം തെക്കും വടക്കും രണ്ടു മുറികളായി നിലവിൽ വന്നു. അങ്ങിനെയായിരിക്കണം ഇത്തരം പേരുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ഇതിനു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം.

തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിൽ 'പുളിമൂട്'' എന്നുള്ളതു ഇന്നു പ്രസിദ്ധമായ സ്ഥലമാണല്ലൊ. ഉദ്ദേശം 50—55 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു ഈ പ്രദേശത്തിനു ആ പേർ വന്നിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ പോസ്റ്റാഫീസു നില്ക്കുന്നതിന്റെ സമീപത്തായി ഒരു വലിയ പുളിമരം നിന്നിരുന്നു. "മൂട്" എന്ന ഭാഷ കൊച്ചി_മലബാർ പ്രദേശങ്ങളിൽ — വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ — കുറച്ചുകൂടിലമാണെങ്കിലും തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ ഇതധികമായല്ല. മരത്തിന്റെ കട — ചുവട്—എന്നതിനു മൂട് എന്ന ഭാഷ അവിടങ്ങളിൽ സാധാരണയാകുന്നു. ആ പുളിമരത്തിന്റെ കട എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു ആ പ്രദേശത്തിനു പുളിമൂട് എന്ന പേർ വന്നതു്. മുമ്പു് അവിടെയെങ്ങും തണൽപ്രദേശമുണ്ടായിരുന്നില്ല; ആ പുളിമരത്തിനു തണലുണ്ടു് അതിനാൽ വെയിലുള്ളപ്പോഴും ആ തണലിന്നായി അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ ആളുകൾ വന്നു നിന്നിരുന്നു. അതിനാലായാണു ആ പ്രദേശത്തിനു ആ പേർ വന്നതു്. ആ പുളി തീരെ നശിക്കാതെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടതായി എനിക്കു നേരിയ ഓർമ്മയുണ്ടു്.

ഇല്ലത്തുനിന്നു മൂന്നു നാഴിക വടക്കുപടിഞ്ഞാറായി 'പോക്കളം' എന്നൊരു ദേശമുണ്ടു്. മുൻകാലത്തു കൊച്ചിയും കോഴിക്കോട്ടും തമ്മിൽ വലിയ യുദ്ധം നടന്ന സ്ഥലമാണതു്; അന്നത്തെ "പോർക്കളം" ആണു അതു്. കാലാന്തരത്തിൽ പോർക്കളം പോയിട്ടു് പോക്കളം ആയി മാറിയതാണു്. അതിന്റെ അടുത്തു തെക്കുവശത്തുള്ള കുന്നിന്റെ പേർ "കോട്ടക്കുന്നു്" എന്നാകുന്നു. പഴയ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള വലിയ മൺകോട്ട അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മിക്കതും നശിക്കുകയും നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവെങ്കിലും അതിന്റെ അവശിഷ്ടം ഇപ്പോഴും കാണാം. ആ യുദ്ധകാലത്തു പണിചെയ്ത കോട്ടയാണതു്. ആ കുന്നിനു ആ പേരുണ്ടാവാൻ കാരണവും അതുതന്നെയാകുന്നു.

ഈ പേരുകളും ദേശത്തുതന്നെ ഒരു പറമ്പിട മാത്രം ദൂരത്തായി രണ്ടില്ലങ്ങളുണ്ടു്. അതിൽ വടക്കെ ഇല്ലത്തിന്റെ പേർ വടക്കേടം എന്നും, തെക്കേതിന്റെ പേർ തെക്കേടമെന്നുമാകുന്നു. രണ്ടു പേർ രണ്ടു സ്ഥലത്തു വന്നു താമസമാക്കി. അന്നു അവൎക്കു ഇല്ലപ്പേരൊന്നും ആയിട്ടില്ല. പിന്നെ ജനങ്ങൾക്കു അവരെപ്പററി പറയേണ്ടിവന്നപ്പോൾ തെക്കെ ഇല്ലത്തെ തെക്കേടം എന്നും, വടക്കേതിനെ വടക്കേടം എന്നും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. കാലാന്തരത്തിൽ അതു അവരുടെ ഇല്ലപ്പേരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെയല്ലേ ഉണ്ടായിരിക്കുക?

ഇത്തരം കേസുകളെ മറെറാരുവിധത്തിൽ ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ടു്. "ആദ്യം ഒരേ ഇല്ലമായിരുന്നു; പിന്നീടു ഭാഗിച്ചു പിരിഞ്ഞപ്പോഴാണു് തെക്കേടവും വടക്കേടവുമായതു്" എന്നാണവർ വാദിക്കുന്നതു്. അതു ശരിയാകുമോ? ഭാഗം വാങ്ങി വടക്കോട്ടും തെക്കോട്ടും പോയ ആളെ അങ്ങിനെ പറയാമെന്നതു ശരിതന്നെ. പിരിഞ്ഞുപോയ ആൾക്കു് അങ്ങിനെ പേരുണ്ടാവാമെന്നല്ലാതെ മൂലകുടുംബത്തിന്റെ പേർ മാറി അതിനു വിപരീതമാകേണ്ടതായ കാൎയ്യമെന്താണു? ഇതിനു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം. കാനിപ്പയ്യൂർ നിന്നു ഒരു ശാഖക്കാർ ഭാഗം വാങ്ങി തെക്കെപ്പുറത്തു ഒരു പറമ്പിൽ താമസമാക്കിയെന്നു വിചാരിക്കുക, ആ ശാഖക്കാരുടെ ഇല്ലത്തിനു തെക്കേടം എന്നു പറയാം. എന്നാൽ ആ കാരണത്താൽ മൂലകുടുംബത്തിന്റെ പേർ കാനിപ്പയ്യൂർ എന്നതു മാറി ആ സ്ഥാനത്തു വടക്കേടം എന്ന പേർ വരുന്നതിനു കാരണമില്ലല്ലോ. ഒരു ഇല്ലം മാത്രമായിരിക്കുമ്പോൾ തെക്കേടം വടക്കേടം ആദിയായ പേരുണ്ടാവാനും തരമില്ല. അതിനാൽ ഏകദേശം ഒരു കാലത്തു സ്നേഹിതന്മാരായ രണ്ടു കൂട്ടർ അടുത്ത രണ്ടു സ്ഥലത്തായി ഇല്ലം പണിചെയ്തു താമസമുറപ്പിച്ചു, അപ്പോൾ തെക്കേതു തെക്കേടവും വടക്കേതു വടക്കേടവുമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. പരമാൎത്ഥം അങ്ങിനെയാവാനേ തരമുള്ളു.

തെക്കേപ്പാട്ട് വടക്കേപ്പാട്ട് കിഴക്കേപ്പാട്ട് പടിഞ്ഞാറ്റേപ്പാട്ട് നടുവിൽപ്പാട്ട് മേൽപാട്ട്, തെക്കേടം വടക്കേടം കിഴക്കേടം പടിഞ്ഞാറേടം നടുവിലേടം, തെക്കിനിയേടം വടക്കിനിയേടം കിഴക്കിനിയേടം പടിഞ്ഞാറ്റിനിയേടം, തെക്കുംഭാഗം വടക്കുംഭാഗം കിഴക്കുംഭാഗം, തെക്കില്ലം വടക്കില്ലം, വടക്കുംകര പടിഞ്ഞാറെക്കര, മേലേടം കീഴേടം, എളേടം മൂത്തേടം, പുതിയേടം പഴയേടം, നെടിയേടം കുറിയേടം, കറുത്തേടം വെളുത്തേടം; ഇനി മറ്റൊരു വിധം പറമ്പത്ത കുന്നത്ത മണ്ണത്ത കല്ലത്ത കല്ലില്ലത്ത, പാറ പാറപ്പുറം പാറക്കുന്നം പാറശ്ശാട്ട്, കഴിശ്ശാട്ട് കുന്നക്കാട്ട് പുറക്കാട്ട് വേങ്ങാക്കാട്ട്, കുന്നും പറമ്പ് മല, കാട്ടിൽ കുറുകാട്ടിൽ, ആറ്റുപുറം പുഴക്കര കുളക്കര, ചോപ്പൻ മത്തപ്പുറ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയാലവസാനമില്ല.

ഞാൻ ഒരു ചരിത്രപണ്ഡിതനല്ല. ഇതെല്ലാം എഴുതണമെന്നു വിചാരിച്ചു പഠിച്ചിട്ടുമില്ല. പരമ്പരയാ പറഞ്ഞുവരുന്ന കഥകൾ ചെറുപ്പത്തിൽ കേട്ടു മനസ്സിലാക്കിയതു മാത്രമാണ്. അത്തരം കേട്ടുകേൾവികളിൽ പലതും യക്ഷികഥകൾ പോലെയോ പുരാണകഥകൾ പോലെയോ അല്ലാതെ ചരിത്രമായി എഴുതാൻ പററാത്തതായിട്ടുണ്ടാവാം. എങ്കിലും നിഷ്പക്ഷമായ മനസ്സോടെ ചരിത്രസത്യം അറിയണമെന്നു മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു ഗവേഷണവും അന്വേഷണവും നടത്തിയാൽ മറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പല വസ്തുതകളും കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയും. അത്തരം ചരിത്രശകലങ്ങൾ ഇപ്പോഴും തീരെ നാമാവശേഷമായിട്ടില്ല. അതിനാൽ ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാരായ ചിലരെ കൂട്ടി ഒരു കമ്മിററി രൂപീകരിച്ചു കന്യാകുമാരി മുതൽ കാസർഗോഡു വരെ ഉടനീളം ദേശം തോറും സഞ്ചരിച്ചു അന്വേഷണം നടത്തി വിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു ഒരു റിപ്പോർട്ടു വരുത്തുന്നതു അടിയന്തരവും അത്യാവശ്യവുമാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം 7

വൎഗ്ഗവും ജാതിയും.

സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ ജാതിയെന്നും വൎഗ്ഗമെന്നും ഏതാണ്ടൊരേ അൎത്ഥത്തിൽ വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു. മൊത്തത്തിൽ അതു് ഒട്ടൊക്കെ ശരിയാണെന്നും പറയാം. എന്നാൽ സാരാൎത്ഥത്തിൽ ജാതിയും വൎഗ്ഗവും ഒന്നല്ല; രണ്ടുതന്നെയാകുന്നു. ജാതിയെന്നും വൎഗ്ഗമെന്നുമുള്ള പദങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതഭാഷയിലെ അൎത്ഥം എന്തായാലും ശരി, വ്യവഹാരസൗകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി ഞാനിവിടെ കല്പിക്കുന്ന അൎത്ഥം താഴെപറയും പ്രകാരമാണു്. ജാതി (Caste) എന്നു പറയുന്നതു് കല്പിതമാണു്, അല്ലെങ്കിൽ കൃത്രിമമാണു്; അതു മനുഷ്യനുണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു. വൎഗ്ഗം (Race) അങ്ങിനെയല്ല. അതു സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതിനെ കുറച്ചുകൂടി വിസ്തരിച്ചു വിശദമാക്കാം.

നമ്പൂതിരി, അമ്പലവാസി, നായർ, പട്ടർ എന്നെല്ലാമുള്ള വിഭാഗങ്ങളെ ജാതികൾ എന്നു പറയുന്നു. ഓരോ ജാതിയിലും അനേകം ഉപജാതികളുണ്ടു്. വാരിയർ, പൊതുവാൾ, മാരാർ മുതലായവരും, ശൂദ്രൻ, പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി ആദിയായവരും ഉപജാതികളാണല്ലൊ. മേലെ താഴെ എന്നുള്ള ഭേദങ്ങളും, തൊട്ടുകൂടായ്ക തീണ്ടിക്കൂടായ്ക മുതലായവയും ജാതിയിലെ ഉള്ളു. വൎഗ്ഗത്തിലില്ല. ജാതികളെല്ലാം ഓരോ ആവശ്യത്തിന്നായോ വിശ്വാസം കാരണമായോ ഉണ്ടായിത്തീൎന്നവയാകുന്നു. അതിനാൽ അവയെ ഇല്ലാതാക്കാനും മനുഷ്യൎക്കു കഴിയും; നശിപ്പിക്കേണമെന്നു തോന്നുകയേ വേണ്ടു. എന്നാൽ വൎഗ്ഗങ്ങൾ ഒന്നും മനുഷ്യസൃഷ്ടികളല്ല, അനാദികാലം മുതല്ക്കുള്ള പ്രകൃതിയുടെ ഗതിയനുസരിച്ചു തന്നത്താനെ വേൎതിരിഞ്ഞുണ്ടായവയാകുന്നു. അവയെ നശിപ്പിക്കുവാൻ മനുഷ്യൎക്കു സാധ്യമല്ല. അതു് ആൎയ്യൻ, ദ്രാവിഡൻ, മംഗോളിയൻ, നൊ

ഡിക്ക മുതലായവയാണ്. അവയെ വർണ്ണസങ്കരം കൊണ്ടല്ലാതെ വേഷഭാഷാഭൂഷണാദ്യാചാരാദികളെക്കൊണ്ടൊന്നും മാററാൻ സാധിക്കയില്ല. ഈ വർഗ്ഗങ്ങൾക്കെല്ലാം അടുത്തുകൂടാഴ്കയോ തൊട്ടുകൂടാഴ്കയോ ഇല്ല; മേലെയെന്നോ താഴെയെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസവുമില്ലല്ലോ. ഇതിന്നൊരു ഉദാഹരണം പറയാം. സിന്ധി, കങ്കാണം, മാംഗോറം, പൊള്ളാച്ചി, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ നാല്പ്പാലികളെല്ലാം ഓരോ വർഗ്ഗങ്ങളാണ്; ജാതികളല്ല. അതുതന്നെയാണ് ഇവിടത്തേയും സ്ഥിതി. മനുഷ്യസൃഷ്ടിയാകയാൽ ജാതികൾക്കൊന്നിനും ശാസ്ത്രീയമായ അടിസ്ഥാനമില്ല. എന്തു വെച്ചാൽ മനുഷ്യസൃഷ്ടികളായ വസ്ത്രധാരണാദികളെല്ലാം മാററി ദേഹത്തെ മാത്രം പരിശോധിച്ചാൽ നമ്പൂതിരിയേയും, വാരിയരേയും, ശൂദ്രനേയും, അത്തിക്കുറുശ്ശിയേയും മററും വേർതിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നർത്ഥം. ഈവക മാററങ്ങളൊന്നും അകത്തുള്ള (ദേഹത്തെ) ബാധിക്കയില്ല; തൊലിപ്പുറമെ മാത്രമെ ഉണ്ടാകൂ. എന്നാൽ ആര്യൻ, ദ്രാവിഡൻ, മംഗോളിയൻ മുതലായ വർഗ്ഗങ്ങളെയാണെങ്കിൽ നരവംശശാസ്ത്രപ്രകാരം (Anthropology) പരിശോധിച്ചാൽ തിരിച്ചറിയുവാൻ പ്രയാസവുമില്ല. ആ ശാസ്ത്രപ്രകാരമാണ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നത്; അല്ലാതെ അതിന്നടിസ്ഥാനം മനുഷ്യരുടെ ഇഷ്ടമോ സങ്കല്പമോ അല്ല. ജാതികൾക്കാകട്ടെ അങ്ങിനെ അടിസ്ഥാനമൊന്നുമില്ല; വെറും സങ്കല്പം മാത്രമെ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു ജാതികളെ വേണമെങ്കിൽ നമുക്കു ഇനിയും സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയും; ഇപ്പോഴുള്ളവയെ നശിപ്പിക്കുവാനും കഴിയായ്കയില്ല. വർഗ്ഗത്തെ ഒരിക്കലും നശിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല; പുതുതായി സൃഷ്ടിക്കാനും പ്രയാസമാണ്.

മറെറാരുവിധത്തിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ ഓരോ ജാതിയിലും പല വർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടാവാം; വർഗ്ഗങ്ങളിൽ ജാതിയുണ്ടാകുവാനും സാധിക്കും. അതായത് ഏതു വർഗ്ഗക്കാരനേയും നമുക്കിഷ്ടംപോലെ ജാ

തികളാക്കി മാററാം എന്നത്രേ. പക്ഷേ നരവംശശാസ്ത്രപ്രകാരം പരിശോധിച്ചാൽ ജാതിയെ തിരിച്ചു കാണുകയില്ല; വൎഗ്ഗത്തെ തിരിച്ചു കാണാതിരിക്കുകയുമില്ല. സ്വൎണ്ണംകൊണ്ടു മോതിരവും താലിയും, വളയും, കമ്മലും—എല്ലാ പണ്ടങ്ങളും—ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. എങ്കിലും സ്വൎണ്ണം സ്വൎണ്ണമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുകയേ ചെയ്യൂ. അതിനു മാററം വരുന്നില്ല. എല്ലാററിൻേറയും അടിസ്ഥാനം സ്വൎണ്ണമാണു്. ആകൃതിക്കു മാററം വരുന്നുള്ളു. ഒരുദാഹരണം കൂടി കാണിക്കാം. സിന്ധി, ഓംഗോറം, കച്ചി മുതലായ നാല്ക്കാലികൾ ഓരോ വൎഗ്ഗങ്ങളാണല്ലോ. അവയെ വൎണ്ണസങ്കരം കൊണ്ടല്ലാതെ അന്യോന്യം മാററാൻ സാധിക്കുകയില്ല. വണ്ടിക്കാള, ഉഴവുകാള, ചക്കിനു പൂട്ടുന്നവ, അപ്പനെന്നതു് (കാളകളിക്കുള്ളതു്) ഇതെല്ലാം ഓരോ ജാതികളാകുന്നു. ആളെടമെല്ലാം നമ്മൾ കൃത്രിമമായി പഠിപ്പിച്ചതാണു്. എല്ലാ വൎഗ്ഗത്തെയും ഇത്തരംജാതികളായി മാററാൻ—അതാതു പ്രവൃത്തി പഠിപ്പിക്കാൻ—നമുക്കു കഴിയും. അതുതന്നെയാണു് മനുഷ്യരുടെ സ്ഥിതിയും. എല്ലാ വൎഗ്ഗക്കാരെയും ജാതികളാക്കി മാററാം. ഒരു ഹരിജൻ കുടുമ കെട്ടിവെച്ചു് പൂണൂലുമിട്ടു ഭസ്മവും ചന്ദനവും കുറിയിട്ടു തേവാരത്തു് നിന്നാൽ നമ്പൂതിരിയായി. ഒരു നമ്പൂതിരിയുടെ താടി നീട്ടി കുടുമ വടിച്ചു് ചരടും കോണകവും കളഞ്ഞു് ജോനകക്കച്ച ചുററി—വേണമെങ്കിൽ നെററിയിൽ നിസ്കാരത്തഴമ്പുമുണ്ടാക്കി—നിത്തിയാൽ ആരും മാപ്പിളയാണെന്നേ വിചാരിക്കൂ. പക്ഷേ നരവംശശാസ്ത്രത്തിൻേറ ദൃഷ്ടിയിൽ നമ്പൂതിരിയോ ഹരിജനോ മാപ്പിളയോ ഒന്നുമില്ല; ആൎയ്യദ്രാവിഡാദി വൎഗ്ഗങ്ങളേയുള്ളു. അതു് അയാൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്യും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ജാതികൾ സങ്കല്പസൃഷ്ടികളാണു്; അതുകൾ സങ്കല്പത്താൽ തന്നെ ഇല്ലാതാക്കുവാനും കഴിയും. വൎഗ്ഗങ്ങൾ മനുഷ്യസൃഷ്ടികളല്ല; പ്രകൃതിസൃഷ്ടികളാണു്. അവയെ മനുഷ്യർ നശിപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയുമില്ല. ആദികാലങ്ങളിൽ വൎഗ്ഗമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ജാതി പിന്നീടു കുറി

മമായി സൃഷ്ടിച്ചതാണു്. അതിനാൽ ജാതി കാലാന്തരത്തിൽ ഇല്ലാതായേക്കും; പക്ഷെ വൎണ്ണം ഒരിക്കലും ഇല്ലാതാവുകയുമില്ല. ഈ തത്വത്തെ മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടേയാലേ അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പറയുന്ന സംഗതികൾ എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയൂ എന്നു കരുതിയാണു ഇവിടെ ഈ വിഷയം ഇത്രയും വിസ്തരിച്ചതു്.

അദ്ധ്യായം 8

കേരളത്തിലെ വൎണ്ണങ്ങൾ.

ആൎയ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ വന്നു കുടിയേറിപ്പാൎത്തു തുടങ്ങിയ കാലത്തു ഇവിടെ വൎണ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു; ജാതി ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. "ഇന്നു നമ്പൂതിരി, അമ്പലവാസി, നായർ മുതലായി അനേകം ജാതികളേയും ഉപജാതികളേയും കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു അന്നും അതില്ലായിരുന്നുവെന്നെങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കാം. അതിനു തെളിവെന്താണു്? എന്നും മററും ചില ചോദ്യത്തിന്നവകാശമുണ്ടു്. പക്ഷെ "ജാതിസ്വാഭാവികമല്ലെന്നും, കൃത്രിമമാണെന്നും, വൎണ്ണം മാത്രമെ സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളു എന്നും സ്ഥാപിതമായ സ്ഥിതിക്കു അന്നുതന്നെ ജാതി വേർതിരിഞ്ഞുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു തെളിഞ്ഞെങ്കിലല്ലാതെ അങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കുമോ?" എന്നുള്ള മറുചോദ്യമാണു അതിനുള്ള മറുപടി. ഇന്നു പല ജാതികളുണ്ടെന്നു കൊണ്ടു മാത്രം അന്നു ജാതിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിലേക്കു തെളിവാകയില്ല. അതിനുപുറമെ വൎണ്ണഭേദത്തെപ്പററിയല്ലാതെ ജാതിഭേദത്തെപ്പററി സ്മൃത്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അധികമൊന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നുമില്ല. ഗീത സ്മൃതികൾ മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണാദി നാലു വൎണ്ണങ്ങളെ വേൎപ്പെടുത്തിപ്പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതൊന്നും വൎണ്ണഭേദം മാത്രമായിട്ടല്ലാതെ ജാതിഭേദമായിട്ടല്ല.

"ശാശ്വതങ്ങളായ ജാതിധൎമ്മങ്ങളും കുലധൎമ്മങ്ങളുമെല്ലാം നശിക്കും[1]" എന്നിങ്ങനെ ഗീതാദി ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറയുന്നതിന്റെയും താല്പൎയ്യം വൎണ്ണധൎമ്മത്തെയാകുന്നു; ഇന്നത്തെപ്പോലുള്ള ജാതിധൎമ്മത്തെയല്ല.

ഇന്നു കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾ അനേകം ജാതികളായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെങ്കിലും അവയെ ശരിയായിപ്പരിശോധിച്ചാൽ അടിസ്ഥാനപരമായി നാലു വൎഗ്ഗങ്ങളെ ഉള്ളുവെന്നു കാണാം. ഈ നാലു വൎഗ്ഗങ്ങൾ ആൎയ്യന്മാർ, നാഗന്മാർ, ഈഴവർ, ആദിവാസികൾ എന്നിവയാകുന്നു. ഇവരെ ആഗതരെന്നും ആദിവാസികളെന്നും രണ്ടായിത്തിരിക്കാം. മേല്പറഞ്ഞ നാലു വൎഗ്ഗക്കാരിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നും ആഗതരാകുന്നു.[2] ക്രിസ്ത്യാനികൾ, മുസ്ലിങ്ങൾ മുതലായ അന്യമതങ്ങളിൽ എല്ലാ ജാതിക്കാരുമുണ്ടാവും. അവരെയെല്ലാം ഒഴിച്ചു നിറുത്തു

---

[1] ഉത്സാദ്യന്തേ ജാതിധൎമ്മാഃ കുലധൎമ്മാശ്ച ശാശ്വതാഃ.

[2] എ. ആർ. ലോഫ്ട്സ് ദൊരവർകളും ഇതേ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. "മലയാളത്തിൽ പ്രധാന ജാതികളെ ബ്രാഹ്മണർ, നായർ, തിയ്യൻ, പറയർ ഇങ്ങിനെ വിഭജിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഇതിൽ ഓരോ ജാതികളിലും അനേകം ഉപജാതികൾ ഉണ്ട്." (മലബാർഗസറ്റിയർ 2-ാം വാള്യം പേജ് 8) ഇതിൽ ബ്രാഹ്മണർ, നായർ, തിയ്യൻ എന്നിവർ യഥാക്രമം ആൎയ്യർ, നാഗന്മാർ, ഈഴവർ എന്നിവരാകുന്നു. പറയർ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ആദിവാസികളായ ചെറുമർ, പുലയർ, പറയർ, നായാടി മുതലായവരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. ഗസറ്റിയർ I. 25-ാം പേജിൽ അദ്ദേഹം ഇത് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തീയരും ഈഴവരും ഒന്നാണെന്നും സിലോണിൽനിന്നു വന്നവരാണെന്നും അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചെറുമക്കൾ പറയർ മുതലായ ജാതിക്കാരെ വിവരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി "ഏറ്റവും താണതരക്കാരും, ആദ്യം നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവരുമായ കൂട്ടക്കാരെ (Aboriginal Classes) പ്പറ്റിയാണു ഇനി പറവാനുള്ളത്" എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവർ ആദിവാസികളാണെന്നതിനു സംശയവുമില്ല.

കളെപ്പററി മാത്രമാണ ഞാനിവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നും വ്യക്തമാക്കട്ടെ. ജാതിഭേദങ്ങളും അവരിൽ മാത്രമാണെന്നല്ല വെപ്പ്. ഇവരിൽ ബ്രാഹ്മണരെല്ലാം കുടിയേറിപ്പാൎത്തവരും ആൎയ്യന്മാരുമാണെന്ന കാൎയ്യത്തിൽ തൎക്കമില്ലല്ലൊ. അമ്പലവാസികൾ[1] നായന്മാർ എന്ന ഇടങ്ങഴി ആശാരി മൂശാരി കരുവാൻ തട്ടാൻ കൊല്ലൻ എന്നീ ഐങ്കുടികളും, കണിയന്മാരും, മണ്ണാന്മാരും, പാണന്മാരും, പുള്ളുവന്മാരടക്കമുള്ള എല്ലാവരും നാഗന്മാരാകുന്നു. ഈ നാഗന്മാർ നമ്പൂതിരിമാർ വരുമ്പോൾ കൂടെ കൊണ്ടുവന്ന ഭൃത്യവൎഗ്ഗവുമാണു. പിന്നെ നാട്ടിൽ കാണുന്നവരായ പറയർ പുലയർ വേട്ടുവർ മുക്കുവർ അരയർ നായാടികൾ മുതലായവരും, വയനാട്ട മുതലായ മലകളിൽ ജീവിക്കുന്ന കുറുമ്പർ കുറവർ പണിയർ മലയർ വാണിയർ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വൎഗ്ഗക്കാരും ആദിവാസികളാകുന്നു. ആഗന്തുകരിൽപെട്ട ഈഴുവന്മാരാകട്ടെ സിലോണിൽനിന്നും പിന്നിട്ട ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാൎത്ത—ആൎയ്യന്മാരുടെ ദേശവ്യവസ്ഥയും മററും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചതിന്നു ശേഷം വന്ന—അധികപ്പററായ ഒരു വൎഗ്ഗവുമാകുന്നു. ആൎയ്യന്മാരെക്കുറിച്ചും ആദിവാസികളെക്കുറിച്ചും ഇവിടെ വാദമുണ്ടാവില്ല. ഈഴുവന്മാരെയും നാഗന്മാരെയും സംബന്ധിച്ച മാത്രമാണ തൎക്കമുണ്ടാവുക. അതിൽ ഈഴുവരെപ്പററി വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കാമെന്ന കരുതി ഇവിടെ നിൎത്തിവെക്കുന്നു.

ഞാനിങ്ങിനെപ്പറയുമ്പോൾ—ഇതാദ്യമായി കേൾക്കുന്നതാകയാൽ—പലൎക്കും എതിൎപ്പുണ്ടാകുമെന്ന എനിക്കറിയാം. പക്ഷെ ഇവിടെ ഞാൻ കാണിക്കുന്നതായ തെളിവുകളെയും യുക്തികളെയും നിൎമ്മത്സരബുദ്ധിയോടെ പരിശോധിക്കണമെന്ന മാത്രമെ എനിക്കു

1 വാരിയർ പൊതുവാൾ ആദിയായവരെ മാത്രമെ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു. നമ്പീശൻ, ചാക്യാർ മുതലായവർ അക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നില്ല. അവരെപ്പററി വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാകുന്നു.

പറയുവാനുള്ളു. ഇതിനൊത്തതന്നെയാവണമെന്നു എനിക്കു നിൎബ്ബന്ധമില്ല. മറിച്ചാണെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ അപ്രകാരം തിരുത്തുവാൻ സമ്മതവും സന്തോഷവുമാണു്; മാത്രമല്ല തിരുത്തിയേ കഴിയൂ എന്നുംകൂടിപ്പറയട്ടെ.

വാരിയരും മാരാരും മറ്റുമായ ഒന്നിലധികം അമ്പലവാസികളും, ശൂദ്രൻ പള്ളിച്ചാൻ മുതൽ വെളുത്തേടത്തു വെളക്കത്തല നടക്കം പല ശ്രേണിയിലുള്ള നായന്മാരും, ആശാരി മൂശാരി ആദിയായി മണ്ണാൻ പാണൻ കണിയാൻ മുതലായ പലതരം തീണ്ടൽക്കാരും (ക്ഷമിക്കണം) കേരളത്തിൽ അധിവസിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇവരിലെല്ലാം തന്നെ സാമുദായികജീവിതത്തിലും ആചാരനടപടികളിലും ഒട്ടൊക്കെ വ്യത്യാസവുമുണ്ടു്. പരമാൎത്ഥമിങ്ങിനെയായിരിക്കെ, ഇവരെല്ലാം ഒരേ വൎഗ്ഗക്കാരാണെന്നു —അതു് നാഗവൎഗ്ഗമാകട്ടെ മറെറന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ—എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കാം? അതിനുള്ള തെളിവെന്താണു? ഇതു് ന്യായമായ ചോദ്യംതന്നെ. താഴെ പറയുന്നതു് അതിനുള്ള മറുപടിയാകുന്നു.

കേരളത്തിൽ മക്കത്തായക്കാരായിട്ടു ബ്രാഹ്മണരും മുൻപറഞ്ഞ ആദിവാസികളും മാത്രമേയുള്ളു. അവരെല്ലാം മക്കത്തായക്കാരുമാണു്. ബാക്കി പൂൎണ്ണവും സംബന്ധവ്യവസ്ഥയില്ലാത്തവരെല്ലാം മരുമക്കത്തായക്കാരാണല്ലോ. അവരിലെല്ലാംതന്നെ ബഹുഭൎത്തൃത്വവും നടപ്പിലുണ്ടു്; അഥവാ ഉണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. ആദിയിൽ ഒരേ വൎഗ്ഗക്കാരായിരുന്നവരും, പിന്നീടു് ഇവിടെ വന്നു കുടിയേറിപ്പാൎത്തവരാണെന്നുമുള്ളതിനു ഇതു ഒന്നാമതാം തെളിവാകുന്നു.

ഇതിനെ പറയുമ്പോൾ താഴുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നതാണു്. അമ്പലവാസികൾ നായന്മാർ മുതൽ പല ശ്രേണികളിൽ തീണ്ടലില്ലാത്തവരും, ആശാരി മൂശാരി ഇടത്തി ആദിവാസികൾ വരെയുള്ള അനേകതരം തീണ്ടൽക്കാരും അവരിലെ

ങ്ങനെയുണ്ടായി? ജാതിശ്രേഷ്ഠതയനുസരിച്ച് കാൎയ്യത്തിലും ബുദ്ധിയിലും സാമൎത്ഥ്യത്തിലും ഇവരിൽ കൂടുതൽ മെച്ചം കാണുന്നുണ്ട്. അതെങ്ങിനെ വന്നു? അമ്പലവാസികളിൽ മരുമക്കത്തായം മാത്രമല്ലാതെ ബഹുഭൎത്തൃത്വം കാണുന്നില്ലല്ലൊ; അതിനാൽ അവരേയും മറ്റുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കിയാൽ ശരിയാകുമോ? ഇതെല്ലാം ഒരു ജിജ്ഞാസുവിന്നു സ്വാഭാവികമായിട്ടുണ്ടാകുന്ന ചോദ്യങ്ങളാണ്. ഇവിടെ തൽക്കാലം അമ്പലവാസികളെ നിൎത്തിവെച്ച് നായർ മുതൽ കമ്മാളരടക്കമുള്ളവരെപ്പററി ആദ്യം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഉല്പാദകന്മാർ ജാസ്തിയും ഡിമാൻറ് കുറവുമാകയാൽ സാധനങ്ങൾക്കു വില കുറയുമെന്നും, മറിച്ചായാൽ വില വൎദ്ധിക്കുമെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ആ സാമാന്യതത്വപ്രകാരം സ്ത്രീകൾ അധികവും പുരുഷന്മാർ കുറവുമായാൽ ബഹുഭാൎയ്യാത്വം തീൎച്ചയാണ്. നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും (അടുത്തകാലം വരെ) വേളികഴിക്കാതെ സംബന്ധത്തിന്നു പോവുക കാരണമായി നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ സ്ത്രീകളുടേയും പുരുഷന്മാരുടേയും സംഖ്യ ഏതാണ്ടു തുല്യമായിരുന്നുവെങ്കിലും ബഹുഭാൎയ്യാത്വം സൎവ്വസാധാരണമായിരുന്നു. അതുപോലെ സ്ത്രീകളുടെ സംഖ്യ പുരുഷന്മാരേക്കാൾ കുറവായാൽ; മറെറാരുവിധം പറഞ്ഞാൽ പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളേക്കാൾ അധികമായാൽ; ബഹുഭൎത്തൃത്വം വരാതിരിപ്പാനും നിവൃത്തിയില്ല. നായന്മാർ മുതൽ കമ്മാളരടക്കമുള്ള എല്ലാ ജാതിക്കാരിലും ബഹുഭൎത്തൃത്വം സാധാരണയായിരുന്നുവല്ലൊ; പൂൎവ്വംവെച്ചാൽ അതൊരു രണ്ടാംതരമാണെന്ന വിചാരമെ അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നും അതു തീരെ നാമാവശേഷമായിട്ടില്ല; മുക്കിലും മൂലയിലും അതു പരസ്യമായിട്ടുതന്നെ നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഒരു കാലത്തു ഇവരുടെയിടയിലെല്ലാം സ്ത്രീകൾ കമ്മിയായിരുന്നുവെന്ന കാൎയ്യം തൎക്കമററ സംഗതിയാണ്. മാത്രമല്ല 15_ാം ശതകത്തോളമുള്ള നായർസ്ത്രീ

കാം അപൂൎവ്വമായിരുന്നില്ലെന്നും, ബഹുഭൎത്തൃത്വമുള്ള സ്ത്രീകൾക്കു മാന്യതയും പദവിയും ജാസ്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ഭൎത്താക്കന്മാർ വൎദ്ധിക്കുന്തോറും മാന്യതയും അധികമായിരുന്നുവെന്നും ഇംഗ്ലീഷും യൂറോപ്പിലെയുമുള്ള സകല ചരിത്രകാരന്മാരും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണു[1]. അതിനാൽ ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തെ സമുദായവും മററു പൊതുജനങ്ങളും മാനിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയുമാണു ചെയ്തിരുന്നതു് എന്നുകൂടി തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ.

അതുപോലെതന്നെ ഐക്യന്മാരിലും ബഹുഭൎത്തൃത്വം സൎവ്വസാധാരണമായിരുന്നു. ഇതു് പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ തന്നെ ഇന്നും കാണാവുന്നതാണു്. തന്റെ ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തിനും തമ്മിൽ സ്വല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു ശരിതന്നെ. അതിനെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനുമുമ്പു ഒരു കാൎയ്യംകൂടി വിവരിക്കാം. അങ്ങിനെ 15-ഉം ഭൎത്താക്കന്മാരുണ്ടാവുകയും, അതിനെ സമുദായങ്ങൾകൂടി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ കാരണമെന്താണു? പുരുഷന്മാരെക്കാൾ സ്ത്രീകളുടെ സംഖ്യ അത്ര കുറയുവാൻ കാരണമെന്താണു്? ഇതിനുള്ള മറുപടി നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം 1-ാംഭാഗം 2-ാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും വായനക്കാരുടെ അറിവിനുവേണ്ടി അതിനെ ഇവിടെ ചുരുക്കിപ്പറയാം.

ആൎയ്യന്മാർ കുടിയേറിപ്പാൎക്കാൻ വന്ന കാലത്തു് ദേഹരക്ഷ കൃഷിപ്പണി മുതലായ കാൎയ്യങ്ങൾക്കായി കൊണ്ടുവന്ന ഭൃത്യന്മാരാണ ഈ നാഗന്മാരെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. അത്തരം സാഹസയാത്രയിൽ യജമാനന്മാർ പോലും സ്ത്രീകളെ കൂടാതെ പോകയാണധികവും പതിവു്. പ്രത്യേകിച്ചു തങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കും സഹായ

---

[1] ഇങ്ങനെ മാന്യതയുണ്ടാവാനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നും മററും നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം 1-ാംഭാഗം എന്ന പേരിൽ ഈ ഗ്രന്ഥകൎത്താവുതന്നെ എഴുതിയിട്ടുള്ള പുസ്തകത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്

വില 2ക. പത്മരാഗം പുസ്തകശാല, കുന്നംകുളം

ത്തിന്നുമായി കൊണ്ടുപോകുന്ന ഭൃത്യന്മാരുടെ കാൎയ്യത്തിൽ പറയാനുമില്ലല്ലൊ. അങ്ങിനെയാണു ഈ നാഗവംശരായ നാഗന്മാരുടെ ഇടയിൽ സ്ത്രീകൾ വളരെക്കുറവും പുരുഷന്മാർ ജാസ്തിയുമായി (ആദ്യകാലത്തു) പ്രവൎത്തിച്ചതു. ഭൎത്താക്കന്മാർ അധികമുള്ളവരെ സമുദായക്കാർ ബഹുമാനിച്ചു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്ന സ്ഥിതിയും അക്കാലത്തു ഉണ്ടായിരുന്ന ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തിന്റെ അത്യാവശ്യകതയെയും, സ്ത്രീകളുടെ കുറവിനെയും പ്രത്യേകം തെളിയിക്കുന്നതുമാണല്ലൊ. അങ്ങിനെ നായർ മുതൽ ആദിവാസികൾവരെയുള്ള (പാണന്മാർ അടക്കമുള്ള) ഇന്നത്തെ എല്ലാ ജാതിക്കാരിലും ബഹുഭൎത്തൃത്വമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഇവരെല്ലാം ഒരു വൎഗ്ഗമായിരുന്നു എന്നു തന്നെ വിശ്വസിക്കാതെ തരമില്ല.

'ബഹുഭൎത്തൃത്വം' എന്ന സംഗതിയിൽ മാത്രമെ സാദൃശ്യമുള്ളുവല്ലൊ. രണ്ടിന്റെയും (നായന്മാരുടെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും) സമ്പ്രദായത്തിന്നു വളരെ വ്യത്യാസമുള്ളതിനാൽ അവർ ഒരേ വൎഗ്ഗക്കാരായിരുന്നുവെന്നു എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും? എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തിന്റെ സമ്പ്രദായഭേദംകൊണ്ടു സ്ത്രീകൾ കുറവായിരുന്നുവെന്നും, അതിനാൽ രണ്ടുകൂട്ടരും —നായന്മാരും കമ്മാളരും— മുമ്പു ഇവിടെ ഇല്ലാത്തവരായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നെ വന്നവരായിരുന്നുവെന്നുമുള്ള യാഥാൎത്ഥ്യത്തിന്നു മാറ്റം വരികയില്ല. മാത്രമല്ല അങ്ങിനെ വന്നവരാണെന്നു തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവല്ലൊ. അതിന്റെ സമ്പ്രദായത്തിൽ കാണുന്നതായ മാറ്റത്തിന്റെ കാരണമെ പിന്നെ അറിയേണ്ടതുള്ളൂ; അതും ഇവിടെ വിശദമാക്കാം.

ആദ്യമായിത്തന്നെ രണ്ടു ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തെയും എളുപ്പത്തിൽ വേർതിരിച്ചു പറയുവാൻ വേണ്ടി അവയ്ക്കു ഓരോ പേർ കൊടുക്കുന്നു. നായന്മാരുടേതിനെ ബഹുഭൎത്തൃത്വമെന്നു പറയുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടേതിന്നു "സഹോദരഭൎത്തൃത്വം" എന്നാണു പറയുന്ന

ഉ്. എന്തെന്നാൽ സഹോദരന്മാൎക്കെല്ലാംകൂടി മാത്രമേ ഒരു സ്ത്രീ ഭാൎയ്യയായിരിക്കും. മറെറാരുവിധം പറഞ്ഞാൽ ഒരു സ്ത്രീക്കു സഹോദരന്മാർ മാത്രമേ ഭൎത്താക്കന്മാരായിരിക്കുകയുള്ളുവല്ലൊ. അതിനാൽ ഇതിനു സഹോദരഭൎത്തൃത്വം എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. നായന്മാരുടെതിനു അങ്ങിനെ ഒരു വ്യവസ്ഥയൊന്നുമില്ലാത്തതിനാലാണു അതിനെ ബഹുഭൎത്തൃത്വം എന്നഭാഷയിൽ തന്നെ വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ഇവ രണ്ടിനും തമ്മിലുള്ള പ്രധാനഭേദങ്ങൾ നാലാണു്. (1) കമ്മാളർ മുതല്ക്കു മുമ്പു പറഞ്ഞ പാണ്ഡവാദികളടക്കമുള്ളവരുടെ ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഭൎത്താവായിരിക്കുന്നതു ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരാണ്; നായന്മാൎക്കങ്ങിനെയല്ല, പലരാകുന്നു. (2) കമ്മാളർ ഭാൎയ്യയോടുകൂടി സ്വന്തം വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നു; നായന്മാരങ്ങിനെയല്ല. (3) നായന്മാർ മരുമക്കത്തായക്കാരായിരിക്കെ, മററുള്ളവർ മക്കത്തായമാകുന്നു. (4) നായന്മാൎക്കു വിവാഹത്തിനോ വിവാഹാചാരത്തിനോ ശരിയായ ചട്ടങ്ങളില്ല; കമ്മാളരടക്കം മററുള്ളവൎക്കു രണ്ടിനും ഉണ്ടു്. ഈവക വ്യത്യാസങ്ങൾ വന്നതു് യാദൃച്ഛികമായിട്ടാണല്ല; തക്കതായ കാരണമുണ്ടായിട്ടാകുന്നു. ഇവരെല്ലാം മുൻകാലങ്ങളിൽ ഒരേ വൎഗ്ഗക്കാരല്ലെന്നതിലേക്കു ഇതൊന്നും തെളിവാകുന്നില്ല. മാത്രമല്ല നായന്മാരുടെ ബഹുഭൎത്തൃത്വം മററുള്ളവരുടേതിനെക്കാൾ താരതമ്യേന താണതാണെന്നു വ്യക്തമാവുകയും ചെയ്യും. ഇനി അതിനെപ്പററിയും ഒന്നു പരിശോധിക്കാം.

കമ്മാളരിൽ ഓരോ തലമുറയിലെയും ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ ഒരുമിച്ചു ഒരു വീട്ടിൽ ശാന്തമായ നാട്ടിൻപുറത്തു്—അവരുടെ ദേശത്തു്—ആണു താമസിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു ഭാൎയ്യയെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു ഒരുമിച്ചു താമസിപ്പിക്കുന്നതിനു അതു സാധാരണക്കാരെപ്പോലെ സൌകൎയ്യമായിരിക്കുമല്ലൊ. സഹോദരന്മാർ തന്നെ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഭൎത്താക്കന്മാരാകുന്നതു് ഒരുവം അഭിമാനത്തിനു

പോരാത്തതുമാണെന്നു ഇങ്ങിനെ കൂട്ടാളികൾക്ക ഒരു വിചാരമുണ്ടു്. അതു് വെറും അന്ധമായ ഭ്രമമാകുന്നു്. ബ്രഹ്മചര്യവ്രതമാവാണെങ്കിൽ പിന്നെ ആ കാര്യത്തിൽ ശാസ്ത്രവിരോധമോ യുക്തിഹീനതയോ ഒന്നുമില്ല. നമ്പൂതിരിമാർ ബ്രഹ്മചര്യതല്പരന്മാരായിരുന്നുവല്ലൊ. അവർതന്നെ ഒരമ്മമക്കളായ ജ്യേഷ്ഠത്തിയെയും അനുജത്തിയെയും വിവാഹം ചെയ്യാൻ വിരോധമില്ല. അത്രത്തോളം ഗ്രാഹ്യസ്ഥാനമാതൃക്കളായിരുന്നു.

നായന്മാരാണെങ്കിൽ ചെറുപ്പത്തിൽ കളരിയിൽപോയി യുദ്ധമഭ്യസിക്കുകയാണ ചെയ്തിരുന്നതു്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്ന താമസം ബാരക്സുകളിലേക്കു മാറുകയും ചെയ്യും. ബാരക്സുകളാണെങ്കിൽ വീട്ടിൽനിന്നു ദൂരത്തായിരിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല ഓരോ ബാരക്സുകൾക്ക തമ്മിലും വളരെ ദൂരമായിരിക്കും. ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരുടെ താമസം ഒരേ ബാരക്കിലോ സമീപത്തിലോ ആകയെന്നു വരില്ല; തമ്മിൽ കാരണവൻതന്നെ വല്ലപ്പോഴുമൊരിക്കലേ ഒരുപ്പെടുകയുമുള്ളുവല്ലൊ. ഇങ്ങിനെയുള്ള സഹോദരന്മാർക്ക മാത്രമായി ഒരുവളെ സ്ഥിരമായ ഭാര്യയാക്കിയിട്ടു കാര്യമെന്താണു്. വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചിട്ടെന്താണു പ്രയോജനം? ബാരക്കിലേക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ സാധിക്കുമോ? ബാരക്കിന്നു സമീപത്തു താമസിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽതന്നെ ഓരോ സഹോദരന്മാർ കൊച്ചിയിലും കോഴിക്കോട്ടുമായിരിക്കും താമസിക്കുന്നതു്. എല്ലാവർക്കും ഉഴപ്രകാരം ഭാര്യയുമായി സഹവസിക്കുവാൻ എങ്ങിനെ സാധിക്കും? സഹോദരന്മാർക്കെല്ലാംകൂടി ഒരു സ്ത്രീയെ ഭാര്യയാക്കുകയും വീട്ടിൽകൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം നായന്മാർക്കില്ലാതാവാൻ കാരണമിതാണു്. ഭർത്താക്കന്മാർക്ക ഭാര്യയെ വീട്ടിൽകൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിക്കുവാൻ—അഥവാ ഭാര്യക്കു ഭർത്താക്കന്മാരുടെ വീട്ടിൽ പോയി താമസിക്കുവാൻ—സൌകര്യമോ പരിചയമോ ഇല്ലാതാവാനും കാരണം ഇ

ൎത്താക്കന്മാർ സഹോദരന്മാരല്ലാതായതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഓരോ ദിവസവും ഊഴപ്രകാരം ഭാൎയ്യ ഓരോ വീട്ടിലെ നായരായിട്ടാണല്ലോ സഹവസിക്കേണ്ടിവരിക. അതിനാൽ ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാർ ഒരുമിച്ച താമസിക്കുന്നതെങ്കിൽ നിത്യവും നേരംപുലൎന്നാൽ ഭാൎയ്യ അന്നത്തെ ഊഴപ്രകാരമുള്ള ഭൎത്താവിന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോകേണ്ടിവരുന്നു; സ്ഥിരമായി ഒരു വീട്ടിൽ ഒരാളുടെ കൂടിലും താമസിക്കുവാൻ അവൾക്കു തരപ്പെടുകയില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഒരു സ്ത്രീയെ നിത്യവും അന്നന്നത്തെ ഭൎത്താക്കന്മാരുടെ വീട്ടിലേക്കു നടത്തുന്നതിനേക്കാൾ ഭേദവും മൎയ്യാദയും അന്നന്നത്തെ ഭൎത്താക്കന്മാർ ഭാൎയ്യയുടെ വീട്ടിലേക്കു ചെല്ലുന്നതായിരിക്കുമെന്നു ആരും സമ്മതിക്കും. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ കാണുന്നതായ വ്യത്യാസത്തിന്റെ കാരണമതാകുന്നു.

ആൎയ്യകാലങ്ങളിൽ—സ്ത്രീകൾ കുറവും പുരുഷന്മാർ കൂടുതലുമാകയാൽ—കമ്മാളർ മുതല്ക്കുതൊട്ടു പാണന്മാർ അടക്കമുള്ള എല്ലാവൎക്കും തന്നെ ഈ വിധത്തിലുള്ള ബഹുഭൎത്തൃത്വമെ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളു. പിന്നീട് കാലാന്തരത്തിൽ തൊഴിലിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജാതി തിരിഞ്ഞതുപോലെ[1] ജീവിതരീതിയും പരിതസ്ഥിതിയും പ്രയോഗികസൗകൎയ്യവുമനുസരിച്ച് ക്രമത്താലെ രൂപംകൊണ്ടതാണ് അവരുടെ സഹോദരഭൎത്തൃത്വമെന്ന കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമില്ല. ആരംഭമെല്ലാം ഒരേ വിധത്തിലും ഒരേ കാരണത്താലുമാണെങ്കിലും നായന്മാരിൽ മാററം വരാതെ ബഹുഭൎത്തൃത്വം അതേ വിധത്തിൽ നിലനില്ക്കുവാൻ കാരണം അവരുടെ പരിതസ്ഥിതി—ജീവിതരീതി, ജോലിസ്വഭാവം മുതലായതു്—ആണ്. കമ്മാളർ മുതലായവരിലാകട്ടെ ജാതി തിരിയുക മാത്രമല്ല ജീവിതരീതിയിലും ജോലിയിലും മററും മാററം വന്നപ്പോൾ അതിന്നനുരൂപവും സൗകൎയ്യ

[1] ഈ വിഷയത്തെപ്പററി അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാകുന്നു.

പ്രദവുമായ വിധത്തിൽ ബഹിൎവൎത്തനത്തിലും മാററം വന്നു; അതിനെ വരാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ ദായക്രമത്തിൽ മാററം വരാനും തരമില്ലാതായി. ഇതിനൊരു ഉദാഹരണം പറയാം. നാലു സഹോദരന്മാർ ഒരു വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. ഊഴപ്രകാരം നന്നാലു ദിവസം കൂടുമ്പോഴേ ഒരിക്കൽ അവൎക്കു ഭാൎയ്യാസഹവാസം ലഭിക്കുന്നുള്ളു. അതിനു അതതു ദിവസം (ഊഴംവരുമ്പോൾ) ഓരോരുത്തരും ഭാൎയ്യാവീട്ടിലേക്കു പോകണം. നാലു പേരുടെ ഭാൎയ്യമാർ ഒരേ വീട്ടിലെ സ്ത്രീകളല്ല, നാലു വീടുകളിലെയുമാകുന്നു. അപ്പോൾ ഓരോരുത്തരും ഊഴമുള്ള ദിവസം ഭാൎയ്യാവീട്ടിലേക്കു നടക്കുകതന്നെ വേണം. അതുതന്നെ അനാവശ്യമായ ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. നാലുപേൎക്കും കൂടി ഒരുത്തിയെ വീട്ടിൽകൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചാൽ നിത്യവുമുള്ള ഈ നടപ്പു കൂടാതെ കഴിക്കാമല്ലൊ.

അതിനുപുറമെ എല്ലാവരുടെയും താമസവും പ്രവൃത്തിയും ഒരേ വീട്ടിലാണെങ്കിലും നാലുപേരുടെയും താല്പൎയ്യം, ചിലവുചെല്ലുന്നതും വെവ്വേറെ നാലു ദിക്കിലാണ്. എന്തെന്നാൽ അവരവരുടെ ഭാൎയ്യാസന്താനങ്ങൾക്കു വല്ലതും കൊടുക്കണമെന്നല്ലെ എല്ലാവരും ആഗ്രഹിക്കുക? അപ്പോൾ പ്രവൃത്തി—ഉൽപ്പാദനം—ഒരുമിച്ചാണെങ്കിലും (വിതരണത്തിന്റെ) ചിലവിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ കൃത്യമായ കണക്കു വെക്കുകയും അന്യോന്യം കണക്കു പറയുകയും കൂടാതെ തരമില്ലെന്നു വന്നു. എല്ലാവൎക്കും പ്രവൃത്തിയെടുക്കാൻ—ഉല്പന്നങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ—ഉള്ള സാമൎത്ഥ്യം ഒരുപോലെയായെന്നു വരില്ലല്ലൊ. ചിലവിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ കണക്കു പറയണമെന്നു വന്നാൽ ഉല്പന്നത്തിന്റെ കാൎയ്യത്തിലും കണക്കു വെക്കുകയും പറയുകയും വേണമെന്നു സാമൎത്ഥ്യം കൂടുതലുള്ളവൎക്കു തോന്നാതിരിക്കുമോ? തോന്നേണ്ടതല്ലെ? അതു സ്വാഭാവികമാണ്. ഈ ഘട്ടത്തിലാണു അങ്ങോട്ടു പോവുന്നതിനു പകരം ഭാൎയ്യയെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പി

ള്ളുന്ന സമ്പ്രദായം ആരംഭിച്ചിരിയ്ക്കുക. അപ്പോഴാം പല തൎക്കങ്ങളുണ്ടായി. നന്നാലു ദിവസം കൂടുമ്പോഴ് ഭാൎയ്യാസഹവാസം കിട്ടിയിരുന്നുള്ളൂ; അതിപ്പൊഴുമുണ്ടു്. നാലു പേരുടെയും താല്പൎയ്യം ഒരു ദിക്കിൽ—സ്ത്രീയിൽ—ആണു്. അതിനാൽ അവകാശം അതിലെ സന്താനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്നതിനു—അവരെ വളൎത്തുന്നതിനു—തന്നുമാണു നാലുപേരുടെയും പ്രധാന താല്പൎയ്യം. അതാരാണു കൊടുക്കുന്നതെന്നതു തൎക്കം ഒരു പ്രശ്നമേയല്ല. അവകാശമില്ലാതെ—മറ്റു മൂന്നുപേൎക്കും താല്പൎയ്യമില്ലാത്ത ഒന്നതിലും—ആരെങ്കിലും കൊടുക്കുന്നതെങ്കിലല്ലേ ബാക്കി മൂന്നുപേൎക്കു് എതിൎപ്പുണ്ടാക, ഉണ്ടായിട്ടാവശ്യമുള്ളൂ? അങ്ങിനെ മറ്റൊന്നതിലും ആരും കൊടുക്കുന്നുമില്ല. എല്ലാവരുടെയും താല്പൎയ്യം അവളിൽ മാത്രമാണു്; കൊടുക്കേണ്ടതും അവകാശം അതിലെ സന്താനങ്ങൾക്കുമാണല്ലോ. അപ്പോഴാം ഉല്പാദനത്തിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ ആരുണ്ടാകും? ഓരോരുത്തരുടെയും ഉല്പന്നം എത്രയാണു്? എന്നും മറ്റുമന്വേഷിയ്ക്കാതെ എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചു കൂട്ടായി ഉൽപ്പാദിപ്പിയ്ക്കുകയും, ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു കൂട്ടുസ്വത്തായിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ ചിലവു ചെയ്യുന്ന കാൎയ്യത്തിലും കൂട്ടായിട്ടാകയാൽ കണക്കു വെയ്ക്കുകയോ അതു പരിശോധിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതായ ആവശ്യം ആൎക്കുമില്ലാതായല്ലോ. എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു കൂട്ടായി പ്രവൎത്തിയെടുക്കുക, ഒന്നിച്ചു കൂട്ടായിത്തന്നെ ചിലവിടുകയും—അനുഭവിയ്ക്കയും—ചെയ്യുക. എന്തു സൌകൎയ്യമായി! ഇങ്ങിനെ ബഹുഭൎത്തൃത്വം സഹോദരഭൎത്തൃത്വമായി മാറാനുള്ള ഏകകാരണം സഹോദരന്മാൎക്കെല്ലാം ഒരു വീട്ടിൽ ഒരുമിച്ചു താമസിയ്ക്കാനും പ്രവൎത്തിയെടുക്കാനും സാധിച്ചതാകുന്നു. നായന്മാൎക്കു അതിനു തരപ്പെടാതിരുന്നതിനാൽ അവരിൽ ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തിനു മാത്രമല്ലാതെ സഹോദരഭൎത്തൃത്വത്തിനു സ്ഥാനം കിട്ടാതെയും പോയി. ഇതിനും കാരണം തൊഴിൽസമ്പ്രദായം ജീവിതരീതി വാസസ്ഥലം മുതലായ പരിതസ്ഥിതിയാ

ണ്ടു്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഒന്നും രണ്ടും സംഗതികളെ സ്സംബന്ധിച്ച സമാധാനം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനി മൂന്നാമത്തേതായ ദായക്രമത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കാം.

ഭർത്താക്കന്മാർ ഭാര്യയെ സ്വന്തംവീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു ഒരുമിച്ചു താമസിപ്പിക്കുമാറായതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു അവർ മക്കത്തായക്കാരായിത്തീർന്നതു്. ഉദാഹരണത്തിനു നാലു സഹോദരന്മാരുള്ള ഒരു വീടാണെന്നും, നാലുപേർക്കുംകൂടി ഒരു ഭാര്യയാണുള്ളതെന്നും വിചാരിക്കുക. ആ സ്ത്രീ പ്രസവിക്കുന്ന സന്താനങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ആ നാലുപേരിൽ ഒരാളുടേതല്ലാതെ വരില്ലെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. ആ നാലുപേരുടേയും താല്പര്യം ഒന്നുപോലെ ആ സന്താനങ്ങളിലാണു്; നാലുപേരുടേയും പിന്തുടർച്ചാവകാശം അവർക്കാകുന്നു. നായന്മാരിൽ എല്ലാ അമ്മാമന്മാരുടേയും ശേഷക്രിയ ചെയ്യുവാൻ മരുമക്കൾക്കു ബാദ്ധ്യതയുള്ളതുപോലെ ആ എല്ലാ അച്ഛന്മാരുടേയും ശേഷക്രിയ ചെയ്യാൻ മക്കൾക്കു ബാദ്ധ്യതയുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അവരിൽ ആരുടെ മകനാണെന്ന ചോദ്യമേ ആവശ്യമില്ലാതായല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഭാര്യയെ ഭർത്താക്കന്മാരുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു ഒരുമിച്ചു താമസിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു അവർ മക്കത്തായക്കാരായതു്. നായന്മാർ മക്കത്തായക്കാരാവാതെ മരുമക്കത്തായക്കാരായിത്തന്നെ ഇരിക്കുവാനും കാരണം ഭർത്താക്കന്മാർ സഹോദരന്മാരല്ലാത്തതും, ഭാര്യയെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു ഒരുമിച്ചു താമസിപ്പിക്കാൻ തരമില്ലാത്തതുമാകുന്നു. ഒരുവൾക്കു നാലു ഭർത്താക്കന്മാരുണ്ടെന്നും അവരിൽ നാലഞ്ചു സന്താനങ്ങളുണ്ടായെന്നും വിചാരിക്കുക. അവർ ആരുടേയെല്ലാം സന്താനങ്ങളാണെന്നു എങ്ങിനെ തീരുമാനിക്കും? അതിനു ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല. പരമാർത്ഥമിങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ അവർ മക്കത്തായമാവണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ വേറെ വേറെ നാലു വീടുകളിലെ മെമ്പർമാരായ ആ നാലുപേരുടെ സ്വത്തുക്കളും പിന്തുടർച്ച വഴിക്കു ആ ഭാര്യാസന്താന

ങ്ങൾ ലയിയ്ക്കുന്നതെന്നല്ലേ വരുന്നതു്? അതുമല്ല ആ നാലപ്പന്മാർ മരിയ്ക്കുമ്പോഴും ഈ മക്കളെല്ലാം ആ നാലുപേരുടേയും ശേഷക്രിയ ചെയ്യുന്നതായും വരുന്നതല്ലേ? അതു സാദ്ധ്യമാണോ?

ഇവിടെ ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം പറയാനുണ്ടു്. ഹിന്ദുമതത്തേയും പുനൎജ്ജന്മത്തേയും വിശ്വസിയ്ക്കുന്ന പക്ഷം ശേഷക്രിയയ്ക്കും പിതൃത്വത്തിനും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമാണുള്ളതെന്നാകുന്നു. ശേഷക്രിയയ്ക്കു ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ടവനേ പിതൃത്വാവകാശമിരിയ്ക്കൂ. ഇപ്പോഴത്തെ നിയമകൎത്താക്കന്മാൎക്കു് സ്വത്തിന്റെ കാൎയ്യത്തിലേ ശ്രദ്ധയുള്ളു; ശേഷക്രിയയെസ്സംബന്ധിച്ചു് ചിന്തപോലുമില്ല. അതു മതതത്വത്തിനുതന്നെ വിരോധമാണു്. അച്ഛന്മാരുടെ ശേഷക്രിയയ്ക്കു—പാതിത്യത്തിന്നു—മുതൽഭാഗം കഴിയുന്നതുവരെ സഹോദരന്മാർ ഒരേ സ്ഥലത്തു—ഒരേ പുല്ലിന്മേൽ—ബലിയിട്ടാൽ മതി. ഭാഗം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വെവ്വേറെത്തന്നെ ബലിയിടേണ്ടതാകുന്നു. പെൺകുട്ടികളാണെങ്കിൽ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുവരെ സഹോദരീസഹോദരന്മാരൊരുമിച്ചു ബലിയിടണം. (പാണിഗ്രഹണമുള്ള) വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അങ്ങിനെയായാൽ പോര, പ്രത്യേകമായിട്ടുതന്നെ ബലിയിടണം. സഹോദരന്മാരെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള ഈ നില വരുന്നതു—അവർ വെവ്വേറെയാകുന്നതു—മുതൽഭാഗം കൊണ്ടാകുന്നു. വസ്തുത ഇങ്ങിനെയിരിയ്ക്കെ ശേഷക്രിയയെസ്സംബന്ധിച്ചു് യാതൊന്നും പറയാതെ നിയമം മൂലം പിതൃത്വത്തെ മാത്രം മാററിമറിച്ചാൽ ശരിയായി ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ടവർ ശേഷക്രിയ ചെയ്യാതെയാകുമെന്നു തീൎച്ചയാണു്. നിയമം കൊണ്ടുവന്നവർ ഇതൊന്നുമാലോചിയ്ക്കാത്തതു കഷ്ടമെന്നേ പറയേണ്ടൂ. ഇനി പ്രകൃതംതന്നെ തുടരട്ടെ.

ഇനി വിവാഹത്തിന്റേയും മോചനത്തിന്റേയും കാൎയ്യമാണുള്ളതു്. മേൽപറഞ്ഞതുതന്നെ—അതായതു ഭൎത്താക്കന്മാൎക്കു് ഭാൎയ്യയെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു ഒരുമിച്ചു താമസിപ്പിയ്ക്കുന്നതും മക്ക

ത്തായമാവാനും സാധിച്ചതുതന്നെ—യാണ ഭൎത്താക്കളാകുന്നതിന എമ്പ്രാന്മാരോടും പൌരോഹിത്യത്താലും കൂടി മരുമക്കത്തായത്തെ അനുസരിച്ചുള്ള വിവാഹമുണ്ടാവാൻ കാരണം. ആദ്യകാലത്തു് വിവാഹമോ മക്കത്തായമോ കൂടാതെ നായന്മാരെപ്പോലെ ആയിരിക്കും. ഇവരുടെയും ബഹുഭൎത്തൃത്വം ആരംഭിച്ചിരിക്കുക. സഹോദരന്മാർ ഒരുമിച്ചു ഒരു വീട്ടിൽ താമസിക്കുക എന്ന വന്നപ്പോഴം സമ്പ്രദായം മാറാനിടയായി. കാലാന്തരത്തിൽ പ്രായോഗികസൌകൎയ്യമനുസരിച്ചു് ചിലർ ഭാൎയ്യയെ സ്വന്തംവീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്ന താമസിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതിനശേഷം ഈ സമ്പ്രദായം അവരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായിത്തീരുകയും, കാലക്രമേണ മക്കത്തായവും വിവാഹസമ്പ്രദായവും നടപ്പിൽ വരികയും ചെയ്തു. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇവരുടെ ബഹുഭൎത്തൃത്വം സഹോദരഭൎത്തൃത്വമായി മാറുകയോ മാറിത്തുടങ്ങുകയോ ചെയ്തതെന്ന തീൎത്തു പറവാൻ സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ നായന്മാർ പട്ടാളക്കാരായി മാറിയതിന ശേഷമാണ ഇവരിൽ ഈ പരിവൎത്തനം ആരംഭിച്ചിരിക്കുക എന്നാണ തോന്നുന്നതു്. രജിസ്റ്റ് രേഖപ്രകാരം ഒരു ഏൎപ്പാട ചെയ്താൽ അതനുസരിക്കുമ്പോഴം മടക്കിരജിസ്റ്റാക്കേണ്ടതെന്ന അനുഭവസിദ്ധമല്ലേ? അതുപോലെ ഭൎത്താക്കളാവാൻ വിവാഹം ചെയ്തു കഴിയു എന്ന വന്നതോടെ വിവാഹമോചനത്തിനും ചില ചടങ്ങുകൂടാതെ പററില്ലെന്ന സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അങ്ങിനെയാണ കമ്മാളരിൽ വിവാഹമോചനത്തിനും ചില ചടങ്ങുകളെല്ലാം വേണമെന്ന വന്നതു്.

നായന്മാൎക്കാണെങ്കിൽ ഭൎത്താക്കളാവാൻ യാതൊരു വിവാഹക്രിയയുമില്ല. അതിന പുരോഹിതനോ എന്തെങ്കിലും ആവശ്യമില്ല. വിവാഹിതരാവാൻ ഉഭയസമ്മതം—സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും ഇഷ്ടം—മാത്രമേ വേണ്ടൂ. എന്നാൽ വിവാഹമോചനത്തിന ഉഭയസമ്മതവും വേണമെന്നില്ല! എന്നുവെച്ചാൽ ഭാൎയ്യയും പിരിഞ്ഞുപോകാൻ ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിലും അവളെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഭൎത്താ

വിന്നും, ഭൎത്താവിന്റെ സമ്മതം കൂടാതെ—ഭാൎയ്യയുടെ മാത്രം ഇഷ്ടപ്രകാരം—അയാളെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ ഭാൎയ്യക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നതും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ രണ്ടു ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തിന്നും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തിന്റെ മൂലകാരണം ഒന്നേ ഉള്ളു; അതെന്തെന്നാൽ കമ്മാളൎക്കു സഹോദരന്മാർ ഒരുമിച്ചു വീട്ടിൽതാമസിപ്പാൻ സൌകൎയ്യമുണ്ടായതും, നായന്മാൎക്ക അതില്ലാതെ വന്നതുമാകുന്നു. അതായതു ഭൎത്താക്കന്മാരിൽ സഹോദരന്മാർ മാത്രമാവുക, മക്കത്തായമാവുക, വിവാഹം ചെയ്യാറാവുക, വിവാഹമോചനത്തിന്നു ചില ചട്ടങ്ങളെൎപ്പെടുത്തുക ഇതെല്ലാം ഒന്നിൽനിന്നു മറ്റൊന്നായിട്ടാണു ആവിൎഭവിച്ചതു. നായന്മാൎക്കാണെങ്കിൽ അതൊന്നുമുണ്ടാവാതിരുന്നതു സഹോദരന്മാൎക്ക ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നതുകൊണ്ടാണല്ലൊ. ഈ കമ്മാളാദികൾക്ക നായന്മാരെപ്പോലെ സഹോദരന്മാരൊരുമിച്ചു താമസിപ്പാൻ തരമായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇവരും അവരെപ്പോലെയേ ആകുമായിരുന്നുള്ളു. [എന്നാൽ ഭാഗ്യവശാലൊ നിൎഭാഗ്യവശാലൊ ആ കമ്മാളരെപ്പോലെത്തന്നെ സഹോദരഭൎത്തൃത്വവും മക്കത്തായവും ഈ നായന്മാരിലും നടപ്പായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരിന്നും ആ കമ്മാളരുടെതന്നെ നിലവാരത്തിലെ നില്പുമായിരുന്നുള്ളുവെന്നും, നായർസമുദായത്തിൽ ആൎയ്യരക്തത്തിന്റെ സങ്കലനമുണ്ടാവാനൊ നായർസമുദായത്തിന്നു ഇന്നത്തെ ഉയൎന്ന നിലയിലെത്തുവാനൊ സംഗതി വരുമായിരുന്നില്ലെന്നുംകൂടി ഈ അവസരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ] അതിനാൽ ഇവരുടെ ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തിൽ കാണുന്നതായ ഈ വ്യത്യാസം ഒരു കാൎയ്യമായി കണക്കാക്കാനൊന്നുമില്ല. അതെല്ലാം പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ വന്നുചേൎന്ന പരിണാമം മാത്രമാകുന്നു. ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യമുദിക്കുന്നു. പുറത്തു ചേൎന്ന നായന്മാർ മാത്രമേ പട്ടാളക്കാരാവുകയും, താമസം ബാരക്സുകളിലേക്കു മാറ്റുകയും ചെയ്തിരുന്നുള്ളുവല്ലൊ. അകത്തു ചേൎന്നവരെല്ലാം (അപ്പോഴും—ഇപ്പോഴും) ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരൊരുമിച്ചു

ഒരേ വീട്ടിൽതന്നെ താമസിപ്പിരുന്നു ഉള്ളു. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു ഇവരുടെ ബഹുഭർത്തൃത്വം ഇങ്ങിനെ സഹോദരഭർത്തൃത്വത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങാതെ അതേനിലയിൽതന്നെ ഇരിപ്പാൻ കാരണമെന്താണ് ? ഇതു കാര്യമായ ചോദ്യമല്ല. എല്ലാ ബഹുഭർത്തൃത്വവും സഹോദരഭർത്തൃത്വത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു കഴിയു എന്നില്ല. സാധാരണ ഗതിയിൽ പരിതസ്ഥിതി അനുകൂലമായാൽ അങ്ങിനെയും ഒരു പരിണാമം വരാമെന്നേ ഉള്ളു. അല്ലാതെ അങ്ങിനെ വന്നുകൊള്ളണമെന്ന നിർബ്ബന്ധമില്ല. ഒരു പുഴ സമുദ്രത്തിന്നടുത്തെത്തിയപ്പോൾ താഴെ കൈവഴിയായി പിരിഞ്ഞു സമുദ്രത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നിരിക്കട്ടെ. ആ പുഴയിൽകൂടി ഒഴുകിവരുന്ന സാധനങ്ങളിൽ ചിലതു തെക്കെ കൈവഴിയിലൂടെയും, ചിലതു വടക്കേതിലൂടെയും സമുദ്രത്തിലേയ്ക്കൊഴുകിയെന്നുവരും. ഒന്നു തെക്കേതിലൂടെ ഒഴുകിയെന്നുവെച്ച് എല്ലാം ആ വഴിയ്ക്കുതന്നെ ഒഴുകിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല; ഒഴുകിക്കൂടെന്നുമില്ല. രണ്ടുവിധത്തിലും സംഭവിച്ചേയ്ക്കാവുന്നതാണെന്നേ ഉള്ളു. അകത്തു ചേർന്ന നായന്മാരിൽ സഹോദരഭർത്തൃത്വമുണ്ടായില്ല; കമ്മാളരിൽ അതുണ്ടായി. അതുമാത്രമല്ലാതെ അതിൽ പ്രത്യേകിച്ചൊന്നുമില്ല. അതിന്നു പുറമെ അകത്തുചേർന്ന നായന്മാർ മാത്രമല്ലേ ചേരനാട്ടിൽ സഹോദരഭർത്തൃത്വത്തിന്നു സാദ്ധ്യതയുള്ളൂ? അവർ മാത്രം അതു് സ്വീകരിപ്പാൻ അതിന്റെ ഫലം നായന്മാരിൽ തന്നെ രണ്ടുതരം ദായക്രമക്കാരുണ്ടായിത്തീരുകയായിരിക്കുമല്ലോ. അകത്തുചേർന്നവരിൽ സഹോദരഭർത്തൃത്വമുണ്ടാവാതിരിക്കുവാൻ അതും കാരണമായിരിക്കണം.

ഇവിടെ മറ്റൊന്നുകൂടി വായനക്കാരെ അറിയിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ഒരുമിച്ചു താമസിച്ച സഹോദരഭർത്തൃത്വം വന്നു എന്നു മാത്രമല്ലാതെ അത്തരക്കാർക്കൊക്കെ അതു വന്നുകൊള്ളണമെന്നോ ഉണ്ടാവാതിരിക്കയില്ലെന്നോ ഒന്നും അതിന്നർത്ഥമില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ കേരളത്തിലെ മിക്ക മരുമക്കത്തായക്കാർക്കും ആദ്യ

മുണ്ടായിരുന്ന ബഹുഭൎത്തൃത്വം നശിയ്ക്കാതെ തുടൎന്നുകൊണ്ടു നില നിന്നു വന്നുവെന്നല്ലാതെ എല്ലാ മരുമക്കത്തായക്കാരിലും അതിനെ തുടൎന്നുകൊള്ളണമെന്നും നിൎബ്ബന്ധമില്ല. കേരളത്തിലെന്നപോലെത്തന്നെ തെക്കൻകൎണ്ണാടകത്തിലും സവൎണ്ണരിൽ ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമേ മക്കത്തായക്കാരായിട്ടുള്ളു; അബ്രാഹ്മണരെല്ലാം മരുമക്കത്തായക്കാരാകുന്നു. ഇവിടത്തെ നായന്മാരെപ്പോലെത്തന്നെ അവിടത്തെ ശൂദ്രരാണ 'ബൺട്സ്' എന്ന ജാതിക്കാർ.[1] എന്നാൽ കേരളത്തിലെപ്പോലെ അവിടെ ബഹുഭൎത്തൃത്വമെന്ന സമ്പ്രദായമേയില്ല. മരുമക്കത്തായത്തിൽ മാത്രമേ ബഹുഭൎത്തൃത്വമുണ്ടാവു എന്നല്ലാതെ അവരിലെല്ലാം അതുണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നും നിൎബ്ബന്ധമില്ല. തെക്കൻകൎണ്ണാടകത്തിലുള്ള മരുമക്കത്തായക്കാരുടെ സമ്പ്രദായം ഇതിന്നൊന്നാന്തരം തെളിവാകുന്നു. മാത്രമല്ല ആ മരുമക്കത്തായക്കാരുടെ നടവടിക്കും വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഇവിടത്തെ മരുമക്കത്തായക്കാരെപ്പോലെ അത്താഴം കഴിഞ്ഞു കിടക്കാൻ മാത്രമായി ഭാൎയ്യവീട്ടിലേയ്ക്കു പോകുന്ന പതിവ് അവിടെയില്ല. അവിടത്തെ സമ്പ്രദായം അവർ ഭാൎയ്യയെ സ്വന്തം വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു ഒരുമിച്ചു താമസിപ്പിയ്ക്കയാകുന്നു. ഭൎത്താവു ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലം അവിടത്തെ ഒരു മെമ്പറെന്ന നിലയിൽ അവിടെ പെരുമാറും. ഭൎത്താവു മരിച്ചാലാകട്ടെ അപ്പോൾത്തന്നെ—ശവമെടുക്കുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ—അവിടെനിന്നു പോകണമെന്നും, പിന്നെ ഒരു നിമിഷംപോലും അവിടെ താമസിയ്ക്കരുതെന്നുമാണു ചട്ടം. ഭൎത്താവു മരിച്ചാൽ ദുഃഖസൂചകമായി തലയിൽ മുണ്ടിട്ടുകൊണ്ടു ഭാൎയ്യ ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നു. പിന്തുടച്ചാവകാശമാണെങ്കിൽ ഇവിടത്തെ

---

1 കുമ്പള, കാസറഗോഡ് എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇവരിൽ 'പരിവാര ബൺട്സ്' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ചെറിയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷക്കാരെ മാത്രം മക്കത്തായക്കാരായി കാണുന്നുണ്ടെന്ന വസ്തുത ഞാൻ ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

പ്പോലെതന്നെ നിയമപ്രകാരമിരിക്കുന്നതു മരുമക്കൾക്കാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ വല്ലതും കൊടുത്താൽ മാത്രമേ ഭാൎയ്യാസന്താനങ്ങൾക്കു കിട്ടുകയുള്ളു. ആ വിധവക്കു വീണ്ടും ഭൎത്താവിനെ സ്വീകരിക്കാൻ ഇവിടത്തെപ്പോലെ പരിപൂൎണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ട്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ സാരമെന്തെന്നാൽ അവരെല്ലാം മരുമക്കത്തായക്കാരാണെങ്കിലും ഇവിടത്തെപ്പോലെ ബഹുഭൎത്തൃത്വമില്ലെന്നാകുന്നു. അതിനാൽ ഇവിടത്തെ മരുമക്കത്തായക്കാരിൽ ആദ്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ബഹുഭൎത്തൃത്വം നശിക്കാതെ തുടൎന്നു വന്നുവെന്നല്ലാതെ എല്ലാ മരുമക്കത്തായക്കാരിലും അങ്ങിനെയായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. അവിടങ്ങളിലെ ബഹുഭൎത്തൃത്വം വളരെ കാലം മുമ്പുതന്നെ നാമാവശേഷമായി; ഇവിടത്തേതാകട്ടെ ഇന്നുവരെ തുടൎന്നുവന്നു; അത്രയേ പറയാനുള്ളു.[1] അതുപോലെതന്നെയാണു സഹോദരഭൎത്തൃത്വത്തിന്റേയും നില. സഹോദരന്മാർ ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്നവരിലെ സഹോദരഭൎത്തൃത്വമുണ്ടാവൂ എന്നില്ലാതെ അത്തരക്കാരിലെല്ലാം അതുണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നും നിൎബ്ബന്ധമില്ല. കമ്മാളരിൽ അങ്ങിനെയൊരു പരിണാമമുണ്ടായി; അകത്തുചേൎന്ന നായന്മാരിൽ അതുണ്ടായില്ല; അത്രമാത്രം. ഇവരെല്ലാം ആദ്യത്തിൽ ഒരേ വൎഗ്ഗമായിരുന്നുവെന്നും, ഒരേ കാരണത്താൽ ഒരേ വിധത്തിലാണു ബഹുഭൎത്തൃത്വമുത്ഭവിച്ചതെന്നുമുള്ള പരമാൎത്ഥത്തെ നിഷേധിക്കുവാൻ ഇതൊന്നും പൎയ്യാപ്തമാവില്ല.

ഇവരെല്ലാം ഒരേ വൎഗ്ഗമായിരുന്നുവെന്നതിലേക്കു വേറെയും തെളിവുകളുണ്ട്. നായന്മാൎക്കും, കമ്മാളർ പാണൻ തുടങ്ങിയവൎക്കും കെട്ടുകല്യാണമുണ്ട്. ആ കെട്ടുകല്യാണത്തിനു 'മുല്ലകെട്ടു വരൽ'

---

[1] മരുമക്കത്തായത്തിന്റെ പൂൎവ്വരൂപം (ഉത്ഭവം) ബഹുഭൎത്തൃത്വമാണെന്നും മരുമക്കത്തായം അതിന്റെ പരിണാമമാണെന്നും തീൎച്ചയാണ്. ഈ വിഷയം നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗം 2-ം 3-ം അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നതു് ഇതുകൂട്ടൎക്കും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാകുന്നു; അഥവാ ആയിരുന്നു.[1] ഇതുകൂട്ടൎക്കും സ്വന്തമായ ആരാധനാലയമോ അമ്പലമോ ഇല്ല. വല്ലതും വേണ്ടിവന്നാൽതന്നെയും ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിയ്ക്കയേ പതിവുള്ളു; വീട്ടിൽവെച്ചു സ്വന്തമായി ചെയ്യാറില്ല. എന്നാൽ അടുത്ത കാലത്തായി നായന്മാരിൽ ഭേദപ്പെട്ടവർ നാമജപത്തിന്നായി ഒരു മുറി തയ്യാറാക്കിക്കാണുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും ഭഗവത്സേവാദികളും മറ്റും ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു ഇന്നും ചെയ്യിക്കുക പതിവുള്ളു. ഇതിന്നെല്ലാറ്റിനും പുറമെ നായന്മാർ മുതൽ പറന്മാരടക്കമുള്ള എല്ലാവൎക്കും പുല പതിനഞ്ചാകുന്നു. അല്പകാലത്തിന്നു വിധവാവിവാഹം ഇവൎക്കൊക്കെത്തന്നെ സാധാരണമായിരുന്നു. ഇതിനെ നോക്കിയാൽ നായന്മാരും, കമ്മാളർ മുതൽ പറന്മാരടക്കമുള്ളവരും ഒരു വൎഗ്ഗക്കാരാണെന്നു കാണാം.

ഇനി അമ്പലവാസികളെയും ഒന്നു പരിശോധിയ്ക്കാം. നായന്മാരുടേതെന്നപോലെത്തന്നെ അമ്പലവാസികളുടെ പൂൎവ്വികന്മാരും നാഗന്മാരായിരുന്നുവെന്നാണല്ലൊ മുമ്പു പറഞ്ഞതു്. ഇതിനെ പറയുമ്പോൾ അമ്പലവാസികൾ നായന്മാർമുതൽ പല ശ്രേണികളിൽ തിരിഞ്ഞിരിയ്ക്കാത്തവരും, ആചാരി മൂശാരി തുടങ്ങി ആദിവാസികൾ വരെയുള്ള അനേകതരം തിരിവുകാരും അവരിലെ ങ്ങിനെയുണ്ടായി? എന്നൊരു ചോദ്യം ഉദിയ്ക്കുന്നതു് സ്വാഭാവികമാണു്. അതിനുള്ള മറുപടി അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിസ്തരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ വിട്ടുകളയുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു. ഈ അമ്പലവാസികളാണെങ്കിൽ നായന്മാരെക്കാൾ കാഴ്ചയിലും ബുദ്ധിയിലും വളരെ മെച്ചപ്പെട്ടവരാണു്. ബ്രാഹ്മണത്വം ഇവരിലില്ലതാനും. അങ്ങിനെയിരിയ്ക്കെ കമ്മാളർ പൎയ്യന്തമുള്ളവരുടെ പൂൎവ്വികന്മാരായ

[1] ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം രണ്ടാംഭാഗം 2-ാമദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് നോക്കുക.

നാഗന്മാർതന്നെയാണു ഇവരുടെ പൂർവ്വികന്മാരെന്നു എങ്ങിനെ വിശ്വസിയ്ക്കും? ഇവിടെ എന്റെ നിഗമനത്തെ നിഷേധിയ്ക്കാൻ വർഗ്ഗത്തിന്റെ മേന്മ ബഹുഭർത്തൃത്വമില്ലായ്മ എന്നീ കാരണങ്ങളാണു് കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇവയ്ക്കു യഥാക്രമം സമാധാനം പറയാം.

വർഗ്ഗത്തിന്റെ മേന്മയുണ്ടാവാനുള്ള കാരണം അമ്പലവാസികളിൽ ആര്യരക്തത്തിന്റെ കലർപ്പു ജാസ്തിയുണ്ടായതാകുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ—കാഴ്ചയിലും ബുദ്ധിയിലും സാമർത്ഥ്യത്തിലും മറ്റുമുള്ള മെച്ചങ്ങൾ—ഏറ്റവുമധികം അമ്പലവാസികളിലാണെന്നും അവരേക്കാൾ കുറവു നായന്മാരിലും അങ്ങിനെ ചുവട്ടിലേയ്ക്കു പോകുംതോറും ക്രമേണ കുറഞ്ഞു വരുമെന്നും അറിയുക. ഇതിനുള്ള ഒരേ ഒരു കാരണം ആര്യരക്തത്തിന്റെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലാകുന്നു. ശതമാനക്കണക്കു നോക്കുന്നപക്ഷം ഏറ്റവുമധികം ആര്യരക്തക്കലർപ്പുള്ളതു അമ്പലവാസികളിലാണു്; അവരെ അപേക്ഷിച്ചു നായന്മാരിൽ കുറച്ചേയുള്ളു. കമ്മാളർ മുതല്ക്കുതൊട്ടുള്ളവരിൽ അതൊട്ടും തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇതിൽനിന്നുതന്നെ അതിന്റെ കാരണം എന്താണെന്നൊക്കെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. ഈ പരമാർത്ഥം നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗം 4-ാമദ്ധ്യായത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഇവിടെ വിസ്തരിയ്ക്കുന്നില്ല.

ഇനി ഇവർ നാഗന്മാരായിരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കാനുള്ള തടസ്സം 'ബഹുഭർത്തൃത്വമില്ല' എന്നതു മാത്രമാകുന്നു. അതിനെപ്പറ്റിയും ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കാം. സൂക്ഷ്മമായിപ്പരിശോധിച്ചാൽ ബഹുഭർത്തൃത്വവും മരുമക്കത്തായവും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നു കാണാം. 'ബഹുഭർത്തൃത്വം' എന്ന വാക്കിൽ എന്തോ ഒരു 'ഇമ്പാച്ച്'യുണ്ടെന്നു പൊതുവെ ഒരു ധാരണ വന്നിരിയ്ക്കുകയാണു്. അതു അസംബന്ധമാകുന്നു. ഒരു ഉദാഹരണംകൊണ്ടു ഇതൊന്നു വ്യക്തമാക്കാം. ഒരുവൾക്കു ഒരേ സമയത്തു രണ്ടു ഭർത്താക്കന്മാരുണ്ടെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക; അപ്പോൾ അവൾ ബഹുഭർത്തൃത്വമുള്ള സ്ത്രീയാണു്

ഭൎത്താക്കന്മാരെ സ്വീകരിപ്പാനെന്നപോലെ അവരെ ഉപേക്ഷിപ്പാനും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടല്ലൊ. അടുത്ത ദിവസം ഒമ്പതു പേരെയും ഉപേക്ഷിച്ചുവെന്നും, പിന്നെ ഭൎത്താവായിട്ടു ഒരാൾ മാത്രമെ ബാക്കിയുള്ളു വെന്നും വിചാരിക്കുക. അപ്പോൾ മുതൽ — പിന്നെ ഒന്നാമതായി ഒരാളെ സ്വീകരിക്കുന്നതുവരെ — അവൾ മരുമക്കത്തായക്കാരിയാണല്ലൊ. ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തിന്നു തനിച്ചു നിലനില്പില്ല. മരുമക്കത്തായത്തിലാണെങ്കിലാകട്ടെ ദമ്പതികളാവാനും വേർപിരിയാനും സ്ത്രീപുരുഷന്മാൎക്കു എപ്പോഴും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ട്. ഓരോ ദിവസത്തിൽ ഓരോ പുരുഷനെ — അഥവാ സ്ത്രീയെ — മാറിമാറി സ്വീകരിച്ചാലും നിയമപരമായി യാതൊരു കുറ്റവും കുറവും അവൎക്കില്ല. അങ്ങിനെ ജീവിതത്തിൽ അഞ്ചും ആറും ഭൎത്താക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നവരും, അവരിൽനിന്നെല്ലാം സന്താനങ്ങളെ സമ്പാദിച്ചവരുമായ സ്ത്രീകൾ ധാരാളമുണ്ടുതാനും. മരുമക്കത്തായത്തിൽ ഒരു സമയത്തു ഒന്നിലധികം ഭൎത്താക്കന്മാരുണ്ടാവരുതെന്നു നിൎബ്ബന്ധമുള്ളു. ഒരു ജീവിതത്തിൽ എത്രയായാലും തെറ്റില്ലല്ലൊ. മരുമക്കത്തായത്തിന്റെ നിയമം ഇതാണെങ്കിൽ ബഹുഭൎത്തൃത്വവും ഇതും തമ്മിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം?

പയ്യന്നൂർ ഗ്രാമക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ മാതിരിയാണെങ്കിൽ ആ മരുമക്കത്തായത്തിന്നൎത്ഥമുണ്ട്. ആ ഗ്രാമക്കാരുടെ ഇല്ലത്തെ മററു ഗ്രാമക്കാർ 'മന' എന്നും, അവിടത്തെ നമ്പൂതിരിയെ "അമ്മോൻ" എന്നും പറയുന്നു. അവരുടെ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ മറെറാരില്ലത്തെ അമ്മോൻ, നമ്പൂതിരിമാർ ചെയ്യുന്ന മാതിരി അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹം ചെയ്യുന്നു. അതു മാത്രമല്ലാതെ ഗൃഹപ്രവേശം — കുടിവെപ്പു — നടത്താറില്ല. അതിലെ സന്താനങ്ങൾക്കു അമ്മാമന്റെ സ്വത്തിന്നല്ലാതെ അച്ഛന്റെ സ്വത്തിന്നു പിന്തുടൎച്ചാവകാശവുമില്ല; അവർ അച്ഛന്റെയും അമ്മാമന്റെയും ശേഷക്രിയ ചെയ്യും. ശരിയായ പാതിവ്രത്യമുണ്ട്; ഭൎത്താവു

മരിച്ചാലും പുനർവ്വിവാഹം ചെയ്കയില്ലെന്നർത്ഥം. ഈ വിധത്തിലല്ലാതെ ഇഷ്ടംപോലെ എത്രയെങ്കിലും ഭർത്താക്കന്മാരെ മാറി മാറി സ്വീകരിക്കുന്നതിലും, സ്വന്തം ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ പല നമ്പൂമാരുടെ മക്കളാകുന്നതിലും യാതൊരു നിയമതടസ്സവുമില്ലെങ്കിൽ ആ മരുമക്കത്തായത്തിനും ബഹുഭർത്തൃത്വത്തിനും തമ്മിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം? അതുകൊണ്ടു വാസ്തവത്തിൽ ഇവരിലും ബഹുഭർത്തൃത്വമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ വലിയ അബദ്ധമൊന്നുമില്ല. അതിനാൽ ഇന്നു ഇവിടെ—പയ്യന്നൂർ ഗ്രാമക്കാരൊഴികെ—മരുമക്കത്തായക്കാരായി കാണുന്നവരെല്ലാംതന്നെ ആ നാഗന്മാരുടെ വംശമാണെന്ന കാൎയ്യം തീർച്ചയാണ്. ആദ്യകാലത്തു ഇവരിൽ ബഹുഭർത്തൃത്വമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും കാലാന്തരത്തിൽ അതു നിന്നുപോയതാണെന്നുമാണ് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. അതു നാമാവശേഷമാകുവാനുള്ള കാരണം അതിന്റെ ആവശ്യമില്ലാതായതുമാണ്. എങ്ങിനെയാണ് അവരിൽനിന്നും ഈ ബഹുഭർത്തൃത്വം അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തതെന്നുകൂടി പരിശോധിയ്ക്കാം.

അമ്പലവാസിസ്ത്രീകളിൽ പത്തിന്ന ആറു വീതമെങ്കിലും ഭർത്താക്കന്മാർ നമ്പൂതിരിമാരായിരിക്കണമെന്ന വന്നിട്ടു കാലം വളരെയായല്ലോ. നമ്പൂതിരിമാർക്കാണെങ്കിൽ ബഹുഭർത്തൃത്വം തീരെ ഇഷ്ടവുമില്ല. സ്വന്തം ഭാൎയ്യക്കു വേറെ ഭർത്താക്കന്മാരുണ്ടാവുന്നതിൽ മാത്രമല്ല പെൺമക്കൾക്ക വളരെ ഭർത്താക്കന്മാരുണ്ടാവുന്നതും ആൺമക്കൾ ഒരു സ്ത്രീയുടെ അനേകം ഭർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരുവനായി ജീവിക്കുന്നതും അവർ എതിർക്കയേ ചെയ്യൂ. നമ്പൂതിരിമാരുടെ സഹവാസവും സമ്പർക്കവും മറ്റും കാരണമായി ആ അഭിപ്രായം ഉടനെ അമ്പലവാസികളിൽ സംക്രമിക്കാതിരിക്കയില്ല. എല്ലാറ്റിനും പുറമെ ഭർത്താക്കന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരെ പ്രീണിപ്പിക്കണം. ഭർത്താക്കന്മാരായി വരേണ്ടവരായ മറ്റു നമ്പൂതിരിമാർക്കു അപ്രീതി ജനിക്കാതിരിക്കയും വേണമല്ലോ. ഈ വക കാരണങ്ങ

ളാൽ വളരെ പണ്ടുകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ അമ്പലവാസികളിൽ ബഹുഭർത്തൃത്വമില്ലാതായതാകുന്നു; മറിച്ചു അവരിൽ ഈ സമ്പ്രദായമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു അടുത്ത കാലത്തെ നടവടികളെ മാത്രം ആധാരമാക്കി നിശ്ചയിക്കുന്നതു തെറ്റാണ്.

സ്വതവേ നമ്പൂതിരിമാർക്കൊക്കെത്തന്നെ അമ്പലങ്ങളിൽ നല്ല സ്വാധീനശക്തിയുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. അതിനു പുറമെ ഊരാണ്മക്കാരെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരുമാണ്. അവിടുത്തെ ജോലിക്കാരായ കഴകക്കാർക്കാകട്ടെ അവരുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുന്നതത്യാവശ്യവുമാകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരെ—പ്രത്യേകിച്ചു ഊരാണ്മക്കാരെ—ബന്ധുവായികിട്ടുന്നതു അവർ ഭാഗ്യമായി കരുതുകയും, അതിന്നായി അവർ ആഗ്രഹിക്കുകയും പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നതു സ്വാഭാവികമല്ലെ? അങ്ങിനെ അവർ നമ്പൂതിരിമാരെ അടുപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ജാഗരൂകരായിട്ടു ഇരിക്കും.

അമ്പലവാസികളും നായന്മാരും ഒരേ വർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നു എന്നുള്ളതിനു മറ്റു ചില തെളിവുകളെയും കാണിക്കാം. നായന്മാരും മല്ലാത്ത അമ്പലവാസികളും മരുമക്കത്തായക്കാരാണ്; ഇക്കൂട്ടർക്കും കെട്ടുകല്യാണവും അതിനു ഇല്ലങ്ങളിൽ നിന്നു മുല്ല കൊണ്ടുപോകലും ഉണ്ട്; രണ്ടു പക്ഷം ആ വരനും വധുവും തമ്മിൽ ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധമുണ്ടാകുന്നില്ല. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെ അന്യോന്യം ഉപേക്ഷിക്കുവാനും, മാറിസ്വീകരിക്കുവാനും അമ്പലവാസികൾക്കും നായന്മാർക്കും ഒന്നുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അതിനു വൈദികമായോ നിയമപരമായോ യാതൊരു തടസ്സവുമില്ല. ചോറൂണ്, കർണ്ണവേധം, ചൗളം, വിദ്യാരംഭം എന്നീ ക്രിയകൾ നായന്മാർക്കുണ്ട്. അമ്പലവാസികൾക്കും അത്രമാത്രമല്ലാതെ മറ്റു ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല. ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ നായന്മാരും അമ്പലവാസികളും ഒരേ വർഗ്ഗക്കാരാണെന്നു വന്നുചേരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ മത്സ്യമാംസങ്ങൾ കഴിക്കയില്ല എന്നതൊഴികെ മറ്റു ആചാരാദി നടവ

ടികളിലെ പോലും ഇവർ നായന്മാരിൽനിന്നു വ്യത്യാസമില്ല. ഇവരെല്ലാം ഒരു വർഗ്ഗക്കാരാണെന്നും (നാഗന്മാരാണെന്നും) പിന്നീട് കാലാന്തരത്തിൽ ജാതി തിരിഞ്ഞതാണെന്നുമുള്ള എന്റെ നിഗമനത്തിൽ തന്നെയാണ് സാഹിത്യചരിത്രകർത്താവായ ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരും എത്തിയിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം ഇതിനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.[1] “നാഗന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കു ജാതിവ്യത്യാസം ആരംഭിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു ... ഈ കാലത്തായിരിക്കണം ജാതിവ്യത്യാസം ഏർപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയതു്. മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ദാസ്യം കൈക്കൊണ്ടു ജീവിച്ചവർ ‘ശൂദ്ര’നായന്മാരായിപ്പിരിഞ്ഞു. നായന്മാർക്കു പൊതുവെ ശൂദ്രനായന്മാരെന്ന പേരു വന്നുകൂടുവാൻ ഇടയാക്കിയതു ഈ ശൂദ്രനായന്മാരാണ്. ക്ഷേത്രപരികർമ്മം ചെയ്തു ജീവിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ നാഗന്മാർ അമ്പലവാസികളായിത്തീർന്നു. ഇതിനെ വലിയ പരിവർത്തനങ്ങൾ നാഗന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.” ചുരുക്കമെന്നാൽ ബ്രാഹ്മണരും, ഈഴവരും ആദിവാസികളുമൊഴികെ കേരളത്തിൽ അമ്പലവാസികളുൾപ്പെടെ ബാക്കി എല്ലാവരും നാഗന്മാർ—അഥവാ ഒരേ ഒരു വർഗ്ഗം—ആണെന്നാകുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് ഈ നാഗന്മാർ തമ്മിൽ അയിത്തവും തീണ്ടലും മറ്റും കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. അത് എങ്ങിനെയുണ്ടായി എന്നു വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനാൽ ഇവിടെ വിട്ടുകളയുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു.

ദേഹവലിപ്പം ആകൃതി മുഖച്ഛായ ബുദ്ധി സ്വഭാവം നിറം മുതലായവയെ പരിശോധിച്ചാലും ഇവരെല്ലാം ഒരു വർഗ്ഗമായിരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കത്തക്ക സാദൃശ്യം കാണാം. പൂണൂലും സന്ധ്യാവന്ദനവുമില്ലാത്ത മരുമക്കത്തായക്കാർ—അതായത് അമ്പ

1 ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗം പേജ് 33, 34. (മൂന്നാംപതിപ്പ്)

ലവാസികൾ—ഇവിടത്തെ ആദിവാസികളായ പുലയരും പറയരുമൊഴികെ മറ്റെല്ലാ ജാതിക്കാരും ആദിയിൽ ഒരേ വൎഗ്ഗക്കാരായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടു തൊഴിലനുസരിച്ച്—വേറെയും ചില്ലറയായ കാരണങ്ങളുണ്ടാവാം—പല ജാതികളായിത്തിരിഞ്ഞതാണെന്നും പറയുമ്പോൾ പലരും വിശ്വസിച്ചില്ലെന്നു വരാം. മാത്രമല്ല ഉയൎന്ന ജാതിക്കാരായ നായന്മാർ മുതൽ മേല്പട്ടുള്ള വൎഗ്ഗക്കാൎക്കു അപമാനബോധവും എന്റെ പേരിൽ പരിഭവവുമുണ്ടാകാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ എനിക്കു നായന്മാരേയോ മറ്റേതെങ്കിലും വൎഗ്ഗക്കാരേയോ അധിക്ഷേപിക്കുന്നമെന്നു യാതൊരുദ്ദേശവുമില്ല. അജ്ഞാതങ്ങളായികിടക്കുന്ന ചരിത്രസത്യങ്ങളെ ഗവേഷണം ചെയ്തു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും, അറിവായേടത്തോളം ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്ന സംഗതികളെ പ്രസ്താവിക്കുകയും മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളു. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ—അമ്പലവാസി മുതൽ പുലയരും പറയരുമൊഴികെയുള്ള എല്ലാ ജാതിക്കാരും ഒരേ വൎഗ്ഗമായിരുന്നു എന്ന ചരിത്രസത്യത്തിൽ—ആൎക്കെങ്കിലും സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു പരീക്ഷ നടത്തണമെന്നാണ് എന്റെ അഭ്യൎത്ഥന.

നരവംശശാസ്ത്രം വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാലമാണിത്. പൂണൂലും സന്ധ്യാവന്ദനവുമില്ലാത്ത—വാരിയർ മുതൽ വെളുത്തേടത്തു—വിളക്കിത്തല നായരടക്കമുള്ള—മരുമക്കത്തായക്കാരെയും ആദിവാസികളെയും ഒഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള ജാതിക്കാരിൽനിന്നെല്ലാം ഓരോരുത്തരെ എടുത്തു നിഷ്പക്ഷമതിയായ ഒരു നരവംശശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധനെക്കൊണ്ടു പരിശോധിപ്പിക്കുക. എല്ലാം ഒരേ വൎഗ്ഗക്കാരാണെന്നു തെളിയാതിരിക്കയില്ല. മുൻപറഞ്ഞ മരുമക്കത്തായക്കാരെ അതിൽനിന്നു ഒഴിച്ചു നിൎത്തണമെന്നു പറയാൻ പ്രത്യേകം കാരണമുണ്ട്. ആൎയ്യരക്തത്തിന്റെ കലൎപ്പില്ലാതെ പരിശുദ്ധമായ നാഗവൎഗ്ഗം അവരിലില്ലാതായിരിക്കുന്നു. സ്ഥാനി നായന്മാർ മുതലായി നമ്പൂതിരിമാർ—ബ്രാഹ്മണർ—മാത്രമേ സംബന്ധം

പാട്ടുള്ളവെന്ന നിൎബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന തറവാട്ടുകാരേയും, അമ്പലവാസികളേയും പരിശോധിച്ചാൽ ആൎയ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ നൂറു ശതമാനവും കണ്ടേക്കും. അവരുടെയും നമ്പൂതിരിമാരുടെയും സന്താനങ്ങളായോ, ഇവരുടെയെല്ലാം പുത്ര-പൌത്ര-പ്രപൌത്രാദികളായോ, സാധാരണയായും സ്വാഭാവികമായും സംഭവിച്ചേയ്ക്കാവുന്ന മററു വിധത്തിലൊ ആൎയ്യരക്തത്തിന്റെ കലൎപ്പ് തീരെയില്ലാതെ വെളുത്തേടത്തു-വെളക്കത്തല നായരടക്കമുള്ള സവൎണ്ണരിൽ കണ്ടുകിട്ടുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. ഈ പരിശോധനയിൽ അവരെ ഒഴിച്ചുനിൎത്തണമെന്നും, മററുള്ളവരെ മാത്രമെ എടുക്കാവു എന്നും പറയാൻ കാരണമതാകുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ മി: എ. ആർ ലോഫ്"ട്സ്സ്" ടോട്ടൻഹാമിന്റെ വരികളാണു ഓൎമ്മ വരുന്നതു്. "വൎണ്ണശാസ്ത്രം (Ethnology) കൊണ്ടു നോക്കുമ്പോഴും ക്ഷത്രിയരും സാമന്തന്മാരും സ്വതവെ നായന്മാരായിരുന്നു. വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ നമ്പൂതിരിമാൎക്കും, നമ്പൂതിരിമാരെ മാത്രം സംബന്ധത്തിന്നു അനുവദിക്കുന്നതായ ക്ഷത്രിയർ സാമന്തന്മാർ നായന്മാർ ഈ കൂട്ടൎക്കും തമ്മിൽ രക്തസംബന്ധമായി മുഖ്യമായ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമുണ്ടെന്നു കാണുവാൻ ഇപ്പോഴും പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു......... ആൎയ്യരക്തം ധാരാളം ചേൎന്നിട്ടുള്ള സംഗതിയും മലയാളരാജ്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകമായ പ്രകൃതിതത്വങ്ങളുമാണു് നായന്മാരും കിഴക്കൻജില്ലകളിലെ ദ്രാവിഡരും തമ്മിൽ ഇപ്പോഴും കണ്ടുവരുന്നതായ വ്യത്യാസത്തിന്നു കാരണമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നതു്". ഇവിടത്തെ നായന്മാരും കിഴക്കൻജില്ലകളിലെ ബ്രാഹ്മണരും തമ്മിൽ ബുദ്ധികൊണ്ടു നോക്കുന്നതായാൽ ഇപ്പോഴും യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല."[1]

ഈ കാൎയ്യത്തിലേക്കു പ്രത്യക്ഷമായ ചില തെളിവുകൾ കണക്കുകളെക്കൊണ്ടു കാണിക്കാം. നൂററാണ്ടുകളെക്കാലം മുതല്ക്കു (കൊ. വ. 175—275) മാത്രമാണു നമ്പൂതിരിമാൎക്കു നായർസ്ത്രീകളുമായി

[1] മലബാർ ഗസററിയർ വാല്യം 2 പേജ് 39, 42, 43.

സംബന്ധത്തിലേൎപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ.[1] കൊ. വ. 500 മുതൽ 1087-വരെ കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കിയതിൽ ഒട്ടാകെ 223 പേരാണുള്ളതു്. ഇവരെ ഈഴവർ, നായർ, അമ്പലവാസി, ക്ഷത്രിയർ എന്നിങ്ങിനെ നാലായി തരം തിരിക്കണം. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ആൎയ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ തോതാകുന്നു. ഈഴവരിൽ ആൎയ്യസങ്കലനം തീരെയില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം; നായന്മാരിൽ ധാരാളമുണ്ടു്; ക്രമത്താലെ അമ്പലവാസികളിലും, ക്ഷത്രിയരിലും ജാസ്തിയുമാണല്ലൊ. കൊ. വ. 1100-നുശേഷം മാത്രമെ ക്ഷത്രിയർ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്തു തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളു. അതുവരെ അവരെ സംബന്ധം ചെയ്യുന്നതിന്നു നമ്പൂതിരിമാരെ മാത്രമെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുള്ളുവെന്നും അറിയുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ ഇന്നു 40-ൽകൂടുതൽ പ്രായമുള്ള ഒരു ക്ഷത്രിയനെ ബ്രാഹ്മണസന്താനമായിട്ടല്ലാതെ ക്ഷത്രിയപുത്രനായി കാണുകയില്ലെന്നൎത്ഥം. വായനക്കാരിൽ അധികമാളുകളും ഈ പരമാൎത്ഥം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു വരില്ല, ഇവിടെ പ്രത്യേകമായി ഇതു് എടുത്തു പറയുവാൻ കാരണമതാണു്. ഇനി മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം ജാതിതിരിച്ചു് ഓരോ ജാതിക്കാരിലുമുള്ള ജനസംഖ്യയേയും അന്നുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ എണ്ണത്തേയും അവരുടെ ശതമാനക്കണക്കിനേയും താഴെ ചേൎക്കുന്നു.[2]

---

1 'എളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂരിസ്ലുകരം' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 13-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഈ വിഷയം വിസ്തരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഇവിടെ ആവൎത്തിക്കുന്നില്ല.

2 നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം (ഒന്നാംഭാഗം) നാലാംഅദ്ധ്യായത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിന്റെ ചുരുക്കമാണിതു്. വിശദമായി അറിയുവാൻ അതിലെ നാലാം അദ്ധ്യായം നോക്കുക; പേജ് 217.

ജാതി	ജനസംഖ്യ	സാഹിത്യകാരന്മാർ	ലക്ഷത്തിനു %
ഈഴവർ	14,15,622	26	2
നായന്മാർ	11,01,667	105	10
അമ്പലവാസികൾ	57,013	39	688
ക്ഷത്രിയർ	6,755	53	786

ആര്യസങ്കലനത്തിന്റെ മെച്ചമാണിതു് കാണിക്കുന്നതെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമുണ്ടോ? ആര്യസങ്കലനം തീരെയില്ലാത്ത ഈഴവരിൽ ലക്ഷത്തിനു 2 വീതമേയുള്ളു. നമ്പൂതിരിസംബന്ധം ധാരാളമായിട്ടുള്ള നായർസമുദായത്തിൽ 10%ത്തോളമുണ്ടു്; അമ്പലവാസികളിലാവട്ടെ 68-ം ക്ഷത്രിയരിലായപ്പോഴേക്കു 786-ം ആയി വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തുവല്ലൊ. ക്ഷത്രിയരെപ്പോലെ നമ്പൂതിരിമാരെ മാത്രമേ സംബന്ധത്തിനു അനുവദിക്കൂ എന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന തറവാട്ടുകാരെ ഒന്നു വേർതിരിച്ചു പരിശോധിച്ചാൽ അവരിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ശതമാനക്കണക്ക തീർച്ചയായും ക്ഷത്രിയരോടു് തുല്യമായിക്കാണാതിരിക്കുകയില്ല. ആ പട്ടിക കൊണ്ടു അവരെ വേർതിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കാത്ത കാരണത്താലാണു അപ്രകാരം ചെയ്യാതിരുന്നതു്.

ഇനി മറെറാരു വിധത്തിലും പരിശോധിക്കുവാനുണ്ടു്. നായന്മാരിൽ ശൂദ്രൻ പള്ളിച്ചാൻ അത്തിക്കുറുപ്പു് എന്നീ മൂന്നു ജാതിക്കാർക്കു മാത്രമാണു നമ്പൂതിരിയില്ലങ്ങളുമായി കൂടുതൽ സമ്പർക്കമുള്ളതു്.[1] അതിനാൽ നമ്പൂതിരിസംബന്ധം അധികവും അവരിൽ മാത്രമായിട്ടാണെന്നു പറയാം. നായർസർവ്വീസുസൊസൈററിക്കാർ ഈ മൂന്നു ജാതിക്കാരെ മാത്രമല്ലാതെ ബാക്കി വെളുത്തേടൻ, വെളക്കത്തല, ആന്തുരാൻ, ചക്കാലൻ, ചാലിയൻ എന്നീ നായന്മാരെ

[1] ഈ വിഷയം അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നതാണു്.

അതിൽ ചേൎക്കുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.[1] എന്തായാലും നായന്മാരിൽ നിന്നു മേൽപറഞ്ഞ അഞ്ചു ജാതിക്കാരെ വേൎതിരിച്ചു ഈ മൂന്നു ജാതിക്കാരെ മാത്രമായും ബാക്കി അഞ്ചു ജാതിക്കാരെ ഒന്നായും പരിശോധിച്ചാൽ—ആൎയ്യരക്തത്തിന്റെ സങ്കലനം മററുള്ളവരെയപേക്ഷിച്ചു ഇവരിൽ കൂടുതൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടു—ഈ മൂന്നു ജാതിക്കാരിൽ വളരെ മെച്ചം കാണാതിരിക്കയില്ല. ബാക്കിയുള്ള അഞ്ചു ജാതിക്കാരിൽവെച്ചു ചാലിയന്മാരെക്കാൾ മററു നാലു ജാതിക്കാൎക്കു മെച്ചം കാണും. അതിന്നു കാരണം നായന്മാരിൽ ആൎയ്യസങ്കലനത്തിന്റെ ഏററവും കുറവുള്ളതു് അവരിലാകുന്നു എന്നുതന്നെ. വെളുത്തേടത്തു്-വെളക്കത്തലയൎക്കുമുള്ള മററു നായന്മാരെപ്പോലെ ഒററയൊററ വീടുകളായി ദേശം തോറും വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടല്ല ഇവർ താമസിക്കുന്നതു്; താമസിച്ചിരുന്നതും. പട്ടന്മാരുടെ ഗ്രാമം പോലെയോ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അങ്ങാടിപോലെയോ എതിരെതിരെക്കൊണ്ടല്ലെങ്കിലും അവർ അടുത്തടുത്തു് വീടുകളുണ്ടാക്കി തെരുവായിട്ടാണു താമസിക്കുന്നതു്. നായന്മാരുടെ വസതികൾക്കു വീടുകൾ എന്നു പറയാറുള്ളു. അല്ലാതെ നായർതെരുവു് എന്നു പറയാറില്ല; അവർ വീടുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു തെരുവായിട്ടല്ലതാനും. എന്നാൽ ചാലിയന്മാരുടെ താമസസമ്പ്രദായം മറിച്ചു തെരുവായിട്ടാകുന്നു. അതിനെപ്പററി പറയുന്ന ഭാഷതന്നെ ചാലിയത്തെരുവു് എന്നാണല്ലോ. ഒരു ഉദാഹരണം കാണിക്കുന്നെങ്കിൽ പാലക്കാടൻ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള നായന്മാരുടെ തറയോടാണുപമിക്കാവുന്നതു്. അതു കാരണം മററു നായന്മാരിലെന്നപോലെ നേരിട്ടുള്ള ആൎയ്യരക്തത്തിന്റെ കലൎപ്പു് ഇവരിൽ തീരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല മററു നാ

[1] ഇതിന്റെ പരമാൎത്ഥമറിയുവാനായി ഞാൻ എൻ. എസ്സ്. എസ്സ് സിക്രട്ടറി മക്കപ്പുഴ വാസുദേവൻപിള്ളയോടു് എഴുതിച്ചോദിച്ചുവെങ്കിലും മറുവടി കിട്ടാത്തതിനാൽ സൂക്ഷ്മമായിപ്പറയുവാൻ കഴിയാതെ വന്നവെന്ന വ്യസനസമേതം വായനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നു.

യന്മാരിൽനിന്നു പരമ്പരയാ അതിന്റെ കലൎപ്പുണ്ടാവാനും അധികമൊന്നും വഴിയില്ല; അഥവാ ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ നന്നെ ചെറിയ ഒരു ശതമാനക്കണക്കിലേ ഉണ്ടാകൂ എന്നു തീൎച്ചയാണ്. ഈ പരമാൎത്ഥം — വെളുത്തേടത്തു — വിളക്കിത്തലനായരൊക്കെയുള്ള മററു നായന്മാരെക്കാൾ വളരെ താണ പടിയിലാണു അവരുടെ നിലയെന്ന വസ്തുത — എന്തെങ്കിലും ഒരു ചാലിയത്തെരുവിൽ പോയി ശ്രദ്ധവെച്ചു നോക്കിയാൽ ആൎക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ ചാലിയന്മാരിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്ത ഒരു സമുദായക്കൂട്ടത്തെ പരിശോധിച്ചാൽ അവർ തന്നെ നാഗന്മാരാണെന്നു നരവംശശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധർ സമ്മതിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയില്ല. ചാലിയന്മാരും നായന്മാരാണെന്നു കാൎയ്യത്തിൽ വാദവുമില്ലല്ലോ.

ഒരു കൊല്ലത്തിനുമുമ്പ് പത്രങ്ങളിൽ കണ്ടതായ ഒരു വാൎത്ത ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കാൻ തോന്നുന്നു. ആഫ്രിയ്ക്കയിലെ ഒരു ഷ്യക്കരങ്ങളെ "ത്തി"കളിൽ മനുഷ്യർ ഉല്പാദനം ചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമാകുമോ എന്നു പരിശോധിയ്ക്കാൻ വേണ്ടി ഗവേഷണകുതുകികളും ശാസ്ത്രനിഷ്ണാതന്മാരുമായ ചില യൂറോപ്യന്മാർ പരിശോധിയ്ക്കാൻ പോകുന്നതായി കണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ അതുമാത്രമല്ലാതെ പിന്നീട് അതിനെക്കുറിച്ചൊന്നും കാണുകയുണ്ടായില്ല.

ഇതു പ്രത്യേകം ഒരു ശാസ്ത്രശാഖയായി വളൎത്തിക്കൊണ്ടു വരേണ്ടതായ വിഷയമാകുന്നു. പരമാവധി വന്നാലും നമ്മുടെ നാടൻ പശുക്കൾക്ക സിന്ധികളോളം പാലുണ്ടാവില്ല. നാടൻ മൂരികൾ പൊള്ളാച്ചിക്കാളകളോളം വലുപ്പം വെയ്ക്കുകയുമില്ല. നാടൻ തെങ്ങുകളുടെ നാളികേരം പരമാവധി വലുതായാലും ജാപ്പാൻ തേങ്ങയോളം വലുപ്പം വെയ്ക്കുകയില്ല. ഇതിന്റെയെല്ലാം താല്പൎയ്യമെന്തെന്നാൽ എല്ലാ ജാതികളിലും പല ഉപജാതികളുണ്ടെന്നും, ഓരോന്നിന്റെയും വളൎച്ചയ്ക്കു പ്രത്യേകം ഓരോ പരിധിയുണ്ടെന്നും, അ

തിൽ കവിഞ്ഞു വളൎത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും, ഓരോന്നിനുമുള്ള വളൎച്ച അതിന്റെ പരമാവധിയാക്കാമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു വൎഗ്ഗത്തോടൊപ്പമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന്നൎത്ഥമില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

വൃക്ഷലതാദികളെപ്പോലെയും പക്ഷിമൃഗാദികളെപ്പോലെയും മനുഷ്യരിലും പല വൎഗ്ഗങ്ങളുണ്ടു്. ഓരോ വൎഗ്ഗത്തിന്നും ചില പ്രത്യേക സ്വഭാവങ്ങളുമുണ്ടു്. ആകൃതി മുഖച്ഛായ നിറം മുതലായ ബാഹ്യചിഹ്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു ആ ഓരോ വൎഗ്ഗത്തേയും വേൎതിരിച്ചറിയത്തക്ക വ്യത്യാസം അവയ്ക്കുണ്ടു്. പോത്തു് കാള ആടു് നായ മുതലായ വീട്ടുമൃഗങ്ങൾക്ക വൎഗ്ഗസങ്കലനം വരാതെ സൂക്ഷിക്കുകയും അങ്ങിനെ പരിശുദ്ധമായ വൎഗ്ഗഗുണത്തെ—സ്വഭാവത്തെ—നിലനിൎത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അങ്ങിനെ ഓരോ വൎഗ്ഗത്തിന്നുമുള്ള പ്രത്യേകതകളെന്തെല്ലാമാണെന്നും എത്രയെല്ലാമാണെന്നും (നെല്ലു് മുതലായ സസ്യങ്ങളിലെന്നപോലെ) മൃഗങ്ങളിൽ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നുമുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെത്തന്നെ ആഭ്യന്തരമായ പ്രകൃതിയ്ക്കും (ബുദ്ധിയ്ക്കും) വ്യത്യാസം കാണാം. ക്ഷിപ്രഗ്രഹണസാമൎത്ഥ്യം ധാരണാശക്തി സൂക്ഷ്മഗ്രഹണപാടവം മുതലായതിന്നു പുറമെ കോപം ശാന്തത സ്ഥിരോത്സാഹം അലസത സന്തോഷം വ്യസനം ധീരത ഭീരുത്വം ആദിയായ ബുദ്ധിയുടെ പ്രകൃതിയ്ക്കും (സ്വഭാവത്തിന്നും) വൎഗ്ഗമനുസരിച്ചു് പല വ്യത്യാസങ്ങളും ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളും കാണുന്നതാണു്. അതെല്ലാം പരീക്ഷിച്ചാൽ തിട്ടപ്പെടുന്നതും പരീക്ഷിച്ചു തിട്ടപ്പെടുത്തേണ്ടതുമാകുന്നു.

മനുഷ്യരിൽ ഇന്നു തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്ന ഓരോ വൎഗ്ഗക്കാരിൽ നിന്നും പതിപ്പത്തു കുടുംബങ്ങളെ വേൎതിരിച്ചെടുത്തു് വൎഗ്ഗസങ്കലനം വരാത്ത വിധത്തിൽ പ്രത്യേകം താമസിപ്പിക്കുക. ദേഹവലിപ്പം ആകൃതി നിറം മുതലായ ശരീരസ്വഭാവങ്ങളേയും, ഗ്രഹണധാരണശക്തികൾ കോപശാന്തസ്വഭാവങ്ങൾ, ആല

സ്വസ്ഥിരോത്സാഹങ്ങൾ, ധീരതാശീലങ്ങൾ ആദിയായി ആന്തരങ്ങളായ ബുദ്ധിസ്വഭാവങ്ങളെയും കുറിച്ചു് പരിശോധനകളും പരീക്ഷണങ്ങളും നടത്തുന്നതിനു ആദ്യം തന്നെ ഒരു പട്ടികയും തയ്യാറാക്കണം. ഇവക്കെല്ലാം ഒരേ തരത്തിലുള്ള പാഠപ്രമാണം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതു്. അതിനെ ഈ പരീക്ഷണവിദ്യാൎത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും പ്രത്യേകവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുമായി വേറെ ഒരു പട്ടികയും തയ്യാറാക്കുക. ഈ വിധത്തിൽ ഒരു തലമുറയൊന്നും പോര, ഇടവിട്ടായി നാലഞ്ചു തലമുറകളിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ അദ്ധ്യാപകന്മാരെ നിയമിച്ചു പഠിപ്പിച്ചു പരീക്ഷണം നടത്തണം. ആ പരീക്ഷണരീതിയും മാൎക്കിടുന്ന സമ്പ്രദായവുമെല്ലാം ഒരേ സമ്പ്രദായത്തിലാക്കുകയും വേണം. അങ്ങിനെ അഞ്ചാറു തലമുറകൾ ശാസ്ത്രീയമായി പരീക്ഷണം നടത്തിയാൽ അതൊരു പുതിയ ശാസ്ത്രമായിത്തീരുന്നതും, മേലിൽ അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിനു പല ഉപകാരങ്ങളുണ്ടാവുന്നതുമാകുന്നു. ഗവൎമ്മെന്റു വിചാരിച്ചാലല്ലാതെ ഈ കാൎയ്യം സാധിക്കുന്നതല്ല. വൃക്ഷലതാദികളിലും പക്ഷിമൃഗാദികളിലും കൃഷി ഡിപ്പാൎട്ടുമെന്റുമുഖേന ഗവൎമ്മെന്റു പലതും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതിനെ ഈ മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു ഗവേഷണവും കൂടി അക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തുവാൻ വൈകിയിരിക്കുന്നതു പന്തിയല്ലെന്നാണെന്റെ പക്ഷം. ഈ സംഗതിയിൽ ഗവൎമ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞുകാണ്മാനാഗ്രഹം പ്രദൎശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അപ്രകൃതമായ ഈ വിഷയം ഇവിടെ നിൎത്തി പ്രകൃതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

ആശാരി മൂശാരി മുതലായി തീണ്ടൽക്കാരായ കമ്മാളർ മാത്രമാണല്ലോ കേവലം താണജാതിക്കാരായി കരുതിവരുന്നതു്. നായന്മാരിൽ പല ജാതിക്കാരുണ്ടെങ്കിലും അവരിലൊന്നിലും വൎഗ്ഗവൈവിധ്യമുണ്ടെന്നു ആരും വാദിക്കയില്ല. അതിനാൽ ചാലിയന്മാരിൽ കലൎപ്പില്ലാത്ത തനി നാഗന്മാരുണ്ടാകുമെങ്കിൽ മററു സ

കലമായ നായർജാതിക്കാരുടെയും പൂൎവ്വികന്മാർ നാഗന്മാരായിരുന്നുവെന്നും, ഇന്നു കാണുന്നതായ ഉയൎച്ചയും മാററത്തിനുമെല്ലാം കാരണം ആൎയ്യസംബന്ധമാണെന്നും തീൎച്ചയായല്ലൊ. എന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തെ എതിൎക്കുന്നവരോട് — പരിഭവം വിചാരിക്കുന്നവരോടു പ്രത്യേകിച്ചും — എന്റെ അഭ്യൎത്ഥന ഇങ്ങനെ ഒരു പരീക്ഷ നടത്തണമെന്നു മാത്രമാണ്. നായന്മാൎക്കുള്ളതായ മഹത്വത്തെ സ്വല്പമെങ്കിലും കുറയ്ക്കണമെന്നോ അവാസ്തവങ്ങളായ പോരായ്മകളുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കണമെന്നോ എനിക്കു യാതൊരുദ്ദേശവുമില്ല. അതുപോലെതന്നെ അവാസ്തവങ്ങളായ യോഗ്യതകളുണ്ടെന്നും, വാസ്തവങ്ങളായ ന്യൂനതകളില്ലെന്നും മററുമുള്ള ദുരഭിമാനം ആൎക്കുമുണ്ടാവരുതെന്നേ ഉള്ളു.

ചാലിയന്മാരിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല മററു നായന്മാരിൽനിന്നും ആൎയ്യരക്തത്തിന്റെ കലൎപ്പില്ലാതെ തനി നാഗന്മാരെയും തിരഞ്ഞു നോക്കിയാൽ കണ്ടെത്താം. സമീപപ്രദേശങ്ങളിലൊന്നും ബ്രാഹ്മണരില്ലാതെയും, പട്ടണത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനപോലും എത്താതെയും കിടക്കുന്ന നാട്ടിൻപ്രദേശങ്ങളിൽ പോയി മുക്കിലും മൂലയിലും പരിശോധിക്കണം. എന്നാൽ ആൎയ്യരക്തത്തിന്റെ ലക്ഷണംപോലുമില്ലാത്ത തനി നാഗന്മാരെ അവിടങ്ങളിലെ നായന്മാരിൽ തന്നെ കണ്ടെത്താനാണെളുപ്പം. ഈ പരിശോധന എന്റെ നിഗമനം തെററാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാനോ നായന്മാരുടെ അഭിമാനത്തെ നിലനിൎത്താനോ മാത്രമല്ല; പിന്നെയോ, അജ്ഞാതവും വാദവിഷയവുമായിക്കിടക്കുന്ന ഒരു ചരിത്രസത്യം തെളിയിക്കാൻകൂടി ഉപകരിക്കുന്നതാകുന്നു. അതു കേരളീയൎക്കൊക്കെത്തന്നെ ആവശ്യവുമാണ്. അതുപോലെത്തന്നെ ആശാരി മുതൽ ആദിവാസികളൊഴികെ പുള്ളുവരടക്കമുള്ള ജാതിക്കാരും രക്തശാസ്ത്രപ്രകാരം പരിശോധിച്ചാൽ നാഗന്മാർ — അഥവാ ഒരേ വൎഗ്ഗക്കാർ — ആണെന്നു തെളിയും

ആദിവാസികളെല്ലാം മക്കത്തായക്കാരാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. എന്നാൽ നീലേശ്വരം മുതൽ വടക്കോട്ടു മംഗലാപുരം ഉഡുപ്പി എന്നിങ്ങനെ തെക്കൻകൎണ്ണാടകത്തിലെ കടൽത്തീരങ്ങളിൽ 'മൊഗയർ' എന്നു കൎണ്ണാടകത്തിൽ പറയുന്ന ഒരു വൎഗ്ഗക്കാരുണ്ടു്. ഇവർ ഇപ്പോഴും മുക്കുവവൎഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നു. മുക്കുവരെപ്പോലെത്തന്നെ ഇവർ മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളുമാണു; പക്ഷെ ഇവർ മരുമക്കത്തായക്കാരാകുന്നു. അതെങ്ങിനെ വന്നു? എന്ന ഒരു ചോദ്യം സ്വാഭാവികമാണല്ലൊ. അതിനെപ്പററി ഞാനന്വേഷിച്ചു. കടല്ക്കരയിൽ താമസിക്കുന്നവരും, മത്സ്യം പിടിച്ചുകൊണ്ടു ഉപജീവിക്കുന്നവരുമായതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു അവരെ മുക്കുവന്മാർ—മൊഗയർ—എന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്. വാസ്തവത്തിൽ അവർ മുക്കുവരല്ല; ബണ്ട്യ് എന്നു പറയുന്ന ശൂദ്രവൎഗ്ഗമാകുന്നു. ഇവരെ മരുമക്കത്തായക്കാരായി കാണുന്നതിന്റെ കാരണമതാണു്. മുക്കുവൎക്കു അവിടങ്ങളിലും തീണ്ടലുണ്ടു്; ഈ മൊഗയൎക്കാകട്ടെ തീണ്ടലില്ലതാനും. അതിനാൽ ഇവർ മുക്കുവരല്ലെന്നുള്ളതിലേക്കു അതു തെളിവാണല്ലൊ. ഈ വിവരം ഇത്രയും വ്യക്തമാക്കിത്തന്നതു മംഗലാപുരത്തെ ഒരു റിട്ടയേഡ് എഞ്ചിനീയറും കോട്ടബ്രാഹ്മണരെസ്സംബന്ധിച്ച ചില ചരിത്രങ്ങളെ അന്വേഷണം നടത്തിയ ആളുമായ ശ്രീ കെ. വാസുദേവകാരന്തരാകുന്നു. കാസർഗോഡു്, മഞ്ചേശ്വരം മുതലായ ചില പ്രദേശങ്ങളിലെ മൊഗയരുമായി ഇപ്പോഴും തീണ്ടൽ ആചരിച്ചുവരുന്നു. അതിന്നുള്ള കാരണം അവരുടെ പ്രവൎത്തിതന്നെയായിരിക്കണം. അവർ മററു മുക്കുവരുടെ കൂടെ സഹവസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവൎക്കും തീണ്ടൽ കല്പിച്ചതായിരിക്കും.

എന്തായാലും ആദിവാസികൾ മക്കത്തായക്കാരാണു്; വല്ലവരിലും മരുമക്കത്തായം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു് മേല്പറഞ്ഞ 'മൊഗയരെ'പ്പോലെ എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ ഉണ്ടായതാവുമെന്നാണു ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നതു്. മലബാർ ഗസററിയറിൽ ആദിവാസിക

ളെപ്പററിപ്പറയുന്നതും ഈ അവസരത്തിൽ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം. "സാധാരണയായിപ്പറയുന്നതായാൽ ഇവർ (ആദിവാസികൾ) മക്കത്തായക്കാരാണ്; താലികെട്ടു കല്യാണം ഇവരുടെ ഇടയിലില്ല.[1]"

അമ്പലവാസികൾ മുതൽ പുള്ളുവരടക്കമുള്ള എല്ലാ ജാതിക്കാരും ആഗതരായ നാഗന്മാരാണെന്നും, പറയർ പുലയർ മുക്കവർ വേട്ടുവർ നായാടികൾ മുതലായവരെല്ലാം ഇവിടെയുള്ള ആദിവാസികളാണെന്നും പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഇതിനു മറെറാരു തെളിവു കൂടി കാണിക്കാം. അതിനനുബന്ധമായി ആദിവാസികളെക്കുറിച്ചു ഒന്നു വിശദീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ ആദിവാസികളിലും പല വൎഗ്ഗക്കാരുണ്ട്. പറയരും പുലയരും തന്നെ ഒരേ വൎഗ്ഗമല്ല; സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ അതു അറിയാൻ കഴിയും. കടൽത്തീരത്തിലുള്ളവരായ മുക്കുവർ അരയർ പരവർ എന്നിവരും, കടൽക്കരയിലെ തെങ്ങിൻതോട്ടങ്ങളിൽ കാണുന്ന വേട്ടുവരും ഒരേ വൎഗ്ഗമല്ല. വയനാടൻമലകളിലുള്ള മലയർ കുറുമർ അടിയർ പണിയർ മുതലായവർ വേറെയുണ്ട്. പക്ഷെ ഇവരെല്ലാം വേറെ വേറെ വൎഗ്ഗക്കാരാണോ? ജാതികൊണ്ടു മാത്രമല്ല വ്യത്യാസമുള്ളു? എന്നൊന്നും നിശ്ചയമില്ല. അതൊന്നും ഞാൻ പരിശോധിച്ചിട്ടുമില്ല. നരവംശശാസ്ത്രപ്രകാരം പരിശോധിച്ചാലല്ലാതെ അതെല്ലാം വേർതിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസവുമാണ്. ഇവിടെ പ്രകൃതം അതല്ല; കുടിയേറിപ്പാൎത്തവരായ ആൎയ്യന്മാരും നാഗന്മാരും ഒഴികെ അപ്പോൾതന്നെ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മററു ജനങ്ങളെയെല്ലാം "ആദിവാസികൾ" എന്ന ഒരു വൎഗ്ഗക്കാരായിട്ടു കരുതുന്നുള്ളു. അവരിലെ ഉപവൎഗ്ഗങ്ങളെയൊന്നും ഇവിടെ പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കുന്നില്ല. അതിനു പകരം അവരെ മറെറാരു വിധത്തിൽ വേർതിരിക്കുകയും വേണം. അതു് ആൎയ്യന്മാരും

1 മലബാർ ഗസററിയർ (മലയാളം) വാല്യം 2 പേജ് 77.

അവരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാകുന്നു. ആ നിലയിൽ ഈ ആദിവാസികളെ സ്വീകൃതർ, തടസ്ഥർ, ബഹിഷ്കൃതർ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായിട്ടാണു് ഞാൻ തരംതിരിക്കുന്നതു്. ഇവയിൽ പുലയർ പറയർ മുതലായവർ സ്വീകൃതരും, മുക്കവർ വേട്ടുവർ കുറവർ അടിയർ മുതലായവർ തടസ്ഥരും, നായാടികൾ ബഹിഷ്കൃതരുമാകുന്നു.

സ്വീകൃതർ:—

പറയരും പുലയരുമൊഴികെ മൊളയൻ കണക്കൻ എന്നും മററും പറയപ്പെടുന്ന ചിലരെയും ഈ സ്വീകൃതരായികാണേണ്ടതു്. അതെല്ലാം ദേശഭേദമനുസരിച്ചു് ഭാഷയിൽ വന്ന വ്യത്യാസം മാത്രമായിരിക്കണം. ഇവിടെ ആ വക വ്യത്യാസങ്ങൾ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടവരെല്ലാം ഈ സ്വീകൃതരിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ആര്യന്മാർ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ ആദിവാസികളിൽ നിന്നു തങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ളെടത്തോളം ആളുകളെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. ആര്യന്മാർ ദേശംദേശമായി വ്യാപിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഓരോ ദേശത്തേക്കും ആവശ്യമുള്ളെടത്തോളം അത്തരക്കാരെ അതാതു ദേശക്കാരായി സ്വീകരിക്കുകയും, ദേശങ്ങളിൽ കുടിയിരുത്തുകയും ചെയ്തു. ഞാനിവിടെ സ്വീകൃതരെന്നു പറഞ്ഞതു ഇപ്രകാരം നമ്പൂതിരിമാർ തങ്ങളുടെ ദേശക്കാരായി സ്വീകരിച്ചു കുടിയിരുത്തിയവരെയാകുന്നു. ശൂദ്രൻ മുതൽ പാണൻ പര്യന്തമുള്ളവർക്കുള്ളതുപോലെ—അഥവാ ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെ—ദേശമര്യാദകളും മററവകാശങ്ങളും ഇവർക്കും കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. നമ്പൂതിരി—അഥവാ അമ്പലം—മററെല്ലാവരുമെന്നപോലെ ഇവരും ആ ദേശക്കാരാകുന്നു; അവിടെ അവകാശങ്ങളുണ്ടു്; അവർക്കും ഇവർക്കും തമ്മിൽ പലതിലും അന്യോന്യം സഹകരിക്കേണ്ടതുമുണ്ടു്[1] ഇവർ സ്വീകൃതരാ

1 ദേശമര്യാദയെപ്പററിയും ദേശക്കാരുമായിട്ടുള്ള ബന്ധത്തെപ്പററിയും 'ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം' എന്ന ഭാഗത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാണു്.

ണെന്നു പറയുവാൻ കാരണമതാകുന്നു. ഇവർ സ്വതവേ സാധുക്കളും സത്സ്വഭാവികളുമായിരുന്നുവെന്നും, ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാൎത്തു തുടങ്ങിയ കാലത്തു് ഇവർ അവൎക്കു കഴിവുള്ള ഒത്താശകളും സഹായങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തിരിക്കുമെന്നും, അതുകൊണ്ടാണു അവർ ഇവരെ മിത്രങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ദേശക്കാരായി സ്വീകരിച്ചു കുടിയിരുത്തി ജോലിയും കൊടുത്തു മററു അടിയാരുമായിട്ടെന്നപോലെ ദേശമൎയ്യാദകൾ ആചരിച്ചുവരുന്നതെന്നുമാണു എൻെറ വിശ്വാസം.

തടസ്ഥർ:—

സ്വതവെ തടസ്ഥൻ എന്ന പദത്തിനു സംസ്കൃതത്തിലുള്ള അൎത്ഥം മധ്യസ്ഥൻ—ശത്രുവോ മിത്രമോ അല്ലാത്ത ആൾ—എന്നാകുന്നു. ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതും ആ അൎത്ഥത്തിൽ തന്നെയാകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാർ ദേശക്കാർ ദേശങ്ങൾ എന്നിവയുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാതെ—ദേശക്കാരായി സ്വീകരിക്കപ്പെടാതെ—ജീവിച്ചുവരുന്ന മുഖ്യമായി ആദിവാസികളെയാണു ഈ കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. ഇവൎക്കു ഇവരുടേതായ ഒരു ദേശമോ ദേശക്കാരോ ഇല്ല. എന്തെങ്കിലും ദേശക്കാരുമായി ഇവൎക്കോ ഇവരുമായി ദേശക്കാൎക്കോ—ഉത്സവമായിട്ടാവട്ടെ മററു സംഗതികളിലാവട്ടെ—വെറും മനുഷ്യരെന്ന നിലയുള്ള സഹകരണമല്ലാതെ, നിബന്ധമായ യാതൊരു ബാധ്യവും കൎത്തവ്യവുമില്ല. ഇവരെ ആൎയ്യന്മാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല; ബഹിഷ്കരിച്ചിട്ടുമില്ല. അവരുടെ കനിവനുസരിച്ചു ജീവിച്ചുവരുന്നുവെന്നു മാത്രം. അതിനാൽ ഇവർ തടസ്ഥരാകുന്നു. ഇവരാകട്ടെ ആൎയ്യന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാൎക്കു പ്രത്യേകമായ ഉപകാരങ്ങളൊന്നും ചെയ്തുകൊടുത്തിട്ടില്ല; ദ്രോഹമൊന്നും ചെയ്യുന്നുമില്ല. അവരെ മിത്രങ്ങളായോ ശത്രുക്കളായോ കരുതാതെ കേവലം തടസ്ഥർ—സമന്മാർ—ഉദാസീനന്മാർ—എന്ന

നിലയിൽ വിട്ടിട്ടു ആ കാൎയ്യത്തിലേക്കു വരാം. ഇവരിൽ മുക്കുവന്മാരെന്നും, പരവന്മാരെന്നും, അരയന്മാരെന്നും മറ്റും പറയപ്പെടുന്നവരെ കടൽക്കരയിൽ കാണാം. അവർ മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളാണല്ലൊ. ദേശഭേദമനുസരിച്ചുള്ള നാമഭേദം മാത്രമാണിതെന്നും എല്ലാം ഒരേ വൎഗ്ഗമാണിവരെന്നുമാണു അന്വേഷണത്തിൽ നിന്നറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞതു്.

കടൽക്കരയിൽനിന്നു കിഴക്കോട്ടു—അവസ്ഥാനുസരണം എഴെട്ടു നാഴികവരെ—കുന്നും മലയും മറ്റുമില്ലാതെ—പരന്നുകിടക്കുന്ന മണൽപ്രദേശമാണല്ലൊ. അവിടത്തെ പ്രധാന കൃഷി തെങ്ങുമാകുന്നു. കോഴിക്കോടു മുതൽ എറണാകുളം വരെയുള്ള ഈ തെങ്ങിൻതോട്ടങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാരായി—കൃഷിത്തൊഴിലാളികളായി—താമസിക്കുന്ന ജനങ്ങളെ 'വേട്ടുവന്മാർ' എന്നു പറയുന്നു. മുക്കുവന്മാർ കടൽജീവികളാണെങ്കിൽ ഇവർ കരജീവികളാണു്. എന്നാൽ അവർ തമ്മിൽ ബന്ധമില്ലത്രെ. കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു വടക്കും എറണാകുളത്തുനിന്നു തെക്കും ഇത്തരം ജനസമൂഹം ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. അതിനുപുറമെ വയനാടു മുതലായ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലെ മലയർ കുറിച്യർ കുറുമർ പണിയർ ആദിയായ ജനസമുദായങ്ങളും വേറെയുണ്ടു്. ഇവിടെ വിവക്ഷ അതല്ല, ആൎയ്യന്മാർ കുടിയേറിപ്പാൎത്ത മുതൽ ഇന്നുവരെയും അവരുടെ ശത്രുക്കളോ സഹകരണക്കാരോ ആയി സ്വീകരിക്കാത്തതും, എന്നാൽ ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെടാത്തതും ചില ആദിവാസികളെ കേരളത്തിലുണ്ടെന്നു കാണിക്കുക മാത്രമാണിവിടെ ഉദ്ദേശം.

3. ബഹിഷ്കൃതർ:—

ഞാൻ ഈ ഇനത്തിൽ പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു നായാടികളെയാകുന്നു. ഏറ്റവും ദയനീയമായ നില അവരുടേതാണു്. സകലമാന ജനങ്ങളും അവരെ എല്ലാവിധത്തിലും ബഹിഷ്കരിച്ചിരിക്കയാണു്.

അവരെക്കൊണ്ടു യാതൊരു പണിയുമെടുപ്പിയ്ക്കയില്ല, അവൎക്കുവേണ്ടി യാതൊരു പണിയും എടുക്കയുമില്ല, അവരിൽനിന്നു എന്തെങ്കിലും വാങ്ങുകയോ അവൎക്കു കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യില്ല. മനുഷ്യവാസമുള്ള ദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു വരുവാനൊ സാധാരണ വഴികളിൽക്കൂടി നടക്കുവാനൊ പാടില്ല; കൂലിപ്പണിയ്ക്കുപോലും അവരെ വിളിയ്ക്കുകയില്ല. അങ്ങിനെ തികഞ്ഞ ഒരു സഹകരണത്യാഗമാണു് അവരുമായി മററു ദേശക്കാരെല്ലാം—ഹിന്ദുക്കളെല്ലാമെന്നൎത്ഥം—അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നതു്. ഈ നായാടികൾ ആൎയ്യന്മാരുടെ ശത്രുക്കളായിരുന്നിരിയ്ക്കണം. ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ ഇവർ അവരെ എതിൎക്കുകയും ഉപദ്രവിയ്ക്കുകയും മററും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവണം. നിവൃത്തിയില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ ആൎയ്യന്മാർ ഇവരെ ആട്ടി അകററുകയും അങ്ങിനെ കാടു കയറുകയും ചെയ്യേണ്ടിവന്നവരാണിവർ.

ഇനി പ്രകൃതവിഷയത്തിലേയ്ക്കു കടക്കാം. അമ്പലവാസിമുതൽ പുലയരടക്കമുള്ളവരെല്ലാം ഒരേ വൎഗ്ഗമാണെന്നതിനുള്ള തെളിവാണിവിടെ പറയാൻ പോകുന്നതു്. പ്രായേണ ആദിവാസികളിലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലും ഓരോ മൂപ്പനൊ—നേതാവിനൊ—കാണുന്നുണ്ടു്. വഹിച്ചുവരുന്നതു് ഓരോ വംശക്കാരാകുന്നു. മരിച്ചു് അതാതുകാലത്തു നേതാവിനെ നിശ്ചയിയ്ക്കുന്നതായ സമ്പ്രദായവുമില്ലെന്നില്ല. വിവാഹവും വേണ്ടിവന്നാൽ മോചനവും നടത്തിക്കൊടുക്കുക, ജാതിവഴക്കും മററു കശപിശകളുമുണ്ടായാൽ പറഞ്ഞുതീൎക്കുക മുതലായതെല്ലാം ആ നേതാവിന്റെ അധികാരത്തിൽ പെട്ടതാണു്. ആദിവാസികളായ മുക്കുവന്മാരുടെ നേതാവിനു അവർ പറയുന്ന ഭാഷ 'കടിക്കുടിസ്ഥൻ' എന്നാണു്. ഇതു 'കുലകൂടസ്ഥൻ' എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിന്റെ രൂപാന്തരമാവുമെന്നൂഹിയ്ക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ അതിന്റെ അൎത്ഥം 'വംശസ്ഥാപകൻ' എന്നാണെന്നു പറയാം. 'വംശനേതാവ്' എന്നു പറഞ്ഞാലും തെററാവില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തായാലും മുക്കുവന്മാൎക്കു അങ്ങിനെ ഒരു നേതാവുണ്ടെന്നു മാ

ളുമേ ഇവിടെ വസിക്കുന്നുള്ളു. അതുപോലെ വേട്ടുവന്മാരുടെ നേതാവിനെ 'അവകാശി'യെന്നും, ബഹിഷ്കൃതരായ നായാടികളുടേതിനെ മൂപ്പൻ എന്നുമാണ് അവർ പറയുന്നത്. വയനാടൻ മലകളിലും മറ്റും ജീവിക്കുന്ന കാടന്മാരായ ആദിവാസികളുടെ നിലയും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. അവിടങ്ങളിലന്വേഷിച്ചതിൽ ആ ഗിരിവർഗ്ഗക്കാരെല്ലാം ഓരോ നേതാവുള്ളവരെന്നു അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. അടിയരുടെ നേതാവിനെപ്പറയുന്ന നാമം 'നാട്ടുമൂപ്പൻ' എന്നാണ്. അയാളുടെ കീഴിലായി 'ചെമ്മക്കാരൻ' 'തിണ്ടി' 'കരിമികൻ' എന്നീ പേരുകളാൽ അറിയപ്പെടുന്ന മൂന്നുപേരും കൂടിയുണ്ട്. കുറിച്യരുടെ നേതാവിന്റെ പേര് 'തണ്ടൻ' എന്നാകുന്നു. അയാളുടെ കീഴിലും 'പണിക്കർ' 'വെളിച്ചപ്പാട്' എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുപേരുണ്ട്. കാട്ടുനായ്ക്കന്മാരുടെ പ്രധാനിയുടെ പേർ 'നായ്ക്കനേതാവു' എന്നത്രെ. പണിയർ എന്നു മറ്റൊരു കാട്ടുവർഗ്ഗക്കാരുണ്ട്. 'മൂപ്പൻ' എന്നാണവരുടെ തലവന്റെ പേർ. (മലബാർ ഗസററിയറിൽ ഇവനു 'കുട്ടൻ' എന്നുകൂടി പേരുണ്ടെന്നു എഴുതിക്കാണുന്നു) കുറുമർ മുള്ളക്കുറുമ്പർ തേൻകുറുമ്പർ എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു വർഗ്ഗക്കാർ വേറെയുണ്ട്. ഇതിൽ കുറുമനേതാവിന്റെ പേർ 'കുന്നിൽക്കാരണവർ' എന്നാകുന്നു[1] മുള്ളക്കുറുമ്പരുടെ നേതാവ് 'മൂപ്പനും' തേൻ കുറുമ്പരുടേത് 'മുതലി'യുമാകുന്നു.[2]

ഇങ്ങിനെ ആദിവാസികൾക്കെല്ലാം പ്രത്യേകം നേതാക്കന്മാരെക്കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അമ്പലവാസി മുതൽ പുള്ളുവർ വരെയുള്ളവർക്കാണെങ്കിൽ നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊരു നേതാ

---

1 കേരളത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗങ്ങളിലുള്ള വനങ്ങളിൽ വസിച്ചുവരുന്ന ഏതാനും ആദിവാസികളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന കെ. പാണൂരിന്റെ 'കേരളത്തിലെ ആഫ്രിക്ക' എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്ന് എടുത്തതാണ് ഈ നേതാക്കന്മാരുടെ പേരുകൾ.

2 മലബാർ ഗസററിയർ മലയാളം vol 2. പേജ് 83.

വ്—പ്രധാനി—ഉള്ളതായോ ഉണ്ടായിരുന്നതായോ കാണുന്നില്ല. എല്ലാ കാൎയ്യത്തിലും അവസാനതീരുമാനമുണ്ടാക്കിയിരുന്നതു് അതാതു പ്രദേശങ്ങളിലെ ഇല്ലങ്ങളിൽ വെച്ചായിരുന്നു. കെട്ടുകല്യാണത്തിന്നു മുല്ല കൊണ്ടുപോയിരുന്നതും ഇല്ലങ്ങളിൽനിന്നോ അമ്പലങ്ങളിൽനിന്നോ ആയിരുന്നുവല്ലോ. കല്യാണം പതിനാറു് മുതലായ അടിയന്തരങ്ങൾക്കു ഇല്ലങ്ങളിലോ അമ്പലങ്ങളിലോ വെച്ചു് ബ്രാഹ്മണനു് കഴിയ്ക്കുകയും ദക്ഷിണ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു അപൂൎവ്വമായിരുന്നില്ല.

എന്നാൽ പറയർ പുലയർ എന്നിവർ ആദിവാസികളാണെങ്കിലും അവൎക്കു ഇങ്ങിനെയൊരു നേതാവുള്ളതായോ ഉണ്ടായിരുന്നതായൊ അറിവില്ല. അതിന്നു കാരണമെന്താണെന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാവാം. അവർ സ്വീകൃതരാണല്ലോ. അവൎക്കുമാത്രം പ്രത്യേകം നേതാവില്ലാതാവാനും, നേതൃത്വം നമ്പൂതിരിമാരിൽ നിക്ഷിപ്തമാവാനും കാരണമതാകുന്നു. ഈഴവൎക്കു് അവരിൽ നേതാക്കന്മാരുണ്ടു്. അവരുടെ പേർ 'തണ്ടാൻ' എന്നാകുന്നു. അവർ ആഗതരാണെങ്കിലും—ദേശവ്യവസ്ഥയും മറ്റും നിലവിൽവന്നതിന്നു ശേഷം വന്നവരാകയാൽ—ആൎയ്യന്മാർ ദേശക്കാരായി സ്വീകരിയ്ക്കുകയോ ദേശമൎയ്യാദകൾ അനുവദിയ്ക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അതിനാൽ അവരുടെ നേതൃത്വം നമ്പൂതിരിമാരിൽ കാണുന്നുമില്ല. ആൎയ്യന്മാർ അവരെയും പറയർ പുലയർ എന്നിവരെപ്പോലെ ദേശക്കാരായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരുടെ നേതൃത്വവും ആൎയ്യന്മാൎക്കു മാത്രമെ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നുള്ളു. അവരെ ആൎയ്യന്മാർ അങ്ങിനെ സ്വീകരിയ്ക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണു ഈഴവരുടെ നേതാക്കന്മാരായി തണ്ടാൻ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരുണ്ടായി വന്നതു്.

ഇനി ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം ഇവിടെ ചുരുക്കിപ്പറയാം. പ്രായേണ എല്ലാതരം ആദിവാസികൾക്കും അവരുടെ ജാതിക്കാരായ മുഖ്യതലവന്മാർ—നേതാക്കന്മാർ—ഉണ്ടു്. കേരള

ത്തിലെ നായന്മാരിൽ വാരിയർ മുതൽ പുള്ളുവരടക്കം പല വിഭാഗങ്ങളാണെങ്കിലും അവരിലാൎക്കും സ്വജാതിക്കാരായ വൎഗ്ഗമേധാവികളില്ല; എല്ലാവരുടെയും ആ നേതൃത്വം ഇരിയ്ക്കുന്നതു നമ്പൂതിരിമാരിലാകുന്നു. അതിനാൽ അവരെല്ലാം ആഗതരാണെന്നും, നമ്പൂതിരിമാർ കൊണ്ടുവന്നവരാണെന്നും, മാത്രമല്ല ആദ്യകാലത്തു് ഒരേ വൎഗ്ഗക്കാരായിരുന്നവരെന്നും, ഇവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയതിനു ശേഷം കാലക്രമേണ സാവധാനത്തിൽ പല ജാതികളായിത്തിരിഞ്ഞതാണെന്നും തെളിയുന്നുണ്ടു്.

അദ്ധ്യായം 9

സഹോദരഭർത്തൃത്വം നമ്പൂതിരിമാരിൽ

കുടിയേറിപ്പാൎത്തവരിലെല്ലാം ബഹുഭർത്തൃത്വം വരിക എന്നതു സാധാരണയാണു്. കേരളത്തിൽ—ഇന്ത്യയിലെവിടെയും തന്നെ—കണ്ടുവരുന്നതായ ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യക്കാരും അതിനു തെളിവാണു്. ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയാണെങ്കിൽ കാടുകെട്ടിക്കിടക്കുന്ന അന്നത്തെ കേരളം പോലെയൊന്നുമല്ല; യൂറോപ്യന്മാർ വന്നതാണെങ്കിൽ കച്ചവടത്തിന്നാണു്. ആദ്യം വന്ന വാസ്കോഡിഗാമയ്ക്കു മാത്രമേ വഴി നിശ്ചയമില്ലാത്തതിനാൽ ഇവിടെ എത്താൻ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളു. പിന്നീടു വന്നവരെല്ലാം സുനിശ്ചിതമായ മാൎഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെ—ചരക്കുകപ്പലാണെങ്കിലും—പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള ജലവാഹനങ്ങളിലാണു യാത്ര ചെയ്തിരുന്നതു്. ഇവിടെ എത്തിയാൽ താമസിയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടതായ എല്ലാ സൌകൎയ്യങ്ങളുമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ധനാൎജ്ജനത്തിന്നു വേണ്ടിയാണു പുറപ്പെട്ടിരുന്നതും. എന്നിട്ടും കൂടി അവരിൽതന്നെ വളരെപ്പേർ സ്ത്രീകളെ കൂടാതെയാണു അവിടെ വന്നിരുന്നതു്. ഇവിടെക്കാണുന്നതായ ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യക്കാരെല്ലാം അതിനു തെളിവാണല്ലോ. ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ പട്ട

ണങ്ങളിൽ പോയാലും ആംഗ്ലോഇന്ത്യക്കാരെ ഇന്നും എത്ര വേണമെങ്കിലും കാണ്മാനുണ്ടാകും. മാത്രമല്ല ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധം കഴിയുന്നതുവരെ (1918) തീവണ്ടികളിലെ ചില കമ്പാൎട്ടുമെന്റുകൾ—യൂറോപ്യന്മാൎക്കും "ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യക്കാൎക്കും" മാത്രമായി റിസൎവ്വ് ചെയ്യുകയും, ആ വിവരം പരസ്യമായി അവയിൽ എഴുതിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സായ്പന്മാൎക്ക അത്രയൊക്കെ സൌകൎയ്യം മാത്രമല്ല 'ഭസ്വാതന്ത്ര്യം' ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടു കൂടി ഇവിടെ ആയിരക്കണക്കിനു ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യക്കാരുണ്ടായി. ഇന്നും നിയമസഭകളിലേയ്ക്കു ന്യൂനപക്ഷമെന്ന നിലയ്ക്കു പ്രത്യേക പ്രാതിനിധ്യവും അവൎക്ക അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. യൂറോപ്യന്മാൎക്ക് ഇന്ത്യക്കാരെ പരമപുച്ഛമായിരുന്നു. എന്നിട്ടു കൂടി ഇവിടെ ഇത്ര വളരെ ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യക്കാരുണ്ടാവാൻ കാരണമെന്താണു? എല്ലാവൎക്കും യൂറോപ്യൻ സ്ത്രീകളെ ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുവരാമായിരുന്നില്ലേ? പരിതസ്ഥിതി ഇങ്ങിനെ അവൎക്കനുകൂലമായിരുന്നിട്ടുകൂടി ഇത്രയധികം ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യക്കാരുണ്ടായതു ഒരുതരം ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. ബഹുഭൎത്തൃത്വത്തിന്റെ മൂലകാരണം സ്ത്രീകൾ കമ്മിയാവുകയാണല്ലൊ. ഇവിടെയാണെങ്കിൽ 'സ്ത്രീകളുടെ കമ്മി' എന്നതിനു യൂറോപ്യൻ സ്ത്രീകളുടെ കമ്മിയാണെന്നേയുള്ളു. അവരുടെ സ്വദേശത്തെന്നപോലെ ഇവിടെയും യൂറോപ്യൻ സ്ത്രീകളെ വേണ്ടുവോളം കിട്ടുമായിരുന്നാൽ ഇവരെല്ലാം ഇന്ത്യക്കാരികളെ പരിഗ്രഹിക്കുവാനും, ഇത്ര വളരെ ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യക്കാരെ സൃഷ്ടിക്കുവാനും ഇടവരില്ലെന്നു തീൎച്ചയല്ലേ? ഇന്ത്യക്കാരികളെ ഇവിടെ കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമില്ല; യൂറോപ്യൻസ്ത്രീകളെ കിട്ടുവാനുമില്ല. ഈ ആംഗ്ലോഇന്ത്യക്കാരെല്ലാം അതിന്റെ ഫലമാകുന്നു.

ആൎയ്യന്മാർ കേരളത്തിലേയ്ക്കു വന്നപോലെ ജനവാസശൂന്യവും കാടുകെട്ടിക്കിടക്കുന്നതുമായ ഒരു രാജ്യത്തേയ്ക്കാണവർ വന്നിരുന്നതെങ്കിൽ ഈ ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യക്കാരുടെ സ്ഥാനത്തു് ബഹുഭൎത്തൃ

ത്വസന്താനങ്ങളും—ഒരേ സ്ത്രീയിൽ പല പുരുഷന്മാരിൽനിന്നു ജനിച്ച സന്താനങ്ങളും—ആയിരിക്കുവാനാണെളുപ്പം. അതിനാൽ കേരളത്തെപ്പോലെ ജനവാസശൂന്യമായി ഭൂമികളെല്ലാം കാടുകെട്ടി തരിശായിക്കിടക്കുന്ന വിദൂരപ്രദേശത്തേക്കു കുടിയേറിപ്പാർക്കാൻ പോകുന്നവരിൽ ബഹുഭർത്തൃത്വമുണ്ടായാലത്ഭുതമില്ല; അതു സ്വാഭാവികമാണു്; അതു സംഭവിക്കാതിരിക്കുവാനാണു പ്രയാസം.

സിലോൺ സിംഗപ്പൂർ സൌത്താഫ്രിക്കാ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ എത്ര ഇന്ത്യക്കാരാണു അവിടത്തുകാരികളെത്തന്നെ കല്യാണം കഴിച്ചു കൂടിയിരിക്കുന്നതു്. സൌത്താഫ്രിക്കയിലെ നീഗ്രോകളിൽ തന്നെ ആയിരക്കണക്കിൽ സായ്പന്മാരുടെ സന്താനങ്ങളെ—'ആംഗ്ലോ ആഫ്രിക്കക്കാരെ'—കാണാം. തെക്കേ അമേരിക്കയിൽ 75 ശതമാനം ജനങ്ങളും സായ്പന്മാരായിട്ടുള്ള സങ്കരവർഗ്ഗക്കാരാകുന്നു.[1] വാസ്തവത്തിൽ ഇതെല്ലാം ബഹുഭർത്തൃത്വത്തിന്റെ രൂപാന്തരമാണു്. ആദികാലത്തെ കേരളം പോലെ ജനവാസമില്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവിടെ കുടിപാർക്കാൻ ചെന്നവരിലും ബഹുഭർത്തൃത്വമുണ്ടാവാതിരിക്കയില്ല. അവിടങ്ങളിലെല്ലാം അതു കൂടാതെ കഴിഞ്ഞതു സ്ത്രീകളും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നതിനാലാകുന്നു.

അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നമ്പൂതിരിമാരും ഇവിടെവന്നു കുടിയേറിപ്പാർത്തവരാകയാൽ അവരിലും ബഹുഭർത്തൃത്വമുണ്ടാവേണ്ടതല്ലേ? അവരിൽ മാത്രം അതില്ലാതാവാൻ കാരണമെന്താണു്? എന്നൊരു ചോദ്യം ഉത്ഭവിക്കും. അവർ ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാർത്ത ആദ്യകാലത്തും പിന്നീടു കുറച്ചുകാലത്തോളവും അവരുടെ ഇടയിൽ സഹോദരഭർത്തൃത്വമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതു്. കാലാന്തരത്തിൽ കഠിനമായ നിയമം മൂലം അതിനെ നി

---

1 'അപ്പുറത്തെ അമേരിക്ക' കെ. സി. പീറ്റർ.

രോധിച്ചിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ സഹോദരഭൎത്തൃത്വമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിന്നു ചില തെളിവുകൾ ഇവിടെ കാണിക്കാം.

ഘോഷാസമ്പ്രദായം നിഷ്കൎഷയോടെ ആചരിച്ചിരുന്നവരിലും ആചരിച്ചുവരുന്നവരിലും തന്നെ സ്ത്രീകൾക്ക തന്റെ കുഡുംബത്തിലുള്ള പുരുഷന്മാരെ കാണ്മാൻ പാടില്ലെന്ന ഒരു നിയമം എങ്ങും നടപ്പുള്ളതായി കേട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാരിൽ മാത്രം അങ്ങിനെയൊരു നിയമമുണ്ട്. ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാൎയ്യയെ സ്വന്തം അനുജന്മാൎക്കുകൂടി കാണ്മാനോ നേരിട്ടു സംസാരിക്കുവാനോ പാടില്ലെന്നാണ് — ഇപ്രകാരം ആയിരുന്നു — നിയമം. ഒരു ഇല്ലത്തു നാലു സഹോദരന്മാർ വിവാഹം ചെയ്യുവെന്നു വിചാരിക്കുക. അതായതു ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാർ തമ്മിൽ മാത്രമല്ലാതെ മറ്റു മൂന്നു പുരുഷന്മാൎക്കും മറ്റു മൂന്നു സ്ത്രീകളെ കാണുകയോ അവരുമായി നേരിട്ടു സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നു നിൎബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു അവർ തമ്മിലും ഘോഷാസമ്പ്രദായം നിൎബ്ബന്ധമായിരുന്നുവെന്നൎത്ഥം. ജ്യേഷ്ഠന്റെ വേളി കഴിയുമ്പോഴും ഉണ്ണികളായിരിക്കുന്ന — സമാവൎത്തനം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത — അനുജന്മാരെല്ലാം ആ അന്തൎജ്ജനത്തെ കാണാറുണ്ട്. എന്നുവെച്ചാൽ അവരുടെ സമാവൎത്തനം കഴിഞ്ഞാലും (പ്രായമായാലുമെന്നൎത്ഥം) അവർതമ്മിൽ ഘോഷ ആചരിക്കാറില്ല. വേളി കഴിയുന്ന സമയത്തു സമാവൎത്തനം കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള അനുജന്മാരാരും ആ ജ്യേഷ്ഠഭാൎയ്യയെ കാണുകയും പതിവില്ല. എന്റെ രണ്ടു ജ്യേഷ്ഠന്മാർ ഈരണ്ടു വിവാഹം ചെയ്തവരാണ്. വലിയ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ആദ്യത്തെ വേളി കഴിയുന്ന കാലത്ത് എനിക്കു എട്ടു വയസ്സു ആയിരുന്നുള്ളു. ഉപനയിച്ചിരിക്കുന്ന — ബ്രഹ്മചാരിയായിരിക്കുന്ന — കാലമായിരുന്നു അതു. അതിനാൽ ആ ആദ്യഭാൎയ്യയെ മാത്രം ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു; എന്നുവെച്ചാൽ അവരും ഞാനുമായി ഘോഷ ആചരിച്ചിരുന്നില്ല. ആ ജ്യേഷ്ഠന്റെ തന്നെ രണ്ടാമത്തെ വേളിയും, ചെറിയ ജ്യേഷ്ഠന്റെ രണ്ടു വേളികളും നടന്നതു എന്റെ സമാ

വർത്തനം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമാകുന്നു. അവരെ ഞാൻ നേരിട്ടു കാണുകയോ അവരുമായി സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. (*സമാവർത്തനം എന്നതു് ഷോഡശക്രിയകളിലൊരു സംസ്കാരവും, ഉണ്ണി എന്ന നില വിട്ടു നമ്പൂതിരിയായി മാറുന്നതുമായ പ്രധാന കർമ്മമാകുന്നു.) ഇതു് നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ സാർവ്വത്രികമായി ഉണ്ടായിരുന്ന നിയമമായിരുന്നു. ഈ പരമാർത്ഥം നമ്പൂതിരിമാരല്ലാതെ ഇതരന്മാർ അറിഞ്ഞിട്ടു ഉണ്ടാകയില്ല; ഇപ്പോഴത്തെ ചെറുപ്പക്കാർക്കു് അതറിയാതായിട്ടുമുണ്ടു്; അടുത്ത തലമുറക്കാർക്കു തീരെ അജ്ഞാതമാവുകയും ചെയ്യും. ഇതിന്റെ ആവശ്യവും കാരണവുമെന്താണു ? ഒന്നുകൂടി അറിയണം. ഭർത്തൃസഹോദരന്മാർ മാത്രമായിട്ടു ഈ ഘോഷയുള്ളൂ. അമ്മാമന്റെ മക്കളും, അമ്മയുടെ സഹോദരിപുത്രന്മാർ, അഫന്മാർ (ഭർത്താവിന്റെ പിതൃസഹോദരന്മാർ) അവരുടെ സഹോദരിപുത്രന്മാർ മുതലായ ചാർച്ചക്കാരെയെല്ലാം കാണുവാനും, അവരുമായി നേരിട്ടു സംസാരിക്കുവാനും വിരോധമില്ല. അവരുമായി ഘോഷയില്ലെന്നർത്ഥം. ഭർത്താക്കന്മാരുടെ സഹോദരന്മാരായിട്ടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ മാത്രമേ ഘോഷയുള്ളൂ. അതു് നിർബ്ബന്ധമായിരുന്നു താനും. പണ്ടു സഹോദരഭർത്തൃത്വമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അതിനെ നിരോധിക്കാനാണു അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതെന്നുമാണു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതു്.

ബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യയിൽ എല്ലായിടത്തുമുണ്ടു്. പാതിവ്രത്യനിഷ്ഠ എല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെ നിർബ്ബന്ധവുമാണു് ജ്യേഷ്ഠഭാര്യയും ഭർത്തൃസഹോദരന്മാരും തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെയൊരു ഘോഷാസിസ്റ്റം അവരിലൊന്നുംതന്നെ കാണുന്നില്ല; നമ്പൂതിരിമാരിൽ മാത്രമേ ഉള്ളൂ.

സാധാരണ എല്ലാവരും ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാര്യയെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയെന്നും, അനുജന്റെ ഭാര്യയെ അനുജത്തിയെന്നും—ആ അർത്ഥത്തിൽ പേരും—വിളിക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാരാകട്ടെ അവരെപ്പ

റയുന്ന ഭാഷതന്നെ "ആത്തേമ്മാര്" എന്നാകുന്നു. അതിന്റെ അൎത്ഥം വെറും "അന്തൎജ്ജനം" (അകത്തെ അമ്മമാർ) എന്നാണല്ലൊ; എന്നുവെച്ചാൽ ചാൎച്ചയുടെ യാതൊരു ഛായതന്നെയും അതിലില്ലെന്നു താല്പൎയ്യം. അപ്രകാരംതന്നെ ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരുടെ ഭാൎയ്യമാർ ഭൎത്തൃസഹോദരന്മാരെപ്പറയുന്ന ഭാഷയാകട്ടെ അനുജനെ "എളേമ്പൂരി"—എളയനമ്പൂതിരി—എന്നും, ജ്യേഷ്ഠനെ "മൂസ്സാമ്പൂരി"—മൂസ്സ്നമ്പൂരി—എന്നുമാകുന്നു. ഇതു രണ്ടും—ആത്തേമ്മാര് എന്നും, മൂസ്സാമ്പൂരി എളേമ്പൂരി എന്നതുമുള്ള ഭാഷകൾ—സാധാരണ യാതൊരു ചാൎച്ചയുമില്ലാത്ത അന്യന്മാർ—അബ്രാഹ്മണരും വാലിയക്കാരും മറ്റും—പറയുന്ന പദങ്ങളാകുന്നു. ഭൎത്തൃസഹോദരന്മാരും ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരുടെ ഭാൎയ്യമാരും തമ്മിലുള്ള പെരുമാറ്റം അത്രയും അകന്നിരിക്കുന്നുവെന്നൎത്ഥം.

ഇങ്ങിനെ ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരുടെ ഭാൎയ്യമാരും ആ ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരും തമ്മിൽ ഇത്ര അകന്ന നിലയിൽ പെരുമാറുന്ന സമ്പ്രദായം മറ്റൊരു സമുദായത്തിലുമില്ല. തക്കതായ എന്തെങ്കിലും കാരണവും ആവശ്യവുമില്ലാതെ അങ്ങിനെയൊരു സമ്പ്രദായം നടപ്പാവാനും നടപ്പാക്കാനും വഴിയില്ലല്ലൊ.

ഇനി മറ്റൊന്ന്—ബ്രാഹ്മണരെല്ലാം പാതിവ്രത്യത്തിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ വളരെ ശ്രദ്ധാലുക്കളാണ്. പ്രായേണ മിക്ക ബ്രാഹ്മണവംശക്കാരും ഏകഭൎത്തൃവ്രതം നിൎബ്ബന്ധമാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലൊ. എന്നുവെച്ചാൽ ചെറുപ്പത്തിലെ വിധവയായാലും പുനൎവ്വിവാഹം ചെയ്യാറില്ലെന്നൎത്ഥം. എന്നിരുന്നാലും ദോഷശങ്കയുണ്ടായാൽ സ്മാൎത്തവിചാരം കഴിക്കുകയും,[1] കുറ്റക്കാൎക്ക് ഭ്രഷ്ട് കല്പിച്ച് സമുദായത്തിൽനിന്നു പുറന്തള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ഇതുയും നിഷ്ഠ

1 സ്മാൎത്തവിചാരം എന്നാലെന്തെന്നു 'എന്റെ സ്മരണകൾ 3-ാം ഭാഗത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്' നോക്കുക.

ഷ്ഠയോടെ ആചരിച്ചിരുന്നവരായും നമ്പൂതിരിമാരെ മാത്രമേ കണ്ടിട്ടുള്ളു. മററായ്കാലത്തും ഏതൊരു ദേശത്തും വേറെ ഏതൊരു ജനസമുദായത്തിലും ഇത്രയും ഭയങ്കരമായ ഒരാചാരമുണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രത്തിലില്ല. അതിനാൽ അതിനും ഒരു കാരണമുണ്ടാവണം. അതെന്താണ്?

ആദ്യകാലത്ത് നമ്പൂതിരിമാരിൽ സഹോദരഭർത്തൃത്വമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, കാലാന്തരത്തിൽ അവർക്ക് അതു അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നു തോന്നിയെന്നും, അതിന്റെ ഫലമാണിതെല്ലാമെന്നും, ആണു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. സദാചാരമെന്ന നിലയ്ക്ക് — അഥവാ ദുരാചാരമല്ലെന്ന നിലയ്ക്കെങ്കിലും — ജനസമ്മതത്തോടെ ഇച്ഛയായി നടന്നുവന്നിരുന്ന ഒരാചാരത്തെ സമുദായത്തിൽ നിന്നു നിശ്ശേഷം നിഷ്കാസനം ചെയ്യുക എന്ന കാര്യം അത്ര എളുപ്പമല്ല. സഹോദരന്മാരെല്ലാം ഏകയോഗക്ഷേമമായി ഒരു കുടുംബത്തിൽ താമസിക്കുന്നു. സഹോദരഭർത്തൃത്വമാണുണ്ടായിരുന്നത്. അതിനെ ഇനിമേലിൽ നിർത്തലാക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചത് ആ നടപടിയെയാണെന്നതാണ്. അപ്പോൾ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി ചെയ്യേണ്ടിവന്നത് ജ്യേഷ്ഠഭാര്യയും, ഭർതൃസഹോദരന്മാരും തമ്മിൽ അടുക്കാതെ അകററുകയായിരിക്കണം. ഇന്നു സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന സമ്പ്രദായം അമ്മാമന്റെ മകളെ മരുമകനു 'മുറപ്പെണ്ണായിട്ടാണല്ലോ. ജനനംകൊണ്ടുതന്നെ ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പോലെ ആ മുറപ്പെണ്ണും ആ മരുമകനും തമ്മിൽ ഒരടുപ്പവും താല്പര്യവും അവരറിയാതെതന്നെ അവരിൽ അങ്കുരിച്ചു കാണും. അതുപോലെ പാരമ്പര്യമായ നടപ്പു കാരണം ജ്യേഷ്ഠന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ അവർക്കും അനുജന്മാർക്കും തമ്മിൽ പ്രേരണ കൂടാതെതന്നെ പ്രായമാവുന്നതോടുകൂടി ഒരു കയറില്ലാത്ത വലിവുണ്ടാവുന്നതിനു എളുപ്പവുമാണ്. മററു പുരുഷന്മാരുമായിട്ട് അങ്ങിനെ ഒരു ബന്ധമുണ്ടാകില്ലല്ലോ. അതിനാൽ അങ്ങിനെ വല്ലവരു

മായി തമ്മിൽ ആകൎഷിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ അതിന്നനുകൂലമായ പരിതസ്ഥിതിയും പെരുമാററവുമുണ്ടായേ പററൂ. ഒരുമിച്ചുതന്നെ താമസിക്കുകയും പൂൎവ്വനടവടിയുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവരെ അകററാനാണു പ്രയാസമുണ്ടാവുക പതിവു്. അങ്ങിനെയുള്ള സഹോദരന്മാരും ജ്യേഷ്ഠഭാൎയ്യയും ഒരേ ഇല്ലത്തുതന്നെ താമസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ തമ്മിൽ കാണുവാനോ നേരിട്ടു സംസാരിക്കുവാനോ പാടില്ലെന്നും ഘോഷ ആചരിക്കണമെന്നും നിൎബ്ബന്ധിക്കേണ്ടി വന്നതു ആ കാരണത്താലാണു്.

ജ്യേഷ്ഠൻ പുത്രനില്ലാതെ മരിച്ചാൽ ആ വിധവയിൽ അനുജൻ സന്താനോല്പാദനം ചെയ്യാമെന്നു മനു വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'നിയോഗം' എന്നതു അതിന്റെ സാങ്കേതികനാമമാകുന്നു. അതു നല്ല ദിവസം നോക്കി ചെയ്യണമെന്നും, ഒരു ഋതുകാലത്തു് ഒരിക്കൽ മാത്രമേ ചെയ്യാവൂ എന്നും, പുത്രനുണ്ടായാൽ പിന്നെ പാടില്ലെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ സഹോദരഭൎത്തൃത്വമല്ലേ ഇതു ? മുമ്പു അതു നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടു് അതിനെ നിരോധിച്ചുവെന്നും, ആ പൂൎവ്വനടവടിയുടെ പുതുക്കികൊണ്ടുവന്ന അവശിഷ്ടമായിരിക്കും ഇതെന്നല്ലാതെ വിശ്വസിക്കാൻ വയ്യ. മനുസ്മൃതി മുതലായവയിൽ പറയുന്ന ആചാരങ്ങളിൽ പലതും കേരളത്തിൽ നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിലൊന്നു ഈ നിയോഗമാണു്. അതിനാൽ പണ്ടുകാലത്തു നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ സഹോദരഭൎത്തൃത്വമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടു അതിനെ നിരോധിച്ചതാണെന്നുമുള്ളതിലേക്കു ഇതും ഒരു നല്ല തെളിവാണു്.

ഒരു നിയമം നടപ്പാക്കിയാൽ അതിനെ അനുസരിക്കാത്തവരെ ശിക്ഷിക്കാതെയും കഴികയില്ലല്ലൊ. ഈ നിരോധം പാസാക്കിയെങ്കിലും—അതൊരു പഴയ നടവടിയായിരുന്നതിനാൽ—പിന്നെയും അവിടവിടെയായി ആദ്യകാലത്തെല്ലാം ചില കേസുകളുണ്ടായെന്നും വരും. ഇത്രയും കഠിനമായ ശിക്ഷ അതിനു നിയ

യിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം അതാവാനേ തരമുള്ളു. ജ്യേഷ്ഠഭാൎയ്യയും സഹോദരന്മാരും തമ്മിൽ ഘോഷാസിസ്സും ഏൎപ്പെടുത്തുവാനും, ദോഷശങ്കയില്ലാ സ്വാൎത്ഥവിചാരമെന്ന ഇത്ര വലിയ നടവടികളും കഠിനശിക്ഷയും നടപ്പാകുവാനും വേറെ കാരണമുണ്ടായില്ല.

“പൂൎവ്വചരിത്രം നോക്കി ആരും ലജ്ജിക്കേണ്ടതില്ല. പരിശോധിച്ചാൽ നന്മയും തിന്മയും ഏറ്റ കലൎന്നു കാണും; അതിനാൽ അതിനെ മറച്ചുവെയ്ക്കുകയും വേണ്ട” എന്നു സാക്ഷാൽ ‘മാൎക്സു’ പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ പരമാൎത്ഥം ചരിത്രകാരന്മാർ—പ്രത്യേകിച്ചു നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിക്കാൻവേണ്ടി മനഃപൂൎവ്വം കള്ളച്ചരിത്രങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഇളകളും—മനസ്സിലാക്കുവാൻ വൈകിയിരിക്കുന്നു.

സഹോദരഭർത്തൃത്വം—ബഹുഭർത്തൃത്വവും—ഇന്നു നമുക്കിഷ്ടമല്ല, പുച്ഛവുമാകുന്നു. എന്നുവെച്ച് അതു ചീത്തയായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. നന്മതിന്മ പറയുന്നതു ഇന്നത്തെ പൊതുജനാഭിപ്രായം അങ്ങിനെയാകയാലാണ്. നന്മതിന്മകളെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിനു ശരിയായ അടിസ്ഥാനമൊന്നുമില്ലൊ ഇല്ല. പൊതുജനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു നന്മയെ സ്വീകരിക്കുകയോ തിന്മയെ തിരസ്കരിക്കുകയോ അല്ല, ഇഷ്ടത്തെ നന്മയെന്നും അനിഷ്ടത്തെ തിന്മയെന്നും പറയുകയാകുന്നു. അതിനാൽ പൊതുജനാഭിപ്രായപ്രകാരം നന്മയാണെന്നു വെച്ച് അതു നല്ലതായിക്കൊള്ളണമെന്നോ, തിന്മയാണെന്നു വെച്ച് ചീത്തയായിക്കൊള്ളണമെന്നോ ഇല്ല. ചിലപ്പോഴൊക്കെ തിന്മ ഇഷ്ടമായും നന്മ അനിഷ്ടമായും വരാം. അതിനു ഉദാഹരണങ്ങളും അപൂൎവ്വമല്ല. ഈ വിഷയത്തെസ്സംബന്ധിച്ച് നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല.[1]

[1] നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗം അദ്ധ്യായം 2 പേജ് 80.

സ്മൃതികൾ എന്നു പറയുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ഹിന്തുക്കളുടെ ആചാരസംഹിതകൾ—നടവടിനിയമങ്ങൾ—ആകുന്നു. കാലത്തിന്നും ദേശത്തിന്നനുസരിച്ചു പല ആചാൎയ്യന്മാരും സ്മൃതികൾ നിൎമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ആദ്യത്തേതു മനുസ്മൃതിയാകുന്നു. ആദ്യകാലത്തു ആൎയ്യന്മാരുടെയിടയിൽ വിവാഹം എന്നൊരേൎപ്പാടു ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, സ്ത്രീപുരുഷസംബന്ധം വെറും ഗോധൎമ്മമായിരുന്നുള്ളുവെന്നും, ആദ്യമായി അതിനെ നിരോധിച്ചു വിവാഹവും സ്ഥിരമായ ദാമ്പത്യബന്ധവും നടപ്പാക്കിയതു മനുവാണെന്നും പ്രസിദ്ധമാണു്. ഇന്നു—അനേകം നൂററാണ്ടുകളായിട്ടുതന്നെ—ഏകപത്നീവ്രതവും പാതിവ്രത്യവും നിഷ്ഠയോടെ ആചരിച്ചുവരുന്നവരായ നമുക്കു പണ്ടുകാലത്തു—മനുവിന്റെ കാലംവരെ—വെറും ഗോധൎമ്മം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്ന ചരിത്രസത്യം പറയാനെന്താണു ലജ്ജിയ്ക്കാനുള്ളതു്? മനുഷ്യവംശം ഉണ്ടായതുതന്നെ ആറാം യുഗത്തിലെ സകല പരിഷ്കാരങ്ങളോടും ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിയോടും കൂടിയാണെന്നു ആരെങ്കിലും അഭിമാനിയ്ക്കാവുന്നതോ? അന്നത്തെ നമ്മുടെ നില അത്രയും താണതായിരുന്നുവെന്നും, ആ നമ്മളാണു ഇന്നു ഈ ഉയൎന്ന നിലയിൽ എത്തിയിരിയ്ക്കുന്നതെന്നുമുള്ള പരമാൎത്ഥം അറിയാനും പറയാനും സന്തോഷമല്ലേ ഉണ്ടാവേണ്ടതു്?

ഈ നിലയിൽ പരിശോധിയ്ക്കുന്നതായാൽ ഇളംകുളപ്രഭൃതികളായ നായർചരിത്രകാരന്മാരുടെ നില അത്യന്തം ശോചനീയമാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ഓരോ തലമുറയിലെ പ്രഥമപുത്രൻ മാത്രം വിവാഹം ചെയ്യുകയും, അനുജന്മാരെല്ലാം അവിവാഹിതരായി ബ്രഹ്മചൎയ്യമനുഷ്ഠിച്ചു കൊള്ളണമെന്നും പറഞ്ഞാൽ അതു നടക്കുമെന്നു ഇന്നു ആരെങ്കിലും വിശ്വസിയ്ക്കുമോ? ഇതു ന്യായമായി ഉത്ഭവിയ്ക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങളാണു്. അതിന്നുള്ള മറുപടി പറകയും ചെയ്യും. പക്ഷെ ഇവിടെ ആദ്യംതന്നെ ഒരു സംഗതി വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പ്രത്യേകം

കൊണ്ടുവരേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. അതെന്തെന്നാൽ ഇന്നത്തെ വിമൎശകന്മാരിൽ കണ്ടുവരുന്നതായ ഒരബദ്ധമാണ്. തങ്ങളുടെ മാനസ്ഥിതിയെയും, തങ്ങൾ ജീവിയ്ക്കുന്ന പരിതഃസ്ഥിതിയെയും മാത്രം ആധാരമാക്കിയെടുക്കുന്നു; എന്നിട്ട് ആയിരവും രണ്ടായിരവും കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു നടന്നതായ സംഭവങ്ങളെ അവയോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു തീൎച്ചമാനമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെയായാൽ ശരിയാകുമോ? ഇതു വലുതായ ഒരബദ്ധമല്ലേ? ഇവ വക കാൎയ്യങ്ങളിൽ ആദ്യമായി വേണ്ടതു തങ്ങൾ അതു നടന്ന കാലത്തു ജീവിയ്ക്കുന്നതായി സങ്കല്പിയ്ക്കുകയാകുന്നു. അന്നത്തെ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതി, അവൎക്കുണ്ടായിരുന്ന ആചാരവിശ്വാസാദികൾ, മതകാൎയ്യങ്ങളിൽ അവൎക്കുണ്ടായിരുന്ന ത്യാഗശക്തി, ക്ലേശങ്ങളെ സഹിയ്ക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത മുതലായതെല്ലാം നൂറു ശതമാനമില്ലെങ്കിൽ അമ്പതു ശതമാനമെങ്കിലും കണക്കിലെടുക്കാതെ അവയെ വിമൎശിയ്ക്കുകയും പരിശോധിയ്ക്കുകയും ചെയ്യലുണ്ടോ ശരിയാകുന്നു? എന്നാൽ ഇന്നത്തെ വിമൎശകന്മാരിൽ മുക്കാലുമുണ്ടാണിയും—എഴുവർതന്നെ—ആളുകൾ അവയെ കണക്കിലെടുക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതായി അങ്ങിനെ ചിലതു ഉണ്ടെന്നുപോലും ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരുമാകുന്നു; മതപരമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും അങ്ങിനെയാണ്. ഞാനീവിധം പറയുമ്പോൾ പരനിന്ദ ചെയ്യുകയും ഊററം പറയുകയുമാണെന്നു പക്ഷെ ചിലൎക്ക്—പലൎക്കും—തോന്നാം. അതിനാൽ ചെറുതായ ഒരു ഉദാഹരണം കൊണ്ടു ഇതൊന്നു വ്യക്തമാക്കട്ടെ.

ഇന്നു 60-ലധികം പ്രായമായ ഓരോ ഹിന്ദുക്കളും—പ്രത്യേകിച്ചു സവൎണ്ണരും—അവരുടെ ചെറുപ്പത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ജീവിത സമ്പ്രദായങ്ങളെയും, ആചാരവിശ്വാസാദികളെയും, ജനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പെരുമാററങ്ങളെയും, മററു പരിതസ്ഥിതികളെയും ഒന്നു വിചാരിച്ചുനോക്കട്ടെ. ഈ 60 കൊല്ലങ്ങൾക്കുള്ളിൽത്തന്നെ ഇ

വരെ വന്നുചേൎന്ന പരിവൎത്തനങ്ങൾക്കുണ്ടോ ഒരു കണക്കു്? നായന്മാർതന്നെ കാലത്തു ഊണു കഴിച്ചുപോയാൽ വൈകുന്നേരം സ്നാനം വിട്ടുവന്നു വസ്ത്രം മാറി കുളത്തിൽപോയി മുങ്ങിക്കുളിച്ചു വന്നിട്ടല്ലേ വല്ലതും കഴിച്ചിരുന്നുള്ളു! ഇന്നത്തെ ചെറുപ്പക്കാൎക്കുണ്ടോ ഇനി അങ്ങിനെയെല്ലാം ആചരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നു! തല ക്രോപ്പു ചെയ്ത ഒരൊറ്റ നമ്പൂതിരിയെ—നായരെപ്പോലും—കണ്ടിരുന്നുവോ? വെളുപ്പാൻകാലത്തു മുങ്ങിക്കുളിച്ചു കയറിയിട്ടു 10-11 മണി വരെ സന്ധ്യാവന്ദനവും, സൂൎയ്യനമസ്കാരം ജപം മുതലായ ദൈവാരാധനവുമായി കഴിയുകയല്ലാതെ ഒരൊറ്റ നമ്പൂതിരിയെയെങ്കിലും പുറത്തു കണ്ടിരുന്നുവോ! വല്ലവരുമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അയാൾ സമുദായത്തിൽ എത്ര മാത്രം നിന്ദ്യനായിട്ടാണു വൎത്തിച്ചിരുന്നതു്? ഞാനിപ്പോൾ ഇത്രയും പറഞ്ഞതു പരിതസ്ഥിതിയിൽ വലുതായ പല മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, കിണററിൽ കിടക്കുന്ന വെള്ളം വൎഷകാലത്തു ആ വെള്ളത്തോടൊപ്പം ഉയരുന്നതുപോലെ ആ മാറ്റത്തെ നമ്മളറിയാതെ പോവുകയാണെന്നും, ഏതു സംഭവത്തെപ്പററി പരിശോധിക്കുമ്പോഴും അതിന്റെ ശരിയായ സ്വരൂപം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ താൻ അതു സംഭവിച്ച കാലത്തു ജീവിക്കുന്നതായി തികച്ചും വിഭാവനം ചെയ്തു മതിയാകു എന്നും കാണിക്കുവാനാകുന്നു. ഈ 50-60 കൊല്ലങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയാത്തവിധം ജനങ്ങളുടെ ആചാരവിശ്വാസാദികളിലും നിത്യജീവിതത്തിലും ഇത്രയെല്ലാം പരിവൎത്തനം വന്നു. ഈ കാലം പ്രത്യേകമായ—മുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതു—പരിവൎത്തനകാലമായിരുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ആയിരമോ ആയിരത്തഞ്ഞൂറോ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള സ്ഥിതി പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്. അതു ഇന്നത്തെ ചെറുപ്പക്കാൎക്കു വിശ്വാസമാക്കാൻ തന്നെ വിഷമവുമാണു്. എങ്കിലും ആ കാലത്തെ നമ്പൂതിരിമാരിലുണ്ടായിരുന്ന ആചാരവിശ്വാസാദികളെയും ജീവിതരീതിയെയും കുറിച്ചു

സ്വല്പമെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കാതെ അനുജന്മാരെല്ലാം അവിവാഹിതരായിട്ടാണ—ബ്രഹ്മചാരികളായിട്ടാണ—ജീവിച്ചിരുന്നതെന്ന വസ്തുത വായനക്കാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ സാദ്ധ്യവുമല്ല. അതു കൊണ്ടു അതിനെപ്പററി ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിൽ—ഭാരതത്തിലൊക്കെത്തന്നെ—ജനങ്ങൾക്കു മാന്യതയും, ഭക്തി—ബഹുമാന—ആദരാദികളും ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള അടിസ്ഥാനകാരണം വൈദികവൃത്തിയിലുള്ള ജീവിതമാകുന്നു; മറിച്ചു പണമോ പ്രാപഞ്ചികജീവിതത്തിലുള്ള സുഖാനുഭവങ്ങളോ അല്ല. കുടിൽതൊട്ടു കൊട്ടാരംവരെ, ചണ്ഡാലൻ മുതൽ ബ്രാഹ്മണൻവരെ സകലമാനജനങ്ങളും എല്ലാകാലത്തും ഒന്നുപോലെ ഏററവുമധികം ബഹുമാന—ആദരാദികൾ കാണിക്കുകയും, ഈശ്വരതുല്യന്മാരായി ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതു ഋഷികളെയാണല്ലോ. അവരുടെ ജീവിതമാണെങ്കിൽ നാടും വീടും വിട്ടു, കുന്നും മലയും കയറി, താടിയും തലയും നീട്ടി, കായും കനിയും തിന്നു, വെയിലും മഴയും കൊണ്ടു, തപസ്സുചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുക മാത്രമാണുതാനും. സാക്ഷാൽ ദുഷ്ഷന്തമഹാരാജാവു കണ്വാശ്രമത്തിലേക്കു പോയപ്പോൾ രഥം ആശ്രമത്തിനു പുറത്തു ദൂരത്തൊരിടത്തു നിൎത്തി, തന്റെ രാജോചിതമായ വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളുമെല്ലാം രഥത്തിലിട്ടു വിനീതവേഷനായിട്ടല്ലേ ആശ്രമത്തിലേക്കു പോയുള്ളു? വരതന്തുശിഷ്യനായ കൌത്സൻ ഗുരുദക്ഷിണയ്ക്കുവേണ്ടി രഘുവിനെ സമീപിച്ചപ്പോൾ രഘുമഹാരാജാവു എതിരേററു മുന്നോട്ടു ചെന്നു ആദരവോടെ സ്വീകരിക്കുകയും, ഭക്തിയോടെ തൊഴുതുകൊണ്ടു സംഭാഷണമാരംഭിക്കുകയുമല്ലേ ചെയ്തതു'?[1] ഭാഗവതാദി പുരാണങ്ങളിലോ

---

1 തമൎച്ചയിത്വാ വിധിവദ്വിധിജ്ഞസ്തപോധനം മാനധനാഗ്രയായീ.
വിശാംപതിൎവ്വിഷ്ടരഭാജമാരാൽ കൃതാഞ്ജലിഃ കൃത്യവിദിത്യുവാച
— രഘുവംശം സൎഗ്ഗം 4 ശ്ലോകം 3.

വരട്ടെ ഭാരതാദി ഇതിഹാസങ്ങളിലാവട്ടെ രാമായണാദി കാവ്യങ്ങളിലാവട്ടെ ബ്രാഹ്മണരെയെല്ലാം അങ്ങിനെയുള്ള വിശിഷ്ടന്മാരും, സൎവ്വജനങ്ങൾക്കും (മഹാരാജാക്കന്മാൎക്കുകൂടി) ആദരണീയന്മാരും, പൂജനീയന്മാരും മററുമായിട്ടല്ലെ ചിത്രീകരിച്ചുകാണുന്നതു്? കഥകളി നാടകം മുതലായവയിൽ—പുരാണകഥകളെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു നിൎമ്മിക്കുന്ന സിനിമകളിൽപോലും—ബ്രാഹ്മണരായ കഥാപാത്രങ്ങളെയെല്ലാം അത്തരക്കാരായിട്ടല്ലെ പുറത്തിറക്കാറുള്ളു? ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം യഥാൎത്ഥചരിത്രങ്ങളാണെന്നൊ, അവയിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ കല്പിതങ്ങളല്ലെന്നൊ ഇവിടെ വിവക്ഷയില്ല; അതെങ്ങിനെയെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളട്ടെ. കുടിൽതൊട്ടു കൊട്ടാരംവരെയുള്ള സകലമനുഷ്യൎക്കും അക്കാലത്ത ബ്രാഹ്മണരെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പും ആദരവും അപാരമായിട്ടുള്ള പെരുമാററവും ഏതാണ്ടൊക്കെയെങ്കിലും അതിൽ കാണുന്ന വിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുന്നു. ചക്രവൎത്തിമാരടക്കമുള്ള മററു ജനങ്ങൾക്ക അവരെക്കുറിച്ചു് അങ്ങിനെയൊരു മതിപ്പുണ്ടാവണമെങ്കിൽ അതെല്ലാം ഭയംകൊണ്ടൊ നിൎബ്ബന്ധത്താലൊ മറെറാ ആണെന്നു വിചാരിക്കാമോ? നേരെമറിച്ചു അതിനെല്ലാം തക്കതായ ഗുണം അവരിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തീൎച്ചയല്ലെ?

ഇനി ബ്രാഹ്മണരുടെ നിത്യവൃത്തിയെപ്പററി പുരാണങ്ങളിൽ വൎണ്ണിക്കുന്നതു ഒന്നു പരിശോധിക്കുക. പ്രാതസ്നാനം സന്ധ്യാവന്ദനം ഈശ്വരഭജനം മുതലായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ മുഴുകിക്കൊണ്ടല്ലെ അവർ സമയം കഴിച്ചിരുന്നതു്? ബ്രഹ്മചൎയ്യം ഗാൎഹസ്ഥ്യം വാനപ്രസ്ഥം സന്യാസം എന്നിങ്ങിനെ നാലാശ്രമങ്ങളാണ ബ്രാഹ്മണൎക്ക വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സന്യാസംകൊണ്ട മുക്തികിട്ടും. ആദ്യത്തെ മൂന്നും സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക അവിടെയെത്താനുള്ള പടികൾ—അഥവാ ക്ലാസുകൾ—ആണു്. കഴിവുള്ളവൎക്ക—ശരിയായ ജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചവൎക്ക—ഇതൊന്നുമാവശ്യമില്ല. സാക്ഷാൽ ശ്രീ

ശുകൻ മുതലായ ഋഷിമാർ അത്തരത്തിൽ പെട്ടവരാകുന്നു. കഴിവുള്ളവർ—സ്കൂളുകളിൽ ക്ലാസ്സുകയററം കൊടുക്കുന്നതുപോലെ—ഏതെങ്കിലും ആശ്രമം ഉപേക്ഷിച്ചു പിന്നത്തെ ആശ്രമം സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണു്. ഈ നാലാശ്രമങ്ങളുടെയും ഉദ്ദേശത്തെ ചുരുക്കിപ്പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽ അധ്യയനമാണു്. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മിഥ്യാത്വവും അനിത്യത്വവും പഠിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം അതു ബോധമാകയില്ല. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു പരീക്ഷണപൂർവ്വം വിഷയസുഖങ്ങളെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു അവയുടെ മിഥ്യാത്വത്തെ അനുഭവിച്ചറിയുന്നു—പ്രാക്റ്റിക്കൽ ആകുന്നു. സന്യാസത്തിനുള്ള യോഗ്യതകളിൽ മുഖ്യമായ ഒന്നു് വിഷയവിരക്തിയാണു്. ആ വിരക്തിയും വിഷയപരിത്യാഗവും മൂന്നാമത്തേതായ വാനപ്രസ്ഥാശ്രമത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു പരിശീലിക്കുന്നു. വാനപ്രസ്ഥം എന്നതിന്റെ അർത്ഥം വനത്തിലേക്കു—കാട്ടിലേക്കു—പ്രസ്ഥാനം ചെയ്യുക—പോവുക—എന്നാകുന്നു. ഗൃഹപുത്രകളത്രാദികളെ വിട്ടു് കാട്ടിൽ ചെന്നു പർണ്ണശാലയിൽ താമസിച്ചു്, സന്യാസത്തിന്നധികാരിയാവാനുള്ള—യോഗ്യത സമ്പാദിക്കാനുള്ള—പരിശീലനം നേടുകയാണതിന്റെ ഉദ്ദേശം. സന്യാസത്തിന്നധികാരിയായാൽ—അതിനു പ്രാപ്തനായാൽ—സന്യാസം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യോഗാദി ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ബ്രഹ്മചര്യത്തെ മുക്തിക്കു പ്രധാനകാര്യമായി ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ വൈദികജീവിതവും സാത്വികവൃത്തിയും അത്രത്തോളം ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലെത്തിയ കാലത്താണു സഹോദരഭർത്തൃത്വത്തെ നിരോധിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതു്. അക്കാലത്തു അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന മനോദാർഢ്യവും, ഈശ്വരഭക്തിയും, അനുഷ്ഠാനനിഷ്ഠയും, സാത്വികവൃത്തിയും അത്ര ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലെത്തിയിരുന്നതുകൊണ്ടു അന്തർജ്ജനങ്ങളുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തെപ്പററി അവർക്കാരും ചിന്തിച്ചു് വി

ഷയം തന്നെയായിരുന്നില്ല. മറെറാരു വിധം പറഞ്ഞാൽ ബ്രഹ്മചൎയ്യമനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു[1] സ്നാതകവൃത്തിയിൽതന്നെ ജീവിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ലാതായി. അത്രത്തോളം വിഷയപരിത്യാഗം ചെയ്യുവാൻ അവൎക്കു സാധിച്ചു. ആവശ്യമെങ്കിൽ—അതായതു സന്താനമില്ലാതെ വംശം നശിക്കുമെന്നു വന്നാൽ—മാത്രം വിവാഹം ചെയ്താൽ മതിയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അങ്ങിനെയാണു അനുജന്മാരെല്ലാം വിവാഹം ചെയ്യാതെ ബ്രഹ്മചൎയ്യമനുഷ്ഠിച്ചു സ്നാതകന്മാരായി ജീവിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു. സഹോദരാൎത്ഥത്വം നിരോധിച്ചതു അതിനു സഹായവും പ്രേരണയും ഉണ്ടാക്കി. ഇപ്രകാരം സഹോദരാൎത്ഥത്വത്തെ നിരോധിച്ചതോടെ ഓരോ ഇല്ലത്തെയും ജ്യേഷ്ഠൻ മാത്രം ഗൃഹസ്ഥനും, അനുജന്മാരെല്ലാം ബ്രഹ്മചാരികളുമായി പരിണമിക്കുകയുമായി ഫലം. അനന്തരവന്മാരെല്ലാം വിവാഹം ചെയ്യാതിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം വളരെക്കാലം തുടൎച്ചയായി നടന്നുവരികയാൽ അതവരുടെ ഒരു സ്വഭാവമായി തീൎന്നിരുന്നു. ഈ വക കാൎയ്യങ്ങളിൽ പരിതഃസ്ഥിതിക്കു പല സ്വാധീനശക്തിയും സമ്മൎദ്ദങ്ങളും ചെലുത്താൻ കഴിയും. വൈദികകാൎയ്യങ്ങളിലെല്ലാം ബ്രഹ്മചൎയ്യം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു വിശേഷമായിട്ടാണല്ലൊ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു. വളരെക്കാലം അനന്തരവന്മാർ അവിവാഹിതരായി നടന്നുവരികകാരണം അവർ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ അന്നത്തെ പൊതുജനാഭിപ്രായവും എതിരാണെന്നു വരാം. പ്രഥമപുത്രൻ മാത്രം വിവാഹം കഴിക്കുകയും, അനുജന്മാർ വിവാഹം ചെയ്യാതെ സ്നാതകവൃത്തി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം നിലവിൽ വന്നതു അങ്ങിനെയാകുന്നു.

എന്നാൽ വായനക്കാർ അതു വിശ്വസിച്ചില്ലെന്നു വരാം. എന്നാൽ ഇന്നു ശബരിമലക്കു പോകുന്നവരുടെ ത്യാഗശക്തിയും

---

[1] സ്നാതകന്മാർ എന്നതു സമാവൎത്തനം കഴിഞ്ഞിട്ടു ഗാൎഹസ്ഥ്യം (അഥവാ സന്യാസം) സ്വീകരിക്കുന്നതിന്നിടക്കുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ പേരാകുന്നു.

കഷ്ടപ്പെട്ടുവേളിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയും ഒന്നു വിചാരിച്ചുനോക്കുക. അതിൽ ഭക്തിയില്ലാത്തവൎക്കു അതൊരാപല്ക്കരവും ദുസ്സഹവും വൃഥാ പ്രയത്നവും മാത്രമല്ല ഒരു തരം ഭ്രാന്തായിട്ടുകൂടി തോന്നുവാനാണെളുപ്പം. എന്നാൽ ആ അച്ഛപ്പന്മാരുടെ കഥയോ? അവരുടെ ഭക്തി പാരവശ്യംകൊണ്ടു അതൊന്നും ബുദ്ധിമുട്ടും ദുസ്സഹവുമായിട്ടു തോന്നുന്നതില്ലല്ലൊ. ആ യാത്രയിൽ ഭക്തിയില്ലാത്തവരുടെ മനസ്ഥിതിയെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു പരിശോധിച്ചാൽ പോരില്ലു; അതിന്നു അവരുടെ നിലയിൽ നിന്നു നോക്കുകതന്നെ വേണം.

മദിരാശി ഗവൎമ്മെണ്ടു മദ്യനിരോധം നടപ്പാക്കിയതിന്റെ തലേദിവസം ഒരാൾ തൂങ്ങിമരിക്കുകയുണ്ടായി. പിറ്റേദിവസം മുതൽ മദ്യം കിട്ടുകയില്ലെന്ന കാരണത്താലാണു അയാൾ ജീവനെക്കളഞ്ഞതു്. നമുക്കതിൽ ആശ്ചൎയ്യം തോന്നും. പക്ഷെ അയാൾ അതിനോടു അത്രയ്ക്കു ഒന്നായിച്ചേൎന്നുകഴിഞ്ഞതാണതിന്നു കാരണം. ചെറുപ്പത്തിൽ വിധവകളായ എത്ര ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകളാണു പിന്നെ ചാരിത്രശുദ്ധിയോടെ ആജീവനാന്തം ബ്രഹ്മചാരിണികളായി ജീവിച്ചിട്ടുള്ളതും, ഇന്നു ജീവിച്ചുവരുന്നതും!! ശൂദ്രാദി സ്ത്രീകൾക്കു അതു വിചാരിക്കാൻ കഴിയുമോ? എന്നുവെച്ചു ആരും അങ്ങിനെയില്ലെന്നും അവരെല്ലാം വ്യഭിചരിക്കുന്നവരെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ജീവിക്കുകയും ഇന്നത്തെ ബ്രാഹ്മണരെ മാത്രം കാണുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് 1000—1500 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പരിതസ്ഥിതിയും അന്നത്തെ ബ്രാഹ്മണരും ഇതുപോലെയായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണു്. ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതി ആയിരുന്നില്ല അതു്; അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാർ ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെയും ആയിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാർ അതിവിശിഷ്ടന്മാരായിരുന്നു; അവരെ അങ്ങിനെ ആദരിക്കാതിരിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. ആ നമ്പൂതിരിമാർ ഇന്നുണ്ടാവുകയൊ ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ജീവിതം അതുപോ

ലെയാക്കുകയോ ചെയ്താൽ അക്കാലത്തെന്നപോലെ ഇക്കാലത്തും ജനങ്ങൾ അവരെ ആദരിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ഇന്നത്തെ അബ്രാഹ്മണർ—ഇളംകുളം പുത്തേഴൻ മുതലായവർ പോലും—അന്നാണു ജീവിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ അവരെയെല്ലാം ആ നമ്പൂതിരിമാരാ ആദരിക്കാതിരിക്കയില്ല. അന്നത്തെ അബ്രാഹ്മണർതന്നെ ഇന്നു വരുന്നതായാൽ ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരെ അത്രയൊന്നും ആദരിക്കുകയുമുണ്ടാവില്ല. ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞ സംഗതികളെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ 1000—1500 കൊല്ലങ്ങൾക്ക മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പരിതസ്ഥിതിയിൽ ജീവിച്ച നമ്പൂതിരിമാരുടെ നടപടിയാണെന്നും, ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരുടേതല്ലെന്നും പ്രത്യേകം ഓൎക്കേണ്ടതാണ്.

ഇന്നു തീരെ നശിച്ചതും നശിക്കാറായതുമായ അനേകം അമ്പലങ്ങൾ അവിടവിടെക്കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ആയിരമോ രണ്ടായിരമോ കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അവയെ നിൎമ്മിച്ച കാലത്ത് (അവയുടെ നല്ല കാലത്ത്) അവയുടെ നില ഇങ്ങിനെയൊന്നുമായിരുന്നില്ല. അന്നു സ്ഥാപിച്ച അമ്പലങ്ങളാണെന്നുള്ള ഒരു മാഹാത്മ്യം മാത്രമേ ഇപ്പോൾ അവയ്ക്കുള്ളൂ. പൂജ കലശം മുതലായ കൎമ്മങ്ങൾ യഥാകാലം നടത്താഞ്ഞതാൽ അവയുടെയെല്ലാം ചൈതന്യം നശിച്ചു നാമമാത്രമായിപ്പരിണമിച്ചിരിക്കയാണ്. ആദ്യം പ്രതിഷ്ഠിച്ച കാലത്തെ—പിന്നീടു വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കും—സ്ഥിതി അങ്ങിനെയൊന്നുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. ഇന്നാണെങ്കിൽ അതുപോലെ അത്രവളരെ അമ്പലങ്ങളുണ്ടാക്കുകയോ അവയെയെല്ലാം ജീൎണ്ണോദ്ധാരണം ചെയ്തു പഴയപടി നിത്യനിദാനം മാസവിശേഷം ആട്ടവിശേഷം മുതലായതു നടത്തുവാൻ പോലുമോ സാദ്ധ്യമാകയില്ലെന്ന എല്ലാവൎക്കുമറിയാം. എന്നിരുന്നാലും അതെല്ലാം നിൎമ്മിക്കാൻ പണ്ടൊരു കാലത്ത് സാധിച്ചിരുന്നുവെന്നും, അതിന്നു അനേകമാളുകളുടെ അത്യദ്ധ്വാനവും ധനവ്യയവും അതിന്നു വേണ്ടിവന്നിരിക്കുമെന്നുമുള്ള കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമില്ലല്ലോ. ഇന്നു അതിന്നൊന്നും സാ

ധ്യതയില്ലെന്നുവെച്ചു ഒരു കാലത്തും സാധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു അബദ്ധമല്ലേ? നല്ല ധനാഗമത്തിനു മാർഗ്ഗമുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ ഇന്നു എത്രയെങ്കിലും പണം ചിലവിടാൻ ആയിരക്കണക്കിൽ ആളുകളുണ്ടാകും. ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതി—ജനങ്ങളുടെ പ്രധാനമായ ആവശ്യം—അതാണ്. അക്കാലത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് അതുപോലെ — അതിലധികമായും—ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നതു ഈശ്വരപ്രസാദമായിരുന്നു. ഈശ്വരപ്രസാദത്തിനു ക്ഷേത്രനിർമ്മാണാദികൾ അത്യാവശ്യമാണെന്നു അവർ ധരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അമ്പലങ്ങൾ ഇത്ര വളരെ ആവിർഭവിക്കുവാൻ കാരണം അതു മാത്രമാണ്. ഇന്നാണെങ്കിൽ ഇത്ര വളരെ അമ്പലങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ മാത്രമല്ല നശിച്ചും നശിക്കാറായും കിടക്കുന്നവയെ ജീർണ്ണോദ്ധാരണം ചെയ്യുവാൻപോലും സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുവെച്ച് ഒരു കാലത്തും അമ്പലങ്ങളുണ്ടാക്കിയിരുന്നില്ലെന്നു പറയാൻ കഴിയുമോ? അങ്ങിനെ പറയുന്നതു മൂഢതയാവില്ലേ?

കേരളത്തിലെ ഒരു ക്ഷേത്രചരിത്രമെഴുതുകയാണെന്നു വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ ആദ്യമായി വേണ്ടതു ആ ക്ഷേത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിരുന്ന കാലത്തെ—ആയിരമോ ആയിരത്തഞ്ഞൂറോ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള കാലത്തെ—പരിതസ്ഥിതിയിലാണു താൻ ജീവിക്കുന്നതെന്നു സങ്കല്പിക്കുകയാകുന്നു. അക്കാലത്തെ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ഈശ്വരവിശ്വാസാദികൾ, ആചാരനൈഷ്ഠികൾ, മതനിഷ്ഠ, മതകാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ക്ലേശിക്കുവാനും ധനവ്യയം ചെയ്യാനും ത്യാഗങ്ങളനുഭവിക്കുവാനുമുണ്ടായിരുന്ന സന്നദ്ധത, സത്യസന്ധത മുതലായ സ്വഭാവങ്ങളെ—പരിതസ്ഥിതിയെ—ശരിയായ വിധം മനസ്സിലാക്കുകയാകുന്നു. എന്നാൽ അതൊന്നുമാലോചിക്കാതെയും, ദേവാലയനിർമ്മാണജീർണ്ണോദ്ധാരണാദി കാര്യങ്ങളിൽ യാതൊന്നും ചിലവു ചെയ്യുവാൻ തയ്യാറില്ലാതെയും, ആവുന്നതു ദേവസ്വം അപഹരിക്കുവാൻ മടിയില്ലാതെയും ഇരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ

ഹിന്ദുക്കളുടെ നിലയെ മാത്രം ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു ക്ഷേത്രചരിത്രമെഴുതാനാരംഭിച്ചതു! അന്വേഷിച്ചുനോക്കാം. അവിടവിടെയായി ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞും, മനുഷ്യസഞ്ചാരമില്ലായ്കയാൽ കാടുകെട്ടിയും അനേകം കാട്ടമ്പലങ്ങളെയും അത്രതന്നെ അമ്പലക്കുളങ്ങളെയുമാണു കാണുന്നതു്. അത്രനാളായിരുന്നു ഹിന്ദുക്കളിൽ പലരും മരിച്ചുപോയിട്ടു ബാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം ക്രിസ്ത്യാനികളാവുകയും, പഴക്കമേറിയ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വരികയും, അങ്ങിനെ അമ്പലത്തിനു പുറമെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പേരാവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അമ്പലത്തിന്റെ മതിൽക്കകം മുഴുവൻ മനുഷ്യസഞ്ചാരമില്ലാത്തതിനാൽ മരവൃന്ദങ്ങൾ കാടായിട്ടുണ്ടു്; അത്രത്തന്നെ അമ്പലക്കുളങ്ങളുമല്ലൊ. അതിനാൽ ആ പ്രദേശം പുറമെയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക മലവിസർജ്ജനത്തിനുള്ള സ്ഥലമായിപ്പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇത്തരം ക്ഷേത്രങ്ങളാണു ചരിത്രനിൎമ്മാതാക്കന്മാർ കാണുന്നതു്. എന്നിട്ടു അവർ ഉപമിക്കുന്നതിങ്ങിനെയാകുന്നു "ഈ അമ്പലം പണ്ടു...കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരിയുടേതായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക മലവിസർജ്ജനം ചെയ്വാൻ വേണ്ടി അവർ അദ്ദേഹത്തെ ബലംപ്രയോഗിച്ചു് ആട്ടിഓടിച്ചതാകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ പണക്കാരായതുകൊണ്ടും, വളരെ ജനസംഖ്യയുള്ളതുകൊണ്ടും കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരിയെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി നിൎബ്ബന്ധിച്ചിട്ടാണു അവരതു സാധിച്ചതു്. ഇത്തരം കാട്ടമ്പലങ്ങൾ വളരെക്കാണാം. അതെല്ലാം ഇങ്ങിനെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക മലവിസർജ്ജനത്തിനുവേണ്ടി ഹിന്ദുക്കളിൽനിന്നു ബലം പ്രയോഗിച്ചു് ഒഴിപ്പിച്ചതാണു്." നന്നായില്ലേ ക്ഷേത്രചരിത്രം! ഈ നിഗമനത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാനമായ തെളിവു് മുമ്പു അതു ഹിന്ദുക്കളുടേതായിരുന്നുവെന്നും, ഇപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവിടങ്ങളിൽ മലവിസർജ്ജനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും മാത്രമാണെന്നതാണു! എന്നാൽ വാസ്തവമതൊന്നുമല്ല. ആൎക്കും വേണ്ടാതെയും മനുഷ്യസഞ്ചാരമില്ലാതെയും അവിടമെല്ലാം കാടുകെട്ടി നല്ലമറവുള്ള പ്രദേശമായിട്ടാണു് കിട

ന്നിരുന്നതു്. അതുതന്നെ കുറവുമുണ്ടു്. അപ്പോഴും ജനനം (സൗകര്യമുള്ളതിനാൽ) മലവിസർജ്ജനം ചെയ്യുന്നതുപോലെയുള്ള മാത്രമാണു്.

നായർസ്ത്രീകളുമായി സഹവസിക്കുവാൻ വേണ്ടി—അല്ലെങ്കിൽ അതിനു സൗകര്യമുണ്ടെന്ന കാരണത്താൽ—അനന്തരവന്മാർ അവിവാഹിതർ—സ്നാതകന്മാർ—ആയതാണോ? അഥവാ അനന്തരവന്മാർ സ്നാതകന്മാരായിരിക്കുക—അവിവാഹിതരായിരിക്കുക—കാരണം അവർ നായർസ്ത്രീകളുമായി സഹവാസം ആരംഭിച്ചതാണോ? ഇതിനുള്ള മറുപടിയാണു ഇനി കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഇളംകുളത്തിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തപ്രകാരമാണെങ്കിൽ നായർസ്ത്രീസഹവാസം ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടി അവർ അവിവാഹിതരാവുക മാത്രമല്ല, മക്കത്തായക്കാരായിരുന്ന നായർ സമുദായത്തെ അതിനുവേണ്ടി ജന്മിത്വമാകുന്ന അധികാരബലം പ്രയോഗിച്ചു നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം മരുമക്കത്തായമാക്കുകയും ചെയ്തു; പാതിവ്രത്യം വേണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ചതും, കെട്ടുകല്യാണം ഏർപ്പെടുത്തിയതും അതിനുതന്നെയാണല്ലോ. നമ്പൂതിരിമാർ നായർ (മരുമക്കത്തായ) സ്ത്രീകളെ സംബന്ധം ചെയ്യാവുന്നെന്ന ഏകകാരണത്താൽ അതിനുവേണ്ടിയാണു (അഥവാ ആ സൗകര്യത്താലാണു്) അവർ അവിവാഹിതരായിരിക്കുന്നതെന്നു പറയുന്നതു്, മുൻപറഞ്ഞ കാട്ടമ്പലങ്ങളും മലവിസർജ്ജനം ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഹിന്ദുക്കളിൽനിന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചു വാങ്ങിയതാണെന്നു പറയുന്നതുപോലെയാണു്.

ഇനി മറ്റൊന്നു്; ഈ കാണുന്നതായ ഈ കാട്ടമ്പലങ്ങളെല്ലാം ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയതുതന്നെ ഈ നിലയിൽ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നോ, ഇതിൽ കൂടുതലായ ഒരു വൈശിഷ്ട്യം അവക്കെല്ലാക്കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നോ ആരും പറയുകയില്ല. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം അങ്ങിനെയാണെന്നു—എന്തു തെളിവു

കൾ കാണിച്ചാലും—ആളുകൾ വിശ്വസിക്കുന്നതില്ല; അതാണിന്നത്തെ നില. അമ്പലം മുഴുവൻ കിടക്കുന്നതു അവിടെയാകുന്നു.

അഞ്ചാറിടങ്ങഴി പാലും നല്ല ശീലഗുണവുമുള്ള ഒരു പശുവായിരുന്നുവെന്നും, അക്കാലത്തു അന്നത്തെ കാരണവൻ അതിനു പിണ്ണാക്കും കഞ്ഞിയും മറ്റും കൊടുത്തിരുന്നുവെന്നും വിചാരിക്കുക.[1] ഇന്നു അതു പ്രസവം മാറി മുത്തിത്തള്ളയായിരിക്കുന്നു; അതിനാൽ നടന്നതിനു ജീവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നായി ഇന്നത്തെ വീട്ടുകാരുടെ നില. അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി മാത്രം കണ്ടിട്ടുള്ള ചെറുപ്പക്കാർ അങ്ങിനെ അത്രവളരെ പാൽ തന്നിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാലും വിശ്വസിക്കാതിരുന്നാലെന്താണു ചെയ്യുക? മാത്രമല്ല അന്നത്തെ കാരണവന്മാർ അതിനു കൊടുത്തിരുന്ന പിണ്ണാക്കു കഞ്ഞി മുതലായവയുടെ കണക്കു നോക്കിയാൽ തന്നെ ഇന്നത്തേപ്പോലെയൊന്നുമല്ലായിരുന്നു അതിന്റെ നിലയെന്നു ആൎക്കും ഊഹിക്കാം. ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഒരു തുള്ളി കറക്കാനില്ലാതെയായിരുന്നു അന്നത്തെ അതിന്റെ നിലയെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും അതിനുവേണ്ടി അത്രവളരെ ചെലവു ചെയ്യുമായിരുന്നുവോ? അല്ലെങ്കിൽ അത്രവളരെ അതിനു വേണ്ടി ചെലവു ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്ന കാരണമെന്താണെന്നെങ്കിലും സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ളവൎക്കു ഒരു ജിജ്ഞാസയുണ്ടാവേണ്ടതല്ലേ? നേരെ മറിച്ചു അത്രയൊക്കെ അതിനെ വെറുതെ തീറ്റിപ്പോറ്റാൻ ചിലവു ചെയ്തുവെന്നു കരുതി ആ കാരണവന്മാരേയോ, അത്രയൊക്കെ തിന്നു നശിപ്പിച്ചുവെന്നുവെച്ചു ആ പശുവിനേയോ ആരെങ്കിലും പഴിക്കുവാനുണ്ടോ? ഇന്നു അതിനെക്കൊണ്ടൊരു ഉപയോഗമില്ലെങ്കിലും—അഥവാ അതൊരു ഭാരമായിട്ടുതന്നെ പരിണമിച്ചിരിക്കുയാണെങ്കിലും—അന്നു അതിനെ അത്രയൊക്കെ തീറ്റിപ്പോറ്റിയി

1 ഈ ഉദാഹരണം നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം 2-ാംഭാഗം 156-ാം പേജിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇവിടെ ആവശ്യമെന്നു കരുതി വീണ്ടും ആവൎത്തിക്കുന്നു.

ത്തന്നെ വന്ന വൃക്ഷമായാൽ അതിന്റെ കാരണമന്വേഷിപ്പാനല്ലെ ബുദ്ധിയുള്ളവർ ശ്രമിക്കുന്നതു്? അതുവരെ അതിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും തീറ്റുകയും ചെയ്തിരുന്ന സ്ഥിതിക്കു അതിനെക്കൊണ്ടു തക്കതായ ഉപയോഗം അനനമാവാതെ വരില്ലെന്നു തീർച്ചയല്ലെ? യാതൊരു ലാഭവുമില്ലാതെ അതിനെ ആരെങ്കിലും സ്നേഹിക്കുമോ? അക്കാലത്തു അതിനെയെല്ലാം കാരണവന്മാർ ശുശ്രൂഷിക്കയും, അതിന്നുവേണ്ടി ചിലവു ചെയ്കയും പതിവായിരുന്ന സ്ഥിതിക്കു അക്കാലത്തു അതിൽനിന്നു തക്കതായ വരുമാനമുണ്ടായിരുന്നവെന്നു തീർച്ചയല്ലെ?

ഇതുതന്നെയാണു ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരുടേയും നില. ഇന്നു നമ്പൂതിരിസമുദായം ആ മുത്തിപ്പശുവിനെപ്പോലെ ഇതരന്മാൎക്കു ഉപയോഗം കുറഞ്ഞ ഒന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. ഇന്നത്തെപ്പോലെയല്ല പണ്ടുകാലത്തു് അബ്രാഹ്മണർ നമ്പൂതിരിമാരെ ആദരിച്ചിരുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമല്ലെ? വാസ്തവത്തിൽ അബ്രാഹ്മണരെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരുടെ അടിമകളായിട്ടാണു വൎത്തിച്ചിരുന്നതു്. പക്ഷെ അതു നിൎബ്ബന്ധംകൊണ്ടല്ല, നമ്പൂതിരിമാരെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ഭക്തി-ബഹുമാന-ആദര-വിശ്വാസാദികളാൽ തന്നത്താനറിയാതെ സ്വയം പ്രേരിതരായിട്ടാകുന്നു. സൽഗതിക്കു വേണ്ടി ദാനം ചെയ്യാനുള്ള സൽപാത്രം നമ്പൂതിരിയാണ്. പൂജ ഗണപതിഹോമം മുതലായ സൽകൎമ്മം ചെയ്യുന്നതിന്നും നമ്പൂതിരിയായേ പറ്റൂ. അമ്പലങ്ങളിലെ ശാന്തിക്കും ബ്രാഹ്മണനാവണം. നമ്പൂതിരിമാരുടെ കാൎയ്യമല്ല, അമ്പലവാസികൾ നായന്മാർ മുതലായ അബ്രാഹ്മണരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായാലും, അവരുടെ അമ്പലങ്ങളിലായാലും ഇതിനെതന്നെയല്ലെ പതിവു്? അല്ലാതെ അവർ ഇന്നും സ്വയം ചെയ്യാറില്ലല്ലൊ. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ നിലയും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു, ഇപ്പോഴും അല്ലാതായിട്ടില്ലല്ലൊ, കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ തിരുവനന്തപുരത്തു നടത്തിയിരുന്ന

മുറജപം താനങ്ങൾ[1] മററനേകം ദാനധൎമ്മങ്ങൾ മുതലായതെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലെ നടത്തിയിരുന്നതു്? കൊച്ചി മുതലായ മററു രാജാക്കന്മാരും ചെയ്തിരുന്നതു അങ്ങിനെതന്നെയായിരുന്നുവല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ കുടിൽ തൊട്ടു കൊട്ടാരം വരെയുള്ള സകലമാന പേൎക്കും നമ്പൂതിരിമാർ സൎവ്വാത്മനാ ആരാധ്യന്മാരും ആദരണീയന്മാരും ഈശ്വരതുല്യന്മാരും മററുമായിട്ടല്ലെ കരുതിയിരുന്നതു്! ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരെക്കുറിച്ചു് അങ്ങിനെയുള്ള മതിപ്പോ അവൎക്കവേണ്ടി അങ്ങിനെയെല്ലാം ചെയ്യുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയോ അബ്രാഹ്മണൎക്കില്ലെന്നു വെച്ചു് അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ നിലയും ഇതുപോലെയാണെന്നനുമിക്കാമോ? അന്നത്തെ ആളുകൾക്കു് അങ്ങിനെയെല്ലാം അവരെ ആദരിക്കുവാൻ തോന്നണമെങ്കിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെയുള്ളവരായില്ല അവരെന്നു തീൎച്ചയല്ലെ? അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരും ഇന്നത്തെപ്പോലെത്തന്നെ ഉള്ളവരായിരുന്നുവെന്നും, അവരെ അങ്ങിനെയെല്ലാം അത്രയെല്ലാം ആദരിക്കയും ആരാധിക്കയും മററും ചെയ്തിരുന്നതു അവരുടെ വിഡ്ഢിത്തമാണെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നതോ, അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാർ അത്രയും ഉൽകൃഷ്ടന്മാരായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതോ കൂടുതൽ ശരിയായിരിക്കുക? ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരെ അങ്ങിനെ ആരും ഈശ്വരതുല്യന്മാരായി ആരാധിക്കുവാൻ ഒരുക്കമില്ല; അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരെയാണെങ്കിൽ അങ്ങിനെയെല്ലാം അത്രയെല്ലാം ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒന്നുകിൽ അന്നത്തെ മഹാരാജാക്കന്മാരുൾപ്പെടെയുള്ള സകലമാന അബ്രാഹ്മണരും അത്ര വിഡ്ഢികളും കൊള്ളരുതാത്തവരുമായിരുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങിനെയെല്ലാം ആരാധിക്കത്തക്കവിധമുള്ള പൂജ്യത അവൎക്കുണ്ടാവണം.

---

1 മുറജപം താനം എന്നിവയെപ്പററി 'എന്റെ സ്മരണകൾ' 3-ാം ഭാഗത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ണ്ടാലൊന്നു കൂടാതെ തരമില്ലല്ലൊ. മറെറാരു രാജ്യത്തും ഒരു ജാതിയെക്കുറിച്ചും ഇങ്ങിനെയൊരു ആദരാതിശയം ആരും കേട്ടിട്ടുപോലുമുണ്ടാവില്ല. വിശേഷബുദ്ധിയുള്ളവക്ക് അതെന്താണെന്നു കാര്യത്തിലല്ലെ ജിജ്ഞാസയുണ്ടാവേണ്ടതു്? അത്ഭുതം മാത്രമല്ല ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു നോക്കുമ്പോൾ അവിശ്വസനീയം കൂടിയായ ഒരു സമ്പ്രദായമായിരുന്നില്ലെ അതു്? ഇളകളും പറയുംപോലെ നായന്മാർ—മാത്രമല്ല രാജാക്കന്മാരും കൂടി—നമ്പൂതിരിമാക്ക വേണ്ടി മരിക്കുവാൻപോലും തയ്യാറായിരുന്നു. ഒരു നമ്പൂതിരിക്കു വേണ്ടി പത്തു നായർ മരിച്ചാലും നഷ്ടമില്ലെന്നും, നാട്ടിലേക്കു അതിലധികം നഷ്ടം ഒരു നമ്പൂതിരി മരിക്കുന്നതാണെന്നും അവക്ക ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നതാണു അതിന്നു കാരണം. അധികാരശക്തി ബലപ്രയോഗം നിർബ്ബന്ധം മുതലായതുകൊണ്ടുണ്ടോ ഇത്തരം സ്നേഹബഹുമാനാദി വികാരങ്ങളുണ്ടാകുന്നു? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ദ്വേഷം വെറുപ്പു് ഭയം പുച്ഛം മുതലായ ദുർവ്വികാരങ്ങളല്ലെ അവക്കു് നമ്പൂതിരിമാരെക്കുറിച്ചുണ്ടാകേണ്ടിയിരുന്നതു്? അത്തരം വികാരങ്ങളുടെ ലാഞ്ഛനപോലും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതായി കാണിച്ചുതരുവാൻ ആക്കെങ്കിലും കഴിയുമോ? സ്നേഹഭക്തിബഹുമാനാദികളാൽ സ്വയം പ്രേരിതരായിട്ടാണു് അവരെല്ലാം അങ്ങിനെ നമ്പൂതിരിമാരെ സർവ്വാത്മനാ ആദരിച്ചിരുന്നതു്.

ഇനി പ്രകൃതം തുടരട്ടെ. നിലമാനത്തിൽനിന്നു ഉയരത്തിൽ ഒരു മതിൽ കെട്ടി അതിൽ വെള്ളം നിറച്ചാൽ കുറേശ്ശ ചോന്നു പോയെന്നു—ലീക്കചെയ്യുന്നു—വരാം. അതുപോലെ ആദ്യകാലത്തു്, നമ്പൂതിരിമാരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷമാളുകളും അവിവാഹിതരായിപ്പരിണമിച്ചപ്പോൾ, സമുദായത്തിൽനിന്നു കുറേശ്ശ ലീക്കുണ്ടാവുകയും അവരെ—അടുക്കളദോഷമുണ്ടായാലത്തെ അന്തർജ്ജനങ്ങളെപ്പോലെ—ഭ്രഷ്ടു് കല്പിച്ചു പുറന്തള്ളുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം. അതുമാത്രമല്ലാതെ സ്നാതകന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാർ മരുമക

ത്തായസ്ത്രീകളുമായി സംബന്ധത്തിലേൎപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയതു അടുത്ത കാലം മുതല്ക്കു മാത്രമാണെന്നും, നൂറ്റാണ്ടുഷൾകംവരെ—ക്രി. വ. 175–275—അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടുന്നായിരുന്നില്ലെന്നും തൎക്കമററ സംഗതിയാണ്. നൂറ്റാണ്ടുഷൾകകാലത്തു് എന്തു കാരണത്താലാണ് സ്നാതകന്മാർ അശാസ്ത്രീയമായ ഈ സംബന്ധത്തിൽ ചെന്നു കുടുങ്ങേണ്ടിവന്നതെന്നതിനെപ്പററി "ഇളംകുളത്തിൻറ നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകാരം" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ വിട്ടുകളയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജ്യേഷ്ഠപുത്രനൊഴികെ അനുജന്മാരാരും വിവാഹം ചെയ്യാതിരിക്കുക, ആ ജ്യേഷ്ഠഭാൎയ്യയും അനുജന്മാരും തമ്മിൽ (മററു ചാൎച്ചക്കാരുമായി ഘോഷാസമ്പ്രദായമില്ലാതിരിക്കെ) നിൎബ്ബന്ധമായ ഘോഷാസമ്പ്രദായമേൎപ്പെടുത്തുക, അടുക്കളദോഷശങ്കയുള്ള സ്മാൎത്തവിചാരമെന്ന കഠിനമായ വിചാരണയും ശിക്ഷയും നടപ്പാക്കുക—ഇതെല്ലാംതന്നെ മറെറാരു രാജ്യത്തും ഒരു കാലത്തും ഏതു ബ്രാഹ്മണവൎഗ്ഗത്തിലും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത നടവടികളാണല്ലോ. അതിനാൽ അതെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഒരു കാലത്തു് സഹോദരദാരത്വം നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടു് അതു നിൎത്തലാക്കിയതാണെന്നുമുള്ളതിലേയ്ക്കു മതിയായ തെളിവാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഈ സമ്പ്രദായം നിൎദ്ദേശിച്ചതായ കാലം ഏതായിരിക്കുമെന്നു പറയുവാൻ പ്രയാസമാണ്; അതു് ഊഹാതീതമാകുന്നു. എങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം തീൎത്തു പറയാം. കേരളത്തിൽ ആൎയ്യന്മാരുടെ പരിഷ്കാരവും വൈദികരീതിയിലുള്ള ജീവിതസമ്പ്രദായവും ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയ കാലത്തേ ആയിരിക്കു എന്നാണതു്. ഇതു നടപ്പായിട്ടു ഇന്നേയ്ക്കു എത്രകാലമായി എന്ന കാൎയ്യം ഇതുകൊണ്ടു വന്നില്ല; അതു പറയുവാൻ കൂടുതൽ വിഷമവുമാണു്. കേരള പരിഷ്കാരം ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയതു് [illegible]

കാലത്താണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതു് എ. ഡി. ആദിശതകങ്ങളിലാണെന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നുമുണ്ടു്. അതിനാൽ അതിന്നു ഉദ്ദേശം 1700 കൊല്ലത്തോളം പഴക്കമുണ്ടാവണം.

അദ്ധ്യായം 10

തൊഴിലും ജാതിയും.

ജാതിവ്യത്യാസങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയതാണോ ഉണ്ടായതാണോ ആണെങ്കിൽ എങ്ങിനെയുണ്ടായി എന്നാദിയായ ചോദ്യങ്ങൾ വേറെയാണു്. അതെങ്ങിനെയായാലും ശരി ഓരോ തൊഴിലും പാരമ്പര്യമായി ചെയ്യുന്നതിന്നു ചില വീട്ടുകാരെ പ്രത്യേകം ചുമതലപ്പെടുത്തുകയാണു നല്ലതെന്നു ഭാരതീയരായ ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെത്തന്നെയാണു കേരളീയരായ ആര്യന്മാരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. അല്ലാതെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഓരോ വ്യക്തികളും തങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള തൊഴിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു് പരിശീലിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു ശരിയോ തെറ്റോ എന്നു പരിശോധിക്കുന്നതിന്നു അന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതി നല്ലപോലെ അറിഞ്ഞേ പറ്റു.

ജനങ്ങളുടെ ജീവിതം രൂപപ്പെടുന്നതു് പ്രകൃതിയ്ക്കനുസരിച്ചാകുന്നു. ആ കാലങ്ങളിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഇവിടെ വലിയ കമ്പോളങ്ങളോ മാർക്കറ്റുകളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കമ്പോളനിലവാരം അറിയുവാനുള്ള കമ്പി, കോഡുവാക്കുകൾ, ഫോൺ, തപാൽ മുതലായതെല്ലാം അജ്ഞാതങ്ങളായിരുന്നു. സാമാനങ്ങൾ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു തീവണ്ടികളോ ലോറികളോ അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. കിഴക്കൻജില്ലകളിൽ—വടക്കെ ഇന്ത്യയിലും—ഭൂമി സമനിരപ്പാകുന്നു. അതിൽ റോഡുകളുണ്ടാക്കുവാനും, കാളവണ്ടികൾ കൊണ്ടുപോകാനും പ്രയാസമില്ലല്ലോ. കേരളത്തിലെ നില അതല്ല; ഭൂമിയു

പ്പം നിറഞ്ഞതായിട്ടാണ്—കുന്നുകളും പാറകളും ഇട കലൎന്നു കൊണ്ടാണ്—കിടക്കുന്നതു്. അതിനാൽ വണ്ടികൾ കൊണ്ടുപോകത്തക്ക റോഡുകളുണ്ടാക്കുന്ന കാൎയ്യം അത്ര എളുപ്പമല്ല. ഒന്നോരണ്ടു നാഴിക നീളം പോലും കുന്നും പാറയും കൂടാതെ സമതലമായ പ്രദേശം ഇവിടെ വളരെ കുറച്ചു ഉണ്ടാകൂ. അതിനാൽ റോഡുകളുണ്ടാക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. പാടങ്ങളിലാകുമ്പോൾ തോടുകൾക്കു പാലം കെട്ടേണ്ടിവരും. ചെറിയ ഒറ്റപ്പാലങ്ങളല്ലാതെ അഞ്ചെട്ടടി വിസ്താരമുള്ള തോടുകൾക്കുപോലും പാലം പണിയത്തക്ക വിധം അന്നത്തെ ഇഞ്ചിനിയറിങ്ങ് വളൎന്നിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു റോഡുകളോ കാളവണ്ടികളോ അന്നൊക്കെ കേരളത്തിൽ അപൂൎവ്വമായിരിക്കും. ആളുകൾക്കു ദൂരയാത്ര ചെയ്യണമെങ്കിൽ കാൽനടയായിട്ടല്ലെങ്കിൽ മഞ്ചൽ ഡോലി പല്ലക്കു് എന്നിങ്ങിനെ മനുഷ്യർ ചുമക്കുന്ന വാഹനങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. സാമാനങ്ങൾ കടത്തുന്നതിന്നാണെങ്കിൽ കാവും തലച്ചുമടും പൊതികാളകളും മാത്രമായിരുന്നു അവലംബം. ഇന്നത്തെപ്പോലെ ആയിരക്കണക്കിന്നു തൊഴിലാളികൾ ജോലിചെയ്യുന്ന വലിയ കമ്പനികളും മാസ്പ്രൊഡക്ഷനം (Massproduction) അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. വ്യാപാരവിഷയത്തിൽ അമേരിക്ക ഇംഗ്ലണ്ടു് റഷ്യ ഇന്ത്യ മുതലായ രാജ്യങ്ങൾ അന്നുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം കേരളത്തിലെ ഓരോ ദേശങ്ങൾ—കുടകൾക്കു്—ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നു പറയാം. മാത്രമല്ല ഈ ഭൂമിയിലുള്ള ഓരോ രാജ്യത്തിന്നും തമ്മിൽ ഉള്ളിടത്തോളം സമ്പൎക്കം അന്നു ഓരോ അയൽദേശക്കാർ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നുപോലും സംശയമാണു്. എട്ടു നാഴിക മാത്രം ദൂരമുള്ള രണ്ടു ദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവൎക്കു് അന്യോന്യം വിവരമറിയാനും അറിയിക്കാനും ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം രണ്ടു മണിക്കൂറിൽ കുറഞ്ഞാൽ അതു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ കാൽനടയായി യാത്രചെയ്യുന്ന പക്ഷം മണിക്കൂറിൽ നാലു നാഴിക ദൂരമേ ഒരാൾക്കു പോകാൻ ക

ഴിയും. ഇന്നാണെങ്കിൽ ലോകത്തിലെവിടെയിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളുമായും സമ്പൎക്കം പുലൎത്തുന്നതിനു ഏറിയ പക്ഷം രണ്ടു മണിക്കൂറിലധികം വേണ്ടിവരില്ലല്ലോ. ഇതുപോലെയായിരുന്നു കൈത്തൊഴിലിനേയും അവയുടെ വ്യാപാരത്തേയും സംബന്ധിച്ച അന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതി.

ഇനി നമുക്ക തൊഴിലിനെപ്പററി പരിശോധിക്കാം. യൂറോപ്പിൽ യന്ത്രയുഗത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച ഒരു തത്വമാണ 'തൊഴിൽവിഭജനം' എന്നതു്. ഓരോരുത്തരും ഒരേ തൊഴിൽ മാത്രം ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണതു്. ആ തൊഴിൽ വേഗം ചെയ്യുന്നതിനു മാത്രമല്ല നന്നായി ചെയ്യുന്നതിനും ഇതു സഹായിക്കുന്നതാകുന്നു. ആയിരം തൊഴിലാളികൾ പണിയെടുക്കുന്ന ഒരു നൂല്ക്കമ്പനിയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. അവിടെ നൂലു മാത്രമെ ഉണ്ടാക്കുന്നുള്ളു. നെയ്ത്തുകമ്പനി അവിടെ നിന്നു നൂറോ അതിലധികമോ നാഴിക ദൂരത്താണെന്നുവരാം, നൂലെല്ലാം അവിടെ എത്തിക്കുന്നു. അവിടെ നെയ്യുന്ന വസ്ത്രങ്ങളാണെങ്കിൽ വളരെ നാഴിക ദൂരത്തായിക്കിടക്കുന്ന പല പട്ടണങ്ങളിലാണ വില്പന നടത്തുന്നതു്. ഇതിനെല്ലാം സാധിക്കുന്നതു ഇന്നത്തെ ഗതാഗതസൗകൎയ്യംകൊണ്ടാണല്ലോ. ഇന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നോ അമേരിക്കയിൽനിന്നോ നമുക്ക ഒരു വിവരം അറിയുവാൻ വേണ്ടിവരുന്നതിൽ കൂടുതൽ സമയം തൃശ്ശൂരിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക 40 നാഴിക മാത്രം ദൂരമുള്ള എറണാകുളത്തുനിന്നറിയുവാൻ അന്നു വേണ്ടിവന്നിരുന്നു. മധ്യകേരളമായ തൃശ്ശൂർനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തോ കാസർഗോട്ടോ എത്തുവാൻ അന്നു വേണ്ടിവന്നിരുന്നതിനേക്കാൾ കുറച്ചു സമയംകൊണ്ടു ഇന്നു നമുക്ക ലോകത്തിലെ എല്ലാ രാജ്യത്തും എത്താൻ കഴിയും. അന്നന്നത്തെ—അപ്പപ്പോഴത്തെത്തന്നെ—കമ്പോളനിലവാരം അറിയാനും, നിൎമ്മിതസാധനങ്ങൾ എത്തിക്കുവാനും അതുപോലെ സാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതനുസരിച്ചാണ ഇന്നത്തെ തൊഴിൽ വിഭജനത്തിന്റെ നില ഇരിക്കുന്നതു്.

പണ്ടത്തെ സ്ഥിതി ഇതായിരുന്നില്ല, അന്നു ഓരോ ദേശവും സ്വയം പര്യാപ്തമായിരുന്നു; വലിയ കമ്പോളങ്ങളോ ഗതാഗത സൌകര്യങ്ങളോ മത്സരപ്രാധാന്യമോ അന്നു ഇല്ല; എല്ലാം കുടിൽവ്യവസായമായിട്ടാണു നടത്തിയിരുന്നതു്. നിർമ്മിതവസ്തുക്കൾ ഉപഭോഗയോഗ്യമാകുന്നതുവരെ അവയുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും അതാതു തൊഴിലാളികൾ തന്നെ നിർമ്മിക്കണം. ഉദാഹരണത്തിനു ഒരു ചാലിയകുടുംബത്തെ എടുക്കുക. പഞ്ഞി കുരു കളഞ്ഞു നന്നാക്കണം; നൂലുണ്ടാക്കണം, പാവിടണം, നെയ്യണം—എല്ലാ പ്രവൃത്തിയും ഒരു കുടുംബക്കാർ ചെയ്യണം. അവരുടെ മക്കളും വിഭിന്നരേയാണു്. തൊഴിലാളികൾക്ക നിർമ്മിതവസ്തു വില്ക്കുവാനോ ഉപഭോക്താക്കൾക്ക വാങ്ങുവാനോ മററാരെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല; ആശ്രയിക്കാൻ മററുണ്ടായിരുന്നുമില്ല; ഇതായിരുന്നു അന്നത്തെ നില.

ഇന്നു ഒരു നൂൽക്കമ്പനിയിൽ മുപ്പതോ നാല്പതോ കൊല്ലം ജോലി ചെയ്ത ഒരു തൊഴിലാളിയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. അയാൾക്കാണെങ്കിൽ നൂലുണ്ടാക്കാൻ മാത്രമേ അറിയൂ. അയാളുടെ മക്കൾക്കുപോലും അതിൽ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല, അച്ഛനമ്മമാരെ കാണാൻവേണ്ടിയായാൽ കൂടി കമ്പനി ഗേററു കടക്കാൻ അനുവാദം വേണമല്ലോ. കുടിൽവ്യവസായമാകുമ്പോൾ അങ്ങിനെയല്ല. അച്ഛനമ്മമാരും, സഹോദരീസഹോദരന്മാരും, മക്കളും എല്ലാം ഒന്നിച്ചിരുന്നാണു ജോലി ചെയ്യുന്നതു്. ഓരോരുത്തരും കഴിവനുസരിച്ചു ജോലിയെടുക്കുന്നു. ഒരു ചാലിയകുടുംബമാണെങ്കിൽ പഞ്ഞി കിട്ടിയാൽ അതു തുണിയാക്കിത്തീർക്കുന്നതുവരെയുള്ള എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും എല്ലാവർക്കും വശമാകുന്നു. ജോലി പഠിക്കുവാനും പരിശീലിക്കുവാനും പ്രത്യേകമായ ഏർപ്പാടാവശ്യമില്ല; ചെറുപ്പംമുതല്ക്കു ജോലി മററു നിത്യകൃത്യങ്ങളെപ്പോലെ പഠിച്ചുകൊണ്ടാണു വളരുന്നതു്. പാരമ്പര്യംകൊണ്ടു് അതാതു തൊഴി

ലിൽ ജന്മനാ വാസനയുണ്ടാവും. അതിനു പുറമെ ജനനം മുതല്ക്കു അതിൽതന്നെ വളരുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇന്നു ഓരോ മതക്കാൎക്കും ജാതിക്കാൎക്കും, തങ്ങളെ വേൎതിരിച്ചു നിൎത്തിക്കൊണ്ടു തങ്ങളുടെ മതമെന്നും ജാതിയെന്നും പറയാൻതന്നെ കഴിയാത്ത വിധം ഒന്നായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്; അപരാപരങ്ങളെ ജാതിയും മതവുമായി അതുള്ള അഭേദമായിട്ടു്—ഐക്യം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടു്—ആണിരിക്കുന്നതു്. ഓരോ കുഡുംബക്കാൎക്കും പാരമ്പൎയ്യമായി ഓരോ തൊഴിൽ നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ മെച്ചവും അതുതന്നെയാകുന്നു. നാനാജാ രായത്തിനും ഓരോ മതവുമായി ഐക്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ അതാതു കുഡുംബക്കാർ അതാതു തൊഴിലിനോടും ഐക്യം പ്രാപിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. കേരളത്തിലെ ഓരോ തൊഴിലും ചെയ്യാൻ പാരമ്പൎയ്യമായി ഓരോ വംശക്കാരെ നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ കാരണം അതാണു് ആശാരി കരുവാൻ തട്ടാൻ കൊല്ലൻ കല്ലണി—എന്നുവേണ്ട സകല തൊഴില്ക്കാരെയും—ഇതിനെ പാരമ്പൎയ്യമായി ഓരോ കുഡുംബക്കാരെ ഏല്പിച്ചിരിക്കയാണല്ലോ. അതു വെറുതെയല്ല, ബുദ്ധിപൂൎവ്വം ആലോചിച്ചു അന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിക്കു ഏറ്റവും യോജിച്ച വിധത്തിൽ ചെയ്ത ഏൎപ്പാടായിരുന്നു. അതു കേരളത്തിലെക്കു—നൂറ്റാണ്ടുകളോളം വരെ—വലിയ ഗുണമായി അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

കേവലം കൈത്തൊഴിലിനെസ്സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല കായികമായും ബുദ്ധിപരമായും മററുള്ള എല്ലാത്തരം പ്രവൃത്തികൾക്കും പാരമ്പൎയ്യമായി ചില കുഡുംബക്കാരെ സ്ഥിരമായി ചുമതലപ്പെടുത്തുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. കോഴിക്കോടു് കൊച്ചി തിരുവനന്തപുരം മുതലായ ഓരോ രാജസ്വരൂപങ്ങളല്ലെ പാരമ്പൎയ്യമായി രാജ്യഭാരം ചെയ്തിരുന്നതു്? മാത്രമല്ല അവരുടെ മന്ത്രിമാർ പടനായകന്മാർ ആയുധാചാൎയ്യന്മാർ ഗുരുനാഥന്മാർ പുരോഹിതന്മാർ മുതലായി ചുമതലപ്പെട്ട സ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം ഓരോ തറവാട്ടുകാരെ സ്ഥിരമായി ഏ

ല്പിയ്ക്കുയാണല്ലൊ ചെയ്തിരുന്നതു്. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ മന്ത്രി മങ്ങാട്ടച്ചനും, സേനാധിപൻ കാരമ്പള്ളിക്കുറുപ്പുമായിരുന്നു. പുരോഹിതൻ ചേന്നാസ്സു് നമ്പൂതിരിപ്പാടാണു്. കൊച്ചിത്തമ്പുരാന്റെ മന്ത്രി പാലിയത്തച്ചനാകുന്നു. സൈന്യാധിപൻ ചെരാനെല്ലൂർ കൎത്താവല്ലെ? രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ സാമന്തന്മാരായി കാൎയ്യം നടത്തിയിരുന്ന നാടുവാഴികളും ദേശവാഴികളും മുതലായി അധികാരവും മുതലയുമുള്ള എല്ലാ സ്ഥാനങ്ങളും സ്ഥിരമായ ഓരോ തറവാടുകൾക്കു കൊടുക്കുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. അതുപോലെത്തന്നെ വൈദ്യത്തിനു ഒല്ലൂർ തയ്ക്കാട്ടു് ചീരട്ടമണ്ണ മുതലായവരേയും മാന്ത്രികത്തിനു കാട്ടുമാടം കല്ലൂർ മുതലായവരേയുമല്ലെ പ്രത്യേകം പാരമ്പൎയ്യമായി ചെയ്യുവാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്? നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൌരോഹിത്യം അമ്പലങ്ങളിലെ തന്ത്രം കഴകം മുതലായവയും—എന്തു ജോലിയും—ഓരോ തറവാട്ടുകാരെ—ആവശ്യാനുസരണം അധികം തറവാട്ടുകാരേയും—പ്രത്യേകം ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും പാരമ്പൎയ്യമായി അവർ അതുകൾ നിൎവ്വഹിയ്ക്കുകയുമാണു ചെയ്തിരുന്നതു്.

അതിനുള്ള കാരണം അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള വിഷമമായിരുന്നു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ സ്കൂളുകളും കോളേജുകളും മററും അത്ര സുലഭമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം സാൎവ്വത്രികമാക്കണമെന്നുള്ള ആശയം അത്ര പ്രചരിച്ചിരുന്നില്ല. സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കഥ പിന്നെ പറയാനുമില്ല. ഒരു വിധം നോക്കുമ്പോൾ വിദഗ്ദ്ധതൊഴിലാളികളെല്ലാം സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധന്മാരാണു്. ആശാരി കരുവാൻ തട്ടാൻ കൊല്ലൻ ചാലിയൻ—എന്നു വേണ്ട കന്നു പൂട്ടുക തേവുക വിതയ്ക്കുക മുതലായ പണി ചെയ്യുന്ന കൃഷിക്കാരുംകൂടെ—എല്ലാ തരം തൊഴിലാളികളും സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധന്മാരാകുന്നു. നമുക്കു നിത്യപരിചയംകൊണ്ടു അതെല്ലാം നിസ്സാരമായിത്തോന്നുകയാണു്. അതാതു ജോലിയിൽ

പ്രത്യേകം പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചില്ലാതെ ഏതെങ്കിലും ഒരു തൊഴിൽ ആർക്കെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമോ? കൈക്കോട്ട്—മഴു—എടുത്തു കിളയ്ക്കുക വിറകു വെട്ടുക മുതലായ പണികൾ ചെയ്യുവാൻ കൂടി അതിനു വേണ്ടിടത്തോളം പരിചയിച്ചേ സാധിക്കൂ. കരുവാന്റെയും ആശാരിയുടെയും സഹായം കൂടാതെ കരിനകം കൊഴു കൈക്കോട്ട് വെട്ടുകത്തി മുതലായതുണ്ടാക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനാൽ അവരില്ലെങ്കിൽ കൃഷി അസാദ്ധ്യമാകും. ഇവർക്കു പുറമെ കല്ലാശാരിയില്ലെങ്കിൽ കെട്ടിടങ്ങളൊന്നും ഉയരുകയില്ല. അവരെല്ലാം സാങ്കേതികജോലിക്കാരാണല്ലോ.

അന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ഇതെല്ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു വിദ്യാലയങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുക സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വെച്ച് സാങ്കേതിക പരിശീലനം ഉണ്ടാക്കിയാൽകൂടി പിന്നെയും പ്രായോഗിക പരിശീലനം സമ്പാദിക്കുകയും വേണം. ലാകോളെജിലും മെഡിക്കൽകോളെജിലും മറ്റും പഠിച്ചു പാസായാൽതന്നെ കുറച്ചുകാലം അപ്രന്റീസ് (Apprentice) നടത്തിയ ശേഷമല്ലെ വക്കീലന്മാരും ഡാക്ടർമാരും മറ്റും സ്വതന്ത്രമായി പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെടാറുള്ളൂ? അന്ന് ഓരോ തൊഴിലാളികുടുംബവും അവരുടെ സാങ്കേതികവിദ്യാലയവും പ്രായോഗികപരിശീലനസ്ഥലവുമായിട്ടാണ വർത്തിച്ചിരുന്നത്. എന്നുവെച്ചാൽ ഓരോ തൊഴിലിനും ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം തൊഴിലാളികുടുംബങ്ങൾ സാങ്കേതികജ്ഞാനവും പ്രായോഗികപരിശീലനവും കൊടുത്തു ദേശംതോറും സ്ഥാപിച്ചു. ആ ഓരോ കുടുംബങ്ങളും അവിടെ ജനിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം സാങ്കേതികവിദ്യാലയവും പ്രായോഗികപരിശീലനസ്ഥലവുമായി വർത്തിച്ചു; കാരണവന്മാരെല്ലാം എന്നെന്നും അദ്ധ്യാപകന്മാരുമായിത്തീർന്നു. ഇതിനാൽ ഓരോ തരം തൊഴിലാളികുടുംബക്കാർക്കും തങ്ങളുടെ വീട്ട് വിദ്യാലയമായും കാരണവന്മാർ അദ്ധ്യാപകന്മാരായും മക്കൾ വിദ്യാർത്ഥികളായും പരിണമിച്ചു; പ

സ്തകങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു് പ്രവൎത്തിയെടുക്കലുമായി. അതിനാൽ ഇത്തരം സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നായി വളരെ പണം ചിലവു ചെയ്തു് വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയോ അദ്ധ്യാപകന്മാരെ നിയമിക്കുകയോ കൂടാതെ കഴിഞ്ഞു. അതിനുള്ള സൌകൎയ്യം അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നുമില്ല. വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കാണെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ സമയത്തു വിദ്യാലയത്തിലേക്കു പോകാതെ കഴിഞ്ഞു. തിയററിക്കലായ (Theoratical) പുസ്തകപ്പഠിപ്പില്ല; എല്ലാ പഠിപ്പുകളും പ്രാക്ടിക്കലായിട്ടു (Practical) ഉള്ളൂ. സാങ്കേതികജ്ഞാനവും പ്രായോഗിക പരിശീലനവും കാരണവന്മാരുടെ അടുത്തിരുന്നുകൊണ്ടു് ഒപ്പം സമ്പാദിക്കാം. ആ പരിശീലനകാലത്തുണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ—ഗുണക്കുറവുണ്ടാകുവുന്നതിനാൽ താണ വിലയേ കിട്ടുകയുള്ളുവെങ്കിലും—കിട്ടുന്ന വില കുടുംബത്തിൽ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യാം. അതു ആ ഏൎപ്പാടിന്നുള്ള ഗുണങ്ങളാണ്. ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായത്തിൽ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയാൽ തൊഴിലില്ലാതെ കുറെ പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടിവരിക മാത്രമല്ല മേലിൽ തൊഴിൽ പഠിക്കുന്നതുകൂടി അസാദ്ധ്യമായിട്ടാണ വന്നുകൂടുക. ഓരോ തരം തൊഴിലും പാരമ്പൎയ്യമായി ചെയ്യുവാൻ ഓരോ വീട്ടുകാരെ പ്രത്യേകം പരിശീലനം കൊടുത്തു ഏൎപ്പെടുത്തിയതിന്റെ കാരണമതാണ്.

ഇനി ഇത്തരം വിദഗ്ദ്ധത്തൊഴിലാളികുടുംബങ്ങളുടെ കഥയെടുക്കുക. ജനിച്ചു മുതല്ക്കേ അവർ അതാതു തൊഴിൽ കണ്ടു പരിചയിച്ചു വളരുന്നു. കഴിവ്—പ്രായം—അനുസരിച്ച് അതാതു തൊഴിൽ കുട്ടികളെക്കൊണ്ടു ഏൎപ്പിച്ചു പരിശീലിപ്പിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ ഉപജീവനത്തിന്നു ആധാരം ആ തൊഴിലാണെന്നും, അതില്ലെങ്കിൽ പട്ടിണിയാണെന്നും അവൎക്കറിയാം. മാത്രമല്ല അതു തങ്ങളുടെ മതപരമായ ഒരു കൃത്യമാണെന്നുകൂടി അവർ വിശ്വസിക്കു

ധ്യം ചെയ്യുന്നു. ഒരു ഹിന്ദുവിനോടു് "താൻ ഒരു ഹിന്ദുവല്ല"—ഏതു മതക്കാരനോടെങ്കിലും താൻ ആ മതക്കാരനല്ല—എന്നു പറഞ്ഞാൽ അയാൾക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരം തന്നെയാണു ഒരു തൊഴിലാളിയോടു "താൻ ആ തൊഴിലാളിയല്ല" എന്നു പറഞ്ഞാൽ അയാൾക്കുണ്ടാകുന്നതു്. എന്നു വെച്ചാൽ ഒരാശാരിയോടു "താൻ ഒരാശാരിയല്ല" എന്നു പറഞ്ഞാൽ അയാൾക്കും അസഹ്യമായിത്തോന്നുമെന്നർത്ഥം. ഇതെല്ലാം ഓരോ തൊഴിലിന്നും പാരമ്പര്യമായി ചില കുടുംബങ്ങളെ നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ പ്രത്യേകഗുണങ്ങളാണല്ലൊ. ഓരോ മതക്കാരും എന്നെന്നും അതാതു മതക്കാരായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതുപോലെ ഓരോ തൊഴിലാളികുടുംബവും സാങ്കേതികമായി വിശേഷതൊഴിലാളികളായിത്തന്നെ ഇപ്പോഴും ഇരുന്നുവരുവാൻ കാരണം പാരമ്പര്യമായി ചില കുടുംബക്കാരെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ഫലമാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഓരോ കുടുംബക്കാരെ പാരമ്പര്യമായി ഒരു തൊഴിൽ മാത്രം ചെയ്യാനേർപ്പാടാക്കിയതുകൊണ്ടു് മററു ചില ഗുണങ്ങളുമുണ്ടു്. "മത്ത കുത്തിയിട്ടാൽ കുമ്പളങ്ങ കായ്ക്കുകയില്ല" "വെള്ളരിയുടെ വള്ളിയിൽ കസ്തൂരിയുണ്ടാവില്ല" "വിത്തുപോലെയാണു മുള" എന്നീ ചൊല്ലുകൾ പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ.[1] അച്ഛനിലുള്ള ഗുണം (സ്വഭാവം) സന്താനങ്ങളിൽ സംക്രമിക്കാതിരിക്കയില്ല. പ്രകൃതിസ്വഭാവമാണതു്. അച്ഛന്റെ വൈദഗ്ധ്യം—പാണ്ഡിത്യം—മാത്രമെ സന്താനങ്ങൾക്കു കിട്ടാതുള്ളു. ബുദ്ധി വാസന പ്രകൃതി മുതലായതു് അവർക്കു കിട്ടാതിരിക്കയില്ല. ഒരു കുടിൽവ്യവസായത്തിനു അച്ഛൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഉപകരണങ്ങൾ മുഴുവൻ മക്കൾക്കു അവകാശമായി കിട്ടും. സമ്പാദിച്ചുവെച്ച ധനം മാത്രമെ ഡെത്ത് ഡ്യൂട്ടിയായി ഗവർമ്മെണ്ടെടുക്കുകയുള്ളു; ഏതാണ്ടിതുപോലെയാണി

[1] യഥാ ബീജം തഥാങ്കുരം.

ണ്ടു്. വൈദഗ്ദ്ധ്യം, സമ്പാദിപ്പാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളായ ബുദ്ധി, ഉത്സാഹം മുതലായതെല്ലാം പാരമ്പൎയ്യമായി പുത്രന്മാൎക്കു കിട്ടാതിരിക്കുകയില്ല. ബുദ്ധിയുടെ വലിപ്പം, സംഗീതം ചിത്രമെഴുത്തു് കൊത്തുപണി മുതലായ കലാവിദ്യകളിലുള്ള വാസന, ദയ അഥവാ ക്രൂരത, വിനയം അഥവാ ഡംഭ്, കോപം അഥവാ ശാന്തത ആദിയായ ഗുണങ്ങൾ(സ്വഭാവങ്ങൾ) മിക്കതും സന്താനങ്ങളിൽ സാധാരണ സംക്രമിച്ചു കാണുന്നതാണു്. ഇതു് ശാസ്ത്രസിദ്ധമായ സംഗതിയാകുന്നു. ഒരു പാട്ടുതന്നെ കുട്ടികളുടെ കേൾക്കാറുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. കുറെ പ്രാവശ്യം കഴിയുമ്പോഴേക്കു നമുക്കതു് പരിചയമാവുന്നു. വീണ്ടും ഇടച്ചയായി കേൾക്കാനിടയായാൽ കാലക്രമേണ കാണാപാഠമാവുകയും ചെയ്യുമല്ലൊ. അതുപോലെ ഒരു തൊഴിൽ പാരമ്പൎയ്യമായി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ കുറച്ചു തലമുറ കഴിയുമ്പോഴേക്കു ആ വംശക്കാൎക്കു ആ തൊഴിലിലുള്ള വാസന, ബുദ്ധി, പരിശ്രമം മുതലായതും വൎദ്ധിച്ചുവരും. ഒരു തൊഴിൽ പാരമ്പൎയ്യമായി ചെയ്യുന്നതിലുള്ള വലിയ ഒരു ഗുണമാണിതു്. തങ്ങൾക്കു പരിചയമുള്ളവരിൽ അച്ഛന്റെയും മക്കളുടെയും സ്വഭാവം ശരിയായി പരിശോധിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവൎക്കു് ഇതു് അനുഭവമാവാതെയും വരില്ല.

അങ്ങിനെ പാരമ്പൎയ്യമായിട്ടുള്ള വാസന, ചെറുപ്പം മുതല്ക്കു പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചതിനാൽ തൊഴിലിൽ ലഭിക്കുന്ന സാമൎത്ഥ്യം, സമ്പാദ്യത്തിനും സൽപ്പേരിനും കാരണമാകയാൽ ഉല്പന്നങ്ങൾ നന്നാക്കുവാനുള്ള താല്പൎയ്യം മുതലായി ഒരു തൊഴിലാളിക്കു വേണ്ടതായ ഗുണങ്ങളെല്ലാം അവരിൽ സഹജമായിത്തീരുന്നു. ഉല്പന്നങ്ങൾ വിററഴിക്കുവാനുള്ള കമ്പോളം (Market) സ്വന്തം വീടും, കസ്റ്റമേർസ് (Customers) സ്വദേശക്കാരുമാണല്ലൊ. അങ്ങിനെ എല്ലാവരും അന്യോന്യം പരിചയക്കാരും ദേശവാസികളുമാകയാൽ ചീത്ത സാധനം കൊടുത്തു് കൂടുതൽ വില വാങ്ങാനും സാധിച്ചുവെന്നു വരില്ല. ഇപ്രകാരം ദേശക്കാൎക്കും (ഉപഭോക്താക്കൾക്കും) തൊ

ഴിലാളികൾക്കും പാരമ്പൎയ്യത്തൊഴിലെന്ന ഈ ഏൎപ്പാട് ഒന്നുപോലെ ഗുണപ്രദമാകുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള പാരമ്പൎയ്യമായ കുടിൽവ്യവസായത്തിൽ വൻവ്യവസായങ്ങളെക്കാൾ പല ഗുണങ്ങളും തൊഴിലാളികൾക്ക ജാസ്തിയുണ്ട്. (1) വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്തു പോകാതെ ഭാൎയ്യയും കുട്ടികളുമെല്ലാം ഒന്നിച്ചിരുന്നുതന്നെ പണിയെടുക്കാം. അതു അന്യാധീനത്തിലാവുന്നതിനെക്കാൾ സന്തോഷകരവും വിനോദകരവുമായിരിക്കും. (2) സമയവും കഴിവും അനുസരിച്ചു കൂടുതൽ ഉല്പന്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാം. (3) സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കുപോലും യഥാശക്തി സഹായിക്കാം. (4) ഉണ്ടാക്കിയേടത്തോളം ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിലയും തങ്ങൾക്കനുഭവിക്കാം. (5) എല്ലാററിനുംപുറമെ കുട്ടികളുടെ തൊഴിൽപഠിപ്പും പരിശീലനവും അവർപോലും അറിയാതെ ഒന്നിച്ചു കഴികയും ചെയ്യും. (7) കാരണമെന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ ജോലി ആരംഭിക്കുവാൻ കുറച്ചു വൈകിപ്പോയാലും ആരും ചോദിക്കയില്ല.

ഇന്നത്തെ വലിയ വ്യവസായശാലകളിലെ സ്ഥിതി മറിച്ചാണ്. (1) ഭാൎയ്യയേയും കുട്ടികളേയും വിട്ടും വെച്ച് സയറൻ കേൾക്കുമ്പോഴേക്കു അവിടെ എത്തണം; താമസിച്ചാൽ കൂലി കുറയും. (2) കൂടുതൽ കഴിവും സാമൎത്ഥ്യവുമുണ്ടെങ്കിലും അതുകൾ അവിടെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല; (3) ജോലി താൻ എടുക്കുകയല്ലാതെ മററു കുടുംബാംഗങ്ങൾക്ക സഹായിക്കുവാൻ തരമില്ല. (4) കഴിവും സാമൎത്ഥ്യവുമുപയോഗിച്ചു കൂടുതൽ പ്രൊഡൿഷനുണ്ടായാലും അതിന്റെ ആദായം മുതലാളിക്കാണ്; തൊഴിലാളിക്കു നിശ്ചയിച്ച കൂലി മാത്രമെ കിട്ടു. (5) കുടുംബത്തെ പിരിഞ്ഞു അന്യന്റെ കീഴിൽ പണിയെടുക്കുന്നതു വളരെ വിരസമായിട്ടുതോന്നും (6) സ്വന്തം കുട്ടികളെ തൊഴിൽ പഠിപ്പിക്കുവാനും അവിടെ സാധിക്കുകയില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനെ വൻവ്യവസായത്തെക്കാൾ കുടിൽവ്യവസായത്തിന്നു പല മെച്ചങ്ങളുമുണ്ട്.

ഇന്നത്തെ ഈ വ്യവസായയുഗത്തിൽ വൻവ്യവസായങ്ങൾക്കല്ലാതെ കുടിൽവ്യവസായത്തിന്നു വല്ല സ്ഥാനവുമുണ്ടോ? എന്ന ചോദ്യം വേറെയാണ്. നമ്മളിവിടെ പരിശോധിക്കുന്നതു ഇന്നത്തെക്കഥയല്ല; ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാൎത്തുതുടങ്ങുകയും, അതു ഏതാണ്ടു പൂൎത്തിയാവുകയും, അങ്ങിനെ നടന്നുവരികയും ചെയ്ത കാലത്തെ സ്ഥിതിയാകുന്നു.

തക്ക കാരണം കൂടാതെ തന്റെ തൊഴിൽ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതും അന്യന്റെ തൊഴിൽ സ്വീകരിക്കുന്നതും അധൎമ്മമായിക്കരുതിയിരുന്നു. അതിനാൽ ഓവർപ്രൊഡക്ഷൻ കാരണം തൊഴിലാളികൾക്കു തൊഴിലില്ലാതെയോ ലസ്സ്പ്രൊഡക്ഷൻ മൂലം ഉപഭോക്താക്കൾക്കു ഉല്പന്നങ്ങൾ ആവശ്യംപോലെ കിട്ടാതെയോ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. വില കൂട്ടിക്കിട്ടുവാൻവേണ്ടി തൊഴിലാളികൾക്കും, കുറച്ചുകിട്ടുന്നതിന്നായി ഉപഭോക്താക്കൾക്കും പേശക്കുണ്ടാവാറില്ല. കാരണം ഉല്പന്നങ്ങൾക്കുള്ള മാൎക്കറ്റ് ആ ദേശക്കാർ മാത്രമാണ്; ഉപഭോക്താക്കൾക്കാണെങ്കിൽ ഉല്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങാനുള്ള മാൎക്കറ്റും മറ്റൊന്നില്ലല്ലൊ. (അതായതു് തൊഴിൽശാലയും മാൎക്കറ്റും വീടുതന്നെയാകുന്നു) അതിനാൽ ക്രൈസിസെന്നും, ലോക്കൌട്ടെന്നും, ഓവർപ്രൊഡക്ഷനെന്നും, ലസ്സ് പ്രൊഡക്ഷനെന്നും, വിലക്കയറ്റമെന്നും, വിലക്കുറവെന്നും മറ്റുമുള്ള പ്രശ്നമേ ഉത്ഭവിച്ചിരുന്നില്ല. അത്തരം വ്യവസ്ഥയിൽ അതൊന്നും ഉത്ഭവിക്കുകയുമില്ലല്ലൊ.

ആദ്യകാലത്തു ഇങ്ങിനെ ഓരോ തൊഴിലും പാരമ്പൎയ്യമായി ചെയ്യുന്നതിന്നു പ്രത്യേകം ചില കുടുംബങ്ങളെ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു ഇത്രയും കാലം ഏടു മുറിയാതെ എന്നെന്നും വിദഗ്ദ്ധത്തൊഴിലാളികൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും കൂടാതെ അവരെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം നിവൃത്തിച്ചുപോരാനും കഴിഞ്ഞതു്. അന്നു അങ്ങിനെ ചെയ്തില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ

എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ കേരളത്തിൽ വിദേശത്തൊഴിലാളികളില്ലാതാവാനും, നമ്മുടെ ജീവിതനിലവാരം വളരെ താണുപോകാനും ഇട വരുമായിരുന്നു.

ജാതികൾ ഉണ്ടാക്കിയതോ ഉണ്ടായതോ? ഉണ്ടാക്കിയതാണെങ്കിൽ ആരുണ്ടാക്കി? എന്തിനുണ്ടാക്കി? എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമാണ്; ഉണ്ടായതാണെങ്കിൽ "എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി?" എന്നും ചോദ്യമുണ്ടാകും. എന്റെ ഗവേഷണംകൊണ്ടു തീർച്ചപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് "ജാതി ഉണ്ടാക്കിയതല്ല ഉണ്ടായതാണ്" എന്നാകുന്നു. അതിനുള്ള യുക്തികളെയും ന്യായങ്ങളെയും മറ്റുമാണു ഇവിടെ ഇനി പറയുന്നതു്. ജാതിയെല്ലാം ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും, അതു നമ്പൂതിരിമാരുടെ സൃഷ്ടിയാണെന്നും മറ്റുമാണു പൊതുവേ അഭിപ്രായം; മാത്രമല്ല അങ്ങിനെയാണെന്നു പലരും വിശ്വസിക്കുകയും, അതിന്റെ അപരാധം നമ്പൂതിരിമാരിൽ ചുമത്തുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി പൂർവ്വവിധി കൂടാതെ നിഷ്പക്ഷതയോടെ പരിശോധിക്കേണമെന്നു ആദ്യമേ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ഒരേ ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക (Classmates) തമ്മിൽ ഒരു സൌഹാർദ്ദമുണ്ടാവുന്നതു പതിവാണ്. ഒരേ വിഷയം എടുത്തിട്ടുള്ളവർക്കാണെങ്കിൽ അവർ തമ്മിൽ ആ സൌഹാർദ്ദം കൂടുതലായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. സ്കൂളിൽ പഠിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം അനുഭവമുള്ള കാര്യമായിരിക്കും ഇതു്. നിത്യപരിചയം മാത്രമല്ല അതിനു കാരണം; പാഠവിഷയത്തിൽ അവർ തമ്മിൽ അന്യോന്യം സഹായികളായിരിക്കുമെന്നുകൂടിയാകുന്നു. ഒരേ അഭിപ്രായക്കാർ തമ്മിലാണു സൌഹാർദ്ദമുണ്ടാവുക പതിവു്. മറ്റുകാര്യങ്ങളിൽ അഭിപ്രായഭേദമുള്ളവരായാലും അതിനെ കണക്കാക്കാതെ ഒരേ വിഷയം എടുത്തിട്ടുള്ളവർ അടുക്കാറുണ്ടു്. അന്യോന്യം സഹായമാ

വുന്നതാണതിന്നു കാരണം. അപ്രകാരംതന്നെ ഒരേ തൊഴില്ക്കാരും ക്ഷണത്തിൽ പരിചയക്കാരും സ്നേഹിതന്മാരുമായിത്തീരാറുണ്ട്. ഡ്രൈവർമാർ എവിടെ വെച്ചു കണ്ടുമുട്ടിയാലും ക്ഷണത്തിൽ ചങ്ങാതികളായിത്തീരുന്നതു അനുഭവമാണ്. അതുപോലെ മററു ജോലിക്കാർ തമ്മിലും ക്ഷണത്തിൽ അടുക്കുന്നത് സ്വാഭാവികമാകുന്നു. അതിന്നെല്ലാം പ്രേരകമാകുന്നതു അവരുടെ തൊഴിലാണ്. ഒരേ തരം തൊഴിൽക്കാരായതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങിനെ വരുന്നത്.

ഓരോ തൊഴിലിന്നും ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം കുടുംബങ്ങളെ പ്രത്യേകം ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും, അവരെല്ലാം പാരമ്പര്യമായി അതതു തൊഴിൽ ചെയ്തുവരികയുമാണ് ഉണ്ടായതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. വിദ്യാർത്ഥികളെ സ്സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ ഒരേ തൊഴില്ക്കാർ തമ്മിലും ഇതരന്മാരെ അപേക്ഷിച്ച് കൂടുതൽ അടുപ്പവും സൌഹാർദ്ദവും തോന്നാതിരിക്കയില്ല; അതു സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. അവരവരുടെ തൊഴിലിനെപ്പററി പല അനുഭവങ്ങളും തത്വങ്ങളും കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും അന്യോന്യം കൈമാറാനുണ്ടാകും. അങ്ങിനെ അതതു തൊഴിൽക്കാർ തമ്മിൽ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ—പ്രത്യേകമായ മററു പ്രേരണ കൂടാതെ—കുറച്ചൊരു പ്രത്യേകതയും അടുപ്പവും സൌഹാർദ്ദവുമുണ്ടാകുന്നതാണ്.

അടുത്ത പടി വിവാഹമാകുന്നു. ഇതൊന്നുമില്ലെങ്കിൽതന്നെ സാമാന്യജനങ്ങളെല്ലാം വിവാഹബന്ധത്തിലേപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിക്കുക പൂർവ്വബന്ധവും പരിചയവുമുള്ള കുടുംബങ്ങളിൽനിന്നാണല്ലൊ. അത്തരം പൂർവ്വബന്ധമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽകൂടി തൊഴിൽകൊണ്ടുള്ള ബന്ധം വലുതാണ്. ഒരു സ്കൂൾമാസ്റ്റർ ഒരു മിസ്ട്രസ്സിനെ കല്യാണം കഴിക്കുന്നതു വിഭിന്നമായ രണ്ടുതരം ജോലിക്കാർ തമ്മിലുള്ളതിനേക്കാൾ മെച്ചമാണ്; ഇരുകൂട്ടർക്കും അതു കൂടുതൽ അഭികാമ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ അവർ ഒരേ തരം ജോലിക്കാരാണെന്നു മാത്രമല്ലാതെ അവരുടെ ജോലിക്കു അന്യോന്യം വലിയ സഹായക്കാരൊന്നുമാവുക

ചില്ല; പഠിപ്പിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ അവൎക്ക അന്യോന്യം സഹായമാകാനൊന്നുമില്ലെന്നൎത്ഥം. ഒരു ഡാക്ടർ ഒരു ലേഡീഡാക്ടറെയാണ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ അതിൻെറ ഫലം അങ്ങിനെയല്ല; അത്രയുമല്ല; അവരുടെ ജോലിയിൽ എല്ലാ കാൎയ്യത്തിലും എപ്പോഴും അന്യോന്യം സഹായിക്കുവാൻ കഴിയും. അതു കേവലം രണ്ടു ഡാക്ടർമാരുടെയല്ല നാലു ഡാക്ടർമാരുടെ ഫലമുണ്ടാക്കും. ഡാക്ടരുടെ ഭാൎയ്യ ലേഡീഡാക്ടരല്ലെങ്കിലും തരക്കേടില്ല, നല്ല ഒരു നേഴ്സ് ആയാൽതന്നെ മറെറാരുത്തി ഭാൎയ്യയായാലത്തെക്കാൾ വളരെ അധികം ഗുണം ചെയ്യുമെന്നതിന്ന സംശയമില്ല. ഇതിൻെറ യഥാൎത്ഥസ്ഥിതി അറിയണമെങ്കിൽ അത്തരം ഒരു കുഡുംബത്തെ പരിശോധിക്കണം. ജീവിതത്തിൽ ഇണപ്പക്ഷികളായിരിക്കേണ്ടവർ ഒരേ വിശേഷത്തൊഴിലുകാരായിരുന്നാൽ ഉപജീവനസമ്പാദനകാൎയ്യത്തിൽ വലുതായ മെച്ചങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. തൊഴിലൊന്നും കൂടാതെ സുഖമായി ജീവിതം നയിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന പ്രഭുക്കന്മാർ വധുവിൻെറ സൌന്ദൎയ്യം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ മാത്രമെ നോക്കുകയുള്ളു. എന്നാൽ ഉപജീവനത്തിന്ന തൊഴിലിനെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്ന സാധാരണക്കാർ (പ്രത്യേകിച്ചു താണതരക്കാർ) സൌന്ദൎയ്യത്തെ മാത്രമല്ല, അതിനൊട്ടും കുറയാത്തവിധത്തിൽ ഉപജീവനമാൎഗ്ഗത്തെ കൂടി ചിന്തിച്ചു എന്തെങ്കിലും പ്രവൎത്തിക്കൂ.

മതംകൊണ്ടു ഉപജീവനത്തിന്ന യാതൊരു കാൎയ്യവും വരുവാനില്ല. എന്നിട്ടുതന്നെ മനുഷ്യരെല്ലാം അവരും അവരുടെ മതവും ഒന്നായിത്തീരുന്നു. "എൻെറ മതം" എന്നല്ല "ഞാൻ മതം" എന്നു പറഞ്ഞാലാണ കൂടുതൽ ശരിയാവുക. മതവും മതക്കാരനും തമ്മിൽ അത്ര ഐക്യം പ്രാപിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. തൊഴിലാണെങ്കിൽ അവരുടെ ഉപജീവനത്തിനുള്ള ഏകാവലംബമാണതാനും. അതിനാൽ അതാതു കുഡുംബങ്ങളിൽ ജനിച്ചവരെല്ലാം പഠിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽതന്നെ ഒന്നാന്തരം വിശേഷത്തൊഴിലാളികളായിത്തീരാതി

രിക്കുകയില്ല. പ്രത്യേകിച്ച് രക്ഷിതാക്കന്മാർ അങ്ങിനെയാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കാതെയും ഇരിക്കുകയില്ലല്ലൊ. അതിനാൽ അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു യുവതിയെയാണ ജീവിതയാത്രയിലെ സഹകാരിണിയായി കിട്ടുന്നതെങ്കിൽ അതു ആ യുവാവിന്ന വലിയ ഒരനുഗ്രഹമായിത്തീരും. ജോലിയെടുത്തു കഴിയുന്നവൎക്ക അതിന്റെ മെച്ചങ്ങൾ മനസ്സിലാകും. കാലക്രമേണയെങ്കിലും ഈ മെച്ചം അതാതു തൊഴിൽകുഡുംബക്കാർ മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കയില്ലല്ലൊ.

വരപക്ഷക്കാർ മാത്രമല്ല വധൂപക്ഷക്കാരും അങ്ങിനെയാണാഗ്രഹിക്കുക. ഉദാഹരണത്തിന്ന ഒരു ചാലിയകുഡുംബത്തെ എടുക്കുക. നൂല്ക്കുക പാവിടുക നെയ്യുക മുതലായ ജോലിയാണ മകൾ പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവളെ ഒരു മരപ്പണിക്കാരന്ന—ആശാരിക്കു—കൊടുത്താൽ ജീവിതസമ്പാദനകാൎയ്യത്തിൽ—മരപ്പണിയിൽ—അവൾക്ക അവനെ എന്താണ സഹായിക്കുവാൻ കഴിയുക? അവളുടെ പരിചയവും വൈദഗ്ദ്ധ്യവും നഷ്ടപ്പെടുകയായിരിക്കും ഫലം. മറിച്ച അവളെ ഒരു നെയ്ത്തുകാരന്ന—ചാലിയന്ന—കൊടുത്താലൊ, രണ്ടു പേൎക്കും കൂടി കൂടുതൽ നന്നായി ജോലി ചെയ്യുവാനും കഴിയുമല്ലൊ. രണ്ടാംകൂടി ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു ജോലിക്കു ഒരു കൂലിക്കാരനൊ കൂട്ടുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലതു സമം ഭാഗമാകയായ ഭാൎയ്യയാണെന്ന കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമുണ്ടൊ? അതിനാൽ വരപക്ഷക്കാർ മാത്രമല്ല വധൂപക്ഷക്കാരും അതേ തൊഴില്ക്കാരന്നു മകളെ കൊടുക്കാനാണ എപ്പോഴും ആഗ്രഹമുണ്ടാവുക; അതിന്നു ശ്രമിക്കുകയുമുള്ളു. ആദ്യം അതാതു തൊഴില്ക്കാരായ കുഡുംബക്കാർ തമ്മിൽ വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ക്രമത്താലെ ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്ന പ്രചാരം വൎദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. പിന്നെ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലല്ലാതെ ഇതരതൊഴില്ക്കാരായ കുഡുംബങ്ങൾ തമ്മിൽ വിവാഹം ചെയ്യൂ എന്ന നില വന്നു. കാമത്തിന്ന കണ്ണില്ലെന്ന പ്രസിദ്ധമാണ്. ഇതൊന്നും ആലോചിക്കാതെ അവിവേകികളായ ചില യുവതിയുവാക്കന്മാർ സംഗതിവശാൽ പ്രേ

ണ്ടെങ്കിലായെന്നു വരാം. ഒരേ തൊഴില്ക്കാർ തമ്മിൽ ദമ്പതികളായാലത്തെ ഗുണങ്ങളും, മറിച്ചായാലത്തെ വൈഷമ്യങ്ങളും അയൽവക്കങ്ങളിൽ കണ്ടു പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള രക്ഷിതാക്കന്മാർ അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഒരു പക്ഷെ എതിർക്കയും, അങ്ങിനെ സംഭവിക്കാതിരിക്കുവാൻ കരുതുകയും ചെയ്തിരിക്കും. അങ്ങിനെ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ഒരേ തൊഴില്ക്കാർ തമ്മിലെ വിവാഹബന്ധത്തിലേർപ്പെട്ടു എന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം നടപ്പായി. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മറിച്ചു ചെയ്യുന്നതിന്നു വിരോധമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കയില്ല; അന്യഥാത്വം എതിർക്കയുമില്ല. അവർതന്നെയാണു സ്വയം എതിരായിരിക്കുന്നതു്. കാരണം അതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണവും മറിച്ചായാലത്തെ ദോഷവും അവർക്കുതന്നെയാണെന്നതുതന്നെ. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഗുണം സ്വയം അനുഭവിച്ചു ചിലർ മാത്രമേ ഇതു നിർബ്ബന്ധമായി അനുസരിച്ചിരിക്കയുള്ളു. ഒരിക്കൽ ആ ഗുണം അനുഭവിച്ചവർ പിന്നീടു മറിച്ചു ചെയ്കയില്ല. ആ ഗുണം പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടറിഞ്ഞ അയൽവക്കക്കാരും ആ സമ്പ്രദായത്തെ സ്വീകരിക്കും. പെട്ടെന്നല്ല, അങ്ങിനെ കാലക്രമേണ—ഒരു പക്ഷെ അഞ്ചാറു തലമുറകൾ കൊണ്ടായിരിക്കണം—ആ സമ്പ്രദായം എല്ലാവരും സ്വീകരിച്ചിരിക്കും. അതാതു തൊഴില്ക്കാർ തമ്മിലല്ലാതെ ഇതരന്മാർ തമ്മിൽ വിവാഹിതരാവുക എന്നതു അപൂർവ്വമായിട്ടു മാത്രമല്ല കേവലം ഇല്ലാതാവുകതന്നെ ചെയ്തു. അപ്പോഴും ഇതരതൊഴിൽക്കാർതമ്മിൽ വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ വിരോധമില്ല; ചെയ്യാറില്ലെന്നേ ഉള്ളു. അങ്ങിനെയും കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞിരിക്കണം.

പിന്നെ ഒന്നുരണ്ടു തലമുറ കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അതാതു തൊഴില്ക്കാർ തമ്മിലല്ലാതെ ഇതരന്മാർ തമ്മിൽ വിവാഹം ചെയ്തു കണ്ടിട്ടുള്ളവരില്ലാതായി. അപ്പോഴാണു അങ്ങിനെയേ ചെയ്യാവു എന്നും, മറിച്ചു ചെയ്യരുതെന്നും ധാരണവന്നു; ഈ നടവടി ജനിച്ചു വ

യന്നോടത്തോളം ഈ ധാരണയ്ക്കും ശക്തികൂടി. അപ്പോഴും ഓരോ തൊഴില്ക്കാർ ഓരോ ജാതിയായി കഴിഞ്ഞിരിക്കയില്ല; എങ്കിലും അതിന്റെ അതിരിട്ടുകഴിഞ്ഞു. കുറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതാതു തൊഴില്ക്കാർ തമ്മിൽ മാത്രമേ വിവാഹം പാടുള്ളുവെന്ന അലിഖിത നിയമമുണ്ടായി. അതു് അലിഖിതമാണെങ്കിലും ലിഖിതം പോലെ അതിന്നു പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചു. എങ്കിലും നിൎബ്ബന്ധമില്ലാത്തതു നാൽ ചിലർ തെറ്റി നടക്കുകയും അലിഖിതമാണെങ്കിലും നടവടി പ്രാമാണ്യം കാരണം ജനസമുദായത്തിൽ അതു വഴക്കമാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവും. പിന്നെ മറിച്ചു ചെയ്യുന്നതിനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതും അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ സമുദായശിക്ഷ (ഭ്രഷ്ടു്) കൊടുക്കുവാനും തുടങ്ങിയിരിക്കും. അപ്പോൾ അതാതു തൊഴില്ക്കാരെല്ലാം സ്വജനങ്ങളായി; മറ്റുള്ളവർ ഇതരന്മാരുമായി. ഈ നടവടിയും വിശ്വാസവും കാലക്രമത്തിൽ വൎദ്ധിച്ചു ദൃഢപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെയാണു ഇന്നു കാണുന്നതായ ജാതികളെല്ലാമുണ്ടായതു്.

ഇങ്ങിനെ ജാതിയുണ്ടായതെല്ലാം അതാതു ജാതിയിൽ നിന്നുതന്നെയാകുന്നു. മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ ജാതിയുണ്ടാക്കിയതെല്ലാം അതാതു ജാതിക്കാർതന്നെയാകുന്നു. അല്ലാതെ അതിന്നുള്ള കാരണമോ പ്രേരണയോ പുറത്തുനിന്നല്ല ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ഇതിന്നു ഒരു തെളിവു കാണിക്കാം. എന്തെങ്കിലും ഒരാൾ തന്റെ ജാതിനിയമത്തെ അനുസരിക്കാതിരുന്നാൽ അതിനെ എതിൎക്കുന്നവർ അതാതു ജാതിക്കാർ മാത്രമാണല്ലൊ. മറിച്ചു അന്യജാതിക്കാർ ആക്ഷേപിക്കാറെയില്ല. ആ കാൎയ്യത്തിൽ അവർ ഏടപെടാറുമില്ല. ജാതിനിയമത്തിന്നു വിരോധമായി പ്രവൎത്തിച്ചാൽ എതിൎപ്പുണ്ടാവുന്നതു് സ്വജാതിയിൽനിന്നുതന്നെയാകയാൽ (മറ്റു ജാതിക്കാൎക്കു അതിൽ ഒന്നുമില്ലാത്തതിനാൽ) ജാതിനിയമങ്ങളുണ്ടായതു് അതാതു ജാതിയിൽനിന്നുതന്നെയാണെന്നു തെളിയുന്നില്ലേ?

നിയമമുണ്ടാക്കിയ ആൾ തന്നെയാണു അതിനു വിരോധമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കുക പതിവു്. അല്ലാതെ അതിനു മറ്റാരധികാരശക്തി വരാറില്ല. ഗവൎമ്മെന്റു പല നിയമങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്. അതിന്നെതിരായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നവരെ ഗവൎമ്മെന്റുതന്നെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതൊരു സാമാന്യനിയമമാണു്. ആയിരം മെംബർമാരുള്ള ഒരു കമ്പനിയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. അതിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കു വിരോധമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നവരെ ആ കമ്പനി തന്നെയാണു ശിക്ഷിക്കുന്നതു്. അതിനു ആവശ്യവും അധികാരവും കമ്പനിക്കു മാത്രമേ ഉള്ളു. മറ്റാരെങ്കിലും അതിലിടപെടേണ്ടതായ ആവശ്യമോ അധികാരമോ ഇല്ലല്ലൊ. ഇതിന്റെ സാരമെന്താണു? ആ നിയമമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു കമ്പനിയാണു്; കമ്പനിക്കു വേണ്ടി മാത്രവുമാണു്. അതിനാലാണു ആ നിയമത്തിന്നെതിരായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യവും അധികാരവും ആ കമ്പനിക്കു മാത്രമായതു്.

ഇതുപോലെതന്നെ ജാതിയും ജാതിനിയമങ്ങളും അതാതു ജാതിക്കാർ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും അതാതു ജാതിക്കാൎക്കു മാത്രമല്ലാതെ അതിൽ മറ്റാൎക്കും യാതൊരു കൎത്തവ്യവുമില്ലെന്നും വ്യക്തമാണു്. നമ്പൂതിരിമാരാണു് ആ ജാതികളേയും ജാതിനിയമങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ചതെങ്കിൽ—അവൎക്കുവേണ്ടിയാണു അതെല്ലാമുണ്ടാക്കിയതെങ്കിൽ—അതിന്നെതിരായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിൽ വിരോധവും അത്തരക്കാരെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള ശ്രദ്ധയും നമ്പൂതിരിമാൎക്കല്ലെ ഉണ്ടാവേണ്ടതു്? അങ്ങിനെ എവിടെയെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? 'കലക്കമില്ലാത്ത കല്യാണപ്പന്തൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല' എന്നാണു ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.[1] ഈ കലക്കമെല്ലാം (എണ്ണക്കൂട്ടം എന്നൎത്ഥം) ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നതു് നമ്പൂതിരിമാ

---

1 ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ. ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം വാള്യം I പേജ് 124.

ദാണോ? അവരാണു ജാതികളേയും ജാതിനിയമങ്ങളേയും സൃഷ്ടിച്ചതെങ്കിൽ അതിന്നെതിരായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിന്നും അവർ വരാതിരിക്കുമോ?

ഇത്തരം എണങ്ങുകൂട്ടത്തിൽ കാരണവന്മാൎ— നമ്പൂതിരിമാൎക്കുംതന്നെ—വലിയ താല്പൎയ്യമൊന്നുമില്ല; കുറച്ചൊക്കെ പരിഹാസവും പുച്ഛവും മറവുമുണ്ടായിരുന്നതാനും. അതിന്റെ പ്രധാനകാരണം ആ കാൎയ്യത്തിന്റെ ലഘുത്വവും ആത്മാൎത്ഥതയുടെ കുറവുമാകുന്നു. എതിരാളികൾ പുറത്തു പറയുന്നതും, മനസ്സിലുള്ളതുമായ കാരണങ്ങൾ— നൂറു ശതമാനത്തിന്നില്ലെങ്കിൽ 75 ശതമാനത്തിന്നെങ്കിലും— ഒന്നല്ലെന്നുള്ളതാണു്. തമ്മിൽ തമ്മിൽ ചില ചില്ലറ പൂൎവ്വവിരോധങ്ങളുണ്ടാകും. അതിന്നു പകരം ചോദിക്കാനായി ആ സന്ദൎഭമുപയോഗിച്ചു അവരെ അപമാനിക്കാനും കീഴ്പെടുത്താനും വേണ്ടി അങ്ങിനെ ഓരോന്നു പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുകയാണു ചെയ്യുക. നമ്പൂതിരിമാരിലും നൂറുതരം ആഭിജാത്യഭേദങ്ങളുണ്ടു്. ഒരു തരത്തിലും അതു ഈ വിധത്തിൽ കൂടുവും കുറയുമാവാറില്ല. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ അങ്ങിനെയൊരനുഭവം ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല; ആ ഭാഗത്തിൽ അവനവന്റെ നില തെററാതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ എല്ലാ നമ്പൂതിരിമാൎക്കും അറിയാം. അതിൽനിന്നു വരവല്ലും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും മാറുകയില്ല. നായന്മാരിൽ കണ്ടിരുന്ന എണങ്ങുകൂട്ടത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാൎ അനുകമ്പ കുറയുവാനും, പരിഹാസമുണ്ടാവാനും അതുംകൂടി കാരണമാകുന്നു. അതിനാൽ ആ വക കേസുകളിൽ നമ്പൂതിരിമാർ സാധാരണയായി എടപെടുകയോ കൈകടത്തുകയോ ചെയ്യാറില്ല. കക്ഷികളുടെ അപേക്ഷയും ആവശ്യവുമുണ്ടായാൽ മാത്രം മദ്ധ്യസ്ഥനെന്ന നിലക്കു അവരെ വിളിച്ചു തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുകയും കൂടാതെ പറഞ്ഞു തീൎക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കയേ പതിവുള്ളു. എന്നാൽ അവിടംകൊണ്ടവസാനിക്കാതെ നീണ്ടു പോകാറില്ലെന്നും അറിയിക്കുന്നു.

എന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തു് എണ്ണക്കൂട്ടമില്ലാത്ത അടിയന്തരങ്ങൾ നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ അപൂർവ്വമായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ പ്രധാന അടിയന്തരങ്ങൾ കെട്ടുകല്യാണവും പതിനാറുമാണു്. അടിയന്തരമൂലത്താൽ ഉടമസ്ഥന്മാർ പരിഭ്രമം ഇടങ്ങും. ജാതിക്കൂറ്റവും ഇറങ്ങിപ്പോക്കും മറവുമില്ലാത്ത അടിയന്തരങ്ങൾ ദുർല്ലഭമായിരുന്നു. കാണിപ്പയ്യൂർ ദേശത്തു് അത്തരം കേസുകൾ ഉണ്ടായതായും അവരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം എന്റെ കാരണവന്മാർ കക്ഷികളെ വരുത്തി തീർപ്പുണ്ടാക്കി കശപിശയും ഇറങ്ങിപ്പോക്കും അപമാനവും മറ്റും കൂടാതെ അടിയന്തരം നടത്തിച്ചതായും ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം എനിക്കു കണ്ട അറിവുണ്ടു്. മാത്രമല്ല അത്തരം ജാതിക്കൂട്ടങ്ങൾ വല്ലവിധേനയും പറഞ്ഞൊതുക്കുവാൻ അവരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം ശ്രമിക്കുകയല്ലാതെ അവകാശിച്ചുമായവിധത്തിൽ എന്റെ കാരണവന്മാർ അങ്ങോട്ടു ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടതായ യാതൊരു കേസും കണ്ടിട്ടില്ല; കേട്ടിട്ടുമില്ല. 'കല്യാണപ്പന്തലിലെ എണ്ണക്കൂട്ടംപോലെ' എന്നൊരു പരിഹാസോക്തിയും നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു

ചുരുക്കമെന്തെന്നാൽ ഓരോ ജാതിയും അതിലെ ജാതിനിയമങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയതു് അതാതു ജാതിക്കാർ തന്നെയാണെന്നു—അല്ലെങ്കിൽ അതുണ്ടായതു് അതാതു ജാതികളിൽനിന്നുതന്നെയാണെന്നു—സംശയാതീതമായവിധം തെളിയുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ കാലക്രമേണ ഓരോതരം തൊഴില്ക്കാർ തന്നെയാണു സ്വയം ഓരോ ജാതിയായിപ്പിരിഞ്ഞതു്. ജാതിമത്സരങ്ങളുണ്ടായതും അങ്ങിനെത്തന്നെയാകുന്നു. ഇന്നു പലരും വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ജാതിയുണ്ടാക്കിയിട്ടു തൊഴിൽ തിരിച്ചുകൊടുക്കുകയല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്; നേരെ മറിച്ചു് തൊഴിൽ തിരിച്ചുകൊടുത്തതു് ജാതിയായിപ്പരിണമിച്ചതാകുന്നു. പുഴകളും തോടുകളും ആദ്യം വെട്ടിത്തയ്യാറാക്കുകയും പിന്നീടു അവയിൽക്കൂടെ വെള്ളം ഒലിച്ചു തുടങ്ങുകയുമല്ല ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്;

അതിനൊട്ടു സാദ്ധ്യവുമല്ല. കൊല്ലന്തോറും വെള്ളം ഒലിച്ചൊലിച്ചു് കാലാന്തരത്തിൽ തോടും പുഴയും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതാകുന്നു. അങ്ങിനെയല്ലാതെ വരുവാൻ സാധ്യതയുമില്ല. സ്വാഭാവികമായ മാറ്റം അതാണല്ലോ. അതുതന്നെയാണു ജാതികളുടെ ഉത്ഭവത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം. അതാലോചിക്കാതെ ജാതിയെ ആദ്യം സൃഷ്ടിക്കുകയും, പിന്നീടു് തൊഴിൽ നിശ്ചയിക്കുകയും ആണെന്നു പറയുന്നതു് അസ്വാഭാവികവും അസംഭാവ്യവുമാകുന്നു.

ഒരു കാൎയ്യം സമ്മതിക്കാം. ഇങ്ങിനെ തൊഴിലനുസരിച്ചു ഓരോ തൊഴില്ക്കാർ ജാതിയായിത്തീരുകയും, ഓരോ ജാതിയിലും ഓരോ ജാതിമൎയ്യാദകൾ നടപ്പാവുകയും, അവക്കു സമുദായത്തിൽ പ്രാബല്യമുണ്ടാവുകയും ചെയ്താൽ പിന്നെ അവ നിയമപുസ്തകങ്ങളിൽ—സ്മൃതികളിൽ—വന്നുവെന്നു വരും. അതു സ്വാഭാവികമാണു്. ഞാനിവിടെ പറയുന്നതിന്റെ സാരമതല്ല. ആദ്യം ഇത്തരം നിയമമുണ്ടാക്കുകയും, പിന്നീടു് അതിനെ നടപ്പിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനു സാധ്യമല്ലെന്നും, നേരെമറിച്ചു് ജനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു ദൃഢപ്പെട്ടു നടപ്പിൽവന്ന ആചാരങ്ങളെ നിയമമാക്കുവാനേ സാധിക്കൂ എന്നുമാകുന്നു.

രാജ്യത്തു നിയമമുണ്ടാക്കുന്നതു സാമാന്യമായി രണ്ടു തരത്തിലാണെന്നു പറയാം. ഒന്നു് ചില സംഗതികൾ നടപ്പാക്കാൻവേണ്ടി നിയമമുണ്ടാക്കുകയും, മറ്റൊന്നു് നടപ്പുള്ളതിനെ നിയമമാക്കുകയുമാകുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതിനെപ്പറ്റി എല്ലാവൎക്കും അറിവുണ്ടാകും. കുടിയാനബിൽ, വാടകനിയന്ത്രണം, ആദായനികുതി, മരണനികുതി ആദിയായവയെല്ലാംതന്നെ അതിൽ പെട്ടവയാണു്. അതെല്ലാം നടപ്പിൽ വരുത്താൻ വേണ്ടി നിയമമുണ്ടാക്കുകയാണല്ലോ. അതിനാൽ അതിനെപ്പറ്റി വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

'നടപ്പുള്ളതിനെ നിയമമാക്കുക' എന്നു പറഞ്ഞതു് അങ്ങിനെയല്ല. നിയമപുസ്തകങ്ങളിൽ ഇല്ലെങ്കിൽക്കൂടി നാട്ടിൽ നടപ്പ

ളുതെല്ലാം നിയമമായംഗീകരിച്ചു കോടതി വിധിച്ചതും. 'കസ്റ്റം' (Custom) എന്നു പറയുന്നതു് അതിനെയാകുന്നു. എഴുതിവെച്ച നിയമമുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഹാജരാക്കുക മാത്രം ചെയ്താൽ മതി, ഇല്ലെങ്കിൽ അതു തെളിയിക്കുന്നതെന്നേയുള്ളൂ. ഇത്തരം നടപ്പുകളെ ആവശ്യാനുസരണം നിയമമാക്കാറുണ്ടു്. 'നടപ്പുള്ളതിനെ നിയമമാക്കുക' എന്നു പറഞ്ഞതു് ഇത്തരത്തിൽപ്പെട്ടതാകുന്നു. അതിനാൽ ആദ്യംതന്നെ ഒരു ഉദാഹരണം കൊണ്ടു് അതിനെ ഒന്നു വിശദീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാജ്യത്തുള്ള വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളെല്ലാം രാജസ്വമാണെന്നും, പ്രജകൾക്കു് അവയിന്മേൽ അവകാശമില്ലെന്നുമായിരുന്നു ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം; അതു സ്മൃതികളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നിധി കിട്ടിയാൽ അതു സ്വന്തം കുടിയിരിപ്പുപറമ്പിൽനിന്നായാൽ പോലും ഉടമസ്ഥന്നവകാശമില്ലെന്നും, ഗവൎമ്മെണ്ടിൽ കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നും വായനക്കാരിൽ പലരും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുമല്ലൊ. പണ്ടു കാലത്തു്—എനിക്കോൎമ്മവെച്ച കാലത്തു കൂടിയും—തേക്കു് വീട്ടി (ഈട്ടി) എന്നീ മരങ്ങൾ അതുപോലെ വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളാണെന്നും, അതിനാൽ അതുകൾ രാജസ്വമാണെന്നുമാണു കേരളീയരെല്ലാം വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. സ്വന്തം കുടിയിരിപ്പുപറമ്പിലായാൽകൂടി തേക്കും വീട്ടിയും ആരും വെട്ടാറില്ല. വളൎന്നുനില്ക്കുന്ന അത്തരം മരങ്ങളെക്കൊണ്ടു വീടിന്നോ കൃഷിക്കോ ദോഷമുണ്ടെന്നു വന്നാൽ അതു വെട്ടിനീക്കിക്കിട്ടുവാൻ ഗവൎമ്മെണ്ടിൽ ഹരജി ബോധിപ്പിക്കുകയേ ചെയ്യാവൂ; മറിച്ചു് താൻ വെട്ടിയെടുക്കുകയോ വെട്ടി നീക്കം ചെയ്യുക പോലുമോ പതിവില്ലായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ആരെങ്കിലും ചെയ്താൽ അതു സൎക്കാർ മുതൽ അപഹരിക്കുകയോ കേടു വരുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നതായി കണക്കാക്കുകയാണു ചെയ്തിരുന്നതു്. ഇതു അലിഖിതനിയമമായിരുന്നു. എന്നു വെച്ചാൽ രാജ്യത്തെ വിശിഷ്ടവസ്തുക്കൾ രാജാവിന്നുള്ളതാണെന്നും, അവയിൽ പ്രജകൾക്കു് അവകാശമില്ലെന്നും സ്മൃതികളിലുണ്ടു്. ആ വി

ശിഷ്ടവസ്തുക്കളുടെ എത്രയോ പേരുകളും ആ വഴിയിൽ പറഞ്ഞുകാണും. തേക്കും വീട്ടിയും അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം പേരെടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നിപ്പോൾ ഓൎമ്മയില്ല; അക്കൂട്ടത്തിലാണെന്നായിരുന്നു കേരളീയരുടെ വിശ്വാസമെന്ന ഇപ്പോൾ പറയുമാറാക. വീട്ടി കാട്ടിലല്ലാതെ ഈ നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ അധികം കാണാറില്ല. തേക്കിന്റെ കഥ അങ്ങിനെയല്ല; പല പറമ്പുകളിലും അവിടവിടെയായി ധാരാളം വളൎന്നു നിന്നിരുന്നു. എന്റെ ഇല്ലപ്പറമ്പിലും ഒരു വിധം വലിയ തേക്കുകൾതന്നെ ഒന്നിലധികമുണ്ടായിരുന്നതായി എനിക്കോൎമ്മയുണ്ട്. സ്വയമായി വെട്ടാൻപോലും ആൎക്കും അധികാരമില്ലാത്തതിനാൽ നശിക്കാതെയും നശിപ്പിക്കാതെയും ഉള്ളതെല്ലാം വളൎന്നു നില്ക്കാതിരിക്കയില്ലല്ലോ.

എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലമായപ്പോഴേക്കുതന്നെ കാലത്തിനു — പരിതസ്ഥിതിക്കു — കാൎയ്യമായ മാററം വന്നു തുടങ്ങിയിരുന്നു. ലിഖിതനിയമപ്രകാരമല്ലാതെ അലിഖിതനിയമപ്രകാരം — ജനങ്ങളുടെ പാരമ്പൎയ്യമായ വിശ്വാസങ്ങളെയും ആചാരങ്ങളെയും മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് — പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിൽ ഗവൎമ്മെണ്ടിനു സംശയവും ഭയവും തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ കേവലം ഒരു ധാരണ മാത്രമല്ലാതെ — അലിഖിതനിയമമല്ലാതെ — ലിഖിതനിയമമോ ഗവൎമ്മെണ്ടിനു ശരിയായ അധികാരമോ ഇല്ലെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ — അഥവാ ആ കാൎയ്യം ബോദ്ധ്യമാക്കിയിട്ടുള്ള — ചിലർ (ഒളിഞ്ഞും മറഞ്ഞും ഭയത്തോടു കൂടിയാണെങ്കിലും) തങ്ങളുടെ വളപ്പിലുള്ള തേക്ക മുറിക്കാൻ തുടങ്ങി. മാത്രമല്ല വളപ്പിൽ തേക്ക മുളച്ചാൽ ഫലം കൃഷിക്കു തടസ്സം മാത്രമാകയാൽ മുളച്ചു കണ്ടാൽ അപ്പോൾ തന്നെ വെട്ടി നശിപ്പിക്കാനും തുടങ്ങി. തേക്ക വളൎന്നാൽ അതിന്റെ ഫലം അത്രയും സ്ഥലത്തു കഴുങ്ങും വാഴയും വെക്കാൻ വയ്യാതാവുക മാത്രമാകയാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു സ്വാഭാവികം മാത്രമാണല്ലോ.

വാഴ്ച കഴിഞ്ഞ തമ്പുരാൻ ദിവാനായി വന്നതു കൊ. വ. ൧൦൭൨-ലാകുന്നു. ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞതെല്ലാം ആ കാലത്തെ പരിതസ്ഥിതികളാണ്. ഈ പരമാൎത്ഥവും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. മറ്റേതു പരിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടു പല നിയമങ്ങളുമുണ്ടാക്കിയ കൂട്ടത്തിൽ ഇതിനെസ്സംബന്ധിച്ചും ഒരു നിയമമുണ്ടാക്കി. "ഏതു വിധം വളൎന്നു നില്ക്കുന്നതായാലും ശരി—നികുതി കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുടിയിരിപ്പുപറമ്പിലായാലും വേണ്ടതില്ല—തേക്കും വീട്ടിയും മുഴുവൻ ഗവൎമ്മെണ്ടു സ്വത്താണെന്നും, അതിനാൽ അവയെ വെട്ടിയെടുക്കുകയൊ നശിപ്പിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതു ഗവൎമ്മെണ്ടു മുതൽ അപഹരിക്കുന്നതും നശിപ്പിക്കുന്നതുമായി കരുതുമെന്നും, അതിന്നു തക്കതായ ശിക്ഷ കൊടുക്കു"മെന്നുമായിരുന്നു ആ നിയമത്തിലെ സാരം. ഇവിടെ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസവും നടപടിയും നിയമമാക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്തതെന്നോൎക്കണം.

ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ മറ്റൊരു സംഗതി പറയേണ്ടതുണ്ട്. അന്നൊക്കെ കൊച്ചി ഗവൎമ്മെണ്ടിന്നു—എല്ലാ നാട്ടുരാജാക്കന്മാൎക്കും അങ്ങിനെത്തന്നെയാണെന്നു പറയാം—മദിരാശി ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ യാതൊരു നിയമവും പാസാക്കാൻ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആദ്യം ഇവിടെ നിയമമുണ്ടാക്കി മദിരാശി ഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്കയയ്ക്കണം. അതെല്ലാം സ്വകാൎയ്യമായ നിലയിൽ—പരസ്യമാക്കാതെ—റസിഡണ്ട് (Resident) മുഖേന നടക്കും. ഗവൎണ്ണർ വല്ല ഭേദഗതിയും ചെയ്യാനാവശ്യപ്പെട്ടാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്തു വീണ്ടും അങ്ങോട്ടയച്ചു് ഗവൎണ്ണരുടെ അനുമതി കിട്ടിയശേഷമേ ഇവിടെ പരസ്യപ്പെടുത്തുക പതിവുള്ളു. കൊച്ചി ഗവൎമ്മെണ്ടിന്നു അക്കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കു അത്രയേ അധികാരമുള്ളു എന്നായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മദിരാശി ഗവൎമ്മെണ്ടിന്നാണോ ഹിന്തുക്കളുടെ ഈ വക വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും—സ്മൃതികം എന്നൎത്ഥം—വല്ലതും അറിയാൻ കഴിയുന്നു! നികുതി കൊടുക്കുന്ന ഭൂമി

യിൽനിന്നു മരം വെട്ടിയെടുക്കാനധികാരമില്ലാതാക്കുന്ന ഈ നിയമം അവൎക്കു ന്യായമാണെന്നു തോന്നിയില്ല. മാത്രമല്ല അതിനെയായാൽ മേലിൽ തേക്കു മുളച്ചു വളരാൻതന്നെ വസ്തുഉടമസ്ഥന്മാർ സമ്മതിക്കയില്ലെന്നും, മുളയിൽതന്നെ നശിപ്പിക്കയേ ചെയ്യൂ എന്നും, അതു നാട്ടിലേക്കു ദോഷമേ വരുത്തൂ എന്നും അവൎക്കു തോന്നി. അതിനാൽ ഈ വക ചില സംശയങ്ങളും ചോദിച്ചുകൊണ്ടും, അവയ്ക്കു സമാധാനം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടും ആ നിയമം ഇങ്ങോട്ടു മടക്കി അയച്ചു.

ഇതു തമ്പുരാൻ വിചാരിക്കാത്ത സംഭവമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുഗവൎമ്മേന്റിനു ദോഷം വന്നേക്കാവുന്ന കാൎയ്യത്തിലല്ലാതെ അന്തൎഭരണവിഷയങ്ങളിൽ മദിരാശി ഗവൎമ്മേന്റു അധികമൊന്നും കടക്കാറില്ല. ഇങ്ങിനെ ആ നിയമം മടങ്ങി വന്നപ്പോൾ ഗസററിൽ മുഴുവൻ വ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഉടനെ ഒരു കല്പന പാസാക്കി. ആറിഞ്ചിൽ കൂടുതൽ വണ്ണമുള്ള എല്ലാ തേക്കുകളും ഉടനെ വെട്ടി ഗവൎമ്മേണ്ടുഡിപ്പോവിൽ എത്തിക്കണമെന്നായിരുന്നു അതു്. പുറമ്പോക്കസ്ഥലത്തല്ലാതെ—ജന്മികളുടെയോ കുടിയാന്മാരുടെയോ ആരുടെയായാലും ശരി—സ്വകാൎയ്യകൈവശക്കാരുടെ പറമ്പുകളിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ തേക്കുകളും ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വന്നു വെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. "ചെറിയ തേക്കിൻകഴകം പോലും ഇങ്ങിനെ ഇപ്പോൾ പെട്ടെന്നു വെട്ടിയെടുക്കുന്നതതിനാണാവോ!" എന്നിങ്ങിനെ അന്നത്തെ പഴമക്കാരും കാരണവന്മാരും പറഞ്ഞിരുന്നതു എനിക്കോൎമ്മയുണ്ടു്. അതെല്ലാം നമുക്കവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന വിചാരമേ അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഫൊറസ്റ്റു് നിയമമുണ്ടാക്കി അയച്ചതും, മദിരാശി ഗവൎമ്മേണ്ടു് അതു മടക്കി അയച്ചതും മററും അവരാരും അറിഞ്ഞിരുന്നതുമില്ല. ഇങ്ങിനെ തേക്കുകൾ മുഴുവൻ വെട്ടിയെടുത്ത കഥ മദിരാശി ഗവൎമ്മേണ്ടും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ കുറച്ചു കാലതാമസം വന്നു

വെങ്കിലും തമ്മിലും പറഞ്ഞു് അവരെക്കൊണ്ടു് സമ്മതിപ്പിച്ചു് നിയമം പാസാക്കിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയേണ്ടു. ആ നിയമം മദിരാശി ഗവർമ്മെണ്ടു് അനുവദിച്ചില്ലെങ്കിലോ എന്ന ഭയത്താലാണു് പെട്ടെന്നു തെക്കെല്ലാം വെട്ടിയെടുത്തതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

പിന്നീടു മദിരാശിയിൽ തീപ്പെട്ട തമ്പുരാന്റെ കാലത്താണെന്നു തോന്നുന്നു, ആദ്യം ആ നിയമത്തിൽ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തി പകുതി വസ്തു ഉടമസ്ഥന്നവകാശമാക്കി; പിന്നെ നിയമം മുഴുവൻ റദ്ദു് ചെയ്തതായും തോന്നുന്നുണ്ടു്. നിയമമുണ്ടാക്കി നടപ്പാക്കുകയല്ല, നടപ്പുള്ളതിനെ നിയമമാക്കുകയാണു് ഇവിടെ ചെയ്തതെന്നർത്ഥം. അതിന്റെ ചരിത്രമാണിതു്. ഇതിനെ നടപടിയെ നിയമമാക്കുന്ന പതിവു് ധാരാളമുണ്ടു്. നായർറെഗുലേഷൻ അതിന്നുദാഹരണമാണു്. മരുമക്കത്തായം എന്ന ദായക്രമപ്രകാരം തറവാട്ടുസ്വത്തിൽ മക്കൾക്കു യാതൊരധികാരവുമില്ല; ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല. പക്ഷെ കാലക്രമത്തിൽ മരുമക്കളിൽ താല്പര്യം കുറഞ്ഞു, മക്കളിൽ താല്പര്യം വർദ്ധിച്ചു. കാരണവന്മാരായാൽ മരുമക്കളുടെ കാര്യം നോക്കാതെ എല്ലാവരും തറവാട്ടിൽനിന്നു മക്കൾക്കു കൊടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതു നടപ്പായ മട്ടായി; നിയമമില്ലാത്ത തന്റേടമേ ഉള്ളു. അതു കാരണം വ്യവഹാരങ്ങളും സ്വത്തുനാശവും കലഹവും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അപ്പോഴാണല്ലൊ നായർറെഗുലേഷനുണ്ടായതു്.

യോഗക്ഷേമസഭയുടെ പ്രവർത്തനം ശക്തിപ്പെട്ടതോടെ തറവാട്ടുസ്വത്തിന്നു അനന്തരവന്മാർക്കും ഭാഗമുണ്ടെന്നു അനുവദിക്കുന്ന നമ്പൂതിരിറെഗുലേഷൻ പാസായതും മേല്പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെയാകുന്നു. ഈസ്മെൻറ് എന്നു പറയുന്ന അവകാശം ഇതിന്നുദാഹരണമാണു്. എന്തെങ്കിലുമൊന്നു ഇരുപതു കൊല്ലം തുടർച്ചയായി അനുഭവിച്ചാൽ പിന്നെ എന്നെന്നും അയാൾക്കു് അതു അനുഭവിക്കുവാനുള്ള അവകാശമായി. പിന്നെ അതിനെ തടയാൻ ഉടമസ്ഥന്നു

പോലും അധികാരമില്ല. ഇതു ഒന്നുകൂടി വിശദമാക്കാം. എന്റെ കിണററിൽനിന്നാണു അയൽവീട്ടുകാരൻ നിത്യം വെള്ളം കോരുന്നതു്. അങ്ങിനെ തുടൎച്ചയായി ഇരുപതു കൊല്ലം വെള്ളംകോരിയിരുന്നതായി തെളിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അയാൾക്കു അതിനു എന്നെന്നേക്കുമുള്ള അവകാശമായി; എനിക്കു തടയാനധികാരമില്ലാതെയുമായി. എ. യുടെ പറമ്പിൽകൂടെ ഇരുപതു കൊല്ലം തുടൎച്ചയായി ജനങ്ങൾ വഴി നടന്നിരുന്നുവെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അതു തടച്ചുകെട്ടാൻ എ. ക്കധികാരമില്ല. അതു പൊതുവഴിയാക്കാൻ ഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്കു അക്വയർ (Acquire) ചെയ്യുകയും വേണ്ട. ഇരുപതു കൊല്ലത്തെ നടപ്പുകൊണ്ടുതന്നെ അതു പൊതുവഴിയായിത്തീരും.

അതുപോലെ ആദ്യത്തിലെല്ലാം ഓരോതരം ജോലിക്കാർ എന്നു മാത്രമല്ലാതെ ഇന്നത്തെപ്പോലെയുള്ള ജാതിവ്യത്യാസങ്ങളോ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളോ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കയില്ല. ക്രമത്താലേ ആ ജാതി സമ്പ്രദായം വളൎന്നു പ്രബലപ്പെട്ടുവന്നു. മാത്രമല്ല അവർ തമ്മിൽ ജാതിയെച്ചൊല്ലി പലപ്പോഴും വാശിയോടുകൂടിയ വലിയ തൎക്കങ്ങളും, കശപിശകളുമുണ്ടായിത്തുടങ്ങി. അങ്ങിനെ അതിനു ചില വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്യാതെ പാടില്ലെന്നും, ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അപകടമാണെന്നും വന്നു. അപ്പോൾ ജാതിനിയമങ്ങളുണ്ടായി—ശൂദ്രാശൌചം ക്കം…എന്നാദിയായ പ്രമാണങ്ങളാവിൎഭവിച്ചതു അപ്പോഴാണു്. ഈ വക കാൎയ്യങ്ങളിലെല്ലാം നടപ്പിനെ നിയമമാക്കുകയാണു പതിവു്; അല്ലാതെ ആദ്യം നിയമമുണ്ടാക്കിയശേഷം അതിനെ നടപ്പിൽ വരുത്തുകയല്ല. അതുപോലെ ജാതികളുണ്ടായിട്ടാണു ജാതിനിയമങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതു്. മറിച്ചു് ആദ്യം ജാതിനിയമങ്ങളുണ്ടാക്കുകയും, പിന്നീടു് ആ നിയമമനുസരിച്ചു ജാതികളെ ഉണ്ടാക്കുകയുമല്ല; അതിന്നൊട്ടു സാധിക്കുകയുമില്ല. ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണു നിയമമുണ്ടാക്കുന്നതു്; മറിച്ചു് നിയമത്തിനുവേണ്ടി ജനങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുകയല്ല. സാധാരണ ജനങ്ങളെല്ലാം ഗതാനുഗതികന്മാരാ

ണ്ടു്; കാൎയ്യകാരണങ്ങളെ ചുഴിഞ്ഞാലോചിക്കുന്നവരല്ല. ഉപരിപ്ലവബുദ്ധിയോടെ ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലുമൊക്കെപ്പറയും. സാമാന്യജനങ്ങൾ അതൊക്കെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ നിയമം (സ്മൃതികൾ) മൂലം ജാതികളെ സൃഷ്ടിക്കുകയല്ല ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും, ആദ്യം ജാതികളുണ്ടായി പ്രാബല്യത്തെ പ്രാപിക്കുകയും തൽഫലമായി ജാതികളെസ്സംബന്ധിച്ച ചില വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു ആപൽക്കരമാണെന്നു വരികയും ചെയ്തുവെന്നും, എന്നിട്ടാണു ജാതിനിയമങ്ങളുണ്ടായതെന്നുമാണു താല്പൎയ്യം.

കേവലം കൈത്തൊഴിൽ മാത്രമല്ല രാജാക്കന്മാരുടെ മന്ത്രിമാർ പടനായകന്മാർ മുതലായി അധികാരവും സ്ഥാനവലുപ്പവുമുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങളെല്ലാം വഹിക്കുന്നതിന്നു ചില തറവാട്ടുകാരെ പാരമ്പൎയ്യമായി നിശ്ചയിക്കുകയല്ലേ ചെയ്തിരുന്നതു ? അവരൊന്നും പ്രത്യേകം ഓരോ ജാതിക്കാരായിത്തീർന്നില്ല. അതിന്നൊന്നാമത്തെ കാരണം പറയാം. പ്രത്യേകം ഒരു സമുദായമായി ചേർന്നിരിയ്ക്കത്തക്ക ജനസംഖ്യ അവരിലില്ല. ഓരോ രാജാക്കന്മാൎക്കും മന്ത്രിസ്ഥാനവും സൈന്യാധിപത്യവും മറ്റും വഹിക്കുവാൻ ഒന്നോ രണ്ടോ കുടുംബക്കാരിലധികമുണ്ടാകയില്ല. രാജാക്കന്മാൎക്കെല്ലാം പ്രത്യേകം മന്ത്രിമാരും പടനായകന്മാരുമുണ്ടല്ലോ. അവരെല്ലാം കൂടിയാൽ ചെറിയ തോതിലെങ്കിലും മന്ത്രിസമുദായവും പടനായകസമുദായവും മറ്റുമായി ജീവിക്കാൻ കഴിയുമല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ അതു സാദ്ധ്യമല്ല. ഒന്നാമതു രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ എപ്പോഴും ശത്രുക്കളായിട്ടുമിരിക്കും. അന്യോന്യം വിവാഹം ചെയ്തു അവരുടെ മന്ത്രിമാർ തമ്മിൽ ബന്ധുക്കളായാൽ അപകടമാണു്. അതിനാൽ മന്ത്രിമാർ അതിന്നൊരുങ്ങുകയില്ല; രാജാക്കന്മാർ സമ്മതിക്കുകയുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഒരു പ്രത്യേകസമുദായമായി നില്ക്കത്തക്ക ജനസംഖ്യയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അന്യോന്യം വിവാഹബന്ധത്തിലേർപ്പെടുന്നതു ആപല്ക്കരംകൂടിയാണല്ലോ. അവർ തമ്മിൽ മാത്രമായി വിവാഹബന്ധത്തിലേർപ്പെടാതി

തിരുന്നു. മന്ത്രിജാതിയും പടനായകജാതിയും മററും പ്രത്യേകമുണ്ടാ വാതിരിപ്പാനും കാരണമതാണു്. അല്ലെങ്കിൽ കയ്യാം കൎത്താവു് നമ്പ്യാതു് മേനോൻ പണിക്കർ പിള്ള മുതലായവരെല്ലാം ഓരോ ജാതിക്കാരായിത്തീൎന്നിട്ടുമായിരുന്നു. ഓരോ തൊഴില്ക്കാരേയും പ്രത്യേകം ജാതിക്കാരാക്കിയതു നമ്പൂതിരിമാരാണെങ്കിൽ ധാരാളം കുഡുംബങ്ങളെ മന്ത്രിമാരായും പടനായകന്മാരായും മററും നിശ്ചയിക്കുകയും, അങ്ങിനെ മന്ത്രിജാതിയേയും പടനായകജാതിയേയും—മറെറല്ലാ ജോലിക്കും ഓരോ ജാതികളേയും—സൃഷ്ടിക്കുമായിരുന്നല്ലോ. അപ്പോഠം ജാതിയുണ്ടാവാൻ കാരണം നമ്പൂതിരിമാരല്ലെന്നും, ജാതി തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടു ജീവിക്കത്തക്ക ജനസംഖ്യയില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അവരാരും അന്യോന്യം വിവാഹബന്ധത്തിലേൎപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ലെന്നും അതിനാലാണു അവരൊന്നും പ്രത്യേകം ഓരോ ജാതിക്കാരായിപ്പരിണമിക്കാതിരുന്നതെന്നും സ്പഷ്ടമല്ലേ?

മന്ത്രിമാരുടേയും പടനായകന്മാരുടേയും മററും ജോലിയിൽ—കടിൎവ്യവസായംപോലെ—കളും തരങ്ങളും മററുമായ സ്ത്രീകൾക്ക പരിചയമൊന്നും കിട്ടുവാനില്ല. അവരുടെ ജോലി വീട്ടിൽ വെച്ചല്ല കൊട്ടാരങ്ങളിലും മററു വലിയ ആഫീസുകളിലും വെച്ചായിരിക്കുമല്ലോ. അക്കാലത്തൊക്കെ മാന്യന്മാരുടെ സ്ത്രീകൾ ഇന്നത്തെപ്പോലെ പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കുകയോ ആഫീസുകളിൽ ജോലിചെയ്യുകയോ പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന വസ്തുതയും ഓൎക്കണം. അതിനാൽ അത്തരം ജോലികൾക്ക പരിചയമുള്ള സ്ത്രീകളായാൽ തന്നെ പുരുഷന്മാൎക്ക അവരെക്കൊണ്ടു വലിയ സഹായമൊന്നുമുണ്ടാവുകയില്ല. സ്ത്രീകളെ സഹകാരിണികളായിക്കിട്ടിയാലത്തെ ഗുണം കാൎയ്യമായിട്ടുള്ള തൊഴിലാളികൾക്കു (കൈത്തൊഴിലുകാൎക്കു) ആണെന്നും ധരിക്കണം. ഈ വക കാരണങ്ങളാൽ ഒരു മന്ത്രിയുടെ പുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്ന മറെറാരു മന്ത്രിക്കു പ്രത്യേകമായ ആഗ്രഹമുണ്ടാവാനും കാരണമില്ലല്ലോ. ഓരോ കുഡുംബ

ക്കർ പാരമ്പൎയ്യമായിട്ടാണു സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും മന്ത്രി സേനാധിപൻ മുതലായവർ പ്രത്യേകം ഓരോ ജാതിയായിത്തിരിയാതിരിപ്പാൻ അതും കാരണമാണു്.

ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ തന്ത്രം ഇല്ലങ്ങളിലെ പൌരോഹിത്യം മാന്ത്രികം മുതലായ പ്രവൃത്തികളും പാരമ്പൎയ്യമായി ചില ഇല്ലക്കാരെ ഏല്പിച്ചിരിക്കയാണല്ലൊ. എന്നിരുന്നാലും അവരൊക്കെ ഓരോ തൊഴിൽക്കാരെപ്പോലെ പ്രത്യേകം ഓരോ വൎഗ്ഗമായിത്തിരിഞ്ഞിട്ടില്ല; അതിനു കാരണമുണ്ടു്. ഒന്നാമതു അന്തൎജ്ജനങ്ങളെ കാൎയ്യമായ മന്ത്രങ്ങളോ അധികമൊന്നും പഠിപ്പിക്കാറില്ല. മേല്പറഞ്ഞ ജോലികളിൽ പ്രധാനഭാഗം മന്ത്രങ്ങളാണുതാനും. അതിനു പുറമെ തന്ത്രിമാരുടെ ജോലി അമ്പലങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠ ശുദ്ധി ഉത്സവം മുതലായതു നടത്തുകയുമാകുന്നു. പുരോഹിതന്മാരുടെയാണെങ്കിൽ വിവാഹം ജാതകൎമ്മം ഉപനയനം മുതലായ കൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്യിക്കുകയാണു്; അതെല്ലാം ചെയ്യേണ്ടതു അവരുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ച ഇല്ലങ്ങളിലാകുന്നു. മാന്ത്രികന്മാൎക്കും ഓരോ സ്ഥലത്തു പോയിട്ടാണു കൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതു്. അതിനാൽ ആവക പ്രവൎത്തികളിൽ പെൺകുട്ടികൾക്കു പരിചയമുണ്ടാവില്ല; അവരെക്കൊണ്ടു സഹായമുണ്ടാവുകയുമില്ല. അതിനാൽ വിവാഹകാൎയ്യത്തിൽ ഒരു തന്ത്രിക്കു തന്ത്രിയുടെ മകളെ കിട്ടിയതുകൊണ്ടോ മാന്ത്രികനു മാന്ത്രികന്റെ പുത്രിയെ വേൾക്കാൻ സാധിച്ചതുകൊണ്ടോ പ്രത്യേകമായ ഒരു സഹായവും അവരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ അവർ ചെയ്യാൻ സാധിക്കയില്ല. തന്ത്രിമാരുടേയും പുരോഹിതന്മാരുടേയും ഇല്ലങ്ങൾ അത്ര കുറവല്ല വേണമെങ്കിൽ അവർ ഒരു പ്രത്യേകജാതിയായിത്തിരിഞ്ഞാലും വിഷമം കൂടാതെ ജീവിക്കത്തക്ക ജനസംഖ്യയുണ്ടു്. എന്നിട്ടും അവർ അങ്ങിനെ ആഗ്രഹിക്കയോ പ്രവൎത്തിക്കയോ ചെയ്യാതിരിക്കുവാനും, പ്രത്യേകമായ ഓരോ ജാതി—അഥവാ വൎഗ്ഗം—ആയിത്തിരിയാതിരിക്കുവാനും കാരണം അതാകുന്നു. സഹാധ

ക്തിയെക്കൊണ്ടു കാൎയ്യമായി സഹായമുണ്ടാകുന്നതു കൈത്തൊഴിലിലാണെന്നും, ബുദ്ധിപരമായ ജോലിയിലല്ലെന്നും അറിയണം. തൃശ്ശൂർ മുതലായ പല മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഇങ്ങനെ ഭാരതം വായിക്കുന്നതിനായി ചില നമ്പൂതിരിത്തറവാട്ടുകാരെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവരെ 'ഭാരതപട്ടേരി'മാർ എന്നു പറയുന്നു. ഇവരിൽ ചിലൎക്കെല്ലാം അതിന്നായി ദേവസ്വങ്ങളിൽനിന്നു അനുഭവങ്ങളും കൊടുത്തിരുന്നു. ഇവരും പ്രത്യേകം ജാതിയായിത്തീൎന്നിട്ടില്ല. അമ്പലങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ ഭാരതം വായിച്ചു അൎത്ഥം പറയുന്നതിനു ബുദ്ധിയെക്കൊണ്ടു—അന്തൎജ്ഞാനത്തെക്കൊണ്ടു—യാതൊരു സഹായവും ചെയ്യുവാൻ കഴികയില്ലല്ലോ.

തിരുവനന്തപുരം ശ്രീ പത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ പെരിയനമ്പി, പഞ്ചഗവ്യത്തുനമ്പി—മേൽശാന്തി, കീഴ്ശാന്തി—ഏറ്റുമാനൂർ തിരുവല്ല മുതലായ പല ക്ഷേത്രങ്ങളിലെയും ശാന്തി എന്നീ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനു വംശപരമ്പരയായി ചില നമ്പൂതിരിയില്ലക്കാരെ സ്ഥിരമായി ഏല്പിച്ചിരിക്കയാണല്ലോ. ഇവരാരുംതന്നെ പ്രത്യേകജാതികളായിത്തീൎന്നിട്ടില്ല. അതിന്റെ കാരണവും മുൻപറഞ്ഞതുതന്നെയാകുന്നു.

പാലിയത്തച്ചന്മാർ ഇളച്ചയായ മന്ത്രിമാരും ചേരാനെല്ലൂർ കൎത്താക്കന്മാർ സൈന്യാധിപന്മാരും മറ്റുമായി രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം കൊച്ചിയിലെ രാജ്യഭരണം നടത്തിയിരുന്ന പണ്ടുകാലത്തു് ഇന്നത്തെപ്പോലെ ശരിയായ ഡിപ്പാൎട്ടുമെന്റുവിഭജനമോ, ഉദ്യോഗനിയമനം, അവരുടെ ഗ്രേഡ്, ശമ്പളത്തോതു് സേവനവ്യവസ്ഥ മുതലായ കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ശരിയായ നിയമങ്ങളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; രാജാവിന്റെയും ഉഞ്ചത്തിരിക്കുന്ന അധികാരസ്ഥന്മാരുടെയും കല്പനകളെല്ലാം നിയമങ്ങളായി തീരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതെല്ലാം ക്രമത്താലെ പരിഷ്കരിച്ചാണു ഇന്നത്തെ വ്യവ

സ്ഥകളിലെത്തിയതു്. ഇന്നു എന്തെങ്കിലും ഉദ്യോഗമോ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റോ പുതുതായി സൃഷ്ടിയ്ക്കേണ്ടിവന്നാൽ മാനേജർ—അഥവാ സുപ്രണ്ടു്—മുതൽ ശിപായിവരെയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഗ്രേഡ്, ശമ്പളം, പ്രമോഷൻ, ടി. എ., പെൻഷൻ, സേവനവ്യവസ്ഥ മുതലായവയിൽ കൂടിയല്ലാതെ വിചാരിയ്ക്കുവാൻ കഴിയാതെയായിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അതുപോലെ ഇവിടെ അനേകം ജാതികളുണ്ടാവുകയും, കാലാന്തരത്തിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥകളോടുകൂടി അതെല്ലാം ദൃഢപ്പെടുകയും ചെയ്തതിൽപിന്നെ ജാതികളിൽകൂടിയല്ലാതെ ചിന്തിയ്ക്കാൻ വയ്യാതായിത്തീർന്നു. പുതിയ ഗവർമ്മെന്റു ഉദ്യോഗങ്ങളെ സൃഷ്ടിയ്ക്കുമ്പോഴും നിലവിലുള്ള സേവനവ്യവസ്ഥകളെ അവലംബിയ്ക്കുന്നതുപോലെ പണ്ടുകാലത്തു പുതിയ ജോലിക്കാരെ ആവശ്യമായി വരുമ്പോഴും ജാതികളെയാണു അടിസ്ഥാനമാക്കിയിരുന്നതു്. അങ്ങിനെ ആവശ്യാനുസരണം പുതിയ ജാതികളെ—ഉദ്യോഗങ്ങളെ—സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചില ജാതികളുണ്ടായാലെങ്കിൽ പിന്നെ പലതുണ്ടാവാനും വിരോധമില്ല. ആദ്യം ജാതിയുണ്ടായതു് തൊഴിലിൽനിന്നാണെങ്കിലും പിന്നീടുണ്ടായതു് അങ്ങിനെതന്നെയാവണമെന്നില്ല. ജാതികളും പലതുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ടു ജീവിയ്ക്കാൻ തടസ്ഥമില്ലെന്നും വന്നപ്പോഴും പുതിയ ജാതികളുണ്ടാവാനും എളുപ്പമായി. എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ യോജിപ്പില്ലാതെ വരികയും, അവർ ഒരു സംഘമായി വേർപിരിഞ്ഞാലും ജീവിയ്ക്കത്തക്ക ജനസംഖ്യയുണ്ടെന്നു വരികയും ചെയ്താൽ അവരും ഒരു ജാതിയായിത്തീരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പുതിയ ജാതിയുണ്ടാവുന്നതിനു കാരണം അവർ പിരിഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ടു മാത്രമാവണമെന്നില്ല, മററുള്ളവർ പിരിച്ചയച്ചതുകൊണ്ടും വരാവുന്നതാണു്. "ചിലതുണ്ടെങ്കിൽ പലതുണ്ടാവും" എന്ന പഴമൊഴി പ്രസിദ്ധമാണു്. പിന്നെ പല കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും പല കാലത്തുമായിട്ടായിരിയ്ക്കണം ഇത്ര വളരെ ജാതികളുണ്ടാ

യല്ലു്. എന്തായാലും ജാതികളുടെ ഉത്ഭവത്തിന്നുള്ള ആദ്യകാരണം തൊഴിലാകുന്നു; സംശയമില്ല.

ഇന്നു ലോകത്തിൽ അനേകസഹസ്രം പ്രാണിവൎഗ്ഗങ്ങളുണ്ടു്. പല വൎഗ്ഗങ്ങളും നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു; പുതുതായി ചില വൎഗ്ഗങ്ങൾ ആവിൎഭവിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ ചിലതു നശിച്ചുപോയെന്നും വരാം. ആദ്യം പ്രാണികൾ ആവിൎഭവിച്ചതെങ്ങിനെയെന്നു അറിയേണ്ടതുള്ളു. അതുപോലെത്തന്നെയാണു ജാതികളുടെയും നില. അവയെ മുഴുവൻ എണ്ണി ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല; അതുകൊണ്ടാവശ്യവുമില്ല. ചിലതുണ്ടായാൽ പലതുണ്ടാവാം എന്നു മാത്രം ധരിച്ചാൽ മതി.

ഇങ്ങിനെ തൊഴിലിൽനിന്നു ജാതികൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നതും, ദൃഢതയെ പ്രാപിക്കുന്നതും, അവയ്ക്കു ശരിയായ വ്യവസ്ഥയുണ്ടാവുന്നതും അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകൾ മാത്രമല്ല ആയിരത്താണ്ടുകൾ തന്നെ വേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടാവാം. അതൊക്കെ എത്ര കാലത്താണെന്നോ എത്ര കാലം കൊണ്ടാണെന്നോ പറയാൻ പ്രയാസമാണു്. എന്നിരുന്നാലും ജാതിയുടെ ഉത്ഭവം വളൎച്ച മുതലായതു ഈ വിധത്തിലും ആയിരിക്കും എന്ന കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

ജാതികളുടെ എണ്ണവും, ഓരോ ജാതിക്കാൎക്കും കല്പിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനവും, അവർ തമ്മിലുള്ള ഉച്ചനീചത്വവ്യവസ്ഥകളും മറ്റും ഇന്നത്തെപ്പോലെ—അല്ല ഏതാണ്ടു് 75–80 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു വരെയുള്ള കാലത്തെപ്പോലെ—വ്യവസ്ഥയും ദൃഢതയും വരുവാനും വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിലുള്ള ആചാരങ്ങളും, അവർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളും നടപ്പാവാൻ അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകൾ—ആയിരത്താണ്ടുകൾതന്നെ—വേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടാവണം.

ആൎയ്യന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം ഒന്നാംഭാഗം സമാപ്തം.

അനുബന്ധം.

ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ള വിവരം ശേഖരിപ്പാനായി തെക്കോട്ട് തിരുവനന്തപുരം വരെയും, വടക്കോട്ട് ഗോകൎണ്ണം വരെയും ഞാൻ ഒരു അനുസന്ധാനയാത്ര നടത്തുകയുണ്ടായി. ആ അവസരത്തിൽ നേരിട്ടു കാണുകയും, വിവരങ്ങൾ തിരക്കുകയും ചെയ്യുവരെയെല്ലാം മേൽവിലാസങ്ങൾ താഴെ ചേൎക്കുന്നു. അവൎക്കറിവുള്ള മേത്തരം വിവരങ്ങൾ സസന്തോഷം പറഞ്ഞുതന്നതിനു അവരോടുള്ള നന്ദിയെ ഞാനിവിടെ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ. ഇവരിൽ വച്ചുള്ളി പരദേശംപരദേശ അവർകളെയായി (29) എഴുത്തുമൂലമേ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. ബ്രഹ്മചാരി പുല്ലുമെയനു നവർകളും (102) സെക്രട്ടറിയവർ (103) അവർകളും എന്റെ അതിഥിയായി ഇവിടെ വന്നപ്പോഴാണ സംസാരിച്ചതെന്നും അറിയിക്കുന്നു.

നമ്പ്ര്	പേര്	പോസ്റ്റ്
1	കെ. പി. നാരായണപിഷാരോടി	തൃശ്ശൂർ
2	എൻ. ഡി. പി. നമ്പൂതിരിപ്പാട്, അദ്ധ്യക്ഷൻ ഡി. ജില്ല	തൃശ്ശൂർ
3	യു. സുബ്രഹ്മണ്യൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ഇടമനപ്പള്ളി മന	കരലാശ്ശേരി
4	കെ. പി. സി. അനുജൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്, പാലിയത്താഴത്തുള്ള മന	കൊച്ചി
5	എം. എസ്സ്. നമ്പൂതിരി, മൈസൂർ	കൊച്ചി
6	കാപ്ലാമ്പിള്ളി നാരായണൻനമ്പൂതിരി, കാപ്ലാമ്പിള്ളി മന	അന്നമനട
7	ഉദയമംഗലത്ത് നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരി, നായത്തോട്ടമ്പലം	നായത്തോട്
8	കസ്തൂരിൽ ഗംഗാധരമേനോൻ, അഡ്വക്കേറ്റ്	കൊടുങ്ങല്ലൂർ
9	പി. സി. നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, ഇടമിനിക്കേതനം	തൊട്ടാ
10	ചെറുവള്ളിയാഴത്ത് വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരി	വൈക്കം
11	വടക്കുംകൂർ രാജരാജവൎമ്മ	വൈക്കം
12	മാം ശ്രീധരൻനമ്പൂതിരി, ശ്രീധരീവൈദ്യശാല	കാച്ചിത്താനം
13	എളമന കേശവൻ, ശ്രീധരീവൈദ്യശാല	ഏറ്റുമാനൂർ
14	ആർ. എസ്സ്. നമ്പൂതിരി, കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയില്ലം	കിടങ്ങൂർ
15	വടക്കേമ്യാൽ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരി	കാരാനല്ലൂർ
16	വടക്കുമ്പാട്ട് ഇരവിക്കുട്ടൻപണിക്കർ	കണ്ണേരി
17	വി. എം. വാസുദേവൻനമ്പൂതിരി, വള്ളിവട്ടത്തില്ലം	പുതുപ്പള്ളി
18	കുമാരമംഗലത്തു കുഞ്ഞൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, ചോരന	ചങ്ങനാശ്ശേരി

നമ്പ്ര്	പേര്	പോസ്റ്റ്
19	പാമ്പുമേക്കാട്ട് നാരായണൻഭട്ടതിരി	തിരുവല്ല
20	എടവെട്ടിക്കാട്ടം പരമേശ്വരൻനമ്പൂതിരി (ചെങ്ങന്നൂർ)	കല്ലിശ്ശേരി
21	മൂത്തേടത്ത് പണിക്കത്തിൽ	കല്ലിശ്ശേരി
22	വെള്ളിയോട്ട് ശങ്കരൻനമ്പൂതിരി, പാലപ്പിള്ളിയില്ലം	ചെങ്ങന്നൂർ
23	ശങ്കരനാരായണൻ, നെന്തലക്കൂർമഠം, കോട്ടയ്ക്കകം	തിരുവനന്തപുരം
24	കുഴക്കാട്ടൂർ വാസുദേവൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, ലക്ഷ്മീഭവൻ	തിരുവനന്തപുരം
25	കടമ്പോർനമ്പൂതിരിപ്പാട്, കമലാലയംശ്രീരംഗമഠം, കോട്ടയ്ക്കകം	തിരുവനന്തപുരം
26	തെക്കേമഠത്തുപട്ടേരി, പത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രം നമ്പി	തിരുവനന്തപുരം
27	കെ. ശങ്കരയ്യർ, റിട്ടയേർഡ് സബ്ബ്‌രജിസ്ട്രാർ	കരമന
28	കെ. വി. മണലിക്കര, സൺഡയൽ, ...	പൂജപ്പുര
29	വി. പി. പരമേശ്വരൻ, വട്ടപ്പള്ളിമഠം	ശ്രീവരാഹം
30	ആമേടയിരിയത്ത് നീലകണ്ഠൻഭട്ടതിരിപ്പാട്	പോർക്കുളം
31	വെട്ടനാട്ട് പനയില്ലത്ത് നാരായണൻനമ്പൂതിരി	കരനാട്
32	മാരാർ, കണ്ണനൂർദേവസ്വം, കണ്ണനൂർമഠം	ഉത്തരാല
33	മാമ്പു നാരായണൻനമ്പൂതിരി, അമ്പലക്കാട്	വടക്കാഞ്ചേരി
34	എടമ്മേരില്ലത്ത് ശ്രീധരൻനമ്പൂതിരി	തിരുവില്വാമല
35	ഏർക്കര രാമൻനമ്പൂതിരി	മുക്കുതല
36	കെ. എം. സി. നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, കല്പകശ്ശേരി	വെള്ളിനേഴി
37	പാതാക്കര നമ്പൂതിരിപ്പാട്, പാതാക്കരമന	പാതാക്കര
38	പെരുമ്പടവ കൃഷ്ണൻഭട്ടതിരിപ്പാട്, C/o പാതാക്കരമന	പാതാക്കര
39	കാഞ്ഞൂർ കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, കാഞ്ഞൂർമന	ചുനങ്ങാട്
40	വേങ്ങേരി നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്	കടന്നൂർ
41	സി. കെ. നമ്പൂതിരി, കള്ളിക്കാട്ടില്ലം	ലക്കിടി
42	വരിക്കമാഞ്ചേരി നമ്പൂതിരിപ്പാട്	മനിശ്ശേരി
43	മുക്കോറ്റി വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്	ചെറുപ്പുളശ്ശേരി
44	ചെറുമുക്കവൈദികൻ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരി	തിരുവേഗപ്പുറ
45	താണിയൂർ ദാമോദരൻനമ്പൂതിരി, നമ്പൂതിരിബാങ്ക്	രമനാട്ടുകര
46	മേലേപ്പറമ്പത്ത് കൃഷ്ണ്	കൊളത്തൂർ
47	താഴത്ത് ചുള്ളിപ്പള്ളി ഗോവിന്ദൻനമ്പൂതിരി, കോവിലകം	തിരുവള്ളൂർ

നമ്പ്ര്	പേര്	പോസ്റ്റ്
48	എ. പി. പി. നമ്പൂതിരി, നളിനാലയം, ചാലപ്പുറം	കോഴിക്കോട് 2
49	ഗോവിന്ദ മേനോൻ [illegible] ടി. ബി. റോഡ്	കോഴിക്കോട് 1
50	എ. കെ. ടി. കെ. എം. [illegible] നമ്പൂതിരിപ്പാട്	കോഴിക്കോട് 2
51	മേപ്പാട്ട് നാരായണൻനമ്പൂതിരി	കൊയിലാണ്ടി
52	കനിയില്ലത്ത് പുരുഷോത്തമൻനമ്പൂതിരി (വടകര)	കാർത്തികപ്പള്ളി
53	കനിങ്ങല ഇല്ലപ്പള്ളി മഹേശ്വരൻനമ്പൂതിരി (കണ്ണൂർ)	എടക്കാട്
54	മട്ടന്നൂർ മധുസൂദനൻ തങ്ങൾ	മട്ടന്നൂർ
55	എൻ. സി. കേശവൻ, തങ്ങിൽ, ചൊവ്വ	കണ്ണൂർ
56	കെ. എം. ശങ്കരൻനമ്പൂതിരി, കോട്ടൂർമന,	പറശ്ശിനിക്കടവ്
57	പി. നാരായണൻ നമ്പൂതിരി, പള്ളില്ലം, അക്ലിയത്ത് ക്ഷേത്രം	അഴീക്കോട്
58	ഇ. കെ. കേശവൻകുട്ടി, കളരിവാതുക്കൽ	വളർപട്ടണം
59	പി. ഇ. നാരായണൻ നമ്പൂതിരി, [illegible]	തളിപ്പറമ്പ്
60	കാനപ്രം നാരായണൻനമ്പൂതിരി, കൈതപ്രം ദേശം	മാതമംഗലം
61	സുബ്രഹ്മണ്യൻതിരുമുമ്പ്, താഴക്കാട്ട്, പിലിക്കോട് ദേശം	കരിവെള്ളൂർ
62	വിദ്വാൻ കുള്ളൂർമഠത്തിൽ മാധവൻനമ്പൂതിരി	കരിവെള്ളൂർ
63	ഗോവിന്ദൻകുറുന്തോടിയർ, നമ്പ്യാർകൾ (നീലേശ്വർ)	[illegible]
64	വാസുദേവപട്ടേരി, കാവുമഠം (കാസർഗോഡ്)	കൂടൽ
65	എം. വി. ബല്ലായ, അല്ലിക, മധൂർക്ഷേത്രം (കാസർഗോഡ്)	മധൂർ
66	കണിപ്പുര ശങ്കരനാരായണ [illegible] (കാസർഗോഡ്)	കുമ്പള
67	വിട്ട്ല രവിവർമ്മരാജ, പാലസ് (സൗത്ത് കനറ)	വിട്ട്ല
68	കെമിലെ കേശവതന്ത്രി (പുത്തൂർ താലൂക്ക്, എസ്. കെ)	നരിമൊഗറു
69	കെ. ശങ്കരനാരായണകാറന്ത്, അദ്ധ്യാപകൻ	മംഗലൂർ
70	കെ. വാസുദേവകാറന്ത്, റിട്ടയേർഡ് എഞ്ചിനീയർ	മംഗ്ലൂർ 3
71	എച്ച്. ജി. ഹരൻ, അദ്ധ്യാപകൻ, കദ്രിറോഡ്	മംഗലൂർ 3
72	സീതാരാം ശെട്ടി, സുബ്രഹ്മണ്യക്ഷേത്രം (എസ്. കെ)	പാവഞ്ജെ
73	അനന്തശയനകേശവാചാര്യ, ശ്രീകൃഷ്ണമഠം (എസ്. കെ)	ഉഡുപ്പി
74	പി. എൻ. കൃഷ്ണമൂർത്തി, അദ്ധ്യാപകൻ (എസ്. കെ)	ഉഡുപ്പി
75	അമ്പ്ലക, കദവൂർ ശങ്കരനാരായണ [illegible] (എസ്. കെ)	ഉഡുപ്പി
76	പുത്തനാഴെ [illegible], ചിത്രപാടി വില്ലേജ് (എസ്. കെ)	സാലിഗ്രാമ

നമ്പ്ര്	പേര്	പോസ്റ്റ്
77	എച്ച്. വാസുദേവശാസ്ത്രി, ലെൻഡ് ഹോൾഡർ (എസ്. കെ)	കോട്ട
78	ഗോവിന്ദകാൽക്കൂർ, ബാലകൃഷ്ണം (ഉഡുപ്പി താലൂക്ക്)	ഹെജമാടി
79	കെ. വിശ്വേശ്വരുപാധ്യായ (കുന്താപുരം വഴി, എസ്. കെ)	കംബദി
80	രാമകൃഷ്ണഭട്ടതന്ത്രി, കോടേശ്വരക്ഷേത്രം (എസ്. കെ)	കോടേശ്വർ
81	എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യഅഡിഗ, ടെമ്പിൾ (എസ്. കെ)	ശങ്കരനാരായണ
82	തൊട്ടപട്ട വാസുദേവഭട്ട, ജ്യോത്സ്യൻ (എസ്. കെ)	ഹാലാടി
83	എടത്തറെ മഞ്ജേശ്വർ ഷെട്ടി, എം. എൽ. എ. (എസ്. കെ)	കുന്താപൂർ
84	ശ്രീനിവാസതന്ത്രികൾ, വെങ്കടരമണദേവസ്ഥാന (എസ്. കെ)	ബൈന്ദൂർ
85	കെ. എൻ. ഉഡുപ്പ, മൂകാംബികക്ഷേത്രം (എസ്. കെ)	കൊല്ലൂർ
86	ബാലി ശങ്കരഭട്ട, (ബട്ട്കൽവഴി, നോർത്ത് കനറ)	മങ്കി
87	സീതാറാമ ശിവരാമ അഡിഗ (എൻ. കെ)	മുരഡേശ്വർ
88	നാരായണ ശങ്കര ശാസ്ത്രി, ജ്യോത്സ്യൻ (എൻ. കെ)	ഹൊന്നാവർ
89	വെങ്കടരമണശാസ്ത്രിബൊമ്മയ, ബൊമ്മകേശ്വരക്ഷേത്രം (എൻ. കെ)	കർകി
90	വിഘ്നേശ്വര വെങ്കടരമണ പണ്ഡിത്, ജ്യോത്സ്യൻ, (എൻ. കെ)	ഗോകർണ്ണ
91	ജി. ഗുപ്തശാസ്ത്രി, ഹൊസകെരെ (എൻ. കെ)	ഗോകർണ്ണ
92	വക്കീൽ വിശ്വനാഥ (ഷിമോഗ ഡിസ്ട്രിക്ട്)	ശിറാസി
93	ഹൊസബാഗെ അനന്തപ്പനായക, C/o അനന്തയ്യ അടികെ, ഷോപ്	സാഗർ
94	ശ്രീമത് രാമചന്ദ്ര ഭാരതി സ്വാമികൾ (ഷിമോഗ. ഡിസ്ട്രിക്ട്)	തീർത്ഥഹള്ളി
95	പ്രധാന അർച്ചക, ധർമ്മസ്ഥലദേവസ്ഥാന (ഉപ്പിനംഗഡിവഴി)	ധർമ്മസ്ഥല
96	പി. ബി. ഏളയിണ്ണൻ ഉപാദ്ധ്യായർ (ബെൽത്തങ്ങാടി ഷെട്ട്)	കുത്ത
97	കൊട്ടിയൂർ അപ്പുത്തമ്പുരാൻ (തിരുനെല്ലി നോർത്ത്ഷെട്ട്)	അപ്പപ്പാറ
98	ഗോപാലാചാർ, ആഞ്ജനേയക്ഷേത്രം (ശ്രീരംഗപട്ടണംവഴി)	കെംഗേരി
99	എസ്. സീതാരാമശാസ്ത്രി, ചാമുണ്ഡേശ്വരിക്ഷേത്രം, ചാമുണ്ഡിഹിൽസ്	മൈസൂർ
100	അർച്ചക, ആഞ്ജനേയദേവസ്ഥാന, പാലസിനു മുൻവശം	മൈസൂർ
101	കെ. പരമേശ്വരൻനായർ (കേരളാലയം, മല്ലേശ്വരം)	ബാംഗ്ളൂർ 15
102	ബ്രഹ്മചാരിപൂർണ്ണചൈതന്യ, ബ്രഹ്മവിദ്യാലയം (നാസിക്)	ത്ര്യംബക
103	സെക്രട്ടറി (കോൽഹാപ്പൂർ ഡിസ്ട്രിക്ട്)	നർസോബാവാഡി